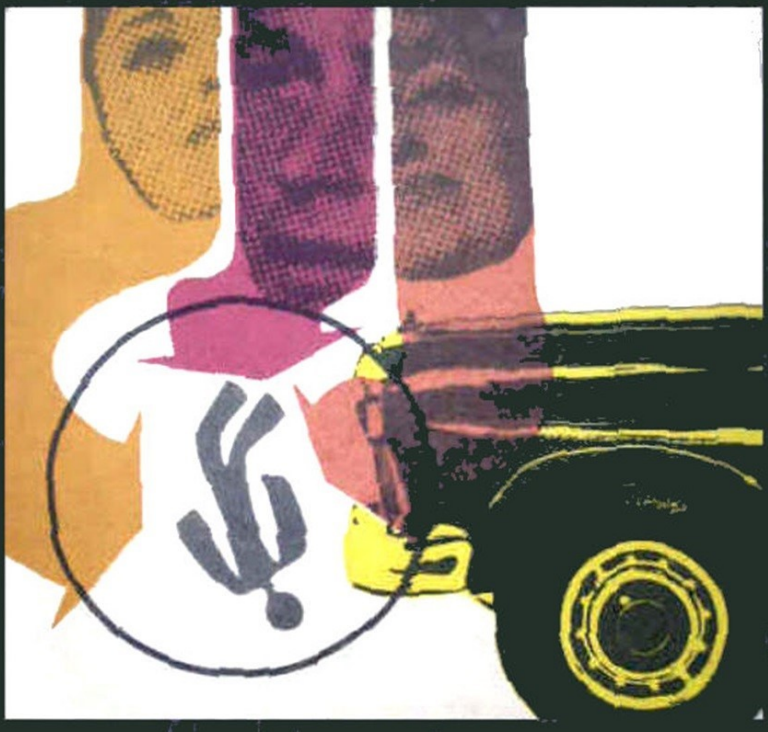

JOE ALEX

ACOLO UNDE E STĂPÎNĂ PRIMĂVARA

JOE ALEX

Acolo unde e stăpână primăvara

În româneşte de Nicolae Mărgeanu şi Mărgărita Petrescu

Editura Univers
Bucureşti – 1973

Cuprins

Capitolul 1 Jalnicul calvar al autorilor de romane...__7
Capitolul 2 „Îl voi ucide cu unul din obiectele expuse în muzeu”...__33
Capitolul 3 Picături mari, roşii...__58
Capitolul 4 Statueta de aur__68
Capitolul 5 Mâine, astăzi nu sunt pregătit...__83
Capitolul 6 Yeti şi soţia sa Ladni__101
Capitolul 7 Şi să i se aducă jertfe în toate zilele anului...__116
Capitolul 8 Pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu...__128
Capitolul 9 Nu chiar tot şi nu întotdeauna...__138
Capitolul 10 Generalul Somerville stătea la birou...162
Capitolul 11 Stăpânul meu va fi răzbunat__213
Capitolul 12 Zece mii de lire sterline__224
Capitolul 13 Micul dejun al generalului__243
Capitolul 14 Primele interogatorii__255
Capitolul 15 Dar e imposibil, doctore!...__303
Capitolul 16 Ce a vrut el de la mine?...__314
Capitolul 17 Meryl Perry zăcea pe pat cu ochii deschişi...__334
Capitolul 18 Toate ferestrele erau laminate__350
Capitolul 19 Te-ai convins, Joe?...__358
Capitolul 20 Nu mă mai pot folosi de maşina mea...__364
Capitolul 21 Mă însor, Ben...__375

MANDALAY

La Moulmein, lângă pagoda cea străveche, lângă mare,
Stă o fată birmaneză ce la mine se gândeşte cu-ntristare,
Vântul leagănă palmierii, clopote – şi glasul ei:
„O! te-ntoarce, ostaş al Angliei, vino iar la Mandalay!
Vino iar la Mandalay,
Flota ta e-aici, la chei:
Nu auzi vâslind matrozii, din Rangoon la Mandalay?
O! în drum spre Mandalay,
Peştii zburători – scântei-s
În zorii ce ca focul se ridică dinspre China... Zbori cu ei!”

Fusta galbenă, şi-n creştet, verde văl ce-abia se ţine.
Supi-yo-lot e-al ei nume, de regină din vechime.
Prima oară am văzut-o prosternată la picioare-i
Şi arzând tămâie albă idolului celui mare.
Chip de-argilă şi de stei —
Budha – zeul peste zei.
Pe el îl adora în vreme ce sorbeam sărutul ei!
În divinul Mandalay...

Când pe-ogoare cădea ceaţa, ea-şi lua micul banjo
Şi-n amurgul fără seamăn intona Kulla-lo-lo!
Cu-al ei braţ pe după gâtu-mi şi obraz lângă obraz,
Contemplam săltând o joncă peste creste de talaz,
Elefanţi târând buşteni
Peste smârcuri şi poieni
În tăcerea neclintită picurându-şi stropii grei
În divinul Mandalay...

Dar pierdută e acuma, şi-s răpus de dorul ei!
Autobuz nu e pe ruta Piccadily-Mandalay...
Londra m-a-nvăţat ce-nseamnă zece ani să fii soldat:
Orientul când te cheamă, să nu pregeţi niciodat!
Acolo, în Răsărit,
Chiar şi-usturoiu-i înflorit,
Vrăjit e şi soarele, şi palmierii, tot ce vrei —
În divinul Mandalay...

Silă mi-e să îmi port paşii pe acest pavaj murdar,
Zloata veşnică-mi întoarce zilnic febra, iar şi iar;
Liota se ţine pe urma-mi, îmbiindu-mă la pat,
Servitoarele iubeţe cu trup scurt sau deşelat.
Bot de vacă, ticălos,
Trăncăneşte, ce folos?
Ce ştii tu despre iubita ce m-aşteaptă-n Mandalay
În divinul Mandalay?...

Să mă-mbarc, să trec odată de Suez, să mă aflu-n ţara
Unde nu se ştie Decalogul şi unde e stăpână primăvara;

Clopotul pagodei cheamă, şi-l aud, şi-aş vrea să fiu
La Moulmein, pierdut spre largul mişcător şi argintiu.
În divinul Mandalay...
Flota mea e-aici, la chei;
Bolnavi eram şi renăscut-am ajungând la Mandalay!
O, în drum spre Mandalay,
Peştii zburători – scântei-s
În zorii ce ca focul se ridică dinspre China... Zbor cu ei![1]

Rudyard Kipling

[Versuri învăţate de Joe Alex pe de rost în fragedă tinereţe. Îi era dat să le audă din nou, după mulţi ani, din gura unui general-maior în retragere, John Somerville, Comandor al Ordinului Băii şi Comandor al Ordinului Imperiului Indian. Nu ştia atunci că în curând va repeta acele versuri până la obsesie, strofă după strofă, cu presentimentul că tocmai din ele va ţâşni scânteia ce trebuia să lumineze drumul încâlcit şi presărat cu capcane care va duce la demascarea unuia dintre cei mai abili criminali pe care i-a cunoscut Marea Britanie.]

[1] În româneşte de Nicolae Mărgeanu.

Capitolul 1
Jalnicul calvar al autorilor de romane...

Joe Alex stătea la masă şi se uita cu ochi obosiţi şi deznădăjduiţi la foaia de hârtie răsucită pe sulul maşinii de scris Olivetti, minusculă şi plată, care-l slujise cu credinţă ani de zile. Îşi petrecu încet degetul peste, inscripţia LETTERA 22, plasată la mijlocul carului. Niciun firicel de praf. Higgins îşi făcuse şi de astă dată datoria. Nu se putea spune că Higgins, omul acela de treabă şi norocos, nu-şi cunoştea obligaţiile, în aceeaşi măsură în care-şi cunoştea şi privilegiile; existenţa sa se desfăşura reglementată strict de activitate şi relaxare, ceea ce îi dădea posibilitatea să-şi spună, în fiecare seară, când punea capul pe pernă: „Încă o zi din viaţa mea, care a trecut, fără greş!”

Alex oftă, se ridică, scoase din maşină coala de hârtie şi, încruntând sprâncenele, o privi cu o atenţie atât de încordată, încât s-ar fi putut crede că, în afară de cifra „2”, situată la mijloc, în partea de sus, pe pagina respectivă s-ar mai găsi cine ştie ce alte cuvinte cărora el le acordă o importanţă deosebită.

Dar pe foaia albă nu mai era scris nimic altceva. O introduse la loc în maşină şi se aşeză şi el.

Trebuia să treacă şi asta. Se uită la ceas: zece. Astăzi se sculase la cinci dimineaţa. La cinci şi jumătate, se aşezase la maşina de scris. Patru ore şi

jumătate...

Aruncă o privire la coala aşezată lângă maşină şi numerotată cu cifra „1”. Şi ea era aproape goală. Sus, la mijloc, se aflau două cuvinte, dactilografiate cu pauze între litere:

JOE ALEX

Ceva mai jos, următoarele cuvinte între ghilimele:

„ACOLO UNDE E STĂPÂNĂ PRIMĂVARA”

Titlul cărţii nu era rău deloc; reproducea un vers dintr-o poezie. Dar din care poezie? Joe scutură din cap. Cunoştea poezia respectivă, era convins de asta, dar în ziua aceea toate îi mergeau anapoda: îşi pierduse uşurinţa de a scrie, de a compune, nu-l mai asculta nici memoria. Doar crâmpeiul acela de poezie îi stăruia în minte: *Acolo unde e stăpână primăvara...*

— În definitiv, poate că-mi fac sânge-rău degeaba – n-am chef de scris astăzi şi atâta tot, îşi spuse el cu jumătate de glas. Ori poate că am scris prea multe cărţi în care îi prind pe abilii mei ucigaşi, cu uşurinţa cu care, în acest anotimp, amicii mei, mai înţelepţi decât mine, pescuiesc păstrăvi în Scoţia? Poate că acesta e sfârşitul? Ei bine, presupunând că ticălosul ăsta de talent m-a părăsit aşa, pe nepusă masă, mă voi vedea silit să-mi găsesc şi eu o ocupaţie mai serioasă. Dar ce fel de ocupaţie? Nu mă pricep la nimic altceva. Pe vremuri, ştiam să pilotez bombardierele prin focul artileriei antiaeriene. Dar asta a fost de mult de tot, atât de demult că până şi eu am încetat să mai cred că s-a petrecut aievea. M-aş putea, eventual, angaja la Scotland Yard. M-ar

primi cu siguranţă. Aş deveni poliţai. Doar şi aşa sunt un fel de detectiv *honoris causa...* Aş fi subalternul lui Ben Parker şi în fiecare zi m-aş înfiinţa la serviciu la opt punct... Nu, de aşa ceva n-aş fi în stare. Nu mă pot trezi la comandă. Orice, numai asta nu!

Tăcu. Închise ochii şi se lăsă pe spătarul scaunului. Nu scrisese nimic în ziua aceea şi cu toate astea era la fel de obosit ca după douăzeci şi patru de ore de scris non-stop. Şi doar nu mai departe decât în ajun, avusese totul, perfect orânduit în cap. Ideea romanului îi venise brusc şi i se cristalizase în minte într-o jumătate de oră. Joe ar fi jurat că va scrie una dintre cele mai bune cărţi ale sale. Deşi autorul îi va înfăţişa cititorului faptele cât se poate de clar, de neechivoc, acesta n-avea să ghicească deznodământul. N-avea să-l ghicească până ce el, Joe Alex, creatorul şi eroul propriilor sale romane, nu i-l va demasca pe asasin.

Pentru ca, în orele următoare, totul să i se şteargă brusc din minte, să se estompeze, să se volatilizeze. Nu-i rămăsese decât scheletul banal, gol al construcţiei, care nu se lăsa turnat în cuvinte. Nu putea smulge din el nici măcar prima propoziţie!

Fără voia lui, îndreptă privirea spre aparatul telefonic. De l-ar suna Ben, Doamne, ce bine ar fi dacă, aşa deodată, l-ar suna Ben! „Tu eşti, Joe? Ascultă, n-aş vrea să te întrerup de la lucru, dar chiar în clipa asta mă aflu la *Carlton*. A fost asasinat maharajahul din Aşampur! Camera e închisă pe dinăuntru, ferestrele la fel, corpul de gardă a stat toată noaptea lângă uşile apartamentului... şi cu toate astea a fost ucis! Nu ai putea să vii până aici?”

Dacă ar putea? Ar sări din fotoliu şi ar coborî scările lăsându-se să alunece pe balustradă, ar parcurge în

goană, cu maşina, străzile aglomerate ale Londrei matinale şi ar frâna violent în faţa somptuoasei intrări a hotelului. Agenţii, civili fireşte, l-ar recunoaşte imediat. „Da, poftiţi, Sir. Domnul Parker vă aşteaptă. Îl găsiţi la locul crimei. Apartamentele de la etajul doi.”

Din nefericire, telefonul rămânea mut şi nu exista nici cea mai slabă speranţă că ar putea intenţiona să sune. Nu se apucă nimeni să ucidă maharajahi la comandă! Deşi Joe credea în existenţa coincidenţelor, chiar a celor mai neverosimile, în minuni nu credea...

Îşi întoarse alene privirea spre maşina de scris. Îşi aşeză degetele pe claviatură. „Trebuie să încerc, îşi spuse. O frază, două, trei, pe urmă restul va începe să curgă ca de obicei. Doar ştiu ce vreau să scriu. Să-i mai fi fost vreodată cuiva aşa de anevoioasă o treabă atât de uşoară?”

Lovi cu un deget litera „J”. Apoi „o” şi, în sfârşit, „E”.

„Joe... Alex...”

Din superstiţie, îşi plasa întotdeauna propriul nume la începutul primei propoziţii a fiecărei cărţi ce o scria...

De data aceasta însă nu mai adăugă nici un alt cuvânt la cele două şi, deşi nu putea să ştie asta atunci, avea să mai treacă încă multă vreme înainte de a aşterne pe hârtie cuvântul următor. Ezită.

— Dar iată că se arată femeia, şi la apariţia ei se ofileşte delicata tufă a inspiraţiei divine... rosti din prag un glas proaspăt, aproape copilăresc. S-ar părea că te deranjez foarte tare, nu-i aşa?

Fără să se întoarcă de la maşina de scris, ca să nu i se observe zâmbetul bucuros, Joe răspunse posomorât:

— Vai de cei ce scriu cărţi cu mâna lor, şi după aceea grăiesc lumii, Allah ni le-a trimis! – doar-doar or pune mâna pe o răsplată cât de măruntă. Vai de ei, vai de rodul mâinilor lor şi vai şi de răsplata aceea!

— Asta ce mai e?

— Coranul, dragă Caroline. *Sura întâi* sau *Vaca*, versetul al optulea: „Vor creşte în neîndurarea inimii sale”.

Se răsuci brusc, laolaltă cu scaunul, se ridică şi o cuprinse în braţe.

— Încetează, pentru Dumnezeu! făcu ea cu glasul coborât. Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să mă pieptăn, iar tu, într-o singură secundă, ai să mă ciufuleşti în aşa hal, că până şi Higgins al tău, cât e de discret, o să fie nevoit să se uite semnificativ prin colţuri şi să tuşească înainte de a intra. Şi prevăd că va intra numaidecât, să-mi ofere o ceaşcă de ceai.

Se eliberă cu blândeţe şi îşi aşează mănuşile pe masă, dar în clipa următoare le ridică, pentru a se apleca deasupra foii însemnate cu cifra „1”.

— „Acolo unde lipsesc cele zece porunci”! începi un nou roman?

— Precum vezi, draga mea... Joe oftă. Dar, te implor, să nu mai vorbim despre asta. Să vorbim mai bine despre ce te aduce la mine. Nu-mi amintesc să mai fi păşit vreodată pragul acestei case la zece dimineaţa.

— Pentru că, la zece dimineaţa, toată sau aproape toată populaţia adultă a Londrei lucrează. Dacă la o asemenea oră nu mă aflu la institut, poţi fi convins că lucrez acasă. De altfel, unde s-a mai pomenit ca o tânără doamnă să facă vizite dimineaţa unui bărbat neînsurat?

— Subtilităţile de ordin cronologic nu reprezintă

latura mea cea mai tare, zise Joe, depărtând braţele într-un gest de consternare. La drept vorbind, nu văd totuşi de ce dimineaţa sau seara ar avea...

Nu mai apucă să termine. În prag se făcu auzită o tuse uşoară.

— Să vă servesc o ceaşcă de ceai, miss Beacon? întrebă Higgins, îndreptându-şi însă privirea interogativă nu spre ea, ci spre Alex.

— Da! răspunse Joe cu entuziasm nedisimulat. Domnişoara Beacon va servi împreună cu mine, un ceai. Vrei să mănânci ceva? se adresă el Carolinei.

— Am luat micul dejun. Numai un ceai, dacă nu te deranjează.

— Am înţeles „domnişoară.

Uşa se închise fără zgomot.

— Nu mă inviţi să iau loc? Caroline privi în jurul ei. Ochii ei stăruiră asupra a două splendide fotolii, proiectate cândva de Robert Adam pentru umilul şi cu toate acestea nemuritorul tâmplar Thomas Chippendale.

— E un adevărat sacrilegiu să te aşezi pe ele, zise ea scuturându-şi căpşorul blond. Când te gândeşti că tapiseria e încă cea originală! Locul lor e de fapt într-un muzeu.

— Hm... Joe o instală într-unul din cele două fotolii şi se aşeză în faţa ei, trăgând mai aproape măsuţa ornamentată cu figurine de sfincşi înaripaţi. Mobilele din muzeu mi-au lăsat întotdeauna un sentiment de tristeţe. Toate acele superbe cabinete, cu legiunile lor de sertăraşe în care nimeni nu va mai ascunde vreodată ceva, toate acele lăzi de zestre gotice, goale, văduvite de orice brumă de zestre şi neînmiresmate de niciun fir de cimbrişor, toate acele mese de stejar, pe care niciun nobil beat nu va mai

răsturna carafa cu vin, izolate îndărătul şnururilor de pluş, au un aer aproape la fel de disperat ca şi monedele expuse pentru public în vitrine de sticlă capitonate cu catifea. Moneda nu e făcută să zacă în neclintire! Rostul ei e să zornăie în pungă, să se rostogolească pe tejghea, să treacă din mână în mână, eventual să poposească o vreme, laolaltă cu alte surate de-ale ei, pe fundul lăzii vreunui moşneag, ca după moartea acestuia, moştenitorul să poată răsturna cufărul şi să tresalte de bucurie la vederea comorii lucitoare împrăştiată pe duşumea. Să mumifici toate acele obiecte, hărăzite în realitate unei neîntrerupte folosinţe, să le îngrămădeşti în săli întunecate, încredinţându-le vigilenţei unor paznici ursuzi, care nici ei măcar nu le ating, nelăsându-i nici pe alţii s-o facă, asta e curată porcărie! Îţi declar cu toată sinceritatea că ori de câte ori nimeresc într-un muzeu, adică într-un loc în care acea fiinţă abstractă numită societate a vârât claie peste grămadă lucruri ce au aparţinut cândva unor oameni vii şi foarte deosebiţi unii de alţii, simt un imbold aproape irezistibil să răstorn un obiect sau altul, ba chiar, pe câte unul mai mic, să mi-l strecor în buzunar!

— Uluitoarele meditaţii matinale ale Inamicului numărul unu al infractorilor! rosti Caroline pe un ton grav. Mă gândesc că aş putea câştiga pe puţin zece lire, vânzând acest monolog al tău unuia din reporterii cotidienelor noastre. „Joe Alex declară: Tentaţia furtului o simt şi eu!” pe prima pagină, bineînţeles. Vreau să sper totuşi că n-ai să ajungi chiar până acolo...

— Din păcate! Joe îşi depărta încă o dată braţele într-un gest de consternare. Societatea mi-a frânt şira spinării încă din leagăn. În consecinţă caracterul meu

e foarte depărtat de acela al înaintaşilor noştri din epoca Renaşterii. Nu mi-e greu de fel să-mi reprim o dorinţă, indiferent care. Ai remarcat, nu-i aşa, că azi nu te-am sărutat nici măcar o dată?

— Pentru Dumnezeu!... Caroline aruncă o privire în direcţia uşii. Va intra imediat!

— Ştiu. Tocmai asta mă şi deosebeşte de strămoşii noştri, care fără să se sinchisească de prezenţa pajilor, a străjerilor, aghiotanţilor, confesorilor, a băieţilor şi a fetelor din casă, o luau în braţe pe femeia iubită şi...

— Ascultă, se grăbi să-l întrerupă Caroline, care nu-şi putea desprinde privirile de la uşă. Înainte de a mă compromite iremediabil în ochii personalului de serviciu, ai putea să te dovedeşti atât de amabil şi să binevoieşti să mă întrebi de motivul vizitei mele!

— Nu e neapărat necesar... Joe zâmbi calm. Cel mai disciplinat creier al epocii nu e obligat să pună întrebări ca să-şi satisfacă curiozitatea. Vrei să-ţi spun ce te aduce la mine? În dimineaţa aceasta, ai primit, cu prima poştă, o scrisoare expres, prin care expeditorul te roagă să iei neîntârziat legătura cu mine, într-o chestiune de mare importanţă pentru el. Iată de ce nu te-ai dus la institut, ci ai venit aici. În scrisoare, expeditorul nu-ţi relatează nicio întâmplare îngrozitoare, nu te vesteşte că s-ar fi întâmplat ceva ieşit din comun, dar întrucât nutreşti pentru persoana expeditorului un profund respect şi ai în el toată încrederea, te-ai hotărât să-i îndeplineşti dorinţa pe dată.

Caroline îl privi de-a dreptul consternată.

— Joe, Dar cum... cum ai putut să afli?... Fiindcă eu...

— M-aş putea, bineînţeles, învălui în pâcla de

nepătruns a misterului, păstrându-mi astfel, încă vreo câteva minute, admiraţia ta neţărmurită, dar trebuie să-ţi spun că lucrurile sunt cât se poate de simple, şi asta datorită superbului tău costum-taior pe care l-ai îmbrăcat cu ocazia acestei vizite. E croit dintr-o stofă din cele mai fine şi jacheta are două buzunare. Într-unul din ele se află scrisoarea. Buzunarul nefiind adânc, un colţ al scrisorii iese la iveală. Chiar şi de la distanţa asta, desluşesc cuvântul *„Expres”,* subliniat de două ori cu creionul roşu. Întrucât ai pe genunchi poşeta, s-ar putea crede că scrisoarea ar fi trebuit să se afle în interiorul ei. Dar, ca orice femeie, şi tu, venind încoace, ai simţit nevoia s-o mai citeşti o dată, ca să fii pregătită pentru discuţia cu mine. Ai citit-o în taxi şi, coborând din maşină, ai introdus scrisoarea în buzunar. Cât despre celelalte consideraţii ale mele – sunt convins că, deocamdată, nimănui nu i s-a întâmplat vreo nenorocire, fiindcă eşti într-o dispoziţie excelentă. Dacă scrisoarea ţi-ar fi adus o veste tragică, ai fi intrat în această încăpere cu un aer de sobră demnitate şi, încă din prag, mi te-ai fi adresat pe un ton grav şi cu un glas uşor coborât. Te cunosc doar, frumoasă doamnă! În ciuda aparenţelor, eşti o fiinţă serioasă. Expeditorul scrisorii este o persoană respectabilă, pentru care ai multă consideraţie, dovadă că ai venit imediat încoace. Dacă ar fi fost vreo cunoştinţă mai veche – să zicem, o colegă de şcoală, care ştie că... în sfârşit, că te leagă un sentiment de prietenie faţă de Joe Alex, ai fi aşteptat până la ora trei după-amiază, când oricum ne-am fi întâlnât la *Carlton*. Asta-i tot.

— Într-adevăr, pare foarte simplu, dar unul din amănunte nu este tocmai exact, zise Caroline, şi glasul ei trăda o vagă dezamăgire. Nu eşti chiar atât

de perspicace!

— Ba sunt! Tocmai în asta şi constă superioritatea mea asupra celorlalţi muritori, cărora le scapă multe... Joe îşi umflă pieptul şi atinse cu un deget locul unde se presupune că s-ar găsi inima. E drept că poporul din care fac parte şi care i-a copleşit cu onoruri pe cei cinci Beatles, nu m-a răsplătit, pentru isprăvile din război, cu nicio distincţie, dar dacă Majestatea-Sa va binevoi să instituie o medalie pentru spiritul de observaţie – ei bine, îţi pot împărtăşi un secret – eu unul ştiu de pe acum pe al cui piept va străluci medalia aceasta!

— Eşti încântător de modest.

— Fireşte că sunt! Vrei să spui că ai mai întâlnit cândva un om care să nu fi comis nicio greşeală de-a lungul întregii sale cariere?

— Nu... Caroline scuturã din cap râzând. N-am întâlnit şi nici nu cred că vreodată...

— Te înşeli! o întrerupse el; se ridică. Îl ai în faţa ta! Din păcate indivizii care au constituit obiectul anchetelor mele atât de minuţioase, de regulă fie că nu mai trăiesc, fie că ispăşesc în închisori pedepse atât de gigantice, încât e greu de presupus că am putea vorbi cu ei mai devreme de ultimul an al secolului douăzeci. De aceea, din lipsă de martori, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Iar dacă nu mă crezi, n-ai decât să-l întrebi pe Ben. Nu-ţi va răspunde cu plăcere, va ezita îndelung, dar în cele din urmă îţi va spune exact acelaşi lucru ca şi mine: n-a existat până astăzi nicio enigmă pe care eu să nu o fi putut elucida! Niciuna, Caroline!

Execută o piruetă şi se aşează la loc în fotoliu.

— Ştii de ce am rostit acest mic panegiric în onoarea mea?

— Fiindcă ţi-a făcut pur şi simplu plăcere, îmi închipui, răspunse Caroline abordând o mină nevinovată. Există oameni cărora, mai presus de orice, le face plăcere să se ridice în slăvi, etalându-şi calităţile. Se-nţelege de la sine că de defecte nu suflă o vorbă. Dacă ar face-o, asta le-ar ştirbi niţeluş din nevinovata plăcere...

— Exact! Joe arătă cu mâna în direcţia mesei. Ştii că astăzi m-am sculat înainte de a se lumina de ziuă şi că până acum n-am scris niciun cuvânt? Ba nu, iartă-mă, am scris, dacă nu mă înşel, două cuvinte...

— De unde se vede că bunul Dumnezeu s-a îngrijit să nu fii chiar de tot lipsit de defecte. Nu te necăji, Joe. Eu, de exemplu, nu mă pricep să gătesc. Ori de câte ori am încercat să-mi gătesc ceva, pentru ca bucatele să fie cât de cât comestibile, a trebuit să intervină altcineva, dregând ce făcusem eu. Se vede treaba că şi cu scrisul tău la fel se petrec lucrurile, adăugă ea cu blândeţe. Dar poate îmi îngădui să-ţi spun de ce te-am deranjat din cea mai plăcuţa îndeletnicire a ta?

— Iartă-mă, am uitat cu totul că te-ar mai putea interesa şi altceva pe lumea asta în afară de mine.

Higgins îşi făcu apariţia, aducând ceaiul. După ce ieşi, Caroline mângâie cu băgare de seamă micul ceainic, deasupra căruia, din laptele fierbinte, se ridica un norişor minuscul.

— Regret, dar sufăr şi eu de o deformaţie profesională. Oare Higgins n-a spart niciodată vreuna din minunile astea? Ceainicul ăsta e Sèvres, şi încă un Sèvres timpuriu, la atâta lucru mă pricep şi eu...

— După câte sunt informat, Higgins nu obişnuieşte să spargă porţelanuri. Ce motiv ar avea să le spargă?

— Oh, pur şi simplu pentru că sunt inestimabile!

Mie mi-ar tremura mâinile în timp ce le-aş spăla. Pe glob, în momentul de faţă, nu există mai mult de cinci sau şase ceainice în stilul şi din epoca respectivă. Locul lui, crede-mă, chiar că e într-un muzeu... ori, cel puţin, n-ar trebui să-l foloseşti în fiecare zi. Uită-te la păsările astea! Aş putea spune că e cel mai delicat motiv pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Zău că eşti niţel cam exaltată şi, deşi mă străduiesc din răsputeri să înlătur un asemenea gând, omul onest din mine îmi porunceşte să recunosc că ai ceva dintr-o fată bătrână! Joe ridică micul ceainic. Cât lapte?

— Puţin. O, ajunge! Chiar şi domnişoarele bătrâne se cuvine să-şi păstreze silueta. Mulţumesc.

Scoase din buzunar scrisoarea şi, fără un cuvânt, i-o întinse peste masă. Apoi îşi puse zahăr în ceaşcă şi se apucă să mestece în tăcere privindu-l printre gene pe Joe, care citea.

„Dragă Caroline, începu să citească Joe cu jumătate de glas, deşi ştiu că scrisorile care vin de la oameni atât de bătrâni ca mine le pot părea plicticoase unor făpturi tinere şi pline de viaţă ca tine, îmi îngădui cu toate acestea să uzez de faptul că sunt fratele răposatului tău bunic şi să te rog să-mi faci un serviciu. E adevărat că, de un număr de ani, n-am mai ieşit din singurătatea mea, dar de vizitat, mă vizitează multă lume (cu ocazia asta aş vrea să-ţi mulţumesc încă o dată pentru ultima ta vizită, care a adus un suflu de tinereţe în casa mea, ce şi ea, precum şi proprietarul ei, mucegăieşte încet şi sigur) şi astfel ajung şi la urechile mele destule zvonuri londoneze. Astfel, în vreo câteva rânduri, am auzit numele lui Joe Alex alăturat numelui tău, fireşte la

modul cel mai discret. Să nu crezi că scrisoarea de faţă ar urmări să-ţi atragă atenţia asupra acestor zvonuri. Multe s-au schimbat pe lume de pe vremea când eram eu tânăr şi n-aş vrea să mă pronunţ în chestiuni care, mai mult ca sigur, mă depăşesc. De altfel, nu sunt numai un general în retragere, ci şi un liberal în retragere şi impresia mea este că femeile din ziua de azi sunt mai fericite decât bunicile lor. V-aţi câştigat libertatea prin luptă, iar un moşneag pe cale să părăsească lumea aceasta nu se cuvine să se amestece...”

— Foarte înţelept... mormăi Joe, deşi nutream vaga speranţă că bunicul tău te va determina să te măriţi. În ultima vreme, m-am gândit serios la asta şi pot afirma cu toată răspunderea că...

— Citeşte mai departe! interveni în grabă Caroline.

Fără niciun chef, Alex îşi întoarse privirea spre hârtia aşternută cu un scris mărunt, clar, dar parcă uşor tremurat.

„Dacă am amintit de Mr. Joe Alex chiar de la începutul acestei scrisori şi dacă mi-am permis să dau în vileag faptul că am aflat de prietenia ce vă leagă, am făcut-o numai pentru că am ajuns la concluzia că e o persoană cu care aş dori să am o întrevedere pe cât se poate grabnică. Din păcate, nici vârsta şi nici starea sănătăţii nu-mi mai îngăduie să întreprind o călătorie la Londra. De aceea, te rog pe tine, Caroline, să-l convingi, dacă îţi stă în putinţă, pe Mr. Alex să mă viziteze. Cred că nu mai e nevoie să adaug că şi prezenţa ta va fi pentru mine, ca întotdeauna, o mare bucurie. Dacă te vei hotărî să discuţi cu Mr. Alex despre invitaţia mea, fii aşa de bună şi spune-i că

sunt un admirator înfocat al cărţilor sale, pe care le păstrez, pe toate, pe un raft din dormitor, ca să le am la îndemână, şi de asemeni, că am luat cunoştinţă din ziare de extraordinarele sale succese în domeniul criminalisticii...

— Fraza asta de la urmă e cumva nevoie s-o repet, rar şi răspicat? zise Joe plecându-şi cu modestie ochii.

— Nu, nu e nevoie. Bunicul John este – aşa cum, de altfel, ai aflat din această scrisoare – general în retragere. Şi sunt cunoscute preferinţele în materie de lectură ale militarilor de carieră din toate ţările. Dar citeşte mai departe!

„Problema pe care aş vrea s-o dezbat cu Mr. Alex e de natură strict confidenţială şi nu poate fi rezolvată prin corespondenţă, este necesară prezenţa domniei-sale la Mandalay House. Fireşte, îmi dau seama perfect că dânsul este o persoană foarte ocupată, iar dacă nu-l interesează sculptura indiană, nu va găsi aici prea multe atracţii, în afara înotului în golf şi a pescuitului de pe puntea şalupei mele, ceea ce de asemeni i s-ar putea părea puţin interesant, dacă nici pescar amator nu este. Crede-mă însă, dragă Caroline, că venirea sa aici are pentru mine o mare importanţă, şi tocmai de aceea mă adresez ţie şi nu lui, direct. Numele meu cu siguranţă că nu i-ar spune nimic. În schimb, cunoscându-te pe tine de pe vremea când te purtam pe umeri pe ţărmul mării (îţi mai aduci aminte de şiragul de scoici pe care l-a făcut pentru tine Chanda?), ştiu că mă pot bizui pe tactul şi pe încăpăţânarea ta...”

— Domnul general are dreptate... mormăi Alex, în

orice caz în ce priveşte partea a doua.

— Fii bun şi termină scrisoarea! Caroline se ridică şi dădu ocol mesei. După aceea, putem sta de vorbă. Am de gând să dau dovadă de cât mai mult tact şi de cât mai puţină încăpăţânare. După ce termini, am să-ţi spun ce gândesc eu despre scrisoarea asta şi despre expeditorul ei.

— De acord, termin îndată. Unde am rămas? Aici... *„...pe tactul şi pe încăpăţânarea ta. Indiferent ce hotărâre va lua Mr. Alex, te rog să-mi răspunzi cât mai urgent. Poţi să-i mai spui lui Mr. Alex că problema pe care ar avea-o de rezolvat aici n-ar fi exclus să-l intereseze şi pe dânsul. Pe mine mă interesează atât de mult, încât mi-am permis să te plictisesc cu o scrisoare kilometrică. Îţi doresc din suflet toate cele bune şi te rog să transmiţi salutările mele scumpei tale mame.*

Bunicul tău, care te iubeşte ca întotdeauna,

John Somerville.”

Alex înălţă capul.

— John Somerville?... făcu el înapoindu-i fetei scrisoarea. Numele mi se pare cunoscut. Numai că nu-l pot situa în memorie... Stai! O clipă... Aminteşte în scrisoare de sculptura indiană. N-a scris el *„Bronzurile sud-indiene”, „Monumentele din Sankú”* şi... stai... ce titlu avea cartea aceea?... Aha! *„Leul în vechea sculptură indiană”*!

— A scris aproximativ douăzeci de cărţi, care se ocupă de aproape toate stilurile şi epocile din sculptura indiană, fără a mai vorbi de studiile apărute în presa de specialitate. Printre altele, este şi autorul lucrărilor pe care le-ai enumerat. Dar, zău aşa, nu pot să înţeleg de ce...

Joe făcu înconjurul mesei şi o sărută uşor pe frunte pe Caroline.

— Simplu, fiindcă am nevoie să ştiu exact în acest moment! Dacă aş intenţiona să scriu o carte despre noi doi, iată cum ar suna începutul „Carolinei, de felul ei o fiinţă echilibrată şi tributară concepţiilor consacrate, ca să nu spun învechite, despre lume şi societate, Joe Alex i se părea de fiecare dată o fiinţă înzestrată cu un neprevăzut atât de fermecător, chiar dacă uneori cam derutant, ceea ce făcu ca ataşamentul ei faţă de omul acesta atât de genial şi de modest totodată să crească an de an, până ce, în cele din urmă, înţelese irevocabil că existenţa ei fără el, chiar şi numai pentru o scurtă perioada de timp, ar constitui pentru ea o tortură insuportabilă, o suită dramatică de fulgerări de suferinţă... Încredinţându-se aşadar că sentimentele ei faţă de cea mai uimitoare personalitate şi disciplinat creier al epocii noastre sunt mai presus de orice îndoială, înlănţui cu braţele gâtul omului iubit şi din ochii ei plini de dragoste porniră să şiroiască lacrimi de bucurie...” Cum îţi place? Poate că stilul e cam prolix, dar, în rest, gândurile şi sentimentele eroinei sunt redate exact, nu-i aşa?!

— Sunt de-a dreptul zguduită! Încă o asemenea frază, şi fii sigur că din ochii mei lacrimile vor porni să ţâşnească chiar mai abundent decât îţi închipui. Atâta doar că nu sunt convinsă că vor fi lacrimi de bucurie. Te implor, încetează pentru o clipă să mai faci pe bufonul şi spune-mi, în câteva cuvinte simple, ce urmează să-i răspund generalului Somerville?

Joe, care din momentul în care îşi încheiase grandilocventa tiradă, râdea încetişor, deveni brusc serios.

— Înainte de a-ţi răspunde, vreau să te întreb ceva.

— Dar bineînţeles! Cu siguranţă că ai o groaza de întrebări să-mi pui. Doar nu ştii nimic despre...

— O clipă! Ai spus adineari că, vorbind despre expeditorul scrisorii, am folosit un amănunt care nu este tocmai exact. La ce te refereai?

— Oh... Caroline ezită. Ai spus că „nutresc pentru persoana expeditorului un profund respect" că am „toată încrederea" în el...

— Şi nu e adevărat? Am impresia că generalul Somerville nu mai este un om tânăr.

— Bine, dar bătrâneţea nu e totuşi sinonimă cu încrederea şi respectul!

— Vrei să spui că nu-l consideri pe unchiul mamei tale un om onest?

— În alte împrejurări, m-aş fi străduit să schimb subiectul discuţiei, dar cum bunicul John, chiar el, insistă să-l vizitezi, nu pot să fiu nesinceră. Se cuvine să cunoşti cât mai multe amănunte legate de situaţia lui, cât priveşte apărarea onoarei familiei, are şi ea limitele ei, dacă luăm în considerare faptul că...

— ...că i te adresezi omului care... s-ar putea spune că... pentru care... în sfârşit, ştii şi tu la ce mă gândesc: că, pentru mine, tu reprezinţi poate mai mult decât un membru al familiei.

— Ştiu... Caroline îşi îndreptă privirile în tavan. Începu să râdă. Dar peste câteva clipe, deveni şi ea la fel de serioasă. Tocmai de aceea, Joe, tocmai fiindcă eşti pentru mine una din fiinţele cele mai apropiate, n-aş vrea... Se întrerupse. Apoi ridică uşor din umeri. Ei bine, fiindcă bunicul John, el însuşi, mă roagă s-o fac, îţi sunt datoare câteva explicaţii. Trebuie să-ţi spun că am ţinut întotdeauna mult la el şi ţin la fel de mult şi astăzi. A fost foarte bun cu mine când eram

mică. Dar... Caroline avu o nouă ezitare. S-ar putea să crezi că felul în care îl judec este prea subiectiv. Fiindcă, vezi tu, credinţa mea e că bunicul John nu este ceea ce se cheamă un om de treabă, cel puţin în ce ne priveşte pe noi... pe mama şi pe tatăl meu...

Trase adânc aer în piept şi Joe observă că se înroşise. Făcându-se că-şi caută chibriturile, se întoarse cu spatele, se duse la birou şi se apucă să răvăşească hârtiile. Caroline vorbea mai departe.

— N-am fost niciodată bogaţi, dar după ce tatăl meu a fost rănit grav în război, în o mie nouă sute patruzeci – nu şi-a mai revenit cu totul până la moarte, rămânând practic un invalid, cu o mică rentă; situaţia noastră s-a înrăutăţit simţitor şi ar fi ajuns de-a dreptul precară, dacă n-ar fi fost mama, cu uriaşa ei energie. Dă-ţi seama, femeia aceasta, care n-avea, bineînţeles, nicio profesie, şi-a însuşit într-un timp uluitor de scurt tainele cosmeticei şi a deschis un mic salon de înfrumuseţare în provincie, şi în felul acesta a izbutit să mă ţină pe mine la şcoală şi să asigure existenţa ei şi a tatălui meu la un nivel onorabil. Dar nu despre mama mea vreau să-ţi vorbesc, deşi toată povestea e legată de ea. În perioada cea mai critică, când suma primită de la guvern ca despăgubire pentru invaliditatea tatălui meu se isprăvise şi mama nu mai ştia cum să facă rost de banii necesari pentru traiul zilnic, într-un cuvânt, când situaţia devenise disperată, mama, neîntrezărind nici o altă ieşire, i-a scris bunicului John, care îi este unchi bun, de altfel. Trebuie să adaug că bunicul John e un om foarte bogat. În ce fel şi-a agonisit averea, îţi voi spune numaidecât, dar întâi să isprăvesc povestea cealaltă. Fireşte că mama nu dorea din partea lui un act de caritate. Îl ruga doar să-i împrumute o anumită sumă

de bani dacă îi stătea în putinţă. Nu mai ţin minte exact de câţi bani avea nevoie, ştiu însă că era vorba de o sumă modestă. Îi trebuiau banii aceia pe un termen relativ scurt, urmând să-i folosească pentru amenajarea acelui salon de cosmetică de care am pomenit înainte. Pentru bugetul bunicului meu, suma ar fi reprezentat o bagatelă, pe când pentru noi era o chestiune de viaţă şi de moarte. Nici astăzi nu văd nimic deplasat în acea cerere, ţinând seamă de vremurile de război, de rudenia apropiată, de sărăcia noastră şi de averea uriaşă a lui Somerville. Mama îi înfăţişase de altfel exact toată situaţia...

— Şi, după cum se poate presupune din cele ce mi-ai spus la început, bătrânul a refuzat, nu?

— Nu numai că a refuzat, dar a răspuns pe un ton tăios că n-a declanşat el războiul şi prin urmare n-are de gând să-i suporte el urmările financiare. A mai adăugat la această afirmaţie un număr de sfaturi şi observaţii, care s-ar putea rezuma astfel: în viaţă, dacă e ceva care contează, aceasta e numai independenţa, că niciodată nu trebuie să te bizui pe ajutorul cuiva şi nici să-l ceri; că a investi bani în cei nevolnici, în cei ce nu se pot descurca singuri în viaţă, e un nonsens, că cei puternici reuşesc să-şi câştige existenţa şi să răzbată în viaţă, fără ajutorul nimănui...

— Pe scurt, un caracter forte din epoca victoriană! Concepţii tipice pentru unul din creatorii imperiului, pentru ostaşul, la fel de neînduplecat şi în problemele financiare...

— Pe scurt, s-a purtat groaznic cu mama. Nu-mi mai amintesc bine de vremurile acelea, dar mama mi-a povestit că a plâns o săptămână întreagă într-ascuns, rugându-se lui Dumnezeu ca tata, ai cărui

nervi erau pe vremea aceea într-o stare jalnică, să nu observe nimic. Iar mai târziu... mai târziu a scos-o la capăt şi fără ajutorul generalului Somerville.

Joe zâmbi aproape imperceptibil.

— De unde se vede că bunicul, dacă îmi permiţi să-l numesc astfel, n-a prea greşit în felul în care şi-a apreciat nepoata, deşi nu s-ar putea spune, ţinând seama de comportarea lui, că ar reprezenta un model de virtute creştină cu cască.

— O, asta în niciun caz! Şi Caroline zâmbi fără voie. Mama a ieşit biruitoare din încercările acelea şi nu mai are niciun motiv să-şi amintească de defectele rudelor ei. Totuşi, bunicul John nu e un om chiar atât de unilateral cum s-ar putea crede. În postscriptumul scrisorii prin care îi refuza mamei orice sprijin financiar, mă invita la el pentru o perioadă de timp nelimitată!

— Nu înţeleg, nu erai decât o fetiţă de-o şchioapă pe atunci.

— Exact. Ne scria că, deşi nu crede ca finanţarea saloanelor cosmetice de amatori să fie principala lui chemare în viaţă, înţelege greutăţile în care se zbate mama. O astfel de situaţie, după părerea lui, putea influenţa negativ asupra educaţiei mele, mama neputându-mi purta de grijă cum trebuie. De aceea, ne propunea să mă mut la el pentru o vreme, promiţând că, în ceea ce îl priveşte, mă va înconjura cu toată grija şi va face totul ca eu să devin un „om curajos”.

— Şi mama?...

— Mama a fost de acord. De altfel, nici n-avea altă ieşire. Deşi despărţirea de mine i-a făcut pe amândoi, şi pe ea, şi pe tata, să sufere, am plecat de acasă şi am rămas la bunicul John până când situaţia

materială a părinţilor mei s-a îndreptat. Am stat la el până la sfârşitul războiului...

Se opri şi zâmbi.

— Până la urmă, s-a dovedit că generalul în retragere nu e un bunic atât de rău pe cât s-ar fi putut crede, judecând după felul în care a răspuns la rugămintea mamei tale?

— Da. Ca să fiu sinceră, anii aceia au fost cei mai fericiţi din viaţa mea. O casă uriaşă, străveche, cu plajă proprie la golful cu ape calde. Un parc întins, o seră cu portocali şi cu tot felul de arbuşti subtropicali şi, mai presus de toate, bunicul John, care fetiţei aceleia singuratice, despărţită peste noapte de părinţi şi colege, i s-a înfăţişat drept cel mai interesant bunic din câţi ar putea exista. Era un om nemaipomenit. Îl însoţeam peste tot, şi el îmi vorbea despre sculptură, despre tehnica turnării bronzului şi a prelucrării pietrei, despre istoria Indiei şi despre cei cincizeci de ani petrecuţi de el în acea ţară. Se înţelege că a angajat pentru mine o guvernantă franţuzoaică, aşa că am fost crescută ca o prinţesă. Îţi mărturisesc, Joe, că ori de câte ori mi-aduc aminte de anii aceia, la care, bineînţeles, am încetat să mai privesc cu ochii unui copil, îmi dau seama că tocmai acea perioadă petrecută în casa bunicului John a făcut din mine ceea ce sunt, adică un arheolog. Am intrat în viaţă însufleţită de respect şi curiozitate faţă de artiştii de odinioară şi de dorinţa fierbinte de a pătrunde tainele trecutului. Nu mai pomenesc de faptul că bunicul John a fost acela care m-a învăţat bruma de sanscrită care mi-a prins atât de bine mai târziu, iar guvernanta, cu strădanii eroice, m-a făcut să stăpânesc franceza, latina şi greaca.

— Într-un cuvânt, bunicul John este Sfântul Nicolae

al vieţii tale.

— Nu e chiar aşa. După ce mama m-a luat îndărăt acasă, multă vreme am tânjit după bunicul şi după casa lui. Mi-aduc aminte că plângeam nopţile, ferindu-mă bineînţeles să fiu văzută, fiindcă îmi dădeam seama că lacrimile mele i-ar fi rănit pe părinţii mei. Dar dorul mi s-a stins după o vreme. Copiii uită repede. Îi scriam bunicului şi îmi scria şi el mie. O dată pe an, îl vizitam o zi, două, împreună cu mama, ceea ce, de altfel, fac şi acum. N-aş putea spune însă că, din momentul în care am ieşit din sfera influenţei lui, soarta mea l-ar mai fi interesat în vreun fel. Niciodată n-a mai manifestat un interes deosebit faţă de persoana mea. Lua cunoştinţă, ascultând politicos, dar vizibil indiferent de progresele mele la învăţătură, iar mai târziu, l-au lăsat la fel de rece admiterea mea la Institut şi cele câteva mici succese repurtate de mine până în clipa de faţă. Din clipa în care am părăsit casa lui, a redevenit la fel de străin cum fusese înainte de a intra eu în ea. Asta nu înseamnă că n-am fi în relaţii bune, câtuşi de puţin! Numai că aceste relaţii ar fi fost incomparabil mai bune, dacă i-aş fi urmat unicul sfat pe care mi l-a dat în perioada studenţiei, şi anume să mă ocup de arheologia Indiei. Din păcate, India nu m-a interesat niciodată în măsura în care m-a interesat bazinul Mării Mediterane.

— Ţinând seama de faptul că el însuşi e o autoritate într-una din ramurile artei indiene, ai putea să-i acorzi unele circumstanţe atenuante, nu găseşti? spuse Joe.

— Desigur! Bunicul John a făcut de câteva ori aluzii cât se poate de străvezii că e dispus să ia asupra lui toate cheltuielile legate de studiile şi întreţinerea

mea, şi în plus să finanţeze şi oricâte călătorii aş vrea să întreprind în Orient, cu condiţia însă să mă consacru artei hinduse şi să-i dau cuvântul că n-am s-o trădez niciodată pentru alte preocupări. Voia pesemne să facă din mine un auxiliar devotat al lui şi moştenitorul ideilor sale. După ce am refuzat, n-a mai adus niciodată vorba de vreun ajutor bănesc. Ori te pomeneşti că a uitat, pur şi simplu? Fiindcă trebuie să ştii că e foarte bătrân. A trecut de nouăzeci de ani, mai precis a împlinit nouăzeci şi unu.

— Frumoasă vârstă!

— Când ai să-l cunoşti, n-o să-ţi vină să-ţi crezi ochilor. Are mintea la fel de ageră ca Bernard Shaw la această vârstă. E vioi şi se exprimă cu o logică impecabilă. Mai mult, are şi un foarte ascuţit simţ al umorului, specific anumitor bătrâni, pe care ai zice că-i distrează perspectiva morţii apropiate. Adesea, interlocutorii care nu-l cunosc îndeajuns, rămân îngroziţi de glumele lui.

— Toate astea mi-l fac cât se poate de simpatic...

— Desigur! Dar o să ţi se pară mai puţin amuzant, dacă am să mai adaug că jumătate din colecţiile sale provin din jafuri, iar cealaltă jumătate din dările stoarse de la nenorociţii de hinduşi şi birmani care trăiau pe teritoriile aflate sub comanda lui militară. De altfel, el nici nu ascunde acest lucru. E un holtei bătrân, şi figurinele acelea de piatră, de bronz, de argint sau aurite i-au ţinut loc de familie. După părerea lui, nici nu există dragoste mai frumoasă, întrucât obiectele îndrăgite nu sunt supuse îmbătrânirii, nu-l decepţionează şi nu-l înşală niciodată, ele nu-i oferă decât bucurii. Acestea sunt sentimentele bunicului John faţă de statui şi statuete, în schimb, în relaţiile cu oamenii, s-a dovedit

întotdeauna lipsit de orice scrupule. Când a plecat în India, cu multe decenii în urmă, era un băieţandru sărac, iar când s-a întors, devenise un bărbat putred de bogat. Întrebându-l odată – eram copil pe-atunci – cum de-a fost cu putinţă aşa ceva, mi-a răspuns: „Ţine minte, Caroline, cine are în viaţă o mare pasiune, nu trebuie să se dea în lături de la nimic ca să şi-o împlinească. Cel ce vrea să împace în acelaşi timp şi pe rege, şi pe Dumnezeu, şi familia, şi propria-i conştiinţă, şi pasiunea sa de căpătâi, e întotdeauna sortit pierzării. Lumea aceasta a fost hărăzită celor puternici. Numai cei puternici sunt în stare să dea dovadă de bunătate... mai târziu...” Caroline se întrerupse din nou, după care încheie cu un zâmbet: Dar mă tem că, în ce-l priveşte pe bunicul John, acest „mai târziu” încă n-a venit... Trăieşte la fel de singuratic, de rupt de oameni şi de nepăsător faţă de frământările lumii, cum a trăit o viaţă întreagă. Păcat! Fiindcă altfel, moşneagul ăsta ar fi putut să-mi fie nespus de drag...

— Impresia mea este că, şi aşa, îl iubeşti, în felul tău... Joe se apropie de ea, îi prinse capul în palme şi o obligă să i se uite în ochi. În adâncul inimii, ţi-e ciudă, nu-i aşa, că bunicul John, omul acela singuratic şi cu un picior în groapă, nu te iubeşte mai mult ca orice pe lume? S-ar părea că ar fi chiar de datoria lui să te iubească în felul ăsta... O nepoată atât de tânără, de încântătoare, cu o minte ageră, pe care o ştie de mic copil, şi... nimic! Dar dacă ne gândim că ai refuzat să te consacri pasiunii sale de căpetenie, eşti de acord că...

— Cred că e dreptul meu să-mi croiesc viaţa după cum cred eu de cuviinţă!

— Da, dar nu-i lua acest drept nici generalului

Somerville.

— Mă tem că pe el ţi l-am înfăţişat în culori prea trandafirii, sau pe mine însămi, fără voia mea, în tonuri prea întunecate. Ai să înţelegi totul mai bine când ai să-l cunoşti. Revenind la chestiunea...

— Cred că nu mai e cazul să revenim la chestiunea legată de vizita ta. Cartea asta... un gest spre birou – nu va avea decât de câştigat dacă mă voi desprinde de maşina de scris vreo câteva zile. O casă mare, înţesată de sculpturi, de câteva ori mai bătrâne decât bătrânul tău bunic, printre ele strecurându-se un servitor hindus cu părul alb, care de o jumătate de veac încoace nu şi-a părăsit stăpânul nici măcar pentru o zi... Iată un cadru idilic care mi-a stat întotdeauna aproape de inimă! Ca şi sentimentele idilice, de altfel. Ia spune, nu se află în casa aceea şi un bătrân servitor hindus?

— De unde ştii?

— O, Doamne! oftă Joe. Păi, ştiu şi cum îl cheamă! Chanda, nu? Sigur că da... Ce altceva ar fi putut să însemne acel pasaj din scrisoarea, în care e vorba de şiragul de scoici pe care l-a făcut pentru tine un anume Chanda?

— Am uitat de scrisoare.

— Eu însă n-am uitat. Joe Alex nu uită niciodată nimic... în afară de ceai. S-a răcit de tot. Există ceva mai detestabil, dragă Caroline, decât un ceai rece?

— Da, există, răspunse ea, ridicând ochii spre cer. O modestie exagerată. Dar fii liniştit, pe tine un asemenea pericol nu te paşte!

Joe îndepărtă ceaşca cu dezgust.

— Bunicul tău are telefon?

— Fireşte.

— Sunt încredinţat că ţii minte numărul, iar dacă

nu, cu siguranţă că îl ai notat în micul notes negru ce se află în poşeta ta. Dă-mi-l, te rog. Vreau să cer o convorbire urgentă şi te-aş ruga pe tine să-l previi pe generalul Somerville de sosirea noastră.

— Când vrei să plecăm?

— Unde se află exact proprietatea aceea?

— În Devonshire, între Torquay şi Teingmouth.

— O! în minunatul Devon! Unicul ungher cald din ţara asta a noastră posomorâtă şi reumatică. Nici nu-i de mirare că bunicul tău s-a stabilit tocmai acolo, după ce a trăit cincizeci de ani în India. În Scoţia şi chiar în Londra, bătrânele lui ciolane ar fi putrezit de mult în cavoul familiei. Devon! Minunat! Ştii, mă gândesc că al doilea capitol al romanului despre noi ar putea să înceapă cam aşa „Joe Alex şi fermecătoarea lui prietenă cu părul de aur stăteau tolăniţi pe plajă. Soarele, aflat la zenit, le mângâia drăgăstos trupurile zvelte şi bronzate, iar curentul golfului, care, de milenii pierdute în negura timpului, poartă apele calde ale Caraibilor înspre fărâma aceasta de pământ de pe recele ţărm al Albionului, le săruta cu dragoste tălpile. În înalt, deasupra celor doi întinşi pe plajă, plana neclintit un albatros. Ei îl priveau printre gene şi se lăsau pradă visării. Fericirea celor doi îndrăgostiţi nu era de nimic tulburată, când deodată... Joe făcu o pauză de efect, de o fracţiune de secundă Un suflu rece şi o umbră întunecată le luă soarele. Era servitorul, în vârstă de aproape o sută de ani, al generalului, care se apropiase fără zgomot, de parcă tălpile sale nici n-ar fi atins nisipul. Se aplecă spre ei şi şopti răguşit „Sahib General vă pofteşte să serviţi cu dânsul o farfurie de orez şi o ceaşcă de supă de bambus”. Merge, nu?

— Dacă nu mă înşel, ai spus „trupurile lor zvelte”, Joe?

— Da.

— Tocmai! Voiam mai de mult să-ţi atrag atenţia că ai cam început să te îngraşi, Joe... Iar numărul de telefon pe care mi l-ai cerut este următorul: ceri centrala din Teingmouth Devonshire, care îţi va da legătura cu numărul 48-88, Mandalay House.

Joe se apropie de telefon.

— Serios?... mormăi el. Spui că am început să mă îngraş! Ei, ce să-i faci?! Un bărbat în puterea vârstei nu poate să arate veşnic ca un băieţandru de optsprezece ani... Formă numărul centralei interurbane şi duse receptorul la ureche. Te informez totuşi că niciuna din hainele mele nu mi-a făcut până acum impresia că mi-a rămas strâmtă... Poftim? Scuzaţi, domnişoară! Vorbeam cu cineva din casă... Da, o convorbire urgentă, vă rog.

Capitolul 2
„Îl voi ucide cu unul din obiectele expuse în muzeu”...

— Da, vă mulţumesc, domnişoară, Alex puse receptorul în furcă şi se întoarse. O privi pe Caroline, care nu încetase să surâdă.

— Vrei să vorbeşti tu cu el?

— Nu.

Joe clătină din cap.

— Ţin ca generalul Somerville să aprecieze nu atât dorinţa mea de a-l servi cu promptitudine, cât bunăvoinţa şi aportul tău în împrejurarea de faţă. Cred că e mai bine să vorbeşti tu cu el. Spune-i, te rog, că deşi sunt un ins extrem de ocupat, pentru care fiecare oră cântăreşte cât un ducat sclipitor de aur, m-am lăsat înduplecat de rugăminţile tale şi...

— Fireşte, în glasul meu se va simţi emoţia, lacrimile abia stăpânite... Caroline îşi înclină, plină de înţelegere, căpşorul blond. Voi formula frazele cu oarecare dificultate. Dar hai să stabilim, mai bine, când plecăm. Sau vrei să-i spun bătrânului că încă nu ştii când vei putea găsi puţin timp liber pentru el şi nici câte ore cântărite în ducaţi grei de aur vei fi în măsură să-i sacrifici? N-ar strica să-l anunţăm pe când anume să ne aştepte.

— Bineînţeles. În ciuda stilului înflorit al scrisorii, care se străduieşte să ascundă ceea ce gândeşte de

fapt autorul ei, cred că generalul Somerville ar dori să mă vadă cât mai curând posibil. Eu, cel puţin, aşa am înţeles. Pentru un om de nouăzeci de ani, timpul are un preţ mult mai mare decât pentru noi. În afară de asta, presupunând că afacerea are un caracter care să mă intereseze şi pe mine, o veche experienţă m-a învăţat că eu, de regulă, ajung într-un loc ori prea târziu, ori în ultimul moment. Întreabă-l pe general dacă ne poate primi mâine... Ezită. Dacă am pleca de dimineaţă cu maşina, trecând prin Salisbury şi Exeter, drumul ar dura aproximativ patru-cinci ore, nu-i aşa?

Caroline, înclinând din cap, îl aprobă în tăcere. Joe continuă:

— Am ajunge acolo, prin urmare, pe la prânz. Punând la socoteală încă o oră pentru întâmplări neprevăzute, ca furtuni, ceaţă, cauciucuri perforate şi alte distracţii automobilistice, am putea stabili ca oră de sosire la Mandalay House cel mai târziu ora două după-amiază. Nu mă îndoiesc că bunicul tău e obişnuit să-şi facă siesta după prânz, aşa încât o jumătate de oră în plus sau în minus faţă de ora fixată n-o să-l deranjeze prea mult. Când va deschide venerabilii săi ochi, Joe Alex, arhanghelul cu paloşul de foc în mână, va sta de veghe în spatele fotoliului lui, gata să răpună, cu neîndemânare, pe orice vrăjmaş al imperiului ce s-ar arăta în preajmă. Prin urmare, la ora două – de acord?

Caroline dădu din umeri.

— Întrucât bunicul n-are altă dorinţă mai vie decât să te cunoască pe tine, iar tu, la rândul tău, nu visezi decât să te întâlneşti cu el, nu văd ce importanţă mai prezintă acordul meu. Cu toate că un voiaj la mare într-un *Rolls-Royce* ţine mai degrabă de idealurile unei stenodactilografe, nu am de ridicat nicio

obiecţie. La ce oră plecăm?

— La nouă, dacă n-ai nimic împotrivă. Joe se duse la un raft al bibliotecii, de unde scoase un tom gros cuprinzând hărţi automobilistice pânzate. Până în clipa de faţă am fost convins că *Rolls-Royce*-ul e cea mai onorabilă marcă de automobil de pe mapamond. Ai fi fost mai mulţumită dacă îmi cumpăram un *Jaguar*?

— Bineînţeles! Caroline inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer. „Un *Jaguar* roşu înghiţea depărtările, şuierând sinistru, aidoma unui glonte. Panglica nesfârşită a şoselei se înfăşură pe mosoarele roţilor. Tânăra femeie închise ochii şi îşi sprijini capul de umărul iubitului, care, neclintit la volan, privea cu ochii săi de oţel, mijiţi în clipa aceea, drumul. Ca un fulger purpuriu, orbitor, maşina trecu prin sate şi târguri, iar ţinta călătoriei se apropia inevitabil, cu fiecare secundă. La capătul drumului îi aştepta o luptă pe viaţă şi pe moarte. Sau poate doar moarte? Dar Caroline nu se temea. Umărul de care îşi sprijinise căpşorul adorabil de fetiţă insufla forţă şi siguranţă. Justiţiarul înainta cu o viteză uluitoare, neîncetinind nici din pricina oilor, găinilor, femeilor, copiilor sau poliţailor izolaţi ce i se iveau în cale. Toţi şi toate se trăgeau în lături, la apariţia lui, orice făptură vie ce nu izbutea să se ferească la timp căzând fără glas sub roţi sau rămânând, pentru o clipă, suspendată pe capota maşinii, sfărâmată în atomi, până ce viforul cosmic al vitezei o spulbera fără urmă. Dar *Jaguar*-ul, condus de Joe Alex cu mână de fier (în mănuşi de piele de căprioară), nu cunoştea obstacolele. Nimic nu l-ar fi putut opri...”.

— Ce-i asta, pentru Dumnezeu?! întrebă Joe, ducându-şi mâinile la tâmple.

— Capitolul trei al romanului despre noi, răspunse, cu un aer modest, domnişoara Beacon. Dacă doreşti, ţi-aş putea improviza pe loc şi capitolul patru, intitulat „Când prosperitatea excesivă îi ia omului minţile”. Spune, Joe, ce te-a determinat să cumperi *Rolls-Royce*-ul acela? E de neînchipuit ca un om normal, un om ca toţi oamenii, să posede un asemenea automobil!

— Aşa e! Numai că eu nu sunt un om ca toţi oamenii. Când eram copil, n-am visat să fiu nici marinar, nici pompier, nici lord. Nici chiar aviator n-am visat să fiu. Singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost un *Rolls-Royce* negru, un *Rolls-Royce* mare, fără linii moderne, care să nu facă nici cel mai slab zgomot, care să fie impecabil, masiv, o maşină înaltă, în care să poţi intra fără să-ţi scoţi jobenul şi care să poată atinge, fără să-şi piardă nimic din aspectul ei demn, viteze aproape nelimitate. Cu alte cuvinte, draga mea Caroline, nu-mi plac lucrurile care se trec repede şi se strică lesne. Ca exemplu ţi-aş putea da: a) acest *Rolls*, b) dragostea mea pentru tine, care...

— Înţeleg. Caroline se ridică. Joe, eşti unul dintre puţinii oameni de pe lumea asta care, indiferent ce fac, reuşesc să mă calce pe nervi. În lumina celor spuse de tine adineaori, zău că nu înţeleg de ce, de ani de zile...

— ...mă iubeşti? Da? Ei bine, eşti şi tu condamnată să mă iubeşti, aşa cum şi eu sunt condamnat să te iubesc pe tine. Pe viaţă şi fără drept de apel!

— Chiar şi un ocnaş trăieşte cu speranţa... că...

— Dar nu noi, scumpa mea! Nu noi! Pentru că noi ne iubim cu adevărat. Tu mă iubeşti, deşi eşti încredinţată că tot ce scriu eu nu este de natură decât să degradeze demnitatea unui om inteligent.

Iar *Rolls-Royce*-ul, de două săptamâni încoace armăsarul preferat al grajdului meu mecanic, îl consideri dovada de netăgăduit a infamului meu snobism. Şi eu, care n-am făcut altceva decât să-mi împlinesc un vis din copilărie... Aş fi intrat în stăpânirea acestui *Rolls-Royce* încă mai demult, dacă nu m-aş fi temut că mă compromit în ochii tăi. Abia în momentul când am ajuns la concluzia că oricum nu vei înceta să mă iubeşti, am deschis uşa salonului de automobile şi, închizând ochii, am rostit: „Arătaţi-mi, vă rog, ultimul model de ...” Nu termină. O luă în braţe şi o săltă în sus, după care o aşează pe masă şi se depărta un pas, privind-o cu luare-aminte. Eşti cea mai frumoasă fată din lume! rosti el cu toată convingerea. La ce oră să vin mâine să te iau?

— La nouă! Dar n-ai putea să mă dai jos de aici?

— Nu, mai rămâi acolo o clipă. Se retrase, de-a-ndărătelea, până în fundul încăperii. Eşti superbă! Cea mai suplă, mai fermecătoare, mai inteligentă, mai scumpă... nu degeaba te iubesc nebuneşte de ani de zile... Stai, stai, de câţi ani?... Se apucă să numere pe degete: un an, doi, trei, patru...

Caroline sări uşor pe covor.

— Trebuie să plec! Când ai să ajungi cu numărătoarea la o sută, ai să constaţi că totuşi timpul trece mai încet alături de mine. Deci, la nouă?

— Şi institutul? întrebă cu nevinovăţie Joe, care renunţase la numărătoare.

— Ce-i cu institutul? întrebă Caroline, cu mâna pe clanţă.

— Ştii bine că întârzii la întâlniri ori de câte ori ai o treabă importantă la acea onorabilă instituţie. Nu e greu de presupus că şi mâine dimineaţă, dacă se va ivi ceva de natura asta, o să-mi dai un telefon la nouă

fără un sfert, ca să mă anunţi că tocmai a sosit un transport de tăbliţe din Creta, pe care trebuie neapărat să le despachetezi până la prânz, nimănui altcuiva neputându-i-se încredinţa această operaţie ultraimportantă! Ca şi cum hârburile acelea murdare, care au zăcut nu se ştie câte mii de ani în pământ, n-ar mai putea aştepta încă vreo câteva ore acolo, în confortabilele lădiţe în care obişnuiţi voi să le transportaţi, pentru ca, după luni întregi de curăţire, restaurare şi silabisire, să descoperiţi că un oarecare Johnos Smithos, care a trăit înainte de potop, în Knossos sau în Phaistos, a depus, contra unei chitanţe de lut, o amforă de vin şi un sac de grâne drept ofrandă zeilor, eveniment care pentru subsemnatul, Joe Alex, aşteptându-şi în asemenea împrejurări stingher iubita în câte un restaurant şi zâmbindu-le descumpănit şi vinovat chelnerilor, din minut în minut mai nervoşi, nu e decât o nouă dovadă a suferinţelor la care e supus un bărbat îndrăgostit atunci când aleasa inimii sale a căzut în mania ştiinţifică...

— Fii amabil şi încetează să-mi mai defineşti activitatea drept manie, rosti domnişoara Beacon pe un ton glacial. Deşi sunt convinsă că nu te interesează, aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra deosebirilor existente între îndatoririle unui om ce răspunde de avutul societăţii – mă refer, printre altele, la săpăturile arheologice şi la obiectele din inventarul unui muzeu – şi îndatoririle altuia, care... care nu are niciun fel de îndatoriri!

— Te rog să mă ierţi! Joe se apropie de ea şi o prinse de mână. Constat că faţa ta atât de expresivă, pe lângă o sută de expresii pline de drăgălăşenie, posedă încă una, care mi-e şi ea deosebit de dragă: aceea a demnităţii rănite.

— Doar pentru ca să-mi spui asta m-ai reţinut adineaori?

— Nu. Te-am reţinut fiindcă am stabilit, nu-i aşa, că tu vei discuta la telefon cu generalul Somerville. Ceea ce ţi-ar fi destul de greu să faci dacă pleci înainte de a primi legătura cu Mandalay House.

— Am uitat cu totul de asta... Caroline se aşează.

— Nici nu e de mirare. Eşti extenuată. În schimb, noi, ăştia care nu avem niciun fel de îndatoriri, ne bucurăm de o memorie fără cusur. Şi dacă impecabila mea memorie nu mă înşală...

Caroline n-avea să afle niciodată ce se ascundea în înfailibila memorie a lui Joe Alex. Din prag se făcu auzită o tuse uşoară, bine cunoscută amândorura.

— Domnul Benjamin Parker ar dori să vă vorbească...

Caroline se ridică, se duse la fereastră şi, dând draperia deoparte, privi afară. Deasupra acoperişurilor Londrei, pe cerul fără un nor, se ridicase un soare sclipitor de iulie, învăluit într-o pâclă străvezie.

— Intră, Ben! Intră! Joe se îndreptă spre uşă, dar adjunctul şefului Secţiei de Criminalistică din Scotland Yard îşi şi făcuse apariţia în spatele lui Higgins, înainte ca ireproşabilul valet al prietenului său să termine ceremonialul anunţării.

— Bine că te găsesc acasă, zise el strângând mâna gazdei. Ţineam foarte mult să te întâlnesc, sau, ca să fiu sincer, nu atât pe tine, cât pe domnişoara Beacon. I-am telefonat acasă acum o jumătate de oră, am telefonat şi la institut, dar n-am găsit-o nici într-un loc, nici în celălalt. Poate îmi spui tu unde aş putea s-o găsesc?

— Ce să ne mai mirăm că trei sferturi dintre

infractorii care operează pe teritoriul acestei insule nefericite se plimbă în libertate, dacă însuşi stâlpul poliţiei metropolitane nu e capabil să o observe pe una dintre cele mai frumoase femei din Londra, nici chiar atunci când se găseşte în aceeaşi încăpere cu ea! Te referi cumva la domnişoara Caroline Beacon, talentat arheolog britanic, care, deşi tânără, e cunoscută în cele mai largi cercuri? În caz afirmativ – iat-o, se află în dreptul ferestrei, în aşteptarea clipei când, cu un clănţănit uşor, îi vei prinde de încheieturile rasate perechea de brăţări pe care ai adus-o cu tine pentru orice eventualitate. Ia zi, ce-a comis? Întotdeauna am fost convins că, în ciuda aparenţelor, e în stare de cele mai re...

Parker nu-l lăsă să continue.

— Scuzaţi, miss Beacon! Degenerata inspiraţie a acestui individ nu pregetă să defăimeze nici cele sfinte; cât priveşte reputaţia unei femei serioase, aşa ceva e un fleac în ochii lui!

— Continuaţi, continuaţi, vă rog! Caroline strânse cordial mâna vestitului detectiv. Joe spunea întotdeauna că vă preţuieşte enorm opiniile, şi nu numai pe cele din domeniul criminalisticii. Dar despre ce vorbeam? A, despre defăimare! Vă ascult...

— Nimic nu-mi face o mai mare plăcere decât să constat că între prietenii mei domneşte armonia... Luaţi loc! Joe împinse spre ei fotoliile. Whisky sau ceai, Ben? Mă tem să nu ţi se usuce gâtlejul, şi astfel Caroline să piardă fie şi un cuvinţel din cele ce ai de gând să-i aduci la cunoştinţă. Whisky?

— Whisky! Parker se lăsă greoi în fotoliu. Fără apă şi fără gheaţă, te rog!

— Şi mie... zise Caroline. Tot fără apă. Cu o fărâmă de gheaţă.

După ce şi ceilalţi doi, cu paharele umplute până la jumătate cu lichid auriu, se aşezară, Parker spuse:

— Sunteţi nepoata generalului Somerville, nu-i aşa? Mai exact, dânsul este fratele bunicului dumneavoastră, dacă nu mă înşel?

— Nu vă înşelaţi... Caroline avu cu Joe un schimb rapid de priviri, care nu-i scăpă lui Parker.

— Ştiţi cumva ceva? întrebă el iute.

— Zi-i mai departe! Joe îşi ridică paharul. Ce obiceiuri insuportabile au şi poliţiştii ăştia: se întrerup pe ei înşişi, ca să afle neîntârziat ce semnificaţie poate să aibă un schimb de priviri între două persoane absolut respectabile! Nu puteai să-ţi agăţi spiritul de suspiciune, laolaltă cu pălăria şi umbrela, în vestibul? Ce-i cu generalul ăsta Somerville? Până acum o oră, habar n-aveam că buna mea Caroline are nişte legături de rudenie atât de abominabile. Un militar de carieră, ce chestie afurisită! Zi-i mai departe, Ben, şi iartă-mă că n-am să te ascult cu toată atenţia. Trebuie să încerc să-mi revin după o asemenea lovitură... Un bunic general!

Parker oftă.

— Ce dimineaţă sclipitoare, şi ce gazdă sclipitoare pe deasupra! Din păcate, nu mă pot ridica la înălţimea ta de spirit. Natura nu m-a înzestrat cu o fire atât de isteaţă şi...

— Ce-i drept, e drept... Alex aprobă din cap, cu o mină întunecată. Dar nu-ţi face sânge rău! În meseria ta, te poţi lipsi de simţul umorului. Asta-i tot ce voiai să-i spui domnişoarei Beacon? Dacă da, permiteţi-mi să vă invit la o mică plimbare în împrejurimile oraşului. Maşina mea cea nouă...

— Nu cumva dricul acela cu caroseria argintată? Parker ridică din sprâncene. Aşadar, ţie îţi aparţine!

Slavă Domnului! Intrând aici, am crezut că s-a petrecut vreo tragedie prin vecini. Chiar m-am uitat după sicriu. Cum faci, înhami la el cai albi mascaţi, sau te pomeneşti că merge singur, deşi nu prea îmi vine să cred?

— Încă o frază ca asta – Caroline îi dărui unul din cele mai graţioase zâmbete ale ei – şi mă îndrăgostesc pe loc de dumneavoastră, mister Parker! Nu vreţi să ne mai întreţineţi puţin apropo de maşina aceea?

— Dacă motorul o să mă lase vreodată, deşi asta n-o să se întâmple niciodată, fiindcă *Rolls-Royce*-urile nu păţesc aşa ceva, am să înham la el măgari... mârâi Alex. Şi îţi promit că...

Telefonul sună discret. Caroline tresări. Alex îi făcu un semn din cap, şi ea ridică receptorul.

— Alo!... Da... Aşteptă un moment. Mandalay House?... Cine? Chanda?... Caroline Beacon la telefon! Bună ziua, Chanda!... Da, sunt bine, mulţumesc! Dar bunicul?... Ascultă în tăcere câteva clipe, cu receptorul la ureche. Mă bucur! E undeva prin apropiere? A, în pavilion... Nu, e prea departe, n-are rost să se obosească. Transmite-i doar atât: că domnul Joe Alex şi cu mine plecăm din Londra mâine dimineaţă devreme şi vom fi acolo cam pe la prânz... Poftim? Da, în regulă. Dar comunică-i numai lui ce ţi-am spus, fără martori... mă auzi, Chanda?... Da, fără martori. Mâine pe la prânz. Te sărut. La revedere! Pe mâine!

Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse zâmbitoare spre cei doi bărbaţi.

— Perfect! făcu Benjamin Parker frecându-şi mâinile. Am intrat aici condus pur şi simplu de instinct, fără să bănuiesc nimic, căutând-o doar pe

domnişoara Beacon, căreia aş fi vrut să-i pun câteva întrebări şi, iată, dau de urmele unei întregi conspiraţii!

Caroline se aşează. Zâmbea în continuare, dar privirea cu care îl aţintea pe adjunctul şefului Secţiei de Criminalistică din Scotland Yard era încărcată de o curiozitate intensă.

— Şi m-aţi căutat numai ca să mă întrebaţi dacă sunt rudă cu generalul Somerville?

— Da.

— Îi sunt într-adevăr rudă, aşa cum aţi putut constata nu mai departe decât acum câteva clipe. De altfel, aţi mai auzit că mâine ne ducem la el. Joe şi cu mine.

— La Mandalay House?

— Da.

Parker deveni dintr-o dată serios. Se întoarse spre Alex.

— E vorba de o plimbare de plăcere, Joe? Vreau să spun: numai de plăcere?

— Numai de plăcere? Alex săltă uşor un umăr. Ca să fiu sincer, nu ştiu nici eu. S-ar putea ca generalul Somerville să fie dispus să-mi facă unele confidenţe! Ori, cine ştie, să vrea să-mi comunice nişte lucruri interesante. În orice caz, a rugat-o pe Caroline să-l pună în legătură cu mine într-o chestiune ale cărei detalii nu le cunosc încă. Judecând după scrisoare, ar ţine să mă cunoască, deoarece modestele mele isprăvi au ajuns la urechile lui. Nici Caroline nu ştie mai mult, aşa că ai putea s-o slăbeşti cu întrebările tale, fiindcă nu vei afla de la ea mai multe decât de la mine. Caroline, arată-i scrisoarea. Nu ştiu ce îmi spune că amicul nostru are tolba plină de noutăţi, dar că n-o va deşerta decât dacă se va convinge că nici

noi, la rândul nostru, nu-i ascundem nimic.

Caroline îi întinse lui Parker scrisoarea. Acesta o parcurse rapid şi i-o înapoie, după care dădu din cap, cu aerul că răspunde propriilor sale gânduri.

— Da, ai dreptate, Joe... Ridică privirea şi o îndreptă asupra lui Alex. Ei bine, fiindcă mă sileşti să dau şi eu cărţile pe faţă, află că sunt extrem de bucuros că te duci mâine acolo. Din păcate, generalul Somerville a refuzat să admită accesul poliţiei pe domeniul său, aşa încât ne găsim în imposibilitate de a acţiona. Nu există niciun temei legal ca să-l putem apăra împotriva voinţei lui. Bineînţeles, am plasat, acum câteva zile, un om de-al meu în împrejurimile domeniului. Omul acela veghează asupra lui Mandalay House, dar din exterior. În schimb, n-am pe nimeni care să supravegheze ce se întâmplă în casă, şi pe mine tocmai asta m-ar fi interesat, fiindcă am impresia că pericolul vine din interior, nu din altă parte...

— Pericolul? Alex îşi mai turnă un deget de whisky, duse paharul la buze, dar îl lăsă jos înainte de a sorbi şi îşi aprinse cu gesturi bruşte o ţigară. Dar spune odată, ce s-a întâmplat acolo, Ben?

— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic. Tocmai asta-i dificultatea. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, am fi avut drept de ingerinţă. Dar aşa cum se prezintă lucrurile în momentul de faţă, suntem legaţi de mâini şi de picioare. Sunt descurajat, Joe, înţelegi, sunt foarte descurajat...

— Şi se mai spune despre noi... întregul glob trăieşte cu impresia că în şcolile englezeşti copiilor li se insuflă, încă din primul an de învăţătură, preocuparea pentru coerenţă în exprimarea gândurilor şi sentimentelor! Joe oftă. Ascultă, Ben,

vrei să ne pierdem întreaga dimineaţă în confidenţe, legate de stările tale psihice? Bineînţeles, eşti musafirul meu, şi m-ar bucura dacă prezenţa noastră ar avea darul să-ţi uşureze cât de cât...

— Poate că mă vei înţelege mai bine dacă îţi voi spune că nu e un lucru chiar atât de obişnuit să ai de-a face cu un individ care, la intervale regulate de timp, trimite poliţiei proiecte meticuloase în legătură cu suprimarea vieţii unui om; că aceste proiecte sunt însoţite de descrierea amănunţită a persoanelor care trăiesc în preajma victimei, a obiceiurilor statornicite în casă etcaetera, etcaetera...

— Doar nu vei fi vrând să spui că individul respectiv îl vizează tocmai pe omul nostru, pe vajnicul apărător al imperiului, în retragere în momentul de faţă!

— Ba da, din nefericire! Ţinta tuturor acestor proiecte de asasinat este generalul Somerville în persoană!

— Ei, aşa mai vii de-acasă! Alex gustă din whisky, punând apoi cu grijă paharul pe masă; Caroline îl privi consternată; Joe avea un aer de-a dreptul satisfăcut. Începem să avem un teren mai ferm sub tălpi! Dă-i drumul, Ben...

Adjunctul şefului Secţiei de Criminalistică îşi depărta braţele într-un gest larg.

— Poate că ar fi mai indicat să studiezi întâi cele trei anonime pe care le-am primit.

— Vrei să te însoţesc chiar acum la Scotland Yard?

— Nu e nevoie. Parker clătină din cap. Le am la mine. Chiar dacă n-aş fi găsit-o la tine pe domnişoara Beacon, deşi menajera m-a asigurat că spre tine a plecat, tot aş fi discutat cu tine despre povestea asta, cu toate că îmi pare mai degrabă halucinaţia unui

creier bolnav decât un proiect de crimă serios. Cine ar sta să informeze poliţia despre o nelegiuire pe care abia urmează s-o săvârşească, oferindu-i unele date pe baza cărora autorităţile ar putea zădărnici complotul? Cu toate astea, este în scrisorile primite ceva... ceva... Ben Parker ezită. Iar o să spui că îmi analizez propriile stări psihice, în loc să mă ocup de fapte! Dar lucrez în meseria asta de atâţia ani, încât aş putea spune că stările mele psihice au devenit funcţii ale spiritului de previziune, care se bazează, de altfel, pe principiul probabilităţii... Ben Parker zâmbi oarecum jenat. Ce mai încoace-încolo, vreau să spun că nu consider aceste scrisori drept simple glume şi nici drept aiurelile unui psihopat. În afară de asta, reiese din ele că au fost scrise de cineva care îl cunoaşte îndeaproape pe generalul Somerville şi care cunoaşte bine şi casa, şi pe celelalte persoane care se găsesc în momentul de faţă la Mandalay House. Dar citeşte-le! Ne va fi mai uşor să ne înţelegem după ce le vei citi.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic gri lunguieţ, prevăzut cu un antet imprimat: UZ INTERN.

— Desigur, domnişoara Beacon nu e autorizată formal să ia cunoştinţă de conţinutul acestor scrisori, dar o să-mi permit o mică ilegalitate... zâmbi din nou Ben Parker. Vă duceţi acolo împreună, aşa încât e bine să fiţi şi dumneavoastră la curent cu situaţia, miss Beacon.

Alex luă, fără o vorbă, plicul, din care scoase trei foi de hârtie de culoare albăstrie, păturite fiecare în formă de plic, francate cu maşina pe verso, mijloc de corespondenţă la care recurg oamenii foarte economi, ca să scutească câţiva pence, costul plicului. Despături prima scrisoare şi cercetă întâi de

toate timbrul. Ştampila arăta că scrisoarea fusese aruncată la cutie la oficiul poştal din Oxford Circus, aşadar în cel mai circulat punct al centrului metropolei, cu o săptămână în urmă.

„Către Scotland Yard...

Generalul Somerville, domiciliat în Mandalay House, în Devon, urmează să moară! Lucrul ăsta ar fi trebuit să se petreacă mai demult, şi nu numai din cauza vârstei înaintate. E un om rău şi intolerabil de bogat. Şi alţi oameni ar dori să fie bogaţi, înţelegeţi? În ce fel va muri? Azvârlit în cuptorul în care topeşte bronzurile lui tâmpite! Imaginaţi-vă scena – un moşneag numai pielea şi osul, trezindu-se la temperatura la care metalul se transformă într-un lichid auriu, incandescent! În felul ăsta, Chanda, sau Cowley, sau chiar domnul James Jowett vor putea adăuga la copiile acelea superbe, la care meşteresc, şi câte un dram din domnul general însuşi. Se zice că, pe vremuri, cu multe secole în urmă, aşa erau turnate statuile zeităţilor indiene, adăugându-se niţică pulbere omenească. Procedeul avea, se pare, o semnificaţie rituală. Aşa că generalul, care tocmai termină o carte despre metodele din şcolile Gupta şi Pala, privind turnarea statuetelor de bronz, nici n-ar trebui să aibă vreun motiv de nemulţumire. Moartea sa va fi încoronarea practică a experienţelor pe care le dirijează cu atâta răbdare, competenţă şi iscusinţă. Sculpturile ce vor ieşi din cuptorul său vor fi autentice din toate punctele de vedere!”

Nicio semnătură. Textul era bătut la maşină, după toate aparenţele de o mână neexersată, pentru că în vreo câteva locuri autorul lui fusese nevoit să dea

înapoi carul, ca să bată încă o dată litera.

Joe desfăcu scrisoarea următoare.

„Către Scotland Yard...

În definitiv, de ce să fie ars în cuptor? (Am în vedere scrisoarea mea anterioară referitoare la generalul Somerville.) Pe dulapurile din „muzeu” – aşa numeşte dânsul sala mare de la parter, unde sunt îngrămădite cele mai multe din sculpturile aflate în casă – stau proţăpite fel de fel de statuete de zeităţi, unele mai grele ca altele. Ţeasta unui moşneag de nouăzeci de ani e mult mai fragilă, puteţi să mă credeţi, mult, mult mai fragilă decât cea a unui bărbat în puterea vârstei. Dar chiar dacă Somerville ar fi un om tânăr, credeţi că o statuetă de metal, cântărind câteva sute de pfunzi şi proiectată exact în moalele capului, n-ar schimba acel cap într-o masă sângerândă şi informă?

Şi zău că e chiar de preferat să procedez aşa, decât să-l transform pe generalul Somerville în cenuşă, pentru că ar rămâne trupul, care ar oferi o privelişte din cele mai interesante!”

— Ce glumă sinistră, rosti Caroline cu glasul înăbuşit. Omul ăsta trebuie să fie nebun!

— Nu neapărat... Alex răsuci între degete scrisoarea şi se uită la ştampila poştei; fusese expediată cu două zile în urma primei scrisori. O privi în ochi pe Caroline. S-ar putea să fie şi nebun, draga mea, după cum s-ar putea şi să nu fie.

— Tu crezi că un om în toate minţile e în stare să aştearnă pe hârtie asemenea elucubraţii?

— Da. Se mai întâmplă ca, un om sau altul, urmărind scopuri numai de el cunoscute, să se

prefacă a fi nebun. Să presupunem că cineva intenţionează să-l ucidă pe generalul Somerville şi a pus la punct planul crimei, cu totul altul decât cele prezentate atât de pitoresc în scrisorile expediate Scotland Yard-ului; în cazul acesta, scrisorile ar avea un dublu ţel; să distragă atenţia poliţiei de la adevăratul plan şi, după crimă, să îndrepte ancheta pe o pistă falsă. Noi am căuta un nebun, iar în realitate criminalul ar fi un individ cu un psihic perfect echilibrat, bineînţeles în măsura în care autorul unei crime premeditate poate fi socotit un individ cu un psihic perfect echilibrat... După umila mea părere, orice criminal este, într-un fel sau altul, un individ degenerat sub raport psihic. Am spus orice criminal, nu orice ucigaş, adică nu un om care ucide întâmplător sau sub înrâurirea unei stări afective de moment...

Parker încuviinţă dând din cap. După care, spuse:

— M-am gândit şi eu la toate astea. Dar, până una-alta, nu avem de-a face nici cu o crimă, nici cu un criminal. Alaltăieri, după ce am primit cea de a treia scrisoare, cea pe care n-ai citit-o încă, m-am înfăţişat la generalul Somerville. Şi... ridică el din umeri, m-am străduit din răsputeri să-l fac să accepte o supraveghere discretă din partea noastră, protecţia noastră mai bine zis, pe care, se-nţelege, am fi fost dispuşi să i-o acordăm neîntârziat Dar... Şi Ben Parker ridică încă o dată din umeri, în timp ce braţele i se lăsară, neputincioase, pe genunchi.

— Generalul n-a fost de acord?

— M-a dat pe uşă afară. Literalmente! Parker râse fără veselie. Nici măcar n-a vrut să-şi arunce ochii pe scrisorile astea, spunând că toată povestea e o idioţenie. Iar când l-am întrebat pe cine anume

găzduieşte în momentul acela în casa lui şi dacă nu bănuieşte cumva cine ar putea să fie autorul drăgălaşelor bileţele, mi-a răspuns că îi jignesc deopotrivă oaspeţii şi servitorii şi că nu mai am ce căuta sub acoperişul casei lui. Mi-a arătat uşa cu mâna, întocmai ca în filme, spunând „Vă rog să părăsiţi imediat pragul acestei case” sau ceva de genul ăsta. Tonul a fost, în orice caz, impresionant...

— Şi ai plecat?

— Ce era să fac? Nu vei fi vrând să încalc legea tocmai eu, care sunt reprezentantul ei! Conform legii, poliţia nu are acces într-o casă fără asentimentul proprietarului, atâta vreme cât nu a survenit o întâmplare tragică, în care caz accesul e îngăduit fără asentimentul proprietarului, şi chiar împotriva voinţei lui. Îţi dai seama că, în împrejurarea de faţă, nimeni nu mi-ar fi dat o asemenea autorizaţie. Şi, în definitiv, chiar dacă aş obţine-o, ce aş putea să fac? Doar n-o să mă apuc să plasez câte un poliţai în uniformă de-o parte şi de alta a fotoliului generalului, cu ordinul să nu-l slăbească din ochi nicio clipă! Citeşte însă şi a treia scrisoare. Din mai multe considerente, ea mi se pare cea mai interesantă.

Joe despături şi ultima foaie de hârtie.

„Către Scotland Yard...

Dacă mă gândesc bine, istorioara cu statueta aşezată în aşa fel ca să-ţi cadă în cap îmi pare prea puţin sigură. Întâi de toate, chiar dacă, să zicem, voi izbuti să o aşez în aşa fel încât – nu văd cum m-aş putea exprima în alt chip – să realizez o precizie optimă, tot mai rămâne posibilitatea ca, în cădere, să se rostogolească într-o parte şi să-i zdrobească, de pildă, doar umărul. E de la sine înţeles că, la vârstă

lui, generalului i-ar fi fatal chiar şi un asemenea şoc şi că până la urmă ar sucomba de pe urma rănii, dar ar rămâne prea multe indicii, nemaivorbind de faptul că generalul însuşi, dacă nu-şi va pierde pe loc şi definitiv cunoştinţa, v-ar putea ajuta în desfăşurarea anchetei. Iată de ce propun să părăsim acest plan, spectaculos, nimic de zis, dar care nu prezintă garanţii absolute. De altfel, prea multă lume se vântură, de dimineaţă până seara, prin casă. Printre alţii, blestematul acela de american, profesorul Reginald Snider, cu trăsnita de fiică-sa, Dorothy. În afară de ei mai e şi Meryl Parry, a cărei distracţie e să scrie un studiu despre acele respingătoare fiinţe omeneşti, cu patru mâini şi cu capete de elefant şi care îl reprezintă pe fiul lui Siwa călare pe un şobolan. E o fată foc de drăguţă şi nu-i de mirare că atât lui William Cowley, cât şi lui James Jowett le-a căzut cu tronc. Şi pe măsură ce creşte pasiunea lor amoroasă, se detestă tot mai tare unul pe celălalt, deşi sunt nevoiţi să lucreze cot la cot la cuptorul şi metalele acelea. Nu e departe momentul când se vor strânge reciproc de gât, asta dacă nu va surveni o întâmplare senzaţională care să le abată atenţia de la idioata aia mică. Dar noi ştim, nu-i aşa, că ceva urmează să se întâmple. Altfel, ce sens ar mai avea scrisorile astea? Ei bine, acum ştiu ce se va întâmpla. Generalul este posesorul unei însemnate colecţii de arme din bronz şi fier. Mi-am făcut socoteala că cea mai bună soluţie ar fi să-l străpung cu unul din exponatele muzeului său privat. Nu aş avea decât să mă apropii de el şi să-i implânt pumnalul, sau sabia – din ce epocă va fi nu mă interesează, principalul e să aibă vârful ascuţit – în inima care şi aşa abia îi mai bate. E de la sine înţeles că voi purta mănuşi, ca să nu las amprente

digitale. După care, afacerea va fi preluată de domniile-voastre. Nu vă surprinde, cred, că, în încheierea acestei scrisori, nu vă doresc succes în rezolvarea ei? Ar fi un sfârşit neplăcut pentru mine. Eu însă sunt pe deplin încredinţat că nu voi avea parte de niciun fel de surprize; chiar şi o sută de ani de vă veţi bate capul, utilizând nenumăratele mijloace tehnice ce vă stau la dispoziţie, tot nu veţi ghici cine v-a adresat aceste simpatice răvaşe. Nu sunt nebun, o, nu! Scopul meu este cât se poate de simplu. La revedere, domnii mei. Scrisoarea de faţă este ultima."

— Datată de acum trei zile, la o zi după expedierea celei de a doua.

Alex puse scrisoarea pe măsuţă, alături de celelalte două. Parker întinse mâna, adună cele trei foi de hârtie, le introduse în plicul gri şi apoi în buzunar.

— Ce poţi să-mi spui despre indivizii de care pomeneşte necunoscutul nostru prieten? întrebă Joe.

— Eram sigur că ai să mă descoşi în legătură cu ei. De altfel, prima mea grijă a fost să mă interesez cine sunt aceste persoane. Aşadar:

1) profesorul Reginald Snider şi

2) fiica sa, Dorothy Snider...

Amândoi au sosit la Mandalay House cu câteva săptămâni în urmă şi, după câte sunt informat, vor mai rămâne alte vreo câteva. Profesorul Snider este cel mai mare specialist american în sculptura vechii Indii. Dorothy, îndeplineşte rolul de secretară pe lângă tatăl ei, pe care îl însoţeşte în călătoriile prin Europa şi Orient. Au venit în Anglia la invitaţia generalului Somerville, care a purtat, timp de ani de zile, o corespondenţă asiduă cu Snider, făcând

schimb de idei şi împărtăşindu-şi reciproc experienţa.

— Da, am auzit de Snider... murmură Caroline. E un savant de renume. Numele lui e de notorietate mondială, îndeosebi lucrarea sa *Încercare de sistematică în sculptura Nepalului şi Tibetului*, e considerată o operă clasică.

— Exact. Parker aprobă cu o înclinare a capului. Informaţiile mele sunt aproape identice. Să mergem mai departe:

3) Meryl Perry, o junǎ persoanǎ cu studii la Oxford, care într-adevăr, aşa cum ne informează corespondentul nostru anonim, scrie în momentul de faţă un studiu despre nu ştiu ce monstru cu patru braţe şi trompă de elefant. Am verificat, informaţiile sunt exacte. Englezoaică, domnişoară şi, judecând după singura privire pe care i-am putut-o arunca, extrem de drăguţă. Se găsea în hol la sosirea mea la Mandalay House. S-a retras cu mult tact, văzând un necunoscut.

4) William Cowley, tânăr inginer, expert în topirea metalelor, constructorul cuptorului aflat în parcul de la Mandalay House. Cuptorul acesta e o copie fidelă a vechilor instalaţii de acest gen din India. Cowley a activat înainte vreme în industrie, iar generalul se poate spune că l-a cumpărat oferindu-i o retribuţie mult mai avantajoasă. Cowley controlează latura tehnică a topirii metalului, oferindu-i generalului datele necesare pentru cartea pe care o încheie acum şi în care încearcă să definească metodele de producţie a sculpturilor de bronz aparţinând şcolii Gupta şi... şi...

— Pala, completă Caroline.

— Exact. Cowley colaborează îndeaproape cu cunoscutul sculptor James Jowett

5) James Jowett, care, la invitaţia generalului, se află la Mandalay House de mai multe luni. Jowett este el însuşi, într-o măsură oarecare, istoric de artă. În orice caz, deţine catedra de sculptură la Academia regală. Nu sunt întru totul sigur, dar se pare că el este cel care toarnă statuile de care are nevoie Somerville. De două ori pe săptămână, se deplasează la Londra. În afară de asta, după câte ştiu, generalul i-a pus la dispoziţie un atelier, în care Jowett lucrează la o statuie, o comandă importantă. Dacă nu mă înşel, e vorba de monumentul aviatorilor din Manchester căzuţi în război.

— Am fi putut avea şi noi doi părticica noastră într-un mic monument oarecare, dacă m-aş fi dovedit ceva mai puţin dibaci în arta pilotajului... zâmbi Alex. Vrei să spui că n-ar fi fost grozav, Ben? Ia gândeşte-te, numele noastre, printre alte câteva sute, gravate pe o placă de bronz zidită în soclul de marmură!

— De câte ori îmi amintesc de vremurile acelea, ajung la concluzia că am avut pur şi simplu baftă, nu că ne-au salvat talentele tale de pilot, spuse Parker. Ştii şi tu că alţii, mai buni decât noi, nu s-au mai întors la bază.

— Asta aşa e, dar trebuie să-ţi mărturisesc că, în ce mă priveşte, niciodată nu m-am gândit în mod serios că aş putea şi eu să pier... Aşa ceva nu puteam concepe. În schimb, mă gândeam în permanenţă la ce voi face după război.

— Probabil că, în cursul zborurilor, compuneai în minte genialele tale cărţulii de mai târziu! Ben zâmbi şi îşi frecă mâinile. Să scapi de o sută de ori din focul artileriei antiaeriene şi al avioanelor de vânătoare nemţeşti, ca să... n-aş vrea să-ţi rănesc amorul propriu, mai ales în prezenţa domnişoarei Beacon.

— Dar vă rog, vă rog, nu vă jenaţi! spuse Caroline, numai zâmbet. Trebuie să vă spun că nimic nu mă încântă mai mult decât să vă ascult depănând cu prietenul nostru comun amintiri din tinereţe. Dar nu e cazul să-i purtaţi pică. Face şi el ce poate, a dobândit admiraţia... cititorilor, se simte încă plin de energie şi e în continuă căutare de impresii noi. De curând a achiziţionat o nouă maşină... Îndreptă spre Alex o privire nevinovată, de copil. O maşină foarte frumoasă, şi ştiu că e mândru de ea...

— Îmi citeşti gândurile, fetiţo! Da, sunt mândru de ea... Dar ce-ar fi să încetăm pentru câteva clipe să ne mai ocupăm de umila mea persoană – altfel, o temă inepuizabilă, recunosc – şi să ne gândim la generalul Somerville, dacă nu vrem ca, profitând de izbucnirile vigurosului vostru umor anglo-saxon, anonimul nostru amic să nu-i crape între timp ţeasta bunicului, să-i străpungă inima cu stiletul şi, în final, să-i ardă rămăşiţele pământeşti în cuptorul în care sunt plămădite bronzurile acelea respingătoare. E adevărat că eu nu sunt rudă apropiată a generalului Somerville şi cu atât mai puţin reprezentant al legii, deci nu am niciun motiv special să mă interesez de afacerea asta. În istoria universală, literalmente pavată cu capete de ofiţeri, un general ucis în plus sau în minus nu contează. În concluzie, vă întreb: doriţi să mă urc mâine în *Rolls-Royce*-ul meu de snob păcătos şi să plec la Mandalay House?

— Dorim! răspunseră într-un glas Caroline şi Ben.

— Doriţi asta, fiindcă ştiţi că într-o ţară în care poliţia nu face decât să... Joe se întrerupse, se uită la Parker şi oftă. Clemenţa a fost din totdeauna trăsătura caracteristică a firii mele, încă de pe vremea când eram de-o şchioapă... Aş putea umple

un raft de bibliotecă cu poveşti despre pisicile pe care le-am salvat din ghearele morţii, despre păsărelele cu aripile frânte pe care le-am îngrijit cu abnegaţie, despre bătrânii pe care i-am ajutat să traverseze strada şi despre lacrimile pe care le-am vărsat de jalea lui Romeo, a Julietei, a Desdemonei, a lui Hamlet, precum şi a altor persoane ilustre. Iată de ce mă abţin să adaug fie şi un singur cuvânt despre vajnica noastră poliţie metropolitană. Destul! Cortina! La treabă, Ben! Cine se mai afla în casa aceea?

— Servitorii, Alteţă. Grădinarul, camerista, bucătăreasa şi – figura cea mai interesantă dintre toţi Chanda, un bătrân birman pe care generalul l-a luat în slujba sa încă de pe când acesta din urmă nu era decât un copilandru. Dar poate că în această direcţie ne va putea spune mai multe domnişoara Beacon, informaţiile mele fiind destul de sărace şi rezumându-se mai degrabă la date ca mărimea salariului şi anii petrecuţi în slujba generalului.

— Chanda ţine foarte mult la bunicul! spuse Caroline cu căldură. Într-adevăr, nu era decât un copil când a intrat în slujba lui, încă din India. Îmi închipui că relaţiile lor i-ar putea părea bizare unui nou-venit la Mandalay House. Chanda e birman şi, deşi nu mai e nici el tânăr, îl îngrijeşte pe bunicul neslăbindu-l din ochi nicio clipă. Nu-i iubeşte pe englezi şi nu face o taină din asta, spunând că le-am făcut mult rău compatrioţilor lui. Presupun că dacă bunicul ar muri, n-ar mai rămâne în Anglia nici măcar o jumătate de zi şi s-ar reîntoarce în ţara sa. De altfel, din vreme în vreme, la intervale de câţiva ani, întreprinde câte o călătorie într-acolo, cu care prilej achiziţionează noi sculpturi pentru bunicul şi rezolvă diverse probleme legate de documentaţia necesară pentru cărţile

acestuia. Nu este ceea ce numim noi în Europa un om instruit, dar posedă un bagaj serios de cunoştinţe, acumulat de-a lungul unei jumătăţi de veac de convieţuire cu colecţia lui Somerville. Într-un cuvânt, e un autodidact. Cunoaşte câteva limbi. În momentul de faţă, aş zice că el cumulează funcţiile de administrator al domeniului, de dădacă a bunicului, de secretar şi de manager pentru toate chestiunile de ordin financiar. Bunicul are în el o încredere oarbă, după părerea mea pe deplin întemeiată.

— Ca în basme... mormăi Alex. Chanda are familie?

— De ce întrebi?

— Oh, aşa! Spuneai că tot el administrează şi finanţele generalului. Bunicul tău, după câte am înţeles, e un om foarte bogat. Dacă ar muri, domnului Chanda i-ar putea reveni, legal sau ilegal, o groază de parale. Şi cum, de ani de zile, mânuieşte, în numele lui Somerville sume importante, călătoreşte prin lume, efectuează tot felul de tranzacţii şi aşa mai departe, nu i-au lipsit desigur ocaziile să paseze familiei sume frumuşele.

— Chanda n-are pe nimeni pe lume! Pe nimeni, în afară de bunicul şi... şi de mine. Caroline coborî privirea. Cred că şi la mine ţine foarte mult. Cel puţin, asta era impresia mea pe vremea când eram copil. Ştii cum sunt asiaticii aceştia! Nu îşi exteriorizează niciodată sentimentele. Nici de vorbit, nu vorbesc mai mult decât strictul necesar. Dar copiii simt cine îi iubeşte cu adevărat şi cine se preface doar că îi iubeşte.

— Ca în basme... repetă Alex. Bătrânul servitor devotat cu trup şi suflet generalului şi micuţei nepoate... Dar cum nu mai eşti mititică, şi l-ai revăzut adeseori de atunci încoace s-a schimbat?

— Nu cred... Caroline dădu din cap. Cred că dacă aş avea vreun necaz... unul adevărat, un necaz mare, la el m-aş gândi cel dintâi. Chanda ar face orice ca să-mi vie într-ajutor, ca să... Se opri. Toate acestea vi le spun, desigur, doar ca să înţelegeţi mai bine cu ce fel de om aveţi de-a face, adăugă ea repede, încercând vizibil să-şi reprime un val de emoţie. Alex o privi surprins nu era obişnuit din partea ei cu asemenea manifestări necontrolate.

— Da, da... Parker tuşi. Îmi dau seama prea bine, domnişoară Beacon. Vă mulţumesc foarte mult. E o informaţie preţioasă, fără doar şi poate. Datorită ei, putem să excludem fără ezitare cel puţin o persoană de pe lista suspecţilor. Caracterizarea pe care i-aţi făcut-o birmanului reprezintă pentru el un excelent certificat de garanţie.

— Tu n-ai decât să culegi câte certificate de garanţie vrei, spuse Joe imperturbabil, eu însă aş prefera să arunc o privire la faţa locului. Mai beţi?

Şi fără să le aştepte răspunsul, turnă whisy în cele trei pahărele goale. Evită însă privirea Carolinei, îndreptată asupra sa, plină de reproş.

Capitolul 3
Picături mari, roşii...

După ce trecură de localitatea Exeter, înecată de arbuştii în floare, şi regăsiră şoseaua printre ultimele case de la periferie, Joe încetini.

— Priveşte, spuse el ridicând mâna de pe volan şi arătându-i Carolinei pădurea de catarge ce creşteau parcă din pământ deasupra acoperişurilor din zare, din portul acela fluvial m-am desprins eu prima oară de ţărm şi am pornit-o pe mare. Asta a fost acum... Tuşi. Dar ce contează câţi ani au trecut de-atunci! Oricum nu mă pot obişnui cu ideea că timpul trece. Mereu am impresia că viaţa abia mâine o voi începe, adevărata viaţă. Să fie din cauză că nu sunt însurat? Fiindcă omul lipsit de familie, de soţie şi copii, se simte veşnic în pragul existenţei... În această ordine de idei, aş vrea să-ţi pun o întrebare...

— Ne apropiem! se grăbi să spună Caroline. În mai puţin de o jumătate de oră, vom vedea Mandalay House.

Alex oftă şi îşi întoarse privirea spre şoseaua care desena un arc larg către sud.

— Vom vedea marea... Ridică din nou mâna de pe volan. Vezi palmierii? Piperniciţi, e adevărat, nu ca cei din Honolulu, totuşi sunt palmieri, Caroline! Nu mă mir că bunicul tău, după ce a trăit o jumătate de veac în India, a ales tocmai această parte a Angliei ca

reşedinţă. Ca să fiu sincer, mi-e imposibil să înţeleg cum se face că, existând pe insula asta friguroasă, umedă şi ceţoasă, o regiune atât de minunată, strămoşii noştri nu s-au bătut pe viaţă şi pe moarte pentru fiecare petec de pământ al Devonului. Dar uite că nu s-au bătut! S-au mulţumit să schimbe sabia cu umbrela! Ce părere ai avea dacă eu, care pot să scriu, indiferent unde, m-aş stabili aici, atunci când, în sfârşit... Se întrerupse. Nu găseşti că e o climă minunată pentru copii? Şi dacă am...

— Fii atent, ai trecut pe dreapta şoselei!

— Nu-i nimic, *Rolls-Royce*-ul îşi găseşte direcţia şi singur.

— Foarte bine, dar măcar nu-i face tu greutăţi. Ascultă, Joe...

— Ce este? Ia priveşte! Nu ţi se pare că acolo, la orizont, e marea?

— Lasă marea, nu de ea îmi arde mie acum. La Mandalay House o să avem parte de ea până peste cap. Mă gândesc la bunicul John.

— Da? Alex nu păru câtuşi de puţin interesat de temă. Da, nu încape nicio îndoială, e marea.

— Ascultă, tu ce crezi, îl ameninţă cu adevărat un pericol? E atât de bătrân! Cine ar putea avea interes să-l omoare la o asemenea vârstă? Şi încă într-un chip atât de îngrozitor?

— Dumnezeule, nu mi-ai pus o întrebare, ci două deodată! Ba chiar trei! Dacă îl ameninţă vreun pericol? Nu ştiu. Nu-ţi pot da un răspuns încă. Faptul că e foarte bătrân nu înseamnă nimic. Cohorte întregi de moşnegi au fost exterminate în ţara asta a noastră, flegmatică şi posacă. Şi e la fel de sigur că, şi pe viitor, alte cohorte întregi de moşnegi se vor îndrepta spre lumea cealaltă expediate de mâna

nerăbdătoare a moştenitorilor, a hoţilor de tot soiul, a vecinilor sau a mai ştiu eu cui. În cazul de faţă, anonimul nostru corespondent a ticluit trei variante ale oribilului său proiect de asasinat şi se pare că nu s-a decis încă pentru niciuna dintre ele, dovadă că bunicul tău mai este încă în viaţă... sau, cel puţin, mai era ieri, la ora când ai telefonat tu la Mandalay House.

— Joe! Caroline deveni brusc rigidă. Nu cumva crezi că...

— Da de unde! Deocamdată nu cred nimic, dar îţi mărturisesc că aş prefera să fiu în clipa de faţă în preajma bunicului tău. Nu-mi place să mă las călăuzit de instincte, ca prietenul nostru Parker, totuşi ceva îmi spune că generalul se află într-adevăr în primejdie.

— Ce te face să presupui asta?

— Faptul că deşi scrisorile anonime le-a primit Parker, nu el, şi bunicul tău te-a rugat să te adresezi mie. E drept, s-ar putea să fie o reacţie a sa în urma vizitei lui Ben la Mandalay House. Dar atunci, dacă bunicul tău se teme într-adevăr de ceva, de ce dă pe uşă afară poliţia? Şi se teme, din moment ce mă cheamă la el. Sau poate că la Mandalay House s-a şi petrecut un anume fapt, pe care generalul vrea să-l ţină secret, pe care, în orice caz, nu vrea să-l aducă la cunoştinţa poliţiei? Şi, neputându-se descurca singur în situaţia aceasta din cale-afară de încâlcită, a apelat la mine. Mi-a citit cărţile, a aflat din presă că mă pricep la dezlegarea unor astfel de şarade criminalistice, afară de asta i-a ajuns la ureche zvonul că... noi doi suntem prieteni, drept care a pus mâna pe pană şi ţi-a scris.

— Dar dacă a primit şi bunicul vreo anonimă?

— Ştiu eu? Curios e însă că nu i-a pomenit nimic lui

Parker. Ar fi trebuit să o facă, chiar dacă n-avea intenţia să accepte protecţia poliţiei. Vom afla noi în curând dacă a primit sau nu.

Şoseaua trecea peste un pod de cale ferată şi cotea spre apus, paralel cu ţărmul mării, aflat la aproximativ două mile. Marea se vedea limpede acum în depărtare, o uriaşă pânză azurie reflectând intens razele solare. Maşina trecea pe lângă ogoare despărţite de garduri vii, pe lângă pâlcuri de copaci şi...

— Acum la stânga! strigă Caroline. Am ajuns. Pe aici! Degetul ei atinse geamul din faţă. Joe părăsi şoseaua principală. *Rolls*-ul se îndreptă spre mare pe un drum îngust, asfaltat.

În faţa lor, chiar lângă ţărm, se zărea un pâlc mare de copaci, după toate aparenţele începutul unui parc întins.

— Se vede casa! Caroline ridică din nou mâna. Hornurile roşii înalte, cocoţate pe un acoperiş de ţiglă de culoare întunecată şi care se lăsa în jos abrupt, când se iveau, când dispăreau de după stejarii uriaşi. Automobilul se apropia de vechiul zid care înconjura domeniul. Dincolo de zid, se înălţau nişte copaci vânjoşi, seculari, ale căror coroane bogate le închideau vederea celor care se apropiau de el. Se aflau la câteva sute de paşi de poartă, când Joe frână brusc şi opri maşina. Caroline se uită împrejur.

— Ce s-a întâmplat?

Alex nu răspunse. Scoase capul prin fereastra maşinii şi-l măsură câteva clipe pe bărbatul chel, în pantaloni închişi la culoare şi într-o cămaşă albă brăzdată de dungile roşii ale bretelelor, care stătea pe marginea şanţului de lângă drum şi părea grozav de preocupat să-şi dreagă undiţa pe care o ţinea în

mână. Alături, pe iarbă, zăcea o haină cenuşie de doc. Auzind zgomotul motorului, omul ridicase capul, aruncase o privire scurtă persoanelor din maşină, după care se apucase din nou să descurce firul ce se desfăcuse de pe mosor.

— Salutări din partea lui Ben Parker, Hicks! rosti Alex cu jumătate de glas. De jur-împrejur, până la poarta domeniului, se întindea o pajişte verde, pustie, aşa încât nimeni, în afară de omul tolănit pe iarbă nu l-ar fi putut auzi.

Bărbatul înălţă capul şi se uită la el mirat.

— Mă scuzaţi. Nu vă înţeleg. Sunt în vacanţă prin locurile astea şi nu cunosc bine împrejurimile. Dacă vreţi să mă întrebaţi despre drum, n-aş putea, din păcate, să vă...

— Dacă nici pe mine nu mă poţi recunoaşte, Hicks, îmi închipui cât de greu îţi este să recunoşti un infractor! Joe râse uşor. Ce s-a-ntâmplat cu ochii tăi cei ageri?

— Scuzaţi-mă... Hicks se uită, fără să vrea, în jurul lui. M-a derutat *Rolls-Royce*-ul... Îmi spuneam ca e în el vreun lord, nicidecum un... adică voiam să spun-... ştiam că aveţi altfel de maşini, ceva mai modeste...

— Nu te necăji, zâmbi Caroline. Şi eu am fost la fel de surprinsă când am văzut-o prima oară. Bună ziua, sergent!

— Bună ziua, domnişoară Beacon! Avem parte de o vreme minunată, nu?

— Splendidă!

— Nimic nou? întrebă Alex.

— Până acum, nimic, domnule. Rămâneţi mai mult timp pe aici? Şi Hicks arătă din ochi spre poartă.

— Da, suntem invitaţii generalului Somerville.

— Slavă Domnului... oftă uşurat sergentul detectiv

Hicks. Locuiesc la „Leul şi coroana”, în orăşel. La două mile de aici.

Şi, plecând capul, reluă cu şi mai mare ardoare operaţia de descâlcire a firului de nylon. Maşina se urni din loc.

Cele două canaturi ale porţii uriaşe, masive, din fier forjat, erau date în lături.

— Acesta e singurul drum de acces în Mandalay House? întrebă Joe intrând în parc.

— Da. Mai există un mic port natural, unde e acostată şalupa bunicului John. De fapt, şalupa e mai degrabă un yacht, are motor şi o cabină prevăzută cu tot confortul. Dar, dinspre uscat, numai pe aici se poate pătrunde. Bineînţeles, cine ar vrea cu tot dinadinsul ar putea tăia peste câmp şi sări apoi zidul.

O cotitură printre arbuşti, încă una. În depărtare, printre copaci, strălucea în bătaia soarelui terenul de tenis şi o peluză cu flori roşii. Deodată, apăru, în toată splendoarea sa, vechiul şi masivul conac, îmbrăcat în viţă sălbatică, care se ridica până pe acoperiş, încolăcindu-se în jurul hornurilor.

Joe frână lin şi opri maşina la mijlocul peronului, chiar în faţa intrării principale, în întregime din sticlă şi prevăzută cu un grilaj lucrat artistic.

Ca la un semn, uşile se deschiseră şi îşi făcu apariţia un om în vârstă, dar ţinându-se drept, îmbrăcat într-o haină lungă, de culoare închisă, peste care purta un caftan de un auriu întunecat. Faţa sa, încadrată de păr alb, era brună şi uşor ridată.

— Chanda! strigă Caroline. Deschise portiera, sări sprintenă şi i se aruncă de gât, iar el o cuprinse în braţe, o strânse la piept, dar îi dădu drumul numaidecât, se depărtă cu un pas şi făcu în faţa ei o plecăciune adâncă.

— Fii binevenită, micuţă Caroline, spuse bătrânul într-o engleză impecabilă, în care abia dacă era perceptibilă o umbră de accent străin. Dar nu s-ar cuveni să renunţ în sfârşit la familiarismul acesta deplasat şi să te numesc: Miss Beacon?

— Dacă vreodată ai să faci una ca asta, să ştii că vom deveni duşmani de moarte! Caroline se apropie din nou de el şi-l sărută pe amândoi obrajii.

Pe faţa calmă şi neclintită a lui Chanda trecu un zâmbet uşor. Apoi, el se întoarse spre bărbatul care cobora din automobil.

— Domnul Joe Alex, nu-i aşa? Generalul Somerville m-a rugat să vă urez bun-venit în această casă. Doreşte să vă vadă fără întârziere. „Roagă-i din partea mea ca de îndată ce vor coborî din maşină, să vină la mine în pavilion, îi aştept!”... Aşa mi-a spus. Dacă sunteţi de acord să-i satisfaceţi dorinţa, voi porunci să vi se transporte sus valizele, iar maşina să fie dusă la garaj. Eu am să vă aştept aici, ca să vă arăt camera; în ce o priveşte pe domnişoara Caroline... zâmbi el uşor, dânsa nu concepe să ocupe altă cameră decât aceea în care a locuit pe vremea când nu era mai năltuţă decât trandafirul de colo – şi Chanda arătă cu mâna o tufă micuţă, cu o floare de un roşu închis în vârf. Vrei să-l conduci pe domnul, Caroline?

— Desigur. Haidem, dacă asta e dorinţa bunicului. Sper că n-o să ne reţină prea mult, ca să mă pot schimba înainte de dejun. N-aţi luat masa încă, nu-i aşa? Am sosit cu o oră şi jumătate mai devreme decât prevăzusem. Automobilul acesta este, orice s-ar spune, foarte rapid.

— E o maşină splendidă, spuse Chanda politicos. I se spune „vehicul regal”, dacă îmi amintesc eu bine.

— Mulţumesc, domnule! şi Alex înclină capul, cu vădită satisfacţie. După ce mi-am hrănit sufletul cu un asemenea cuvânt de preţuire, nu-mi va fi greu să întârziem dejunul chiar şi cu o oră. Să mergem Caroline! Generalul Somerville ne aşteaptă!

— Pe aici, spuse fata indicându-i direcţia cu braţul întins. Pavilionul se găseşte pe un promontoriu stâncos, chiar deasupra mării. Ne întoarcem cu bunicul, Chanda. Nu e nevoie să vii să-l iei.

Bătrânul birman încuviinţă din cap, fără o vorbă, se întoarse şi intră în casă.

Îndepărtându-se pe cărarea acoperită cu prundiş, care înconjura peluza de flori din faţa peronului, cei doi îl auziră adresându-se cu o voce ştearsă unei persoane nevăzute din casă, unul dintre servitori probabil.

Se înfundară printre copaci, îndreptându-se în tăcere către o perdea deasă de tufişuri, dindărătul cărora se auzeau zgomotele caracteristice unei partide de tenis. Un glas vesel de bărbat se auzi strigând; îi răspunse un glas de femeie. Joe îşi spuse în treacăt că vocea din urmă trebuie să fie a unei femei tinere. Meryl Perry ori, dacă nu, Dorothy Snider.

— Cunoşti pe careva dintre oamenii aceştia? o întrebă el încet pe Caroline. Vreau să spun, dintre oaspeţii generalului Somerville?

— Ultima dată când am fost aici, acum vreun an, nu se afla niciunul dintre ei la Mandalay House. Bunicul locuia pe atunci absolut singur. Se afla în vizită doar un francez, custode la un muzeu, la Luvru, dacă nu mă înşel, dar şi acesta urma să plece a doua zi după mine. De profesorul Snider şi de Jowett am auzit, bineînţeles. Jowett e, după cum ştii, un sculptor renumit. Ce mă miră este că se ocupă, aici, la bunicul

John, de treburi cam de mâna a doua, cum ar fi tehnica turnării vechilor sculpturi indiene. Ceva îl va fi atras totuşi încoace, altfel nu-mi explic. Mă gândesc, de pildă, la Meryl Perry. Pe ea o cunosc. Am studiat împreună. E realmente o fată atrăgătoare...

Ocoliră de la distanţă terenul, astfel că nu-i putură vedea pe jucători. Se îndepărtară destul de repede, cărarea coborând acum pieptiş spre marea pe care, după câteva clipe, o zăriră strălucind printre copaci. În locul acela parcul era aproape sălbatic, nevădindu-se nici cea mai mică preocupare de a îngriji arbuştii sau de a organiza natura într-o compoziţie funcţională oarecare.

— Iată şi pavilionul! spuse Caroline, punând mâna pe umărul prietenului ei. În aceeaşi clipă, Joe zări înaintea sa o mică clădire.

Pereţii pavilionului, ridicat pe o temelie de piatră cenuşie, erau în întregime de sticlă. Pe pintenul stâncos al unui mic promontoriu cu suprafaţa plană, avea aspectul unui cuib de păsări, aşa cum stătea atârnat deasupra stâncilor la picioarele cărora se spărgeau înspumate, cu un freamăt surd, valurile fluxului, stârnite de un vânticel cald ce bătea dinspre ocean.

Cărarea trecea acum, ca peste un podeţ, peste istmul îngust, prevăzut, pentru siguranţă, de o parte şi de alta, cu balustrade de fier vopsite în verde închis. Poteca se termina în pragul uşii pavilionului, care era deschisă. Mai făcură câţiva paşi, şi Joe remarcă un om ce şedea la masă, cu faţa îndreptată spre uşă.

— Hei, hei, bunicule! strigă Caroline şi porni să-şi fluture braţele, făcându-i semne de bun găsit celui dinăuntru.

Ajunseseră, între timp, foarte aproape.

— Am sosit, bunicule! Acum, cel strigat, dacă n-ar fi fost complet surd, ar fi trebuit să audă. Şi totuşi era vădit că nu auzise, deoarece nu făcu nicio mişcare.

— Bunicule!

Caroline se opri fără voie. În pavilion, ai cărui pereţi erau, cum spusesem, în întregime din sticlă, lumina era doar cu puţin mai slabă decât afară. Încăperea era foarte luminoasă.

Joe grăbi pasul. Fata venea în spatele lui.

— Cu siguranţă că doarme, sărmanul. E atât de bătrân... spuse ea aproape în şoaptă.

Dar generalul Somerville nu dormea.

Oprindu-se în pragul pavilionului, Joe Alex văzu, aşezat, lângă masă, într-un fotoliu adânc cu spătar înalt, un om extrem de bătrân, îmbrăcat într-o cămaşă albă şi, peste ea, într-un halat călduros. Capul îi era lăsat pe spate, ochii închişi, iar în mâna nemişcată, care se odihnea pe masă, ţinea un stilou negru.

Caroline se opri şi ea în prag, gâfâind. Înlemni. Dedesubt, fremătau surd valurile fluxului, izbindu-se de stâncile de la picioarele prăpastiei.

Fata dădu drumul braţului lui Alex, de care, în prima clipă, îşi încleştase degetele. Făcu un pas înainte.

— Bunicule, bunicule! strigă ea şi izbucni în plâns.

— Nu avem voie să intrăm până nu vine poliţia... rosti Alex aproape mecanic, înainte de a-şi da seama de absurditatea acestor cuvinte.

Din momentul când se oprise în pragul pavilionului, ochii săi rămăseseră fixaţi într-un singur punct. Pe cămaşa albă a bătrânului se vedea o pată purpurie, în mijlocul căreia era înfipt un stilet aurit. De sub lama

stiletului se prelingeau alene picături roşii, grele, scurgându-se într-un şuvoi subţire, printre cutele halatului.

Capitolul 4
Statueta de aur

— L-au... l-au ucis... murmură Caroline. Bunicule... dragă bunicule... L-au ucis...

Dădu să se smulgă din mâinile lui Alex, dar acesta o reţinu.

— Mă îndoiesc că l-a ucis cineva pe domnul general, spuse el cu un calm perfect. Încercaţi s-o convingeţi de lucrul acesta şi pe Caroline, domnule, altfel vom fi martorii unei adevărate scene de disperare...

— Cred că aveţi dreptate. Generalul deschise ochii şi se porni să râdă; avea un râs potolit, bătrânesc. Dar cum de aţi ghicit?

Corpul Carolinei deveni dintr-o dată rigid. Apoi, fata îşi îngropă faţa în palme.

— A... a fost o glumă? întrebă ea şi glasul i se frânse. Bunicul John trăieşte? Trăieşti, bunicule?!

— Evident că domnul general trăieşte! Dacă ai fi avut o cât de slabă rutină în examinarea priveliştilor de acest gen, ai fi observat că mânerul stiletului e înfipt oblic în deschizătura cămăşii, că pe masă se găseşte o sticluţă cu cerneală roşie, care, de bine de rău, poate să imite sângele, deşi e de un roşu niţel prea viu, şi că, în afară de asta, domnul general n-a reuşit să-şi oprească complet respiraţia, nu-i aşa, domnule general? Trebuie să recunosc că, în primul

moment, şi eu mi-am cam pierdut cumpătul.

Bătrânul trase încet stiletul din deschizătura cămăşii şi îşi şterse mâna pătată de cerneală cu hârtiile aflate pe masă.

— Am prăpădit o cămaşă excelentă! Se porni din nou să râdă. Se ridică cu greu, sprijinându-şi mâinile arse de soare, uscăţive şi zbârcite, de braţele fotoliului. Am vrut să mă conving dacă ai într-adevăr un spirit de observaţie infailibil, cum spun ziarele. Iartă-mi gluma asta proastă, fetiţo... Îi zâmbi Carolinei cu ochii săi cenuşii, ghiduşi, care abia se vedeau de sub sprâncenele stufoase, cărunte. Şi bătrânilor le trec câteodată prin cap idei copilăreşti, Dacă ar fi prins de veste Chanda, nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului. E superstiţios, ca toţi conaţionalii lui, fără excepţie. În ţara lui de origine, cuvântul „moarte” nu e pronunţat niciodată. Dar, prin nu ştiu ce mister, nu e nimeni care să nu-l cunoască... Am dreptate, domnule Joe Alex?

Îi întinse mâna pătată de cerneală, pe care Joe o strânse uşor. Caroline îşi şterse ochii.

— Cum ai putut face aşa ceva, bunicule?!

— Cum? Simplu. Nu ţi-am spus că am vrut să mă conving, dacă faima de care e înconjurat prietenul tău e într-adevăr justificată? Şi am mai avut un câştig din farsa asta, unul mult mai important, poate. Ţi-am văzut faţa, Caroline! Nu erai numai îngrozită. Erai sincer îndurerată că pişicherul de moşneag a şters-o pe lumea cealaltă.

Caroline izbutise să-şi vină în fire.

— Oh, nu mai ştiu nici eu, spuse ea, străduindu-se să pară cât mai degajată, deşi vocea, care tot i se mai frângea, o trăda. Cred că n-am fost chiar atât de emoţionată...

Şi deodată, se porni pe un plâns cu sughiţuri, ascunzându-şi capul în umărul bătrânului.

— Hai, hai, linişteşte-te! Generalul, mângâindu-i părul, începu din nou să râdă. Lui Alex îi trecu prin minte că râsul acela ar răsuna mai plăcut dacă ar fi avut cineva ideea să-l ungă pe generalul Somerville pe la încheieturi. Aşa, sunetul respectiv amintea teribil de scârţâitul unui mecanism ruginit pus brusc în mişcare. Mi-am adus aici, în pavilion, pentru orice eventualitate, o cămaşă curată. Asta, pentru ca niciuna din persoanele străine de la Mandalay House să nu afle de cele petrecute, nu ţin de fel să sugerez cuiva gânduri inutile!

Se întoarse şi se îndreptă spre o chiuvetă mică alături de care era atârnat un prosop.

— Credeţi, domnule, că cineva s-ar putea inspira din această farsă? zise Joe, care nu se clintise din loc.

Generalul ajunse în dreptul chiuvetei, deschise robinetul, apoi îl închise brusc.

— Dacă cred aşa ceva? Nu ştiu. Tocmai pentru acest motiv, am considerat oportună venirea dumitale aici. Doresc să mă ajuţi să pot răspunde la întrebarea respectivă. N-aveţi idee cât de dragă le e viaţa oamenilor bătrâni, mult mai mult decât celor tineri! Şi iarăşi râse, Caroline, acum trebuie să te întorci, bunicul tău va încerca să se spele de sângele ce i-a curs din inimă, hi, hi, hi...

Bombănind ceva în barbă, generalul îşi scoase halatul şi îşi trase, peste cap, cămaşa descheiată şi pătată. Deschise din nou robinetul şi, fornăind, se apucă să se spele cu mişcări iuţi şi stângace, parcă.

Caroline ieşi din pavilion şi se rezemă de balustrada de fier, uitându-se în jos la talazurile înspumate care se spărgeau de stânci. Era cumplit de

palidă.

Joe îşi întoarse privirea de la ea. Masa din mijlocul încăperii, mai bine zis biroul, deoarece dedesubtul tăbliei Alex observă două sertare, era acoperită de hârtii. Mai într-o parte, o statuetă galbenă sclipea viu în bătaia soarelui ce cădea oblic printr-o lucarnă plasată în tavanul pavilionului. Generalul, pufăind zgomotos, se apucă să se şteargă cu prosopul pluşat.

— Mi-a făcut grozav de bine... zise el suflând şi încheindu-şi cu degete tremurânde nasturii cămăşii. Bătrânii n-ar trebui să se teamă de apa rece; nimic nu acţionează mai eficient asupra nervilor uscaţi şi putreziţi. Mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr... chiar aşa! Acum poţi să intri, micuţo!

Alex întinse mâna şi încercă să ridice uşor statueta de pe masă, care se dovedi însă a fi mult mai grea decât şi-ar fi închipuit. O ridică totuşi şi o privi în lumină. Caroline intră în pavilion.

— Frumoasă, nu-i aşa? se înveseli generalul. Wishnu cel cu patru braţe! Secolul nouă, probabil. O lucrare superbă! Bineînţeles anonimă! Pe câţi mari artişti nu i-a lăsat istoria în afara ei! Tot e bine că li s-a păstrat opera! Îţi place?

— Foarte mult. E din aur, nu?

— Fireşte. Aur curat, cu neînsemnate adaosuri de alte metale. Forma şi turnarea, excepţionale. După turnare, a fost lucrată puţin cu dalta şi cizelată la rece, iar la sfârşit şlefuită. Colosală muncă! Şi rareori au fost artiştii atât de exacţi în redarea intenţiilor lor. Să nu uităm însă că statueta trebuia să împodobească altarul de rugăciuni al suveranului sau, poate, să fie dăruită unui templu ca ofrandă a suveranului... De altfel, eu ştiu unde se afla... Râse din nou. Este simbolul divinităţii, al luptei omului cu

timpul, care mistuie totul. Iată de ce am socotit potrivit să plasez statueta aici, ca să-mi vegheze truda. Acum, mai mult ca oricând, mă preocupă tocmai lupta cu timpul. Providenţa mi l-a dăruit din plin, din plin! Dar... mi-ar mai trebui încă puţin, mai am câteva lucrări pe care aş vrea să le duc la capăt. Şi în afară de mine, nimeni în această lume atât de preocupată de artă nu se pricepe la lucrurile astea... Să-l luăm, de pildă, pe profesorul acela – cum îl cheamă, Snider! Dumnezeule, câte teorii, câte generalizări şi cât de puţină ştiinţă adevărată despre ce făceau oamenii aceia, despre felul cum îşi executau statuile şi basoreliefurile, de ce le concepeau tocmai aşa şi nu într-altfel! Ce rost are să îngrămădeşti în tine atâta ştiinţă, când nu te preocupă decât sistematica obiectelor, în loc să încerci să pătrunzi în sufletul creatorilor acestora, să cunoşti poporul care le-a dat naştere! Esenţialul e să izbuteşti să intuieşti cu ce ochi şi-a contemplat poporul respectiv creaţiile... Fiindcă, deşi doi oameni care privesc unul şi acelaşi obiect îl văd la fel, ei pot, ba chiar uneori trebuie, să-l vadă cu totul diferit. Croitorul, uitându-se la mantia de încoronare a monarhului, nu vede decât croiala şi tivurile; pe blănar nu-l interesează decât calitatea herminei, în timp ce urmaşului la tron puţin îi pasă de croială şi de hermină, el se întreabă când va veni momentul ca mantia aceea să-i acopere lui umerii. Fiecare vede cu totul altceva, deşi mantia e una şi aceeaşi! În cazul nostru, Cowley, privind statuetele, se gândeşte exclusiv la structura metalului din care au fost făurite, splendoarea lor nu are pentru el altă semnificaţie. Jowett, care este sculptor, le percepe formele, liniile, micuţa aceea, Meryl Perry, caută să surprindă

atributele divinităţii în modul cum au fost redate vieţuitoarele, iar caracteristicile cultului în dispoziţia membrelor. Pe zei însă numai Chanda şi cu mine îi vedem! Atâta doar că Chanda îi vede într-un fel natural, fără să împingă cunoaşterea mai departe, pe când eu mă străduiesc să adun toate elementele pentru a-i putea cunoaşte! Mă înţelegeţi, nu? Totul! Nu poţi fi şi istoric, şi istoric de artă, şi sculptor, şi preot, şi enoriaş, şi arheolog, fiecare din aceştia în parte. Adevărata ştiinţă constă în reunirea trăsăturilor caracteristice ale tuturor acestora în tine însuţi; abia după ce ai izbutit s-o faci, poţi purcede la descrierea, la prezentarea sistematică a culturii poporului respectiv. A te transpune, iată cheia! Nu-i aşa, Caroline? Asta e ce te-am învăţat întotdeauna, chiar şi pe vremea când erai un copil. Să fii şi creator, şi public, şi critic, toate la un loc!

— Nu am uitat nimic, bunicule...

Caroline împături cămaşa pătată.

— Ce să fac cu asta?

— Ascunde-o undeva... Se uită în jur. Uite, pune-o în servieta aceea. Şi, pe urmă, arunc-o undeva, dar vezi să nu bage de seamă Chanda. Mă dădăceşte de parcă aş avea cinci ani, pe când eu am aproape de douăzeci de ori mai mult. Dar despre ce vorbeam? Eh, dar ce importanţă are! Aşadar, îţi place... Întinse braţul şi, cu o uşurinţă care îl surpinse pe Joe, ridică statueta. E frumoasă, nu-i aşa? Haidem! Stomacul îmi spune că se apropie ora prânzului! Vrei să-mi dai braţul, Caroline? De obicei, Chanda e cel care mă conduce până aici şi tot el mă duce înapoi acasă. M-am gândit la un moment dat să-mi iau un fotoliu cu rotile, ca să-mi recâştig independenţa. Dar asta ar însemna capitulare, nu-i aşa? Capitulare totală!

— Te mai despart, bunicule, ani buni de fotoliul cu rotile! spuse cu convingere Caroline. Haidem!

Generalul îi luă de braţ pe amândoi şi o porniră încet pe panta pintenului stâncos, în jos, către copacii parcului. Joe privi în jur.

— Şi statueta de aur o lăsaţi în pavilionul cu uşile vraişte, domnule general?

— Cine s-o fure? Nu se apropie niciun străin de locurile acestea, şi apoi, pavilionul se vede din casă... Iată... Le arătă cu o mişcare a capului etajul ultim al lui Mandalay House, care se desluşea printre copaci. În afară de asta, e cocoţat pe o stâncă aproape perpendiculară, iar la picioarele stâncii e marea. Nimeni n-ar putea să se caţere până la el, nici chiar întâmplător. Iar cine ar veni dinspre largul mării, n-ar face decât să se zdrobească de stânci. Există o singură cărare, care trece însă pe lângă casă. De altfel, până acum, nimeni n-a avut curajul să se furişeze pe acest domeniu. Dacă ar trebui să mă tem de ceva, ar fi mai degrabă de coloana a cincea, hi-hi-hi! duşmanul dinlăuntru adică... Fiindcă numai el ar şti ce obiecte prezintă valoare pe-aici şi ce nu. Unui hoţ obişnuit nici nu i-ar trece prin cap că o statuetă ca aceea, aflată pe masă, ar putea fi din aur curat. Şi-ar zice că e cine ştie ce aiureală poleită şi nici n-ar pune mâna pe ea!

Era, vădit, într-o dispoziţie excelentă. Ajunseseră între timp la primii copaci şi zgomotul valurilor de dedesubt încetase să se mai audă, când pe cărare apăru Chanda.

Se apropie şi, înclinând din cap, se adresă generalului:

— Peste câteva minute se va servi dejunul, de aceea mi-am permis să vă ies în întâmpinare, ca să

aflu ce dispoziţii să-i dau bucătăresei.

— Aţi făcut cunoştinţă, nu? întrebă generalul. S-au făcut prezentările, trebuia să-mi închipui! Dânsul este Chanda, omul al cărui creier e, după toate probabilităţile, smuls din creierul meu şi care, totuşi, se mişcă independent, străjuind faptele mele. Trăim de atât de multă vreme sub acelaşi acoperiş şi ne cunoaştem atât de bine, că niciunul din noi nu e în stare să se ascundă faţă de celălalt. În clipa asta, de pildă, Chanda se gândeşte, cu o uşoară îngrijorare, că găina friptă, al cărei piept alb este bucăţica mea preferată, aşteaptă poate cam de prea multă vreme şi nu va fi îndeajuns de fragedă. Am ghicit, Chanda?

— Da, stăpâne. Chanda înclină din cap şi zâmbi uşor. Şi dacă mi-ai îngădui să ghicesc şi eu la ce te gândeşti în clipa asta, ţi-aş spune că te-a amuzat şi ţi-a bucurat inima un anume lucru de care însă nu am cunoştinţă şi că munca ţi-a mers astăzi din plin: toate la un loc ţi-au creat o bună dispoziţie de invidiat. Ar trebui să menţionez în legătură cu asta şi sosirea domnişoarei Beacon, care mă bucură în aceeaşi măsură şi pe mine, făptură neînsemnată, dar n-o fac ca să nu se simtă ofensaţi ceilalţi oaspeţi ai tăi, atât de agreabili şi ei, stăpâne...

Înclină din cap în direcţia lui Alex, care zâmbea şi îşi spunea că îşi construise, înainte de plecare, o cu totul altă imagine despre Chanda. În locul proverbialei slugi asiatice, tăcute, devotate orbeşte, avea înaintea lui un ins care stăpânea o engleză impecabilă şi se comporta cu atâta naturaleţe încât dădea impresia că ar fi un membru al familiei. Doar veşmintele, care-i căzdeau aproape până la pământ, deasupra sandalelor din piele neagră, încălţate pe picioarele goale, şi stilul, cam înflorit al exprimării, dar pe care bătrânul

birman îl punea parcă între ghilimele, aratându-l, chiar el, cu umor, aminteau de modelul acela abstract.

— Nu ofensezi pe nimerii, dragul meu! râse generalul şi o porni spre casă. Ştim cu toţii că tânăra persoană în cauză ţi s-a strecurat în suflet încă cu mulţi ani în urmă şi că de atunci nu se mai dă dusă! Dacă ai fi fost cu trei zeci de ani mai tânăr, i-aş fi recomandat Carolinei să fie ceva mai grijulie. Din fericire, nu eşti!

— Din fericire, nu sunt! Chanda, care păşea la un pas în spatele celor trei, desfăcu braţele larg, după care şi le puse din nou pe piept şi îşi înclină capul. Dacă aş fi fost eu mai tânăr, stăpâne, ai fi fost şi tu... Am fi cunoscut viaţa mai puţin bine, dar am fi fost oare mai fericiţi?

— Eu aş fi fost! Dacă aş avea cu treizeci de ani mai puţin... Se întrerupse pentru o clipă şi scutură din cap, ca şi cum ar fi pierdut brusc şirul gândurilor. Aş fi fost acum în Mandalay... Ha! În Mandalay, acolo unde nu se ştie de cele zece porunci, cum spunea poetul acela mărunţel cu mustăcioară, care arăta ca un şobolan, dar avea o inimă de leu! Kipling...

— Exact! mormăi Alex pentru sine însuşi. Kipling! Cum naiba de-am uitat?...

— Ce-ai spus, ce-ai spus? Caroline se aplecă spre el. N-am înţeles...

— Oh, nimic!

— Ce păcat! Chanda tuşi. Atât de rar se întâmplă, în clima de aici, să avem parte de un cer fără niciun nor, cât de mic...

Generalul se opri deodată şi, încet de tot, ca şi cum s-ar fi temut că o mişcare prea bruscă a capului i-ar putea frânge grumazul şi spinarea plecată, se

întoarse spre el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Domnii Jowett şi Cowley au ajuns, după cât se pare, la un asemenea grad de lipsă de cordialitate între dânşii, încât prevăd că, foarte curând norul încărcat al acestei animozităţi se va descărca într-un potop de fulgere... Ca să fiu sincer, mi-au şi ajuns, din întâmplare, la urechi primele tunete şi am zărit şi primele fulgere. Adineaori, trecând pe lângă atelier, prin parc, Chanda arătă cu mâna în direcţia hăţişului de arbuşti din stânga lor, uşa fiind deschisă, am surprins un schimb de cuvinte, nu de natura celor prin care, după câte ştiu, obişnuiesc doi gentlemeni englezi să-şi exprime afecţiunea reciprocă...

Generalul lăsă braţul lui Alex, dădu din mână şi îşi continuă drumul sprijinindu-se de braţul Carolinei.

— Dinspre partea mea, cei doi gentlemeni n-au decât să se strângă şi de gât! spuse el cu convingere. Dar nu înainte de a-şi duce la capăt lucrările pentru care i-am angajat. Nici n-ar mai avea mult de aşteptat. Peste două săptămâni, experienţele vor lua sfârşit. Voi fi atunci în posesia datelor complete pentru cartea mea şi ultimele două copii de statui vor părăsi atelierul. Atunci, vom desfiinţa şi cuptorul acela afurisit... Se întoarse spre Caroline. Când bate vântul dinspre apus, toată casa se umple de fum! Cuptorul acela scoate atâta fum, de parcă s-ar fi pripăşit în grădină un vulcan! Ce mizerie! O viaţă întreagă, am urât oraşele, şi asta din cauza aerului lor viciat! Iar acum, mi-am făcut-o cu mâna mea! Dar nu mai avem decât două săptămâni de răbdat, după care, Chanda, vom răsădi trandafiri pe locul unde a fost cuptorul! Iar domnii Cowley şi Jowett n-au decât să se ducă la toţi dracii, laolaltă cu amorul lor turbat

pentru mica domnişoară blondă, care, zic eu, face mai multe parale decât ei amândoi la un loc! Dar poate că n-are rost să ne batem capul cu problemele lor de natură intimă! Până acum, s-au achitat ireproşabil de îndatoririle ce le-au fost încredinţate... Şi, coborând glasul, adăugă: Nici nu-i de mirare! Banii se pricep să suplinească până şi lipsa de interes...

Tăcu. În depărtare, apăru conacul, cu peluza viu colorată de trandafirii purpurii. Pe fundalul acesta, distinseră silueta unui tânăr, îmbrăcat cu pantaloni cenuşii de flanel şi cu cămaşă albă descheiată. Venea spre ei, cu paşi repezi şi hotarâţi.

— Primul vestitor al furtunii se apropie... zise Chanda blând, potrivindu-şi pasul cu al celorlalţi.

Văzându-l pe general în tovărăşia a două persoane necunoscute, tânărul îşi încetini mersul.

— Caroline, permite-mi să ţi-l prezint pe inginerul Cowley... În ochii lui Somerville se aprinseră scânteieri ghiduşe. El şi domnul Jowett, pe care nu l-ai cunoscut încă, joacă în această casă rolul unor diavoli care mânuiesc furcile în foc, nu spre a chinui suflete, ci pentru a zămisli întruchipări neînsufleţite ale zeilor! Domnul Cowley, domnul Joe Alex...

Cowley se înclină în faţa Carolinei şi a lui Alex. Se vedea cât de colo că e revoltat de ceva şi face eforturi să se stăpânească.

— Încântat de cunoştinţă. Voiam să schimb câteva cuvinte cu domnul general, dar îmi dau seama că acum aş fi inoportun. Îmi voi lua permisiunea să mă prezint din nou după-masă, dacă domnul general n-are nimic împotrivă. Salută încă o dată şi dădu să se retragă.

— Încotro pleci, domnule William? Somerville îl reţinu cu o mişcare a mâinii. Peste câteva minute, se

serveşte prânzul.

— Vreau să mă plimb puţin prin parc... Cowley încercă să zâmbească, dar rezultatul se dovedi jalnic. Am să mă întorc la timp pentru masă...

O mai salută o dată, înclinând uşor capul, pe Caroline şi se îndepărtă. O clipă mai târziu, dispărea după cotul cărării.

— S-ar părea că furtuna nu s-a potolit încă, râse Somerville. Caroline, n-ai vrea să-l iei după-masă pe domnul Alex într-o escapadă pe mare? E o vreme splendidă, şi aş ţine să vă relaxaţi niţel amândoi după călătorie...

— Cu plăcere. Tânăra privi spre Joe. Dacă şalupa poate fi folosită şi dacă domnul Alex doreşte...

— Voi fi fericit. E într-adevăr o vreme ideală pentru o baie. Fireşte, dacă domnul general... Joe se întoarse şi îl privi pe Somerville...

— Nu vă faceţi probleme în legătură cu mine. După prânz, dorm întotdeauna două ore. Nu-i aşa Chanda? Din nenorocire, bătrâna maşinărie simte tot mai mult nevoia odihnei. Am citit nu ştiu unde că oamenii, la bătrâneţe, au nevoie de mai puţin somn! Ce prostie! Pe o vreme caldă şi însorită, mi se închid pleoagele de la sine. Ştii, Caroline, adăugă generalul cu blândeţe, un singur lucru îmi mai doresc, să mor în somn într-o zi ca asta, călduroasă, plină de soare întins pe terasă cu capul sprijinit de perna pe care numai tu şi Chanda vă pricepeţi s-o potriviţi aşa ca să nu-i frângă omului gâtul. Să plec pe tăcute, în linişte, fără hărmălaie. Ar fi cel mai bun lucru. Decât să le otrăvesc tuturor celor din jur viaţa!... Urăsc bolile! Şi Somerville se porni din nou să râdă.

Alex întoarse privirea spre dreapta. Pe cărarea ce ducea spre pavilion, veneau trei persoane, două fete

tinere şi un bărbat. Toţi trei aveau în mână rachete de tenis, iar bărbatul purta plasa şi mingile.

— Iată-l şi pe sistematicul şi atotştiutorul profesor Snider, cu fiica sa şi cu mărul discordiilor din această casă, domnişoara Meryl Perry! Generalul ridică o mână uscată şi tremurândă şi-i salută de departe pe cei trei. Fragilitatea trupului, alături de nemaipomenita agerime a minţii bătrânului general începuseră să-l fascineze pe Alex. Nouăzeci de ani constituiau un hotar pe care prea puţini l-au putut depăşi. Şi chiar şi dintre aceştia, cei mai mulţi doar în chip de jalnice epave... Pe când John Somerville nici gând să renunţe la atributele unei existenţe independente: cu atenţia permanent trează, trăgea concluzii din toate câte le observa! Joe era extrem de curios să cunoască ultima carte a lui Somerville. Îi plăceau oamenii bravi, iar bravura acestui bătrân n-avea nimic din irascibilitatea şi ursuzenia unui bătrân general în retragere. Constata că, şi în acest al doilea caz, realitatea se dovedea foarte departe de modelul pe care şi-l construise în imaginaţie. Bunicul John era cu totul alt om decât persoana cu care se pregătise sufleteşte să se întâlnească şi să discute despre... de fapt despre ce? Până în momentul acesta, Somerville nu lăsase să se înţeleagă că ar dori într-adevăr să discute cu el ceva. Sau poate nu dorea să vorbească în prezenţa lui Chanda?...

Cei trei îi ajunseră din urmă chiar în faţa conacului.

Urmă formalitatea prezentării celor prezenţi. Zâmbind, Joe îşi petrecu privirea pe chipurile noilor veniţi. Toţi trei erau încă înfierbântaţi de disputa sportivă. Jocul pe o asemenea arşiţă pretindea fără doar şi poate un anume efort. Aşadar, acesta era profesorul Snider... Reginald Snider, unul din cei mai

mari specialişti în arta vechii Indii. Să fi avut vreo cincizeci de ani, deşi arăta mult mai tânăr. Iar aceea era, nu încăpea dubiu, fiica sa; chiar înainte de a se face prezentările, Alex îşi dăduse seama pe loc care dintre cele două fete era Dorothy Snider. Semăna izbitor cu tatăl ei: aceeaşi faţă prelungă, nu prea frumoasă, aceiaşi ochi cenuşii, gânditori, aceeaşi statură înaltă, impunătoare la o femeie. Iar cealaltă era Meryl Perry, tânăra savantă; aproximativ de aceeaşi vârstă cu Caroline, sau poate ceva mai tânără? De fapt, câţi ani avea Caroline? Se cunoşteau de atâta vreme...

Urcă ultimul treptele şi, intrând pe uşă, se opri în loc pentru o fracţiune de secundă. Sigur! Una din figurile acelea îi era cunoscută, o mai văzuse undeva! Doar numele, ar fi putut jura, era altul... Cum o chemase înainte? Şi unde fusese asta?

Scutură din cap.

„Probabil că mi s-a părut”, îşi spuse. Şi totuşi, memoria îi era asaltată de semnale acute, intense „O cunosc! O cunosc!

Era imposibil însă. Numele acela, Meryl Perry, nu-i spunea nimic mai mult decât aflase mai înainte de la Parker şi din cele câteva fraze banale rostite de generalul Somerville. Meryl Perry? Nu! Absolut sigur! Doar dacă o fi purtat cândva alt nume...

Siguranţa îl părăsi brusc.

„Fetele din ziua de azi seamănă atât de mult unele cu celelalte... gândi. Pesemne că mi-a rămas în minte chipul alteia, cu care fata asta seamănă foarte mult, atâta tot...”

Se gândi la scrisorile anonime primite de Parker şi-şi muşcă buzele. Era o zi minunată, adevărat, dar nici el, nici Caroline nu veniseră aici în week-end. Nu era

de fel exclus ca deasupra casei acesteia să planeze spectrul nenorocirii. Şi dacă era aşa, orice întrebare lăsată fără răspuns putea avea consecinţe fatale.

— Nu te-am mai văzut de mult, Meryl! zise Caroline, când se opriră cu toţii în hol. Arăţi splendid!

— La vârstă noastră, chiar că e un compliment! râse Meryl Perry. Arătau amândouă ca nişte fetişcane, drept care profesorul Snider izbucni într-un râs zgomotos.

— Voi vorbiţi de vârstă, fetelor?!

— Prin urmare pot să mă duc să mă schimb cu sufletul împăcat! Caroline se îndreptă spre scară, punând mâna, în trecere, pe creştetul unui bust uriaş de bronz, aflat lângă perete şi care-l reprezenta pe Budha în contemplaţie. N-ai nevoie de mine, bunicule?

— Ba da! Zi şi noapte! Dar nu în momentul ăsta... Generalul porni încet în urma ei, sprijinindu-se de braţul bătrânului birman. Arată-i domnului Alex camera. I-am destinat-o, dintre camerele de oaspeţi, pe cea verde. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, pe mine mă va conduce Chanda. Peste zece minute, v-aş ruga să coborâţi la masă. Da?... se întoarse el spre tânăra cameristă care se ivise în pragul unei uşi interioare. De acord, doamnă Rowley?

Camerista făcu o plecăciune graţioasă.

— Bucătăreasa aşteaptă, domnule general. Masa e gata.

Aşadar, Caroline o cunoaşte! Şi încă de mult. Joe oftă.

„Se vede treaba că m-am înşelat eu... gândi. Da, precis că m-am înşelat...”

Şi porni în urma Carolinei.

Capitolul 5
Mâine, astăzi nu sunt pregătit...

— O, nu! spuse cu convingere domnul James Jowett. Şalupa nu e de mine! N-am pus în viaţa mea piciorul pe puntea vreunui vas. Ba nu! O singură dată! Când am călătorit cu tatăl meu până în Irlanda. Câteva ore pe mare, o plimbare turistică din cele mai banale. N-am s-o uit până la moarte! De unde se poate trage concluzia că nu orice englez numără navigatori printre strămoşii săi. Cei din spiţa mea peesemne că au vieţuit pe continent milioane de ani fără să se desprindă de el şi dacă vreunul din ei a însoţit oastea lui Wilhelm Cuceritorul, pun rămăşag că n-a mai fost în stare să ia parte la bătălia de la Hastings. Dacă s-a înrudit cât de cât cu mine, cu siguranţă că luni de zile după aceea n-a mai putut mânui spada! Am suferit de rău de mare în drumul acela spre Irlanda în aşa hal, că la întoarcere am luat avionul, deşi pe vremea aceea avioanele făceau până la Londra aproape două ore şi jumătate. Dar eu eram fericit când mă uitam în jos prin ferăstruica rotundă şi vedeam valurile departe sub aripă. Pe lângă asta, mai am o groază de treburi la cuptorul acela. Termin astăzi turnarea unei statui de care are nevoie generalul. După aceea va trebui s-o auresc exact aşa cum se făcea în India. O muncă absolut idioată, din fericire găsesc aici puţin răgaz şi pentru mine însumi.

Am putut astfel să mă gândesc în linişte la un monument pe care mi-am luat obligaţia să-l execut până la sfârşitul anului. Astăzi operaţia turnării o să-mi răpească ceva mai mult timp, fiindcă – Jowett ezită – inginerul Cowley nu se simte tocmai în apele lui, dacă am înţeles bine, şi s-ar putea să nu vie să mă ajute ca de obicei... Le făcu un semn amical cu mâna. Distracţie plăcută! Era înalt, bine făcut şi avea o faţă prelungă, nervoasă şi nişte ochi mari negri.

Se întoarse şi se îndreptă către o construcţie joasă, cu o parte din pereţi de sticlă; storurile dinăuntru erau, în acel moment, trase. Zidul din fund al clădirii, din cărămidă roşie, era lipsit de ferestre. Deasupra ei se ridica un coş înalt şi subţire, de asemeni din cărămidă. Un fir de fum negru se înălţa din coş şi era risipit de vânt printre coroanele stejarilor din apropiere. Jowett descuie uşa cu cheia pe care o scoase din buzunar şi se făcu nevăzut în clădire.

Caroline şi Alex porniră mai-departe pe cărarea ce ducea spre debarcader. Când se aflară la oarecare distanţă, Joe o întrebă:

— Cum îţi place acest domn Jowett? E mai tânăr decât mi-aş fi închipuit. Anuarul artiştilor britanici specifică că are treizeci şi cinci de ani. Dar nu-i dai mai mult de douăzeci şi opt.

— I-am văzut două sculpturi la salonul de artă modernă de anul acesta. Din fericire, arta lui nu e chiar atât de modernă ca să n-o pot înţelege, şi mi-a făcut impresia că e foarte talentat. Erau nişte compoziţii inteligente, neliniştite, la limita cu abstractul, dar purtând titluri normale. Dacă mi-aduc bine aminte, una se numea „Regele înfrânt”, iar cealaltă „După plecarea lui”. În aparenţă, nu reprezentau nimic, şi cu toate acestea, în primul bloc

de piatră era ceva care te făcea să te gândeşti la un bătrân despot, obişnuit să poruncească şi care se mistuie în amarul înfrângerii; iar în celălalt era sugerată moliciunea, conturul îngreunat parcă al trupului femeii după plecarea bărbatului. Reprezentau ideea acestor manifestări, nu şi imaginea lor, înţelegi? În afară de asta, erau executate în granit. Iar eu preţuiesc foarte mult granitul ca material de sculptură. Mi se pare mai natural decât marmura. Şi mai greu de lucrat.

— Vechii greci aveau la îndemână mai multă marmură decât granit... zâmbi Joe. Poţi să fii convinsă că s-ar fi descurcat ei la fel de bine şi cu granitul! Dar nu despre asta e vorba acum. După părerea ta, ce l-a putut determina pe Jowett să accepte propunerea bunicului tău John?

— Probabil că banii... Caroline zâmbi uşor. Ai atâţia bani, Joe, şi îi câştigi cu atâta uşurinţă, încât ţi-e greu să înţelegi că alţi oameni, ca să se poată realiza, sunt nevoiţi să-şi vândă o parte din timpul şi talentul lor...

— Da, asta ar fi o explicaţie. Şi totuşi...

Joe nu-şi duse gândul la capăt. Desişurile încetară brusc, şi cărarea rămase ca suspendată deasupra hăului de stânci. Lumina blânda a după-amiezii fără nor se risipea calmă peste imensitatea de ape verzui, deasupra căreia strălucea soarele.

Făcură încă vreo câţiva paşi şi, acolo unde se sfârşea cărarea, dădură de o scară largă, cu treptele tăiate comod în stâncă şi despărţite de prăpastie printr-o balustradă metalică. Scările coborau către un mic golf natural, prevăzut cu un ponton susţinut de piloni şi de care era amarată o şalupă voluminoasă.

— Ia te uită! Alex zâmbi. Golfuleţul ăsta mi-a amintit, de cum l-am văzut, de peripeţiile noastre din

vara trecută. Sunt curios dacă la Keros s-a instalat alt paznic de far?

Caroline se înfioră.

— Doamne... şopti ea. Cum trece vremea... Ştii că între timp s-a construit acolo un hotel şi un nou debarcader pentru curioşii care doresc să viziteze templul subpământean al Stăpânei Labirintului? Exponatele se află, bineînţeles, la Atena, dar grota a rămas la locul ei...

Porni apoi să coboare în tăcere, călcând sprintenă pe treptele înalte.

Ajunseră jos în câteva minute. Urcară pe pontonul înalt şi solid. Ambarcaţiunea, nu îndeajuns de strâns legată, dansa uşor pe valuri.

Joe sări pe punte, îi întinse mâna fetei, desfăcu parâmele care ţineau legată şalupa şi, împingând-o cu piciorul, o făcu să se depărteze de debarcader. Porni motorul. Virară lin şi se îndreptară spre larg, printre cele două povârnişuri stâncoase ce se prăvăleau aproape perpendicular în mare.

— Stânci nu sunt pe aici, sub apă? strigă Joe în urechea Carolinei, ca să acopere zgomotul motorului.

— Nu! Nici stânci, nici anafoare. Fundul e foarte adânc chiar de la mal.

— Atunci putem pluti fără grijă!

Ţărmul rămânea în urmă. Navigau acum drept spre soare. Vântul nu se mai simţea aproape de loc. Vremea era cu adevărat splendidă. Caroline coborî în cabină şi se întoarse, după un minut, într-un costum de baie negru care sublinia de minune bronzul auriu al trupului ei.

Alex opri motorul şi îndreptă şalupa cu prora către valurile nu prea mari care veneau dinspre ţărm.

— Dacă vrei să înoţi puţin, eu rămân aici... zise.

Caroline încuviinţă dând din cap şi sări. Corpul ei descrise un arc pe deasupra punţii, se auzi un plescăit şi, după o clipă, capul fetei, acoperit de o cască neagră şi lucioasă de cauciuc, apăru la suprafaţă.

— Ce caldă-i apa! strigă ea şi începu să înoate crawl, înspre ţărmul care se afla la mai bine de două sute de iarzi.

Joe porni motorul şi şalupa se puse încet în mişcare, escortând din spate fata care înota.

Ţinând-o pe Caroline sub ochi, Joe cuprindea totodată cu privirea şi o porţiune mare din ţărm. Stâncile calcaroase, albe, pe care orice marinar le vede, indiferent din ce direcţie ar naviga spre Anglia, dinspre răsărit, apus sau miazăzi, se întindeau în stânga la orizont. În dreapta panorama era întreruptă de promontoriul înalt, deasupra căruia se zărea, departe, pavilionul generalului Somerville. Văzută de jos, dinspre mare, minuscula construcţie părea suspendată în văzduh. În realitate era cocoţată în vârful unui fel de pilon stâncos ce se prăvălea aproape perpendicular în mijlocul valurilor. Îngusta balustradă, care de jos abia se distingea, marca locul unde pintenul acela stâncos se unea cu pământul. Între pavilion şi debarcader, se întindea, de-a lungul ţărmului, o fâşie de vegetaţie, formată din copaci bătrâni şi arbuşti ale căror ramuri se împleteau, pe alocuri chiar deasupra prăpastiei. Din loc în loc, sclipea în soare îngrăditura de sârmă ghimpată cu care generalul poruncise să fie împrejmuit parcul dinspre partea aceea, pentru ca cineva care nu ar fi cunoscut bine topografia domeniului să nu se prăbuşească în prăpastia ce se căsca, pentru cel ce venea dinspre conac, cu totul pe neaşteptate, mascată cum era, până la buza ei chiar, de vegetaţie.

Pe aici, cel puţin, nimeni nu s-ar fi putut furişa în Mandalay House. Mai rămâneau, desigur, pentru cine ar fi vrut cu tot dinadinsul să pătrundă acolo venind dinspre mare, debarcaderul şi treptele tăiate în stâncă.

— Joe

Întoarse repede privirea spre mare, dar Caroline ajunsese între timp la debarcader, de unde plonjă din nou în apă.

O aşteptă să vină înot, îi dădu mâna şi, dintr-o singură smucitură, o trase pe punte.

— Straşnic! făcu ea pufnind şi scuturându-se. Mă pricep şi eu să conduc şalupa. Dacă vrei, pot să trec eu la cârmă.

Joe clătină din cap.

— Îmbătrânesc vertiginos, draga mea, am ajuns să nu mă mai preocupe decât problemele pur teoretice... Şi să-mi refuz până şi plăcerile cele mai simple... Acum, de pildă, simt imboldul să te întreb de unde o cunoşti pe acea domnişoară Meryl Perry?

— Meryl? Aşteaptă un minut... Caroline coborî sub punte şi se întoarse imediat cu un prosop de baie mare şi pluşat. Îşi scoase casca şi se apucă să se şteargă cu grijă pe faţă şi pe gât. Meryl? Dar, pentru Dumnezeu, de ce mă întrebi? O cunosc de-o veşnicie! Doar ţi-am spus că ne-am făcut studiile împreună. Numai că, după cum ştii, am avut fiecare alte preocupări, ceea ce, mai târziu, a făcut să ne despărţim.

— V-aţi făcut împreună studiile? Eşti sigură?

— Ce-i cu tine, Joe? Vreau să cred că nu-ţi trece prin cap că aş fi în stare să uit cu cine am luat zi de zi prânzul la Brady, plătind patru şilingi şi şase pence pentru masă, niciuna din noi nefiind bogată,

înfometate însă, amândouă deopotrivă. Brady se deosebea de celelalte bodegi de lângă universitate prin aceea că acolo puteai să-ţi trânteşti în farfurie cât pofteai, cu condiţia să iei doar o singură dată. Ne învăţaserăm să ne umplem farfuria în aşa hal, că arăta ca o piramidă.

— Şi aceea era Meryl Perry? Eşti sigură că aşa o chema şi pe atunci?

— Dar bineînţeles! Am ştiut de altfel din capul locului că o voi întâlni aici când Ben Parker a pomenit de ea, dar n-am spus nimic, fiindcă m-ar fi plictisit cu întrebări... de genul celor pe care mi le pui tu acum.

— Şi asta a fost acum câţi ani?

— Şapte, opt, chiar nouă...

— Dacă-i aşa, câţi ani ar putea avea acum domnişoara Perry?

— Presupun că exact atâţia câţi am şi eu.

— Dar tu câţi... Joe se întrerupse şi îşi desfăcu braţele a consternare. Ancheta a nimerit într-un punct mort, zise el mimând disperarea. Un gentleman nu întreabă niciodată o femeie câţi ani are.

— Dar pot să-ţi spun! N-am făcut niciodată un secret din asta. Am... Stai... Ezită.

— Ce-ţi spuneam eu! Alex puse din nou în mişcare motorul, şi şalupa zvâcni, ţâşnind spre largul mării, pentru ca apoi să cotească lin spre dreapta.

— Ce loc original de lucru pentru vară şi-a ales generalul Somerville! spuse Joe arătând spre promontoriul stâncos, care se apropia, şi spre mica clădire cocoţată în vârful lui. Şalupa înainta acum de-a lungul ţărmului.

— Altădată, nu era nici măcar balustrada aceea. A fost pusă abia după venirea mea aici. E drept că şi bunicul era pe vremea aceea cu mult mai tânăr, deşi

mie mi se părea şi atunci foarte bătrân şi zbârcit.

Joe schimbă direcţia şi prova şalupei se întoarse către largul mării.

— Frumos vas... Trase de levier. Motorul se porni să duduie mai tare şi botul se ridică uşor. Viteza crescu. Cu mâna pe bordaj, Caroline se uită la evantaiul pe care-l forma apa, despicată în două de botul şalupei.

Joe acţionă din nou levierul.

— Parc-ar fi o ambarcaţiune de curse! striga el. Încetini.

— Ar putea ajunge cu cea mai mare uşurinţă şi fără a avea nevoie de combustibil suplimentar, în Franţa sau în Irlanda, spuse Caroline. Chanda – el se ocupă de întreţinerea ei – susţine că, la nevoie, s-ar încumeta să străbată cu ea şi Atlanticul, bineînţeles cu o rezervă corespunzătoare de combustibil. Are un motor puternic, iar construcţia e foarte solidă. Bunicul John nu face niciodată lucrurile pe jumătate. E adevărat că, de vreo doi sau trei ani încoace, aproape că n-o mai foloseşte. Dar nu pentru că nu i-ar face plăcere. Ci fiindcă a coborî până la debarcader şi a se întoarce sus i-ar cere un efort mult prea mare.

Joe opri motorul.

În urma lor, se contura în depărtare linia înaltă, calcaroasă, a coastei engleze şi către mijloc, un pâlc de copaci marca domeniul Mandalay House; acoperişul conacului se distingea clar printre coroanele copacilor. Într-o latură, în adâncul parcului, se înălţa o dâră de fum negru.

— E timpul să ne întoarcem şi să aflăm care sunt motivele temerilor generalului Somerville, rosti leneş Alex, punând în mişcare motorul. Şalupa descrise un mic arc şi se îndreptă spre ţărm.

— După părerea ta... nebunul acela i-o fi trimis şi lui scrisori de ameninţare? Caroline îşi trecu mâna prin păr. Ridică privirea spre Joe, nemişcat la cârmă. Avea o expresie foarte gravă. Mărturisesc că sunt neliniştită. Atât de neliniştită, încât regret acum că am plecat de acasă, şi l-am lăsat singur.

— Întâi, că nu este singur, şi în afară de asta, am ţinut să văd cum arată domeniul dinspre mare, fiindcă, oricum... deşi scrisorile acelea nu dau impresia că ar fi fost scrise de cineva din afară, sunt obligat să mă edific asupra împrejurimilor. În sfârşit... zâmbi uşor, am o vagă bănuială că din partea anonimului autor de misive negre pe general nu-l paşte cine ştie ce primejdie... Dar pot să mă înşel, bineînţeles... Se apropiaseră între timp de debarcader. Joe conduse cu îndemânare şalupa şi opri motorul. Sări pe ponton şi amară ambarcaţiunea. Caroline sări şi ea pe ponton.

— Asta-i într-adevăr părerea ta, Joe?

— Da, aşa cred, deşi, cum ţi-am mai spus, sigur nu pot fi de nimic...

— Bine, bine, dar ce te face să crezi că omul acela n-are de fapt intenţia să-l ucidă pe bunicul John?

— Ţi-am mai spus şi asta: Joe Alex ştie tot. Alţii fac presupuneri, deducţii, se încurcă în ipoteze şi dubii. Nu şi Joe Alex!

Râse văzând mina revoltată a fetei.

— Joe, cum poţi vorbi aşa? Doar e o chestiune de viaţă şi de moarte!

Joe deveni brusc serios.

— Nu te supăra, draga mea, dar cred că nu exagerez când afirm că în materie de viaţă şi de moarte, de moarte violentă adică, sunt ceva mai versat decât tine. În afară de asta, ţi-ai lăsat în cabină

rochia. Fireşte, te poţi întoarce acasă şi în costum de baie, dar lucrul ar putea părea niţel cam ciudat, nu găseşti?

— O, Doamne! Caroline sări pe punte şi se întoarse după un minut în rochie. Porniră încet în sus, escaladând interminabilul şir de trepte tăiate în stâncă.

După un timp, ajunseră în faţa conacului. Era o linişte deplină. Soarele asfinţitului, care nu mai răzbătea prin frunzişul copacilor, lăsase în umbră rondul de flori. Trandafirii se întunecaseră.

Holul cel mare era şi el pustiu.

— Cu siguranţă că toată lumea doarme sau lucrează... şopti Caroline privind în jur.

Joe coborî şi el, fără voie, vocea.

— Bunicul tău spunea, pare-mi-se, că, după-masă, doarme două ore. S-o fi trezit, ce crezi? Aş vrea să-l întreb ceva.

— Bunicul nu doarme niciodată... zâmbi Caroline. Adică nu doarme cu adevărat. Se instalează în fotoliu şi, cu picioarele învelite într-un pled, moţăie, dar nici de moţăit, nu moţăie cu adevărat. Impresia mea e că atunci gândeşte. Un blocnotes e nelipsit de lângă fotoliu. Din când în când, deschide ochii şi notează câte ceva. Dar putem să ne convingem, căci terasa e în partea cealaltă, alături de cabinetul bunicului, vis-à-vis de seră.

Holul, care cu siguranţă fusese transformat, cu ani în urmă, dintr-un fost vestibul străbătea întreaga casă. Ieşiră pe terasă printr-o uşă de sticlă împodobită cu un grilaj delicat din fier forjat. Pe peluza din spatele clădirii, se găseau mai multe straturi de flori orientate perpendicular spre liziera arbuştilor. Într-o parte, se ridica o clădire joasă şi

lungă, construită din piatră albă şi cu pereţi aproape în întregime de sticlă. De jur-împrejurul ei, se aflau ciubere mari de lemn cu lămâi şi portocali pitici. Printre frunzele pomişorilor, străluceau fructele, unele chiar coapte.

— Asta e sera... Caroline i-o arătă cu mâna. Lămâii şi portocalii aceştia sunt una dintre cele mai zguduitoare amintiri ale copilăriei mele... Zâmbi. Iarna, fireşte, sunt mutaţi înăuntru. Se uită în jur. Văd că bunicul nu mai e aici...

Se apropiară de fotoliul de paie din grădină, burduşit cu perne, lângă care se afla o măsuţă joasă, tot de paie, şi o ceşcuţă de cafea goală.

— Să mă uit în cabinet, să văd dacă nu-i acolo... Caroline se îndreptă spre uşă, dar Joe îi puse repede mâna pe umăr.

Prin fereastra deschisă de alături, răzbătu până la ei o voce stridentă, care, fără putinţă de dubiu, aparţinea lui John Somerville.

— Pe mine nu mă interesează afacerile dumitale particulare, înţelegi, domnul meu? Nici amorurile, nici antipatiile dumitale! Nu te-am angajat aici ca, pe banii mei, dumneata să calci în străchini şi să mă împiedici în muncă, ci să-mi dai o mână de ajutor în modestul domeniu în care te pricepi cât de cât! Asta-i tot!

— Cum puteţi să-mi vorbiţi astfel?

— Am impresia că e tânărul nostru prieten Cowley... şopti Alex.

— Cum puteţi vorbi aşa, domnule general! Am venit aici hotărât să-mi îndeplinesc, în mod onest şi temeinic, sarcinile. Dar în contract nu se stipulează că voi fi obligat să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu un bandit cinic, de care, în plus, să fiu legat prin natura

muncii mele! Dacă aş fi bănuit că aşa ceva e posibil, n-aş fi acceptat niciodată! Niciodată!

— Contractul nostru nu stipulează nici că persoanele cu care dumneata vei colabora sunt obligate să posede o psihologie şi maniere de maeştri de dans sau de vânzători din magazinele de încălţăminte. În schimb, prevede că dacă din propria dumitale vină, fără o motivare satisfăcătoare, nu-ţi vei îndeplini însărcinările sau nu ţi le vei duce la capăt, atunci pierderile mele le vei suporta dumneata. Iar pierderile mele, în cazul că nu voi termina cartea pe care o am în lucru, vor fi mari: atât morale, cât şi materiale. Şi să nu-ţi închipui cumva, tinere, că nu te voi târî în faţa judecăţii sau că legea nu va recunoaşte justeţea plângerii mele! Dumneata ai primit un avans, din fericire nu prea mare, plus condiţii de muncă ideale! Sarcina pe care ţi-am încredinţat-o nu iese câtuşi de puţin din cadrul contractului nostru. Dacă, dumneata ţii morţiş să pleci cu câteva zile mai devreme, înainte de a-ţi termina treaba, n-ai decât! Trăim într-o ţară liberă, aşa că poţi face ce pofteşti! Dar nu-ţi voi plăti niciun şiling, voi angaja un înlocuitor, pe spezele dumitale, bineînţeles, şi în ce priveşte pagubele mele, mă voi adresa justiţiei.

— Dar asta este... este... Cowley nu sfârşi fraza.

— Şantaj, vrei să spui, nu? Generalul chicoti. Dar ultimatumul cu care te-ai prezentat dumneata la mine, om de nouăzeci de ani, care ţi-aş putea fi străbunic, că, adică, dacă nu-l îndepărtez din casa mea pe domnul Jowett, pleci dumneata, asta, după mintea dumitale, nu e şantaj? Tinere, te rog să mă crezi că ţi-aş îndeplini cu plăcere rugămintea şi te-aş da pe uşă afară chiar în clipa asta! Dar n-o voi face

mai devreme de două săptămâni, deoarece cartea la care lucrez e pentru mine mai importantă şi decât dumneata, şi decât domnul Jowett, şi decât mucoasa aceea de Meryl, care, fie vorba între noi, face de zece ori mai multe parale decât voi amândoi la un loc...

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, domnule general?

— Ultimul... Glasul lui Somerville sună ceva mai potolit. Iar acum, indiferent ce hotărâre vei lua, te rog să ieşi. M-ai obosit, Sunt un om bătrân.

— Eu... eu nu sunt un om bogat... spuse încet Cowley. Mai rămân două săptămâni, să termin ce... dacă am să pot rezista alături de omul acela... Glasul îi tremură, apoi deveni ceva mai ferm: Imaginaţi-vă, domnule general, astăzi, omul acela, în prezenţa mea chiar, i-a propus lui Meryl ca, zilele acestea, să-i pozeze!!! Pentru o statuie – Diana secolului XX! Textual!

Urmă o clipă de tăcere. Alex zâmbi şi se uită pe furiş la Caroline, care asculta încordată.

— Să-i pozeze?... Generalul chicoti. Şi ce vezi rău în asta? Sau crezi că Meryl Perry nu e destul de bine făcută ca să poată servi de model pentru o Diană? Până şi eu, care am vederea destul de slăbită, nu m-am putut stăpâni să nu-mi opresc de câteva ori privirea asupra fetei! Un corp splendid! Ei, şi ea? A primit?

— Domnişoara Perry a refuzat fără ezitare! spuse Cowley cu o voce îngheţată, iar Joe zâmbi din nou, imaginându-şi mutra tânărului.

— Ce idioată! rosti răspicat generalul. Jowett e un artist de anvergură, chit că e mână-spartă şi cartofor. Dar dacă n-ar fi avut cusurul ăsta, l-aş fi avut eu la dispoziţie, fie şi pe o perioadă scurtă de timp, pe unul

din cei mai buni artişti ai Angliei?... Pozându-i lui Jowett, frumosul corp al domnişoarei Perry ar intra în istorie! Ce altă şansă mai poate avea o femeie pentru a-şi consolida existenţa efemeră? Mintea femeiască, se ştie prea bine, nu e în stare nici să proiecteze clădiri monumentale, nici să scrie cărţi, nici să picteze. Femeile nu pot fi decât surse de inspiraţie, atât! Dar dumneata n-o să înţelegi niciodată lucrul ăsta, fiindcă în afară de metalurgie nu te mai taie capul la nimic. Mulţumesc cerului că n-am avut nevoie de dumneata şi pentru alte treburi! Diana, hi-hi-hi...

— La revedere, domnule general. Mă voi strădui să respect contractul nostru de la „a” la „zet”... spuse şi mai rece Cowley. Dar trebuie să vă spun că, dacă n-aş fi avut în vedere vârstă dumneavoastră înaintată şi n-ar fi existat contractul acela, aş fi...

— Mi-ai fi zvârlit în faţă încă vreo câteva tâmpenii. Aşa fiind, nu poţi. Norocul meu! Mâine la douăsprezece punct, aştept un raport amănunţit în legătură cu ultima turnare. Foarte important e să stabileşti proporţia corespunzătoare a fiecăruia din cele şapte metale. Şi Jowett să nu se grăbească, te rog să-i spui. De altfel, am să-i spun chiar eu. Diana secolului XX, Meryl Perry! Ce aberaţie! Dar fie vorba între noi, Jowett ăsta are un ochi straşnic... E un geniu, Cowley, deşi dumneata n-o să pricepi asta niciodată. Un geniu!

Nici nu sfârşi bine generalul ce avea de spus, când Cowley îşi făcu apariţia pe terasă şi, fără să le arunce măcar o privire celor doi, se îndreptă pe cărarea prunduită din lungul straturilor de flori. Mergea cu capul în pământ, mormăind ceva de unul singur şi dând din mâini. Mai încolo, păru să se fi liniştit şi,

grăbind şi mai mult pasul, se făcu nevăzut printre copaci.

Generalul se ivi în uşa terasei, rezemat de umărul lui Chanda. Dădu cu ochii de cei doi şi, ridicând bastonul, arătă spre perdeaua de frunziş, care-l ascundea vederii pe tânărul inginer.

— Ai auzit? îl întrebă el pe Alex. Cu siguranţă că ai auzit, fiindcă bag mâna-n foc că dumitale îţi cam place să asculţi vorbele care sunt destinate urechilor altora! Ce zici, ce a mai scornit Jowett! Ce-l mai chinuieşte pe nefericitul ăsta, hi-hi-hi! Îl fierbe în aşa hal, că nu m-aş mira dacă într-o bună zi Cowley o să-i crape capul! E drept că şi eu îl chinuiesc, dar sunt forţat de împrejurări s-o fac. Altfel nu mi-ar mai termina treaba niciodată. Dar Jowett o face din sadism. Nu mai departe decât ieri, mi-a spus că a constatat că lui Cowley nu numai creierul îi lipseşte, dar chiar şi trăsăturile feţei! Dacă ar fi pus să-i facă bustul, el, Jowett, l-ar reprezenta în chip de ou fiert! Celălalt, tânărul, a ajuns la capătul rezistenţei nervoase. Astăzi, dacă i-ar fi stat în putinţă, m-ar fi ucis fără ezitare! L-aţi auzit, nu? Ce vreţi, dragostea este motorul care pune lumea în mişcare! Dragostea pentru Meryl Perry! Dumnezeule mare!...

Tăcu şi se apucă să-şi şteargă cu dosul palmei ochii înlăcrimaţi de atâta râs.

— Dacă nu mă înşel, domnule general, voiaţi să staţi de vorbă cu mine... Joe zâmbi. Simţea o simpatie din ce în ce mai vie pentru bătrânul acela, numai în aparenţă dur şi neînduplecat.

— Să stau de vorbă? A, da! Generalul deveni deodată serios. Dar nu acum, nu astăzi, de acord? M-a cam obosit amorezul Dianei secolului XX. Să zicem, mâine la ora douăsprezece, în pavilion... sau nu... la

douăsprezece vine Cowley. O să-mi răpească aproximativ o jumătate de oră. La douăsprezece şi jumătate, bine? Va fi o discuţie scurtă. Nu am prea multe să-ţi spun. Există totuşi o anumită chestiune care mă nelinişteşte. Dar e o chestiune de viitor. Sunt încă îndrăgostit de viaţă, după cum v-am mai spus astăzi, şi am unele bănuieli că cineva îmi vrea răul. În sfârşit, e vorba de o chestiune complicată şi delicată. De altfel, nu-i nimic urgent...

— De unde ştii, bunicule? Caroline se apropie de el şi-l luă de braţ. Scrisorile acelea...

— Te referi la poliţaiul acela care a fost deunăzi pe aici? Prostii! L-am dat afară, pur şi simplu! Pe vremea când eram comandant de garnizoană în India, am găsit odată într-un coş cu fructe doi şerpi de toată frumuseţea, altă dată o săgeată otrăvită a venit în zbor pe fereastră şi s-a înfipt în pâinea aflată pe farfurie chiar sub nasul meu. Oamenii aceia aveau motivele lor bine întemeiate să procedeze astfel. Aveau dreptate, desigur, să-l urască pe generalul englez. Într-un fel, mă bucură că englezii au plecat de acolo, pentru că eu pe oamenii aceia am ajuns să-i îndrăgesc mult. Din păcate, a trebuit să mă port cu asprime, altfel niciunul dintre noi nu s-ar mai fi întors viu în bătrâna Anglie. În astfel de situaţii, nu-ţi rămâne decât să învinuieşti istoria şi să faci ceea ce îţi impune necesitatea momentului. Nu de un farsor anonim mă tem eu, fiindcă de obicei între scrisorile de ameninţare şi punerea lor în practică e o distanţă ca de la cer la pământ. O scrisoare se scrie uşor şi fără riscuri. Cu totul altceva e să treci la acţiune! De altfel, când ai trecut de nouăzeci de ani, orice fleac îţi pune viaţa în primejdie, nu-i aşa? Viaţa însăşi, la vârstă asta, încetează să mai fie ceva natural şi

devine un fenomen al naturii. Un fenomen care poate lua sfârşit în orice moment... Astăzi, spui dumneata? Nu, nu... Nu e nicio grabă. Astăzi am să-ţi arăt colecţia mea, dacă te interesează. Aşadar, mâine la douăsprezece şi jumătate, în pavilion?

— Perfect, încuviinţă Joe dând din cap. Mâine la douăsprezece şi jumătate în pavilion. Se uită la Chanda, dar faţa bătrânului birman era impenetrabilă.

— Bunicule! Caroline îşi scutură căpşorul blond. Nu-mi plac de fel toate astea! Din moment ce mi-ai scris scrisoarea aceea şi a fost aici poliţia, înseamnă că te ameninţă ceva, iar tu ştii sau bănuieşti ce ar putea să fie. Ar trebui să discuţi neîntârziat cu domnul Alex... Joe este – ezită o clipă – cel mai mare specialist din Anglia în materie de enigme criminalistice, Scotland Yardul însuşi îi solicită concursul în cazurile într-adevăr dificile. De ce să nu te foloseşti de prilejul care ţi se oferă?

— Caroline, evident, exagerează, referindu-se la capacităţile mele, zise Alex stăpânindu-şi cu greu râsul. Dar şi eu cred că ar fi de preferat să discutaţi cu mine astăzi, fie şi în fugă, chestiunea care mă preocupă.

— Nu... Somerville scutură din cap, şi Joe se gândi numaidecât că gestul fusese identic cu cel de adineaori al Carolinei; aceeaşi încapăţânare calmă şi politicoasă, dar cu atât mai greu de înfrânt. Dacă un moşneag aşa de uscat ca mine mai poate vorbi cu o precizie optimă, atunci mâine îţi voi spune exact ce e în mintea mea... Nu sunt un bătrân neghiob, cum pare să mă considere nepoţica mea, şi n-am intenţia să mă lipsesc de ajutorul dumitale... dacă se va ivi necesitatea. Se întoarse spre Caroline: Te pot asigura că, până una-alta, nu mă ameninţă niciun pericol.

Dacă bunul Dumnezeu nu va interveni, considerând că am trăit şi aşa peste măsură, să-mi stingă în chip firesc lumânarea, hi-hi-hi! niciun om nu-mi va putea cauza vreun rău în zilele următoare.

— Dar de unde ştii, bunicule?

— Ştiu, şi atât ar trebui să-ţi fie suficient.

Caroline îndreptă o privire rugătoare spre Alex, convinsă că acesta nu va întârzia să-i vină în ajutor. Dar Joe zâmbi.

— Cred că aveţi dreptate, domnule general, spuse el degajat. Nici eu nu prevăd vreun eveniment funest pentru viitorul apropiat.

— E adevărat! Caroline îşi puse mâna pe umărul lui Chanda. Mi-a spus şi mie acelaşi lucru acum o jumătate de oră, când mai eram pe mare.

— Aţi spus asta? Generalul încetă brusc să mai râdă şi îşi apropie faţa smolită şi zbârcită de faţa lui Alex. Aşa e cum spune fata asta?... Ezită. E imposibil! Pe ce premize v-aţi fi putut baza? Reflectă un moment. Joe zâmbea şi tăcea.

Generalul îşi întoarse capul.

— Să mergem! făcu el deodată. Cu siguranţă că vreţi să-mi vedeţi modesta colecţie. Vă interesează arta, nu-i aşa?

— Desigur! zise Joe. Mă voi simţi onorat...

— Cred şi eu! Nici British Museum, nici Muzeul „Victoria Albert” nu posedă asemenea piese. Vă rog...

O luă înainte, sprijinit de braţul lui Chanda.

— Joe... şopti Caroline. Mi-e frică.

— Te gândeşti la scrisorile pe care le-a primit Parker?

— Da.

— N-ai niciun motiv să te temi, aşa cred, răspunse, de asemeni în şoaptă, Alex. În clipa asta mă

interesează altceva, unele lucruri sunt încă neclare. Dar despre asta vom mai vorbi diseară...

Intrară în casă.

Capitolul 6
Yeti şi soţia sa Ladni

Din hol, o uşă de stejar cu două canaturi largi, deschise în clipa aceea, ducea către o încăpere mare, în care Joe observă, încă înainte de a intra, mai multe dulapuri mari, întunecate, cu uşi de sticlă, iar printre acestea câteva siluete din piatră sau metal, de diverse mărimi.

Intrară. Câteva dintre statui ocupau mijlocul sălii, altele, mai mici, erau aşezate pe dulapuri, tăbliile fiind înconjurate cu sârmă subţire, ca statuetele să nu cadă. Lui Alex îi atrase numaidecât atenţia statueta unei zeiţe cu o bogată tiară pe cap, turnată din argint. Statueta era plasată pe un soclu înalt de piatră.

Generalul se întoarse.

— Aceasta este Tara Verde a mea... spuse el. E un unicat, nu numai fiindcă a fost turnată din argint curat – e adevărat, astăzi nu mai există nicăieri o altă statuie a zeiţei din acest metal nobil, deşi cândva e mai mult ca sigur că au fost multe – ci fiindcă, vezi dumneata, stă în poziţia lui Abrahaia Mudra, gestul mâinii semnificând „nu te teme”. Palmele, deschise, sunt întoarse, iar degetele sunt îndreptate în sus. În mod obişnuit, Tara Verde e reprezentată în poziţia lui Adrhaparonka. Ei, dar nu vreau să vă plictisesc cu detalii de genul acesta.

— Nu am cine ştie ce cunoştinţe în acest domeniu,

dar, după cât mi-adue aminte, poziţia respectivă e asemănătoare cu aceea a Lotusului, cu deosebirea că piciorul e îndreptat în jos atunci când personajul e imaginat aşezat, nu? Joe privi în jur.

Într-un colţ al sălii, o observă pe Meryl Perry, care, după toate semnele, tocmai sfârşise o serie de fotografii. Fata stătea lângă un trepied înalt şi deşuruba aparatul de fotografiat.

— Vasăzică, şi la aşa ceva te pricepi! Generalul râse şi clătină din cap. Eşti o figură de temut! Dar iat-o şi pe Diana secolului XX! Meryl, ce faci dumneata acolo?

— Mi-am completat documentaţia... răspunse Meryl şi se înroşi.

— Ai găsit lucruri interesante aici, la bunicul? se grăbi să întrebe Caroline, cu intenţia vădită de a schimba vorba.

— O, da, domnul general a fost atât de amabil, încât mi-a permis să reproduc în viitoarea mea lucrare piesele din colecţia dumisale. Studiez dezvoltarea şi semnificaţia elementelor zoomorfe din arta indiană, iar Mandalay House cuprinde, se pare, cea mai bogată colecţie de imagini ale lui Gansa, fiul lui Siwa – uite, acesta, cel cu trompa de elefant... vezi? Şi Meryl arătă spre un şir de statuete mici de bronz şi aramă, având toate o patină verzuie. Şi grupul acesta? Pe el l-am fotografiat adineaori...

Trecând prin faţa unui dulap mare de sticlă înţesat de arme din aramă şi fier, Joe se opri înaintea unei sculpturi primitive foarte ciudate. Reprezenta două nuduri, un bărbat şi o femeie, ce se ţineau de mână şi aveau privirile îndreptate înainte. Dar cele două corpuri parcă nu erau propriu-zis de oameni, ci mai degrabă aduceau a aşa ceva, ca şi cum sculptorul ar

fi avut intenţia să reprezinte antropomorfic două maimuţe uriaşe, ridicate pe picioarele dinapoi, atente, gata s-o rupă la fugă. Ceea ce sărea întâi şi-ntâi în ochii privitorului erau tălpile, bizar răsucite îndărăt! Sculptura era executată din bronz, şi metalul purta urmele evidente ale prelucrării destul de grosolane de după turnare.

— Dar acestea ce reprezintă?! Alex se trase îndărăt cu un pas, uitindu-se printre gene. Gorile?

— Ba! Generalul râse din nou. Profesorul Snider a presupus acelaşi lucru! Şi nu numai că a presupus, dar a şi fost convins de aceasta. Văzuse sculptura, înainte de a o achiziţiona eu, într-una din galeriile londoneze de licitaţie, acum vreo câţiva ani. Mai târziu a scris într-o lucrare a sa că e vorba de maimuţe, aceste tălpi răsucite îndărăt având hi-hi-hi! un rol magic, de îndepărtare a duhurilor rele. Aşa se şi explică, de altfel, că domnului profesor i-a fost rezervat un loc de cinste în ultimul capitol al noii mele cărţi, capitol intitulat: „GREŞELI GRAVE ALE UNOR SPECIALIŞTI ŞI INFLUENŢA ACESTORA ÎN DATAREA ERONATA A OBIECTELOR DE ARTA ALE INDIEI!” Acesta e şi motivul pentru care se află aici! L-am anunţat că mă văd nevoit să scriu despre greşeala lui. O greşeală cu urmări foarte importante. Snider consideră că statueta a fost creată în secolul al XVII-lea şi că reprezintă două gorile oferite în dar unui oarecare magnat din Deccan. Fiindcă, vezi dumneata, gorilele trăiesc în Africa, iar Deccanul întreţinea legături comerciale intense cu Africa! Eu însă susţin că sculptura aparţine şcolii Gupta şi este opera unui artist care a trăit la poalele Himalaiei în veacul al IV-lea, cel mai târziu al V-lea al erei noastre. Artistul respectiv a creat grupul pe care-l vedem, fie prin

observaţie directă, întâlnind el însuşi cândva cele două fiinţe, fie după relatările altora care le-au întâlnit. Dar chiar dacă cele două figuri izvorăsc dintr-o legendă, neconfirmată de ştiinţă, trebuie să fi fost extrem de vie, dacă a putut constitui tema unei sculpturi. În niciun caz sculptura nu reprezintă maimuţe sfinte hinduse, fiindcă hemanul, care e divinizat în unele regiuni ale Indiei, e o maimuţă mică, care trăieşte în copaci şi nu are nici pe departe caractere umanoide. În plus avem la dispoziţie şi unele mărturii istorice! Numai că profesorii de istoria artei nu se consideră obligaţi să se aventureze şi în alte discipline, şi ei istoria o cotează drept ştiinţă auxiliară, nu fundamentală, în analiză operei de artă!

— Şi totuşi ce înfăţişează această pereche? Joe îşi plecă fruntea. Am impresia că încep să vă înţeleg, domnule general. Nu cumva pe „Omul Zăpezilor”?

— Dar bineînţeles! Până şi dumitale, care nu eşti specialist în materie, tot nu ţi-au trebuit mai mult de cinci minute ca să înţelegi un adevăr atât de simplu.

— Bunicule! Caroline o privi cu ochii mari pe Meryl, care aproba grav din cap. Doar nu vei fi vrând să ne convingi că ăsta e Yeti?!

— El e, copila mea. Yeti este denumirea tibetană a Omului Zăpezilor, a cărui soţie, sau mai degrabă femelă, e numită de mii de ani, prin locurile acelea, Ladni. Cea dintâi mărturie scrisă despre existenţa acestor fiinţe provine din secolul al IV-lea dinainte de Christos! Beton, iscoada lui Alexandru cel Măre, trimis în cercetare în timp ce se făceau pregătiri pentru campania din India, scrie textual:

„ÎN AFARĂ DE SCIŢII ANTROPOFAGI, CARE LOCUIESC ÎN CÂMPIA DE SUB MUNTELE IMAUS (ADICĂ

HIMALAIA!) VIEŢUIESC ÎN ŢARA ABARIMON ŞI NIŞTE OAMENI SĂLBATICI, CARE AU TĂLPILE RĂSUCITE SPRE SPATE. SUNT NEOBIŞNUIT DE AGILI ŞI DE IUŢI ŞI TRĂIESC PRIN LOCURI UNDE CHIAR ŞI CELE MAI NEÎMBLÂNZITE DINTRE FIARE NU POT SĂ-ŞI TRAGĂ RĂSUFLAREA, PRIN VĂI CU AER GREU. N-AM PUTUT PRINDE PE NICIUNUL DIN EI SPRE A-L ADUCE LA TINE, DUPĂ CUM NICI PE CĂPETENIILE NEAMURILOR CARE TRĂIESC LA CÂMPIE.”

— Notaţi că aceste informaţii ne sunt transmise de însuşi Plinius cel Bătrân!

— Şi dumneavoastră chiar credeţi în Yeti? întrebă Joe. Nu puteţi nega că cele câteva expediţii întreprinse în ultimii zece ani spre a da de urmele acestei fiinţe s-au întors fără niciun rezultat.

— La fel de bine ai fi putut să mă întrebi dacă cred în Sfântul Gheorghe, cel cu balaurul! Nu l-am întâlnit niciodată nici pe el, nici pe balaur! Presupun totuşi că la originea frumoasei legende despre viteazul cavaler se găseşte o întâmplare adevărată, pierdută în negura vremurilor. De aceea cred în sculpturile şi tablourile ce reprezintă acest personaj. Figura mitică, în care credeau toţi, constituia o sursă de inspiraţie la fel ca oricare figură istorică. Tocmai despre asta este vorba în cazul nostru. Ipoteza mea e confirmată şi de analiza chimică a statuetei, dar las acest argument deoparte, întrucât profesorului Snider nu-i sunt pe plac metodele ştiinţifice! De fapt, până acum nimeni nu s-a preocupat de analiza chimică a sculpturilor indiene de metal. S-a afirmat, constatând că anumite trăsături exterioare sunt transmise cu exactitate, că adesea două statui aproape identice sunt în realitate despărţite de milenii întregi!

— În privinţa asta, opiniile noastre coincid întru totul! interveni, din prag, o voce veselă. Generalul e un pionier în acest domeniu şi consider că aportul său este serios, chiar nepreţuit. Dar...

Cu aceste cuvinte, profesorul Snider intră în cameră. Fiica lui se strecură fără zgomot înăuntru, în urma tatălui ei. Ea însă nu zâmbea de fel. Ţinea buzele strânse, şi privirea pe care le-o aruncă celor de faţă fu îngheţată, aproape rea. Era vădit că amândoi auziseră mai mult decât ultimele cuvinte ale lui Somerville.

— Dar... chiar dacă aş cădea de acord că avem într-adevăr de-a face cu Yeti şi cu Ladni, fermecătoarea consoartă a acestuia, tot nu văd pentru care motiv opinia mea anterioară ar trebui sancţionată drept o eroare! O sculptură proastă dintr-o epocă târzie nu trebuie să fie considerată, în mod necritic, drept o operă desăvârşită dintr-o epocă foarte timpurie!

Generalul se întoarse spre el.

— Profesore, aici e în joc un lucru mult mai important decât, te rog să-mi ierţi expresia, acea gravă eroare în sine. Obiectul disputei noastre este metoda de cercetare şi interpretare a întregii arte sculpturale indiene! Sunt un om foarte bătrân, şi dacă nu voi sintetiza acum ceea ce am acumulat şi înţeles de-a lungul unei vieţi atât de lungi, voi socoti că mi-am ratat existenţa... Iată de ce va trebui ca şi domnia-ta, şi mulţi alţi, să mă iertaţi, dar eu voi scrie ceea ce cred că e datoria mea să scriu!

— Şi dumneavoastră credeţi într-adevăr, domnule general, că cele scrise de tatăl meu despre această sculptură reprezintă o eroare? interveni pe neaşteptate Dorothy Snider. Într-un domeniu în care

conţinutul, semnificaţia obiectului cercetat rămâne discutabilă, incertă, orice interpretare este într-o anumită măsură valabilă, atâta vreme cât nu se iveşte alta mai plauzibilă. Iar Yeti, toată lumea o ştie, nu e decât o gogoriţă gazetărească, bună să-ţi omori timpul cu ea în vacanţă, la fel ca şi monstrul din Loch Ness. În definitiv, de ce n-ar putea fi figurile astea două nişte maimuţe? Nu cred ca în sudul Indiei, într-o perioadă atât de târzie, să se fi executat o sculptură atât de naturalistă, nu-i aşa? În epoca respectivă, o ştim prea bine, se practica o artă extrem de stilizată, utilizând metafore foarte subtile...

Nu ridicase tonul, dar glasul ei trăda totuşi, abia perceptibil, o notă de isterie. Abia acum înţelese Joe câtă importanţă avea pentru cei prezenţi acea problemă în aparenţă atât de insignifiantă.

— Întocmai, întocmai! Somerville se întoarse spre ea cu atâta bruscheţe, că tăcutul Chanda trebui să-l susţină ca să nu cadă. Ai dreptate, copila mea! În sudul Indiei, într-o perioadă atât de târzie nu se executau lucrări de un asemenea realism, şi tocmai aceasta este dovada că sculptura de faţă nu e originară din sud şi că a fost creată cu mult înainte. Exemple de sculpturi înfăţişând maimuţe avem destule. Îl voi cita numai pe legendarul rege al maimuţelor, Hanuman, cel care l-a ajutat pe Rama să cucerească Ceylonul. Acolo se află una din statuile lui de bronz! O cunoaşteţi foarte bine. Altele, risipite prin lumea largă, îi seamănă leit. Reprezintă un om cu cap de maimuţă, nu-i aşa? Dacă n-ar fi coada, am putea crede că avem de-a face cu un om foarte urât! În cazul lui, e vorba într-adevăr de stilizare şi metaforă. Chiar şi mâinile îi sunt dispuse după un anumit ritual. Pe când această pereche de Oameni ai Zăpezilor e o

operă timpurie, şi de aici realismul simplu, încântător, în care a fost concepută compoziţia! Repet, fie că artistul însuşi l-a văzut cu ochii lui, pe Yeti, fie că altcineva, care a văzut de aproape cele două bizare creaturi, i-a dat indicaţii amănunţite sculptorului. Tălpile răsucite spre spate pot să fie, bineînţeles, urmarea unei iluzii optice a observatorului, întrucât omul l-a văzut pe Yeti numai în mişcare. Yeti a fost şi este sperios. Văzut în timp ce se căţăra sau fugea, talpa poate lăsa cu uşurinţa această impresie. Niciodată însă nu voi conveni că acest grup statuar este o stilizare său o interpretare metaforică a unor maimuţe reale! Dar problema depăşeşte în importantă speculaţiile biologice ce s-au făcut pe tema Omului Zăpezilor. Esţe vorba aici de fixarea în epocă şi de stabilirea curentului artistic căruia îi aparţine această sculptură. După tatăl dumitale, a cărui vastă erudiţie o respect, fireşte, am avea de-a face cu o lucrare de mâna a doua, periferică. După mine, e poate cea mai extraordinară operă a artiştilor din şcoala Gupta!

— Bravo! punctă, în spatele lor, un glas vesel.

Toate capetele se întoarseră. James Jowett intră şi se opri în dreptul statuetei. Îşi aşează palma pe ea şi îşi petrecu degetele, ca într-o mângâiere, peste capul sălbatic al femelei.

— Vă mărturisesc ruşinat că, deşi mă aflu în această casă cam de multă vreme... poate chiar prea de multă... făurind copii inutile după aceste zeităţi meditative, numai sculptura aceasta m-a izbit din capul locului şi, de atunci, n-am încetat s-o consider cea mai bună. Istoricii de artă susţin că artiştii indieni au năzuit mereu să înlăture din opera lor elementele propriu-zise ale vieţii, aşa cum pot fi ele prinse într-o

clipă fugară, şi au căutat cu stăruinţă armonia absolută, imaginea perfecţiunii vieţii interioare, lucru întâlnit nu numai în statuile care îl reprezintă pe Budha, detaşat de realităţile acestei lumi, dar chiar şi în figurile care înfăţişează oameni dansând sau mâniindu-se. Aşa şi este, în aceste sculpturi nimeni nu dansează şi nimeni nu se mânie cu adevărat. Această artă e mai degrabă un cod: un anume gest semnifică un anume sentiment, chiar şi modul de aşezare a degetelor reprezintă un cifru! Fiecare poziţie a corpului este convenţională, fiindcă această artă nu se ocupă de corpul propriu-zis, ea nu face decât să transmită o anumită idee. Până şi proporţiile corpurilor şi componenţa aliajului de metale erau rigid stabilite. Mi-e greu să spun dacă îmi place această artă sau nu! Într-o măsură, ea mă înspăimântă, fiindcă sunt european şi, în consecinţă, eu chiar şi pe plan abstract caut să surprind mişcarea, nu stricta informaţie ideatică pe care s-o transmit privitorului este cea care mă interesează. Bineînţeles, cu cât înaintăm în timp, cu atât devine şi stilizarea mai totală. Pe când asta... mângâie încă o dată, cu delicateţe, statueta în dreptul căreia se oprise, sculptura asta, zău, aduce un suflu de aer proaspăt în sala în care ne aflăm, ticsită de marionete metalice rituale. Evident, fiind eu însumi sculptor, preferinţele mele pot să fie, din punctul de vedere al istoriei artei, lipsite de obiectivitate... Totuşi... zâmbi el din nou, acest Budha, în posturile sale imposibile, şi acest Siwa, cu atât de multe braţe, de parcă sculptorul i le-ar fi inventat special ca să-i dea posibilitatea să se scarpine în toată voia în timpul dansului, într-atât au ajuns să mă scoată din sărite, că am simţit o poftă nebună să modelez în lut şi un nud omenesc normal.

Aşa se face că i-am propus domnişoarei Meryl, aici de faţă, să-mi pozeze; din păcate, intenţiile mele au fost înţelese anapoda...

Izbucni în râs.

— Eu mă duc... Am... am o groază de treburi! rosti repezit Meryl Perry, care se grăbi să-şi ia trepiedul pe umăr şi se îndreptă spre uşă. După ieşirea ei, generalul izbucni şi el în râs.

— Tare urât te mai porţi, Jowett! Tânărul acela a fost la mine astăzi şi...

— Oh, doamne! Cowley! Nu-i destul că sunt nevoit să-l suport de dimineaţă până seara în arşiţa aceea de iad, lângă cuptor! Nu-i destul că sunt nevoit să-i cer reţetele metodelor de ardere, temperaturile şi cantităţile de lemne care trebuie zvârlite pe foc?! Mai trebuie acum să-i suport şi capriciile! În clipa asta, se află în laborator şi pregăteşte turnarea de mâine. Nu-mi adresează niciun cuvânt, mai bine zis vorbeşte exact atât cât este strict necesar pentru munca noastră comună. În schimb, eu îi vorbesc tot timpul! În ultima vreme, tot reflectând asupra acestor afurisite de stilizări şi convenţionalisme, am ajuns la concluzia că am să înnebunesc dacă am să mai torn încă un Budha dintr-ăştia cu mutră buhăită de leneş îmbuibat şi m-am gândit că Meryl ar fi o soluţie... L-am luat pe departe, întrebându-l dacă e dispus să mă ajute să torn în bronz două nuduri micuţe, în cazul în care domnişoara Meryl ar binevoi să-mi pozeze. Am crezut c-o să mă omoare! Literalmente: să mă omoare! I se citea crima în ochi, pe cuvântul meu! Fata e atrăgătoare, nimic de zis. Recunosc că îmi place şi mie. Dar atunci Cowley mi-a băgat frica în oase, zău aşa! Stătea lângă uşa cuptorului şi arăta curat ca un diavol! O clipă mai târziu, a ieşit în goană,

lăsându-mi mie pe cap toată treaba începută. Manifestare tipică pentru acest gen de sentimentali: el se consumă, iar eu mă spetesc muncind pentru el!

— Revenind la discuţia noastră, spuse profesorul Snider, nu cred că aveţi dreptate, domnilor. În ciuda argumentelor prezentate aici, mă îndoiesc că acesta ar putea să fie Yeti sau orice altă creatură ce ar putea fi numită „Om al Zăpezilor”. E un nonsens, evident!

— Vă veţi convinge, domnule Reginald! Generalul ridică mâna dreaptă; degetul arătător se opri, tremurând uşor, în dreptul chipurilor de bronz ale perechii de maimuţe-oameni. Aţi comis o greşeală, şi cineva trebuie s-o îndrepte. Eu voi fi acela! Şi o voi face chiar mâine! Sunt convins că nu vă veţi supăra pe mine, pentru că, în asemenea cazuri, slujirea adevărului este mai presus de orice alte considerente. Eroarea dumneavoastră este mult prea gravă, şi fiindcă sunteţi o autoritate în domeniul sistematicii sculpturii indiene, orice eroare a dumneavoastră are consecinţe nefaste. Plasarea acestei sculpturi în secoaul XVII şi în Deccanul de sud răstoarnă cu capul în jos întreaga dezvoltare a artei din această parte a lumii! Ne-am trezi într-un haos. Dumneavoastră, fireşte, îmi veţi replica, aducând contraargumente, în caz că veţi mai găsi vreun argument cât de cât valabil după ce veţi citi ce voi scrie eu! Dar, fiindcă vă cunosc, ştiu că până la urmă îmi veţi da dreptate. Niciodată bunul nume al unui savant n-a avut de suferit, atunci când s-a văzut nevoit să recunoască justeţea punctului de vedere al adversarului, care a reuşit să-şi demonstreze convingător teza.

— Dacă teza dumneavoastră, domnule general, asupra provenienţei acestei sculpturi şi a epocii în

care a fost ea executată se va dovedi a fi întemeiată, spuse degajat Snider, voi deveni ridicol chiar şi în ochii celui mai slab dintre studenţii mei şi voi rămâne aşa până la sfârşitul vieţii! Din fericire, nu mi se poate pretinde să-mi fundamentez opiniile pe reportajele de duzină din gazetele de senzaţie de după-amiază. Yeti! Dumnezeule, aţi vorbit atât de sugestiv, domnule general, iar domnul Jowett, aici de faţă, care este artist şi se călăuzeşte după o logică proprie, a fost şi dânsul atât de convingător, încât, pentru o clipă, m-am simţit pierdut cu totul. Oricine, îmi ziceam, se poate înşela o dată în viaţa lui...

— În afară de tine... şopti Caroline, abia auzit, la urechea lui Alex. În afară de tine, bineînţeles!

Joe aprobă în tăcere, dând grav din cap.

— Dar acum văd că premisele domniilor-voastre se sprijină pe... ca să mă exprim delicat, pe o fundamentare cât se poate de fragilă, continuă Snider. Sunt simple impresii, pe când eu mă bazez pe deducţii ştiinţifice. De altfel, râse el, nu veţi contesta că până astăzi nimeni n-a confirmat cu adevărat existenţa lui Yeti... Rămâne o banală ficţiune gazetărească.

— Mă rog, dacă dumneavoastră îl socotiţi pe Plinius cel Bătrân un autor neserios de articole pentru presa de senzaţie... mormăi generalul.

— În Nepal, rosti din vârful buzelor Chanda, multă lume mi-a vorbit de Omul Zăpezilor. Mulţi mi-au spus chiar că l-au văzut, de departe, cu ochii lor. Şi taţii şi bunicii lor îl văzuseră. Numai că el vieţuieşte în apropierea piscurilor, în regiuni absolut pustii. Cine n-a fost în Himalaia, nu-şi poate da seama cât de greu rezistă omul în acea deplină pustietate, la o altitudine de douăzeci de mii de picioare. Omul abia dacă poate

respira şi nici nu are ce căuta acolo. Nici măcar păstorii, vara, nu urcă atât de sus. Iar expediţiile care ajung câteodată prin acele locuri se deplasează lent şi văd cam tot atât cât poate vedea o muscă în zbor peste ocean. Păstorii au o zicală: „ăsta l-a prins pe Yeti”, ceea ce vrea să spună că persoana căreia îi este aplicată ori a săvârşit o faptă de necrezut, ori e un mincinos fără pereche. Dar existenţa Omului Zăpezilor nu e pusă la îndoială de nimeni. Mi-a fost descris în felul acesta: acoperit de păr, cu tălpile răsucite spre spate, cu capul mare, aşezat pe un grumaz drept, un grumaz de om.

— Doamne! făcu profesorul Reginald Snider. Iertaţi-mă, domnilor, dar am să mă retrag! Aş vrea să mă plimb puţin prin această tihnită grădină englezească şi să mă smulg din lumea de basm, în care văd că vreţi să mă atrageţi!... Se întrerupse şi aruncă o privire spre statueta care era obiectul disputei. E simplificată, dacă o comparăm eu alte exemplare de artă din aceeaşi perioadă şi provenind din Deccanul de sud, dar... ezită – a ieşit cu siguranţă din mâinile unui artist foarte slab...

— Nu! spuse Jowett. Exclus, domnule profesor!

— În acest caz... în acest caz... Snider privi în jur şi zâmbi nesigur. Hai, Dorothy! Generalul Somerville e un adversar de temut! N-aş fi vrut să fiu în piedea duşmanilor care i-au stat împotrivă pe câmpul de bătaie, pe când mai era în serviciul activ... Mă scuzaţi...

Plecă grăbit, şi fiica lui îl urmă, nu înainte de a le arunca tuturor celor de faţă un zâmbet dur şi îngheţat.

— Habar n-ai, amice, că şi acum sunt tot în serviciul activ... mârâi generalul, pentru sine atât de

încet, încât doar cei din imediata vecinătate îl puteră auzi. În serviciul activ al artei, asupra căreia nu-ţi este îngăduit să scrii prostii, numai pentru faptul că eşti o somitate în materie! Îl privi pe Jowett: Mi-ai sărit în ajutor într-un moment critic, dar asta nu înseamnă că n-am să-ţi spun exact ce cred despre purtările dumitale! Zâmbi fără voie. Pe domnişoara Meryl Perry mi-a recomandat-o prietenul meu profesorul Rodgson de la Oxford, cu rugămintea să-i arăt colecţia mea şi să-i dau tot concursul pentru lucrarea ei consacrată lui Gansa, fiul lui Siwa. Asta înseamnă că domnişoara Perry îmi este oaspete binevenit şi nimănui dintre ceilalţi oaspeţi ai mei nu-i este permis să provoace situaţii care i-ar putea leza susceptibilitatea. Zâmbi din nou. Şi deşi aş putea împărtăşi părerea dumitale în ce priveşte aptitudinile domnişoarei Perry ca model pentru o Diană a secolului XX, te rog în mod hotărât ca asemenea propuneri să nu-i mai adresezi decât după ce va fi părăsit această casă...

Jowett depărta braţele.

— Aş accepta această dojană dacă şi eu aş fi oaspetele dumneavoastră. Din păcate, nu sunt decât un angajat cu ziua. Şi aşa cum bine ştiţi, generale, slugile se întâmplă să mai fie şi recalcitrante. Dar mă voi strădui să mă corijez... Ce ziceţi, un costum bikini, de exemplu în timpul pozării, n-ar salva cumva demnitatea domnişoarei Perry?

— Doamne, îndură-te de mine! rosti John Somerville ridicând glasul. Mister Alex, te rog să-mi spui la ce pedeapsă m-aş putea aştepta dacă i-aş otrăvi pe toţi aceşti oameni dintr-o dată, doar-doar îmi voi redobândi puţină linişte pentru munca mea?

— Acum câţiva ani, domnule general, răspunse Joe politicos, aţi fi fost spânzurat „de gâtlej până ce

sufletul se va fi despărţit de trup, după placul Măriei-Sale”, dar acum, în urma abolirii pedepsei cu moartea, v-ar ameninţa închisoarea pe viaţă, asta indiferent de circumstanţele atenuante, pe care eu personal, în ciuda scurtei mele şederi aici, vi le-aş acorda cu dragă inimă.

— Închisoarea pe viaţă! Pentru mine, asta înseamnă un an sau doi! Am să mai reflectez, dragii mei, am să mai reflectez!

Şi John Somerville se depărtă cu paşi oarecum nesiguri, dar hotărâţi, spre uşa deschisă, iar credinciosul Chanda o porni grăbit în urma lui, tăcut ca o umbră.

— Îl înţeles de minune... i se adresă, în şoaptă, Jowett Carolinei. Şi eu am de multe ori chef să-l otrăvesc pe americanul acela, cu fetiţa lui cu tot! Ca să nu mai vorbesc de prietenul meu Cowley!

— Dar generalul vă avea în vedere şi pe dumneavoastră! Alex se îndreptă alene spre uşă. Fiţi atent la cină!

— Având de comesean un as al criminalisticii, voi mânca cu cea mai mare poftă! Am încredere în experţi!

— Nu mai departe decât acum o clipă, domnule, v-aţi putut convinge cât de mult se deosebesc ei în raţionamentele lor.

— Ei! Bătrânelul are dreptate, ce să mai vorbim! Iar americanul acela, chit că posedă un milion de cunoştinţe despre artă, habar n-are ce să facă cu erudiţia sa atunci când e pus să dezlege o enigmă. E o sculptură splendidă!

Îşi mai trecu o dată degetele a mângâiere peste faţa tovarăşei de viaţă a Omului Zăpezilor şi se îndreptă spre uşă, în pragul căreia se oprise Caroline.

Capitolul 7
Şi să i se aducă jertfe în toate zilele anului...

— Poate că mă port totuşi puţin cam ingrat cu băiatul ăsta, spuse cu un zâmbet Jowett, adresându-se Carolinei. Ieşiră în grădină şi se îndreptară agale, toţi trei, înspre copacii din parc. Trebuie să recunosc că tânărul Cowley îşi cunoaşte bine meseria şi că mi-a fost de real folos atunci când am început această muncă blestemată; eu, de fapt, habar n-aveam ce voia generalul de la mine. Tot el a construit în întregime şi atelierul ăsta, împreună cu copia fidelă a unui cuptor indian folosit pentru topirea mineralelor de acum o mie cinci sute de ani. De n-ar suferi de o susceptibilitate atât de exagerată în tot ce o priveşte pe fata aceea! Nu pot să suport când un bărbat, în relaţiile sale cu femeile, se transformă în bufon!

— Susceptibilitatea e cu atât mai mare, cu cât sunt mai puternice sentimentele, mormăi sentenţios Joe şi reluă apoi: Mă aflu aici abia de câteva ore, dar am observat că orice are contingenţă cu domnişoara Perry pe el îl preocupă teribil... Rămase tăcut câteva clipe, după care întrebă, aşa, ca într-o doară: Dumneavoastră aţi cunoscut-o abia aici, nu-i aşa?

Sculptorul se porni să râdă.

— Bineînţeles. Până de curând, n-am prea avut de-a face cu istoria artei indiene. E o fată agreabilă,

dar... ezită, privind-o pe sub sprâncene pe Caroline, ca să fiu sincer, situaţia de aici a contribuit să i se acorde o atenţie mai mare decât i s-ar fi acordat în alte împrejurări, hai să zicem, la Londra. În casă, dacă excludem personalul de serviciu, nu sunt decât două femei tinere, iar cea de-a doua – mă refer la Dorothy Snider – e o apariţie de coşmar, nu găsiţi? spuse el, lăsând impresia că nu şi-a mărturisit gândul în întregime.

— Dar domnişoara Snider nu este urâtă de fel, protestă Caroline fără convingere.

— Se poate, dar e o apariţie de coşmar!... Singurul lucru care o interesează pe lumea asta sunt bazaconiile pe care le scrie despre sculptură savantul ei babac! Despre adevărata artă are tot atâta habar ca şi Cowley! Asta, cel puţin, nu are veleităţi de autoritate în materie.

Se înfundară printre copaci. Aici, deşi soarele nu asfinţise încă, se şi aşternuseră umbrele unei înserări timpurii.

— Profesorul Snider e realmente recunoscut ca o somitate în domeniul sculpturii indiene, îl contrazise din nou Caroline, aproape mecanic.

— Dumnezeule mare! O somitate! N-aţi văzut adineauri... câte parale face ştiinţa unei somităţi de soiul ăsta?! Ce fel de somitate poate fi unul ca Snider, care nu e în stare să deosebească, după opera sa, un artist mărunt de unul genial?! Îi urăsc pe indivizii ăştia! Din cauza unora ca Snider, atâţia tineri geniali, dar prea puţin călîţi în faţa vieţii, ajunşi la disperare, au deschis robinetul de gaz sau au zvârlit ştreangul pe craca primului copac întâlnit în cale! E plin de el, ca toţi americanii, şi deşi a înmagazinat o droaie de cunoştinţe, în realitate e un ignorant şi va rămâne

toată viaţa orb şi surd în domeniul în care a fost pus să formeze gustul publicului şi să-şi instruiască discipolii! Iar personalitatea fetişcanei ăleia este rezultatul convingerii lui că în lumea asta toţi şi toate trebuie să se subordoneze marelui Reginald Snider! Mama fetei a murit când ea avea zece ani, şi am impresia că tatăl ei nu şi-a bătut de fel capul cu educaţia copilului: în loc să formeze în Dorothy fie şi un dram de personalitate, a transformat-o în secretară, în slujnică, în preoteasă a ezotericei sale ştiinţe şi în lectoră fanatică a aridelor sale tomuri! Chiar dacă te nimereşti singur cu ea într-un pustiu, tot nu-ţi vine să te uiţi la o astfel de fată... Personalitatea ei este iremediabil distrusă!

— Dar Meryl Perry? mormăi Alex. Dacă tot ne-am apucat să ne bârfim semenii, trebuie să recunoaştem că, cel puţin la prima vedere, nu dă impresia unui genial savant în fustă... Evident afirmaţia o fac mai mult sau mai puţin gratuit, e vorba de o impresie superficială...

— N-ai dreptul să vorbeşti aşa de Meryl, Joe! Caroline se opri locului în mijlocul cărării, iar cei doi bărbaţi, care o încadrau, vrând-nevrând, se opriră şi ei. O cunosc încă din anul întâi de facultate. E singură pe lume, nu are nici părinţi, nici alte rude în viaţă. S-a întreţinut singură, spălând, serile, farfurii într-un restaurant. Mai târziu, fiindcă era cea mai... una dintre cele mai capabile studente din anul nostru, a obţinut o bursă...

— Da... Jowett oftă şi o porni agale, mai departe, pe cărare. Am reuşit să mă conving că domnişoara Perry e o fată serioasă... Din păcate! Ca să fiu sincer, tare mă tem că până la urmă se va mărita cu Cowley al nostru, cu toate că se preface a nu fi observat că

ocheadele şi suspinele lui îi sunt destinate...

— Aş fi încântată să se întâmple aşa! rosti răspicat Caroline. Domnul Cowley pare a fi un om cumsecade şi aţi recunoscut, chiar dumneavoastră, că îşi cunoaşte meseria. Dacă şi Meryl îl iubeşte, ce şi-ar mai putea dori o tânără pereche?

— Ce? Oh, nimic, se-nţelege... Jowett oftă, apoi izbucni în râs. Dar trebuie să recunoaşteţi, domnişoară, că femeile sunt nişte fiinţe bizare! În pustietatea asta, având de ales între mine şi Cowley, l-a ales pe Cowley!

— Dar dumneavoastră aveţi intenţia să vă căsătoriţi cu ea? În Caroline se trezise brusc puritanismul. Joe zâmbi în sinea lui.

— Eu?! Ferit-a sfântul! Sunt un egoist meschin şi dezgustător, mare amator de fuste, dar gata oricând să sacrific pe fiecare femeie în parte şi pe toate la un loc, dacă asta m-ar putea ajuta, chiar şi într-o măsură foarte mică, să mă realizez în arta mea.

— Am impresia, spuse Caroline zâmbind, că exact o asemenea concepţie l-a făcut pe profesorul Snider vinovat în ochii dumneavoastră de păcatul distrugerii personalităţii unei fiinţe foarte apropiate lui...

— Câtuşi de puţin! La profesorul Snider e vorba de o manie care nu e de folos nimănui, pe când eu... izbucni din nou în râs, dar, deşi continuă pe un ton glumeţ, era limpede că e foarte convins de ce spune, eu sunt menit să transmit posterităţii frământările veacului nostru, chiar dacă numai în măsura în care sculptura, ca artă, le poate surprinde. Vreau să spun, conceptul de frumos şi urât al epocii noastre, fiindcă fiecare epocă vede lumea cu alţi ochi şi are o viziune diferită despre frumuseţea artei şi nimicnicia omenească!

Rămase tăcut câteva clipe şi tuşi zgomotos, ca şi cum s-ar fi simţit stingherit de propriile sale cuvinte. Reluă apoi grăbit:

— Frumoasă colecţie de excentrici şi idioţi s-a mai adunat în ultimul timp sub acest acoperiş, nu găsiţi? Îmi vine să cred că, dintre toţi, doar bunicul dumneavoastră centenar e în posesia unei fărâme de minte sănătoasă. Dânsul înţelege sculptura din instinct! Şi ăsta-i singurul lucru important. Restul îl înveţi papagaliceşte din cărţi. Dar iată-ne ajunşi la porţile iadului meu! Nu vreţi să intraţi puţin? Dacă Cowley mai e înăuntru, promit să mă port corect. Nu zgândări bestia burgheză ascunsă în inima unui inginer îndrăgostit: iată lozinca zilei! Poftiţi, vă rog...

— Poate că... spuse Caroline ezitând, dar, simţind degetele lui Alex apăsându-i uşor braţul, tăcu.

Jowett se apropie primul de uşa atelierului şi o deschise.

— E aici... murmură. Se trase într-o parte, făcându-i loc Carolinei.

De cum intrară, îl văzură pe Cowley îngenuncheat şi aplecat deasupra unei nişe adânci în perete, din care răzbătea lumina roşie, pâlpâitoare a flăcărilor unui foc aprins undeva în adânc. Nişa era prevăzută cu o uşă cu două canaturi, deschise în clipa aceea. Dintr-acolo şi până-n mijlocul încăperii, porneau nişte şine, pe care era instalată o platformă joasă cu roţi, iar pe platforma aceea un obiect nu prea înalt, totuşi voluminos, acoperit cu o prelată.

— M-am gândit, spuse Cowley, fără să întoarcă capul şi cu ochii aţintiţi în continuare spre foc, că am putea...

— Avem musafiri! spuse Jowett. Domnişoara Beacon şi domnul Alex au ţinut să vadă Nirvana

noastră!

Cowley întoarse brusc capul, apoi se ridică. Abia acum observară că ochii şi partea superioară a feţei îi erau acoperite de o mască neagră de azbest, pe care sclipeau mai negre lentilele ochelarilor de protecţie.

— Nu vreau să vă deranjez... rosti el tăios. De fapt, mi-am terminat munca pe ziua de azi... Ridică mâna, în care ţinea un termometru neobişnuit de lung, şi, fără să-l privească pe Jowett, adăugă: Metalele sunt pregătite în proporţiile corespunzătoare, aşa că mâine dimineaţă se poate începe turnarea... Indică un alt obiect, aflat lângă perete şi acoperit şi el cu o prelată, dar ceva mai mare şi aducând cu silueta unui om înalt. Mă voi strădui să nu se producă nicio întârziere... cel puţin din cauza mea. S-ar părea că asta-i tot; mai aveţi cumva vreo doleanţă? De data asta, înălţă capul şi îndreptă sticlirea lentilelor negre drept spre Jowett. Glasul îi suna tăios, deşi politicos, cu o intonaţie pe care Alex, în sinea lui, o numi impersonală; părea că se străduieşte să transmită informaţiile necesare, evitând un contact inutil cu persoana căreia îi erau destinate.

— Mulţumesc... Jowett depărta braţele. E şi dorinţa mea să lichidăm cât mai rapid. Observ că munca în colaborare cu mine nu se numără printre plăcerile tinerei şi însoritei dumitale vieţi, Cowley! Şi martor mi-e Cel-de-Sus că cele câteva observaţii pe care mi le-am permis n-au urmărit decât binele dumitale. Mi-ai făcut impresia unui foarte competent metalurgist, dar şi a unui foarte neexperimentat amorez... Apropo...

— Dacă îmi permiteţi, domnişoară, i se adresă Cowley Carolinei într-o şoaptă dramatică, eu am să mă retrag. Mai am... mai am încă ceva de lucru în

biblioteca domnului general.

Şi se năpusti spre uşă, de parcă ar fi fost fugărit de o ceată de bandiţi înarmaţi până-n dinţi.

Când uşa se închise în urma lui, Caroline spuse, ferindu-şi cu mâna ochii, pe care văpaia subpământeană îi orbea:

— Iar l-aţi provocat pe bietul băiat!

— O, nu! N-a fost, din parte-mi, decât o nobilă şi caritabilă intervenţie. Nici nu ştiţi ce face în acest moment tânărul nostru prieten! Scotoceşte prin parc sau colindă încăperile din Mandalay House în căutarea lui Meryl Perry! Şi pe cât le cunosc eu pe fetişcanele astea, pun rămăşag că o va găsi mai repede decât ne aşteptăm. Dând ochii cu el, ea va face o mină surprinsă, ca şi când nici prin cap nu i-ar fi trecut că inginerul Cowley ar putea fi prin vecinătate, iar el se va bâlbâi şi va aduce vorba de viaţa în doi, undeva cât mai departe de locurile astea...

— Măcar de-ar fi aşa! Caroline se apropie de uşa cuptorului. Vasăzică, aşa arăta în realitate un cuptor indian pentru topirea metalelor! Ansamblul are, ca să zic aşa, un aspect destul de modern.

— Evident! Sculptorul indian lucra cu câteva ajutoare, uneori chiar cu zeci de ucenici şi de sclavi. Generalul, neavându-i la îndemână, a instalat şinele astea şi platforma. Eu, din păcate, îl am numai pe Cowley, care de la o vreme, se ocupă aproape exclusiv de ceea ce intră în atribuţiile lui şi nu mă ajută mai de loc, iar munca asta pretinde uriaşe resurse de forţă fizică. Fără să vrea, Jowett îndoi braţul din cot, încordându-şi muşchii. Ei, dar o scot eu la capăt într-un fel! Sunt deprins, Sculptura modernă nu se deosebeşte prea mult de cea antică. Lucrăm

după principiul, destul de frecvent aplicat şi astăzi, al „cerii topite.” Bineînţeles, generalul, care este – să mă iertaţi, domnişoară! – un bătrân exploatator, ne mai încarcă din când în când şi cu alte lucrări... Se apropie de platformă şi trase în lături pânza. Silueta aurită a unui Budha, aşezat, sclipi în penumbra roşiatică. E o lucrare veche, cinstită, executată dintr-un minunat aliaj Astadhatu, compus din argint, fier, zinc, plumb, mercur, cupru, cositor, cu un adaos de aur. Aceste opt metale, indienii le-au considerat aliajul cel mai perfect pentru turnarea chipurilor zeităţilor. Sculptura de faţă a fost, mult mai târziu, aurită grosolan, şi generalul, care a achiziţionat-o recent, a ajuns la concluzia că ea trebuie să-şi recâştige aspectul şi culoarea iniţială. Evident că acum e incomparabil mai deschisă la culoare ca înainte. Are o strălucire alb-aurie... pe când cealaltă, fusese respingător de galbenă... Acoperi din nou cu prelata statuia meditativă a zeităţii şi împinse platforma, nu fără un anume efort, înspre perete, unde se afla o altă uşă, care dădea probabil afară. Nu pare masivă, dar cântăreşte două sute patruzeci de funţi! Mâine vin muncitorii să o transporte în casă. Generalul are de gând să şi-o plaseze în dormitor... br! Se cutremură. Se apropie de perete şi trase învelitoarea de pe cealaltă sculptură, care reprezenta, în semi-nud, o siluetă de om tânăr, în picioare, într-o poza senină, hieratică, cu un zâmbet misterios pe figură.

— Iată-l şi pe Budha din Sarnat. Veacul al V-lea al erei noastre, dar la fel de bine s-ar putea spune şi al XX-lea, fiindcă, după turnare, numai un specialist ar putea să-şi dea seama că are de-a face cu o copie... dacă, se-nţelege, nu va culca statuia, ca să vadă

inscripţia de dedesubt: „J.J. – 1967”. Ştiţi, ca să nu se creeze confuzii! Râse. Executată cu stricteţe după indicaţiile celui mai vechi manual de sculptură Mansara: *„execută modelul din ceară galbenă, aşa ca să arate frumos... după aceea aşază ţevile pentru îndepărtarea cerii, de lungimea florii Dhatura, la spate, umeri, gât şi în dreptul feţei. Apoi acoperă-l în întregime cu un lut din cel mai bun, în care să adaugi coji bine mărunţite, sare şi bumbac bătut de o sută de ori. Amestecă-le pe toate cu lutul, întinde-l pe o piatră netedă şi apoi acoperă cu trei straturi chipul zeului. Primul strat să fie subţire şi străveziu. Lasă-l să se usuce la umbră. După câteva zile, pune stratul al doilea, şi când va fi şi el uscat, aşterne-l pe cel de-al treilea, gros de astă dată. Capetele ţevilor vezi de nu le umple. Ia, pentru o măsură de ceară, zece de aramă, douăsprezece de argint. Aurul să cântărească de şasesprezece ori greutatea figurii de ceară...”*

Ridică mâinile deasupra capului, mimând disperarea.

— Urmează în continuare instrucţiuni precise de felul cum trebuie topită ceara încălzind figura deasupra flăcării. În sfârşit, cum se pregăteşte metalul pentru topire, cum se toarnă, cum se răceşte, pentru ca în final statuia să reproducă întocmai modelul din ceară. Şi abia după ce atatuia e astfel executată, regele sau, în cazul nostru, generalul Somerville poate să o înfăţişeze privitorilor, într-o zi de sărbătoare – *„şi fie ca, începând de atunci, să i se aducă jertfe în toate zilele anului”.* Precum vedeţi, am învăţat câte ceva la Mandalay House. Bietul Cowley! A pregătit aliajele corespunzătoare, pentru fiecare turnare, cu exactitate şi precizie matematică! Nu ne-a mai rămas decât această ultimă figură din serie, plus

două figurine mici, şi gata! După care, am să mă pot consacra propriei mele vieţi!

— Totuşi, ce scop a urmărit generalul construind acest cuptor şi turnând copii de statui exact după metodele după care au fost produse originalele?

După o scurtă gândire, Jowett dădu din cap în semn de încuviinţare.

— După părerea mea, moşneagul a avut dreptate. E drept că l-a costat o avere... Dar bani are el destui, mult mai mulţi decât ar putea vreodată să cheltuiască, ăsta-i lucru cert! Să vă explic repetarea identică a întregului proces de turnare, cu diversele combinaţii rituale, impuse de diversitatea de regiuni şi epoci, permite sistematizarea sculpturilor indiene pe baza analizei materialelor folosite, ceea ce până acum nu s-a practicat absolut de loc, în ciuda bogatelor izvoare literare. Aliajele de metale prezintă diverse caracteristici, chiar şi de ordin exterior, de exemplu statuile se patinează în chip diferit, etcaetera etcaetera. Bunicul dumneavoastră înregistrează cu meticulozitate toate aceste date, şi fiecare experiment al nostru e consemnat în cartea la care lucrează. S-ar putea spune că e niţel fanatic şi risipitor, dar lucrurile într-adevăr mari numai fanaticii le realizează. Făcu o scurtă pauză. Îmi pare foarte rău că nu-i pot împărtăşi entuziasmul, dar, cum am mai spus, nu-mi place sculptura indiană. Dacă n-aş fi fost atât de bine plătit şi n-aş fi ajuns la concluzia că vreo câteva luni de linişte îmi vor prii grozav pentru proiectarea lucrării mele, nu m-aş fi înhămat niciodată la treaba asta. Pe de altă parte, am pătruns tainele unui meşteşug nou pentru mine şi am efectuat o practică grea, dar interesantă, în domeniul topirii metalelor, şi nici asta nu e de lepădat!

— Aţi terminat proiectul pentru monumentul aviatorilor căzuţi de la Manchester? întrebă Joe.

— Da... dar n-am de gând să vă plictisesc cu creaţia mea proprie. Astea sunt lucruri lipsite, în general, de interes pentru cineva care...

— Dar dimpotrivă! protestă Alex. Aţi uitat, domnule, că şi eu am fost aviator, deşi câteodată nici mie nu-mi vine să cred că e adevărat...

— Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să vă intereseze macheta monumentului. Bineînţeles, o să vă rog să-mi spuneţi sincer ce părere aveţi. Cuvintele de complezenţă nu mă interesează! Dacă n-aţi fi fost pilot în timpul războiului, nici nu m-aş fi gândit să vă cer părerea, fiindcă e vorba de o chestiune cu totul intimă a mea; ceilalţi n-au decât să creadă ce vor, să interpreteze monumentul cum vor pofti. Fiecăruia îi va sări în ochi altceva. Sunt foarte jenat, credeţi-mă. Nici nu ştiu ce să fac... E un lucru groaznic, să te apuci să le arăţi altora ce ai lucrat...

Amândoi îl priveau uimiţi. Dispăruse cinicul, dezinvoltul, omul obişnuit să frecventeze cele mai snobe cercuri şi plictisit de moarte că e nevoit să trăiască alături de nişte fiinţe din afara sferei lui. James Jowett se preschimbase brusc într-un bărbat timid, care se şi temea, dar şi dorea să le arate opera sa.

— Vă rog... Deschinse o uşă mică mascată în perete. Pătrunseră într-o odăiţă destul de întunecoasă, frunzişul unor arbuşti sprijinindu-se de singura fereastră. Jowett răsuci comutatorul, şi un bec puternic, fără abajur, atârnat de un simplu fir la mijlocul tavanului, se aprinse. Observară numaidecât, pe o măsuţă pătrată, macheta în gips a monumentului aviatorilor din Manchester, căzuţi în

cel de-al doilea război mondial.

De pe o suprafaţă plană şi foarte netedă, se ridica oblic un alt plan nud, argintiu – aripa avionului căzut. Dar de fapt nu era aripa însăşi, ci doar reprezentarea ei, în momentul tragic al izbirii de sol, şi nimic mai mult.

Alex rămase tăcut câtva timp.

— E extraordinar... murmură apoi. Extraordinar! E surprinsă şi moartea, şi căderea din înălţimi, şi liniştea. Aţi izbutit să concentraţi aici mai mult decât au făcut-o alţii în tomuri întregi consacrate eroismului... E miraculos!

— Într-adevăr? Vă place? Jowett se înroşise ca un băieţandru.

— Îmi aminteşte de Egipt... rosti încet Caroline. Şi cei de acolo cunoşteau arta de a rezuma surprinzător un imens conţinut de idei! Altfel, sigur că... Dumnezeule-mare, cum de se poate exprima atât de mult, cu nişte mijloace atât de neînsemnate?

Jowett atinse delicat macheta şi o răsuci în jurul axei sale.

— Va fi plasat într-o piaţă mare şi pustie, într-unul din cartierele noi ale oraşului.

Alex depărta braţele, gestul său preferat când se afla în încurcătură.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, dar n-aş fi bănuit că opera dumneavoastră ar putea fi atât de convingătoare în simplitatea ei!

Capitolul 8
Pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu...

Jowett îi conduse până la uşă şi îşi luă rămas bun cu aceste cuvinte:

— Mi-aţi redat încrederea în proiectul meu de monument! Mă temeam că, pur şi simplu, n-o să fie înţeles. De obicei, lumea cere atâta literatură proastă într-o sculptură de genul ăsta! Vă mulţumesc. Eu mai rămân puţin în atelier, nu voi veni nici la cină. Mai am de rezolvat câteva probleme, deşi aş vrea să las monumentul aşa cum l-aţi văzut şi dumneavoastră în machetă.

Uşa se închise. Se înserase de-a binelea. O porniră agale spre conac. Tăcură o bună bucată de vreme.

— N-aş fi crezut că prietenul nostru Jowett e un artist chiar atât de talentat... mormăi Joe. Dar, precum se vede, nu se prea pricepe să prevadă viitorul: iat-o şi pe prietena mea Meryl Perry... complet singură!

Caroline ridică privirea. Ajunseră între timp în dreptul peluzei cu flori din faţa conacului, unde mai stăruia vag lumina zilei. Meryl îi observă mult prea târziu pentru a se mai putea preface că nu i-a zărit. Când trecură pe lângă ea, încercă să zâmbească, dar Caroline, care se uitase mai îndeaproape la ea, îi făcu un semn uşor lui Alex.

— Plânge, Joe!... îi şopti ea după ce se depărtară

vreo câţiva paşi. Aşteaptă-mă în hol. Caroline se întoarse, şi Alex, aruncând o privire peste umăr, le văzu plimbându-se încet alături. Meryl păşea cu capul în pământ şi povestea ceva cu glasul coborât. Alex se îndepărtă şi, ocolind rondul cu flori, se îndreptă spre uşa de la intrare. În pragul acesteia se ivi, fără niciun zgomot, Chanda.

Văzându-l pe Joe, se înclină uşor.

— Nu cumva ştiţi unde se află domnişoara Beacon, mister Alex? Generalul Somerville doreşte foarte mult să vină la el, în cabinet, însoţită de dumneavoastră.

— M-am despărţit de ea acum un minut. Joe arătă spre aleea întunecată dintre copaci. S-a dus să se plimbe puţin cu domnişoara Perry şi m-a rugat s-o aştept în hol.

— În cazul acesta, dacă îmi permiteţi, am s-o aştept şi eu.

Intrară în casă. Chanda îi indică oaspetelui un fotoliu comod lângă fereastră, iar el se aşeză pe unul din taburetele joase plasate în jurul unei măsuţe lăcuite în negru.

— Vreau să sper că v-au plăcut Mandalay House şi împrejurimile? Am avut o vreme minunată astăzi...

Tăcu şi zâmbi liniştit, de parcă ar fi fost ferm convins că pe Alex nu l-a adus la Mandalay House nimic altceva decât dorinţa de a petrece un week-end însorit pe malul mării. Joe, în schimb, procedă într-un mod mai puţin convenţional:

— Dumneata eşti legat de generalul Somerville de atâţia ani de zile şi sunt atât de profund încredinţat de loialitatea dumitale faţă de dânsul, încât mă simt îndemnat să-ţi pun, fără ocolişuri, o întrebare...

— Vă ascult, domnule.

— Dumneata ce crezi, îl ameninţă vreo primejdie

pe generalul Somerville, sau nu?

Chanda nu răspunse imediat. În cele din urmă zâmbi uşor.

— Dacă v-aş spune că, după umila mea părere, pe general nu-l ameninţă nicio primejdie, pentru ca să se dovedească apoi că a existat totuşi cineva care i-a vrut răul şi n-a şovăit să i-l facă, n-ar însemna, domnule, să manifest o superficialitate condamnabilă? Desigur, există o anumită chestiune...

Se întrerupse. Făcu un gest de neputinţă.

— Poate nu te simţi autorizat să vorbeşti despre chestiunea respectivă?

— Întocmai. Generalului Somerville îi place, când e vorba de o bătălie, să conducă el ostilităţile... Asta nu înseamnă, bineînţeles, că nu m-aş afla întotdeauna la dispoziţia dumnealui într-un moment de răscruce... dacă el s-ar ivi. De altfel, după câte ştiu eu, domnul general doreşte să discute mâine cu dumneata tocmai despre acea chestiune.

— Dar mai devreme? Nu s-ar putea întâmpla nimic grav până atunci? Ai auzit desigur de scrisorile acelea pe care le-a primit Scotland Yardul, în care cineva declară sus şi tare că are intenţia să-l ucidă pe generalul Somerville.

— Dacă toate ameninţările s-ar transforma în realitate, n-ar mai rămâne mulţi oameni în viaţă. Nu e om să nu aibă duşmani.

— Perfect de acord! Totuşi, n-ai vrea să-mi spui câte ceva despre duşmanii generalului? Doar pentru asta mă aflu aici.

— Generalul Somerville vă va relata totul amănunţit. Faţa lui Chanda rămăsese în tot acest timp impenetrabilă. Din păcate, dânsul nu m-a autorizat să discut pe această temă. Aş putea să vă

spun doar atât: că, după părerea mea, în următoarele ore nicio primejdie nu-l ameninţă pe general şi vom avea o noapte liniştită.

— Dar mâine?

— Pe meleagurile mele de baştină, nimeni nu pronunţa cu uşurinţă acest cuvânt. „Mâine” poate să fie la fel de departe ca veşnicia însăşi. Sau la fel de aproape.

Zâmbi din nou.

— Nu înţeleg ceva... Alex ridică imperceptibil din umeri. De ce generalul, şi după exemplul lui, şi dumneata, renunţaţi cu atâta nepăsare la ajutorul şi paza pe care vi le-ar putea asigura poliţia? Iar dacă generalul Somerville nu doreşte intervenţia poliţiei, de ce renunţi şi dumneata atât de lesne la modestul ajutor pe care vi l-aş putea da eu? În definitiv, generalul mi-a scris tocmai ca să mă roage să-l ajut.

— Dacă ar fi depins de mine, spuse Chanda binevoitor, generalul nu v-ar fi scris acea scrisoare. Dar n-a vrut să mă asculte. De altfel, nici nu-i de mirare cine sunt eu, ca să mă asculte?

Joe îl privi cu atenţie.

— Dumneata te duci des la Londra? întrebă el într-o doară. Mi-ar face multă plăcere să treci o dată şi pe la mine. Ştiu atât de puţine lucruri despre Birmania! Şi toţi câţi au fost acolo susţin că e o ţară foarte frumoasă.

— Pentru mine, e cea mai frumoasă ţară din lume, rosti grav Chanda. Dar vă daţi seama că nu pot fi obiectiv în asemenea aprecieri... Mă voi simţi foarte onorat să vă povestesc câte ceva despre ţara mea. Da, mă duc foarte des la Londra. Generalul are atâtea chestiuni de rezolvat şi, vă daţi seama, i-ar fi foarte greu să se deplaseze. În ultimele două săptămâni, am

fost de câteva ori în capitală. Săptămâna viitoare va trebui să mă duc din nou. Vor fi puse în vânzare la licitaţie, la Greeney, antichităţi indiene şi pe general îl interesează vreo câteva piese din catalog.

— Dar, în afară de dumneata, a mai fost cineva, dintre locatarii sau oaspeţii din Mandalay House la Londra, în ultimul timp?

— După câte ştiu eu, în afară de domnul Cowley, care a fost o dată sau de două ori după nişte cumpărături, mai curând nimeni. Un anotimp atât de frumos, că nimeni, dacă nu e silit, nu părăseşte Devonul, chiar şi numai pentru câteva ceasuri. Vreau să sper că vremea va rămâne la fel de frumoasă şi în restul timpului pe care-l veţi petrece aici. Domnişoarei Beacon îi plac atât de mult apa şi soarele, încât ar fi fost foarte trist dacă ar nimeri, acum când are şi dânsa câteva zile libere, o vreme ploioasă şi cu ceaţă; din fericire, asta se întâmplă rar pe la noi în acest anotimp.

— Într-adevăr! Dar se pare că nimic nu prevesteşte vreme urâtă... Joe se ridică, îşi aprinse o ţigară şi se uită prin încăpere căutând o scrumieră. O găsi şi se aşeză din nou. Eşti o persoană foarte inteligentă, mister Chanda. Mă bucur că te-am cunoscut. Dacă vei ajunge la concluzia că mi-ai putea aduce la cunoştinţă câte ceva. Oh! orice în legătură cu chestiunea care ne interesează... slobozi un rotocol de fum şi strivi ţigara în scrumieră, ei bine, te-aş ruga să mă trezeşti chiar şi în timpul nopţii. De acord?

— Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc. Chanda îşi înclină grav capul. Generalul Somerville nu era prea convins de... căută cuvintele, de aptitudinile dumneavoastră deosebite. Eu cred în ele. Dumneavoastră ştiţi de pe acum ceva, nu-i aşa?

Alex încuviinţă din cap.

— Dar nu totul... La drept vorbind, mult prea puţin. Şi tare n-aş vrea ca bunicului Carolinei să i se întâmple ceva rău. Domnişoara Beacon îmi este... o persoană foarte apropiată.

— Acesta a fost unul din motivele pentru care am ţinut să vă cunosc... Caroline ocupă un loc foarte mare în bătrâna mea inimă, deşi, vă daţi seama, sentimentele noastre sunt întrucâtva diferite...

Chanda întoarse capul şi se ridică. Intrase Caroline. Era foarte gravă.

— Generalul Somerville te aşteaptă în cabinetul lui, spuse Chanda. Te roagă să-i faci o vizită, împreună cu domnul Alex. Vrea să dea citire unui anume document.

— Un document? Caroline, care, în primul moment, intenţionase să-i spună ceva lui Joe, ridică mirată sprâncenele. Ce fel de document?

— Vom lua cunoştinţă de el numaidecât, spuse Chanda. Porni înainte şi deschise una din uşi. Străbătură un salonaş. Bătrânul birman se opri în faţa uşii următoare şi ciocăni uşor. Apoi deschise uşa şi se trase la o parte.

Mobilierul cabinetului generalului Somerville era simplu, aproape sărăcăcios în comparaţie cu discretul lux al celorlalte încăperi din Mandalay House. Trei dintre pereţi erau acoperiţi cu rafturi de cărţi, iar de cel de-al patrulea era proptită o casă de bani solidă cam de modă veche, alături de care, pe singura suprafaţă de perete liberă, atârna o hartă uriaşă, multicoloră, a peninsulei indiene. În mijloc era plasată o masă mare. Generalul Somerville, înfofolit într-un halat gros şi înfundat într-un fotoliu înalt, apărea, în acel ansamblu de obiecte masive, mai pirpiriu şi mai

fragil decât era în realitate.

— Intraţi, intraţi! Bătrânul le indică scaunele aşezate de partea opusă a mesei. Pe unde-mi umbli. Caroline? L-am trimis pe Chanda după tine de atâta vreme, că, la vârstă mea, aş fi putut să şi uit de ce l-am trimis. Din fericire, nu am uitat! Dar luaţi loc! adăugă el pe un ton uşor iritat. Ridică o hârtie de pe masă. Îl privi întâi pe Chanda, apoi pe Caroline şi în cele din urmă pe Alex. Un zâmbet trecu peste faţa sa ridată. Ceilalţi aşteptau în tăcere.

— Iată! Somerville lovi cu arătătorul mâinii stângi (un deget strâmb, cu pielea parcă tăbăcită) drept în mijlocul hârtiei atât de tare, că aproape o găuri. Acest document este rezultatul primului, şi vreau să cred, singurului compromis pe care l-am făcut în viaţa mea. Factorul corupător el a fost! Degetul se ridică mai sus şi se opri, o secundă, în dreptul ochilor lui Chanda. Toate fuseseră de o sută de ori orânduite şi răsorânduite, şi din punct de vedere juridic, şi în propria mea conştiinţă... presupunând că posed aşa ceva, hi-hi-hi, căci eu, la drept vorbind, n-am găsit nici urmă, niciodată, nici în psihicul meu, nici în celulele organismului! Dar Chanda a acţionat precum picătura de apă care prăvale stânca... Apoi, reacţia fetei ăsteia faţă de moartea mea... bătrânul îndreptă degetul spre Caroline, deşi s-ar putea să fi fost provocată mai degrabă de şocul psihic decât de o durere autentică...

— Moarte?... făcu încet Chanda. Ce fel de moarte?

— A, da! A mea. N-aveam de gând să-ţi povestesc, dar m-a luat gura pe dinainte. Când au venit ei astăzi în pavilion, am regizat o mică farsă: le-am înfăţişat spectacolul unui om căruia i s-a implântat un cuţit în piept. Pe cămaşă şiroia nişte cerneală roşie... A fost

foarte amuzant! Numai că, din păcate, domnul Alex şi-a dat imediat seama...

— Nu se cuvenea să faci una ca asta, stăpâne... Chanda clătină din cap. Moartea nu e subiect de distracţie.

— Desigur, desigur, dar mi-am permis şi eu o dată să fiu de altă părere! Ei, şi Caroline s-a speriat grozav, hi-hi-hi! Bătrânul îşi şterse ochii înlăcrimaţi de râs şi încercă să se îndrepte în scaun. E adevărat că lucrul ăsta tot nu mi-ar fi schimbat hotărârea mai veche. După părerea mea, Caroline n-ar fi trebuit să se consacre arheologiei bazinului mediteranean, ar fi trebuit să se gândească mai mult la India. Dar se vede treaba că familia noastră nu duce lipsă de caractere îndărătnice: probabil că şi eu, la vârstă mea, aş fi ales tot cariera care mi-ar fi plăcut, şi nu alta. Dar să lăsăm lucrurile astea. Va sosi îndată consilierul meu juridic din Torquay, domnul Bennon. Doresc ca domnul Alex să semneze, în prezenţa sa, ca martor, testamentul meu cel nou. Tu, Chanda, vei fi cel de-al doilea martor.

— Dar... rosti Caroline.

— Vi-l citesc numaidecât. E scurt. Iată:

„În deplinătatea facultăţilor mintale fiind, şi totodată într-o stare a sănătăţii îndeajuns de bună, pe cât o îngăduie vârstă mea înaintată, eu, John Augustus Somerville, desemnez pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu, drept unic moştenitor, urmând să-i revină întreaga mea avere mobilă şi imobilă. Neavând intenţia să intru în detalii, o autorizez să transmită acelor persoane ce se vor bucura de aprecierea ei sume de bani, acţiuni sau alte valori, în semn de recunoştinţă din partea mea pentru

îndelungatul lor devotament, pentru fidelitatea şi neprecupeţita lor trudă în serviciul meu. La British Museum doresc să-i transmit întreaga mea colecţie de bronzuri. Sculpturile executate din alte metale, precum şi colecţia de arme şi alte antichităţi aflate în posesiunea mea le trec în proprietatea Carolinei Beacon... cu excepţia unei singure sculpturi, pe care bătrânul meu prieten, Chanda, o va prelua şi se va îngriji să fie expediată la Mandalay, în Republica Birmană, urmând să fie restituită pagodei din care cândva a dispărut. Cheltuielile necesitate de transportul acestei statui, vor fi acoperite din succesiunea mea.

Caroline Beacon va publica, păstra sau distruge, după bunul ei plac, manuscrisele mele.

Toate valorile neamintite în acest testament, precum şi toate dubiile ce s-ar putea naşte în legătură cu ele vor fi rezolvate în favoarea Carolinei Beacon, care, sunt convins, va utiliza averea mea în slujba ştiinţei. În caz că nepoata mea, Caroline Beacon, va dori să înfiinţeze o bursă pentru tinerii oameni de ştiinţă ce se ocupă de sculptura indiană, dând bursei numele meu, dânsa ar acţiona conform intenţiilor mele. Dar şi această chestiune rămâne la latitudinea ei, fiindcă nu se cuvine să vorbim prea mult şi să avem cerinţe prea mari de dincolo de mormânt."

Înălţă capul şi zâmbi.

— Mai lipseşte data şi semnătura, dar va sosi îndată domnul Bennon şi vor fi îndeplinite şi formele legale. Parcă aud un automobil apropiindu-se...

— Bunicule... rosti încet Caroline. Nu vreau! Eu...

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, copila mea! se răsti generalul, pentru ca îndată după aceea să

înceapă să râdă. Cred că am dreptul să fac ce-mi place cu averea mea, nu? Tu, la rândul tău, n-ai decât s-o îngrămădeşti toată la un loc şi s-o scufunzi în mare, dacă ţi-ar veni cheful. Eu, din fericire, n-o să-mi mai bat capul cu treaba asta. Dar iată-l şi pe domnul Bennon! Vă informez, dacă vă interesează, că mi-am schimbat dispoziţiile testamentare. Iată, această tânără persoană moşteneşte întreaga mea avere. Vreau să cred că n-o să mă ucidă mâine chiar, temându-se să nu aibă prea mult de aşteptat. Dar chiar şi dacă ar proceda în felul ăsta, n-ar fi decât o dovadă în plus că în vinele ei curge sângele neamului meu! Şi deci e cu atât mai îndreptăţită să mă moştenească!

— Hm... Domnul Bennon era un bărbat cărunt, de statură înaltă şi purta ochelari cu rame de argint. Tuşi şi se înclină cu gravitate în faţa Carolinei. Presupunând că, după încetarea din viaţă a domnului general, veţi avea nevoie de asistenţă juridică, vă rog să vă adresaţi firmei noastre, a cărei specialitate sunt, de fapt, crimele...

— Vă mulţumesc, domnule... Caroline era din nou stăpână pe sine. Dacă bunicul nu încetează cu glumele de soiul ăsta, vă voi telefona încă în cursul zilei de astăzi!

— Bravo! Generalul Somerville apucă tocul cu o mână ce tremura uşor şi semnă. Un moşneag răutăcios ca mine nici nu merită alt răspuns! Înălţă capul. Ai avut şi de data asta dreptate, Chanda! Ce prostie aş fi făcut dacă-mi lăsam toată averea Institutului Regal de Artă! Domnii aceia ar fi vândut chiar a doua zi Mandalay House americanilor, sau altor tipi la fel de nesuferiţi. Pe când noi n-o să vindem casa asta niciodată, nu-i aşa, Caroline?

— Niciodată! rosti, cu un glas solemn, Caroline Beacon şi, pentru a doua oară în ziua aceea, izbucni în plâns.

Capitolul 9
Nu chiar tot şi nu întotdeauna...

După cină, Caroline şi Joe ieşiră în parc.

— Nu pot să-mi vin în fire după cele petrecute, spuse încet Caroline.

Alex nu zise nimic. Caroline se opri şi, ascunşi în întunericul de sub copaci, stătură amândoi să privească clădirea monumentală şi întunecată a conacului; în câteva locuri, suprafaţa neagră a clădirii era străpunsă de dreptunghiurile luminoase ale ferestrelor.

— Nu mă pot obişnui cu ideea că această casă, cândva... Oh, aş vrea să trăiască cât mai mult! adăugă Caroline cu căldură. E groaznic, dacă stai să te gândeşti, că pentru ca să te îmbogăţeşti, trebuie să-ţi moară o fiinţă dragă! Tăcu din nou. Porniră mai departe, pe aleea care ducea, de-a lungul terenului de tenis, spre pavilion. Joe rămânea tăcut.

— Ascultă... i se adresă Caroline, tu de ce crezi că a făcut-o?

— Probabil pentru că, deşi tu refuzai să recunoşti, moşneagul te iubeşte. Fiindcă n-ai vrut să te consacri profesiunii pe care o visa el pentru tine, s-a simţit înşelat în aşteptările sale. Astăzi însă, în timpul comediei aceleia, te-ai arătat foarte îndurerată de moartea lui. El a reţinut lucrul ăsta şi a ajuns la concluzia că nu arta indiană reprezintă aspectul

esenţial în relaţiile bunic-nepoată. Aşa cred că se explică gestul lui.

— Dar eu te-am întrebat altceva. De ce a făcut-o tocmai astăzi? Ca şi cum s-ar fi grăbit, ca şi cum s-ar fi simţit ameninţat cu adevărat de un pericol grav... Iar tu te prefaci în continuare că nu crezi în existenţa vreunui pericol! Sau... crezi într-adevăr că n-o să se întâmple nimic?

— E un om foarte bătrân, mormăi Joe. La vârstă lui, nu amâni prea mult când te hotărăşti să-ţi schimbi testamentul. Cât priveşte vreun pericol... se gândi un moment. Ieşiră dintre copaci şi se opriră în faţa balustradei. În ferestrele oarbe, întunecate, ale pavilionului, care le apăruse în stânga, neaşteptat de aproape, se oglindea luna. Chiar la picioarele lor, se căsca prăpastia. Un vuiet surd urca dedesubt, unde talazurile se legănau încet, împingându-şi agale coamele argintii înspre ţărm. Era lună plină, şi marea sclipea învăluită într-o lumină difuză, adumbrită. Joe se sprijini cu coatele pe balustradă şi, prinzându-şi capul între mâini, stătu să contemple marea.

— Persoana sa nu cred să fie ameninţată... Nu zic că n-aş putea să mă înşel. Din nefericire, aşa cum ai observat şi tu, generalul Somerville e un om extrem de încăpăţânat. S-ar putea ca mâine să-mi spună, în sfârşit, despre ce este vorba. Că aici se petrec lucruri neobişnuite, da, de asta sunt convins. Numai că bunicul tău consideră că poate face faţă singur situaţiei.

— Atunci, de ce mi-a mai scris scrisoarea aceea şi de ce m-a rugat să te aduc cu mine?

— Întrebarea asta mă frământă şi pe mine de câteva ore... spuse Joe calm. Dar întrucât nu s-a întâmplat nimic şi nici nu vrea nimeni să ne informeze

despre ce s-ar putea întâmpla, nu-mi rămâne decât să mă bucur de noaptea asta frumoasă, cu clar de lună. În afară de asta, bineînţeles, sunt cu ochii pe toţi locatarii din Mandalay House. Dar asta e la mine, cum foarte bine a remarcat generalul, o deformaţie profesională. Stau şi mă întreb care din ei, şi de ce, ar putea avea intenţia să-l ucidă pe generalul Somerville...

— Să-l ucidă?! se întoarse iute Caroline spre el. Sper că glumeşti, Joe!?

— Ei, poftim! Aşa se întâmpla când discuţi cu femeile probleme care nu sunt de nasul lor! Întâi, te arăţi îngrijorată, nu cumva să i se întâmple ceva bunicului John, ca pe urmă, când eu încep să reflectez cine anume i-ar putea pune viaţa în pericol şi cu ce scop, tu să crezi că glumesc!

— Dar cine ar putea săvârşi o asemenea monstruozitate?!

— N-ai impresia că, în cursul zilei de azi am şi avut prilejul să observăm câteva fapte mărunte? Să-l luăm pe tânărul acela, cum îl cheamă, Cowley! A avut o discuţie foarte aprinsă cu bunicul tău. Ai auzit doar cu urechile tale. Ai văzut ce eforturi a făcut ca să-şi stăpânească nervii...

— Nu ucidem pe nimeni numai pentru că ne sileşte să respectăm clauzele unui contract...

— Sigur că nu, deşi s-a întâmplat şi asta, şi nu numai o dată! Să reţinem că domnul inginer Cowley nu se numără printre oamenii care nutresc cele mai bune sentimente faţă de bunicul tău. Mai departe, profesorul acela american Snider, şi fetiţa lui. Să presupunem că generalul Somerville îşi publică ultima lucrare, în care dovedeşte negru pe alb că profesorul Snider nu numai că nu e o autoritate în specialitatea

sa, dar că a comis, în aprecierea operelor de artă, nişte greşeli de-a dreptul copilăreşti. Cunosc destui indivizi care au ucis, ca să-i reducă pe alţii la tăcere. Şi chiar dacă profesorul Snider nu lasă impresia unui om care, ca să ascundă o greşeală ştiinţifică, ar merge chiar până la crimă, fiica sa, Dorothy, în schimb, ar ucide cu sânge rece pe oricine ar cuteza să năruiască superba faţadă care acoperă mintea mărginită a babacului. Respiră adânc şi încheie: mai sunt şi alţii, prietenul nostru Jowett, de exemplu. Nu ştiu pentru care motiv l-ar ucide pe generalul Somerville, dar dacă şi-ar pune în cap s-o facă, te asigur că nu l-ar reţine remuşcările sau teama de justiţie. Geniul său este, în ochii lui, singurul lucru care contează, şi drumul spre glorie l-ar putea presăra cu sute de bătrânei de felul bunicului tău John. Ar mai fi şi Meryl Perry. Ezită. Nu! Trebuie să recunosc că domnişoara Perry e o persoană realmente agreabilă. Dacă nu m-ar sâcâi, în legătură cu ea, o mică întrebare. Am avut tot timpul impresia că i-am mai văzut cândva chipul în împrejurări... în împrejurări pe care nu reuşesc să mi le amintesc. Mai demult. Dar tu o cunoşti de ani de zile, nu-i aşa? Aşa că s-ar putea să mă înşel... Îşi şterse fruntea cu palma. Poate că mă înşel...

— Sunt sigură că te înşeli. Şi în ce o priveşte pe Meryl, sunt absolut convinsă că n-ar fi în stare să facă rău nici măcar unei muşte.

— Exact, dar asta în ce o priveşte pe ea! Aici, însă, mai sunt şi alte persoane. Şi e de ajuns ca una dintre ele să... Depărtă braţele consternat. Dinţii săi albi sclipiră în bătaia lunii. Aşa că te-aş ruga să nu te miri că îi ţin sub observaţie pe toţi oamenii aceştia, fără excepţie, deocamdată, nici n-am altă treabă. S-ar

putea să aflăm mâine câte ceva, şi atunci să reiasă că m-am interesat inutil de oaspeţii bunicului tău. Nu trebuie uitat nici îngerul păzitor, Chanda...

— Joe... Caroline zâmbi palid şi îşi puse mâna pe umărul lui. Mă simt foarte obosită. Să ne întoarcem. Dacă ai de gând să mă convingi că Chanda i-ar putea face vreun rău bunicului, atunci află că eşti la multe mile depărtare de adevăr, şi asta fiindcă ai căzut în păcatul multora dintre cărţile tale poliţiste, unde cu cât sunt mai multe persoane suspecte, cu atât e mai mare distracţia.

— Chanda, replică liniştit Joe, îl iubeşte pe bunicul tău, asta fără doar şi poate. L-am studiat. Asemenea lucruri se observă din prima clipă. Dar să nu uităm că Chanda e oriental şi totodată un om în vârstă. Ataşamentul lui se poate manifesta în fel şi chip. Dacă, de pildă, Chanda ar socoti că pe bunicul tău îl ameninţă ceva mai rău decât moartea, n-ar fi cu neputinţă, având în vedere vârstă matusalemică a generalului Somerville, să ajungă la concluzia că moartea, survenind într-un moment propice, i-ar oferi scumpului său stăpân şansa de a se retrage păstrându-şi faţa, cum spun chinezii. Şi deşi Chanda nu e chinez, onoarea generalului şi bunul lui nume sunt în mod sigur la mare preţ în ochii săi. Povestioara asta am scornit-o, se-nţelege. Am vrut doar să-ţi dovedesc că, în cazul unui real pericol, nu poate fi nimeni exclus în mod *automat*, deoarece fiecare poate fi un criminal potenţial.

— M-ai uitat pe mine... rosti abia auzit Caroline. În romanele tale, persoana care a devenit legatarul universal al victimei merită şi ea cât de cât atenţia detectivului, nu?

— Nu, nu te-am uitat, dar dintre toate persoanele

pe care le cunosc, eşti una dintre puţinele despre care ştiu sigur că n-ar comite o crimă în scopul de a obţine un profit.

— Îţi mulţumesc, chiar şi pentru atât... Încercă să zâmbească. Porniră spre casă, pe aleea întunecată. Fără să vrea, Caroline coborî glasul până la şoaptă: Joe, de ce mi-ai spus toate astea? N-am să mai pot dormi la noapte. Nu mai departe decât acum o jumătate de oră, îmi spuneam că nu dai nicio importanţă scrisorilor primite de la Ben Parker, pentru ca acum să mi se pară că exagerezi, că mergi cu bănuielile prea departe...

— Dar eu nu bănuiesc pe nimeni! Pur şi simplu, scrisoarea generalului Somerville, pe lângă faptul că a provocat venirea mea aici, a declanşat complexul aparat al maşinaţiei mele. Ia priveşte! şi arătă spre terenul de sport, luminat de razele lunii. Nu e privelişte mai sinistră ca un teren de tenis după apusul soarelui. E suficient să mijeşti niţel ochii, ca să desluşeşti spectrele jucătorilor, lovind fără zgomot mingea.

Caroline se înfioră şi îşi strecură mâna sub braţul lui.

— Hai să intrăm în casă! şopti ea.

Îşi continuară agale drumul pe aleea la capătul căreia, după un timp, distinseră peluza cu flori din faţa conacului şi un lampadar mare din fier forjat luminând uşa de la intrare. Chiar în clipa aceea, două siluete îmbrăţişate umbriră lampadarul. Joe duse degetul la buze. Se opriră. Cele două siluete părăsiră cărarea şi se îndreptară, printre arbuştii rari, către un loc unde, în umbră, nu departe de terenul de tenis, se afla o bancă. Dispărură în întuneric.

— Ce bine-mi pare... şopti Caroline, lipindu-şi

aproape buzele de urechea lui Joe.

Acesta nu răspunse. Abia când ajunseră la loc deschis şi se angajară pe cărarea ce ocolea peluza cu flori, ducând către uşa de la intrare, întrebă:

— De ce zici că-ţi pare bine?

— Ştii de ce plângea Meryl? Fiindcă, totuşi, Cowley s-a întâlnit cu ea, aşa cum a presupus domnul Jowett, şi i-a făcut o scenă. I-a declarat că numai un nebun se mai poate încrede în onoarea femeilor, că probabil ea s-a comportat provocator faţă de Jowett, dacă acesta a îndrăznit să-i propună să-i pozeze şi că, în fine, el, Cowley, îşi dă seama desigur că ea, întrucât e liberă, are tot dreptul să se poarte cum crede de cuviinţă, dar să ţină minte un lucru, şi anume că flirturile ei iresponsabile n-are decât să le consacre marilor artişti, sau altor indivizi de aceeaşi teapă. El, Cowley, nefiind decât un muritor de rând şi cunoscând prea bine sufletul femeilor şi faptul că n-are prin ce să se impună unei fete, atrasă de orice lumină, asemeni unui fluture, renunţă la o asemenea favoare şi o roagă să-l şteargă de pe lista bărbaţilor pe care, după ce îi ademeneşte, îi respinge, satisfăcându-şi astfel vanitatea femeiască. După acest discurs, s-a înclinat şi s-a depărtat în grabă, lăsând-o să plângă cu hohote, singură. Evident că i-am spus că toţi bărbaţii sunt nişte idioţi şi că şi lui Cowley o să-i vină mintea la cap. Dar ea plângea mai departe şi nu mă asculta. Se pare că e foarte îndrăgostită de el. Mi-a mai spus că, atunci când a plecat, arăta atât de groaznic, încât ea s-a temut de vreun act necugetat din partea lui, asupra lui Jowett sau a sa însuşi. Dar şi mai tare s-a temut să se ducă la ei, în atelier, fiindcă era şi Jowett acolo, şi dacă lui Cowley i-ar fi trecut prin minte că ea pentru Jowett a venit, atunci chiar că ar fi fost

prăpăd... Caroline respiră adânc. Se vede că am avut totuşi dreptate, fiindcă adineauri erau din nou împreună. Sunt sigură că în clipa asta, pe bancă, are loc împăcarea. Adevărul este că el ar trebui să-i ceară iertare, încheie ea pe un ton foarte convins.

— Desigur, mormăi Joe. De vreme ce, aşa cum chiar tu ai afirmat, toţi bărbaţii sunt nişte idioţi..

Se opriră. În jurul lampadarului de la intrare dănţuiau puzderie de gângănii. Alex apăsă pe clanţa uşii, care se deschise. Trecură prin holul pustiu, către scara interioară, călcând pe un covor gros care le stingea zgomotul paşilor. Ajunşi la etaj, se opriră din nou pe palier.

— Camera mea e ultima de pe colţ, pe stânga. Caroline îi arătă lui Joe cea mai îndepărtată dintre cele patru uşi, iar a ta e în partea opusă. Iarna, din camera ta se vede marea, dar acum o ascunde frunzişul copacilor. Doar de sus, arătă spre scara ce se pierdea după un cot, ducând spre etajul al doilea al clădirii, se pot vedea vapoarele. De acolo, de sus, am văzut flota care naviga spre Franţa în ziua invaziei – şase iunie, una mie nouă sute patruzeci şi patru... Doamne, câţi ani au trecut de atunci! Noroc că eram încă foarte mică pe vremea aceea. Ei, noapte bună! Îl sărută uşor pe buze şi-i zâmbi. Porni spre camera ei de-a lungul coridorului şi, întorcând capul, îi mai făcu un semn cu mâna. Joe îi răspunse cu o înclinare şi se îndreptă spre uşa camerei sale. Auzi în spatele lui o cheie răsucindu-se în broască, apoi zgomotul unei uşi care se deschide şi se închide la loc.

Ştiind că, înainte de cină, nu şi-a încuiat uşa cu cheia, apăsă pe clanţă şi intră. Mai ştia şi că, ieşind, stinsese lumina. O lampă joasă, cu un abajur verde, era însă aprinsă în dreptul şemineului.

Alex închise uşa în urma lui.

— Dacă aş fi spus că sunt sigur că mă voi mai întâlni cu dumneata încă în astă-seară, aş fi exagerat... spuse el apropiindu-se de şemineu şi lăsându-se să cadă într-un fotoliu adânc. Dar aveam o vagă presimţire că discuţia noastră nu s-a încheiat. Îşi scoase din buzunar pachetul de ţigări. Fumezi?

— Da, vă mulţumesc.

Chanda luă o ţigară.

— Aş dori întâi să-mi cer scuze pentru neaşteptata mea intruziune. Se uită la ceas. De altfel, va trebui să mă retrag foarte curând. Mai trebuie să încui uşa de la intrare, să controlez dacă totul e în ordine şi, în afară de asta, să-i servesc generalului ceaşca de cacao. Zâmbi uşor. Bea în fiecare seară, înainte de culcare, o ceaşcă de cacao. La zece şi jumătate precis. Şi eu sunt cel care i-o servesc întotdeauna... Adică de zece ani încoace, fiindcă înainte vreme obişnuia să bea un păhărel de whisky. Medicul i-a interzis însă... Se opri. Dar n-am venit aici ca să vă vorbesc despre fleacurile astea. Sunt într-o mare încurcătură, domnule. Pentru întâia oară după cincizeci de ani, mă văd nevoit să înşel încrederea cu care mă onorează generalul Somerville. Dar pasul meu e îndreptăţit de teama pentru viaţa sa şi, totodată, de încrederea mea, justificată, sper, în capacitatea dumneavoastră de a găsi o ieşire din situaţii în care alţi oameni n-ar fi în stare să întrezărească niciuna...

Joe îşi stinse ţigara şi, cu un gest reflex, luă alta şi o aprinse.

— S-auzim despre ce e vorba, mister Chanda.

— Cred că nu mai e cazul să adaug că generalul nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla că am trădat cuiva

secretele sale...

— Mă voi strădui să nu înşel încrederea dumitale, spuse calm Alex. Ca să-ţi uşurez cât de cât conştiinţa, poate că n-ar fi rău să-ţi spun din capul locului că ştiu cine a scris acele trei scrisori adresate Scotland Yard-ului şi cine le-a expediat. Le-a scris generalul Somerville şi le-ai expediat dumneata, nu-i aşa?

Chanda aprobă cu o înclinare din cap.

— Am presupus că veţi deduce lucrul acesta. De aceea, m-aţi şi întrebat azi după-amiază dacă am deseori drum la Londra şi dacă a mai fost cineva din Mandalay House, în ultimul timp, acolo. Atunci am înţeles că ştiţi. Dar am mai înţeles şi că ştiţi prea puţin. Puteaţi, printre altele, să presupuneţi că, întrucât generalul însuşi a scris scrisorile acelea, nu există niciun motiv de temere. Dar generalul Somerville n-a compus în joacă scrisorile... Ele fac parte dintr-un plan al său. A urmărit să atragă atenţia poliţiei asupra reşedinţei sale şi să creeze o atmosferă de nesiguranţă în jurul persoanei sale. Pentru acelaşi motiv i-a scris şi domnişoarei Beacon. Ştia, din ziare, că sunteţi prieten cu mister Parker de la Scotland Yard şi, din... zvonuri, că domnişoara Beacon şi dumneavoastră... sunteţi văzuţi împreună foarte des. Generalul Somerville se dă în vânt după romanele poliţiste. Le citeşte în pat, înainte de a adormi, şi se bucură ca un copil ori de câte ori îl identifică pe asasin înainte ca acesta să fie demascat de autor. Cu cărţile dumneavoastră nu s-a descurcat chiar atât de uşor. Îmi închipui că acesta a şi fost motivul principal pentru care a dorit să veniţi aici. De altfel, ca să fiu sincer până la capăt, am să vă destăinuiesc că i-am făcut domnişoarei Beacon o vizită în aceeaşi zi în care generalul i-a expediat

scrisoarea şi am rugat-o să facă în aşa fel încât să sosiţi în ziua următoare, înainte de ora unsprezece dimineaţa. Domnişoara Beacon mi-a dat cuvântul că nu va spune nimic despre demersul meu. Şi, după cât se pare, şi-a ţinut cuvântul!

— Da! Şi l-a ţinut. Alex dădu din cap. O, perfidă şiretenie feminină! Un sfert de cuvinţel n-a suflat!

— Ştiam eu că pot avea încredere în ea. Dar să intrăm în miezul chestiunii. Nu cu mult timp în urmă, am fost în Germania. Am plecat acolo ca urmare a unei scrisori pe care generalul a primit-o din partea unui anumit colecţionar. Scrisoarea era în legătură cu o statuie de foarte mare preţ a lui Budha, care, odinioară, se găsea în patria mea, în oraşul Moulmein, împodobind interiorul acelei pagode de care vorbeşte Kipling într-o poezie a sa: *„La Moulmein, lângă pagoda cea veche, lângă mare...”* Cunoaşteţi aceste versuri, nu-i aşa?

— Le cunosc. Alex zâmbi uşor. Printr-un anume concurs de împrejurări, am dat noii mele cărţi un titlu inspirat chiar de această poezie. Dar nu vreau să te întrerup! Te rog să continui.

— Statuia respectivă a dispărut în ultimul război, când, după cum ştiţi, Birmania a fost ocupată de japonezi. A dispărut în vălmăşagul luptelor ce s-au purtat în oraş şi n-a mai fost găsită de atunci încoace. Adică, vreau să spun că nu se mai ştia nimic de ea, toată lumea fiind convinsă că a avut o soartă pe care, de mii de ani, o au până la urmă statuile executate din metale preţioase şi anume că a fost topită de cei care au furat-o. Dar iată că, acum trei săptămâni, generalul a primit acea scrisoare. Se înţelege că semnatarul ei nu afirma că se află în posesia statuii, ci doar că ar putea interveni în vederea cumpărării ei,

precizând că afacerea este strict confidenţială şi că orice încercare de a o face publică sau de a informa autorităţile germane sau internaţionale n-ar avea alt rezultat decât dispariţia „pe vecie” a statuii; am citat textul din scrisoare. Am plecat imediat în Germania şi, după demersuri complicate, am dat în cele din urmă de statuie. Era cea autentică, nu încăpea nicio îndoială. Generalul îmi lăsase mână liberă, aşa că am cumpărat-o pe loc.

— Şi cât aţi plătit pe ea?

— Cincizeci de mii de lire sterline, rosti Chanda netulburat, sau chiar ceva mai mult. Am achitat o sută cincizeci de mii de dolari americani, bani gheaţă şi nu emiţând un cec, aceasta fiind condiţia vânzătorului, care a rămas anonim. Nici până astăzi nu ştiu cine a fost. Am aflat doar atât că, după toate probabilităţile, Budha din Moulmein a nimerit în timpul războiului în colecţia particulară a lui Göering. Ce s-a întâmplat cu statuia după aceea, nu mai ştiu. Ştiu doar că e autentică.

— Dumneata ai transportat-o până aici?

— Da. Bineînţeles. M-am asigurat însă împotriva oricăror surprize, iar banii i-am înmânat doar în momentul în care statuia a ajuns pe coasta engleză. Cinci zile mai târziu, a sosit o scrisoare de la Londra. Autorul ne aducea la cunoştinţă că va informa autorităţile engleze despre faptul că generalul se află în posesia unei sculpturi considerate ca fiind pierdută şi aparţinând tezaurului naţional al Birmaniei. Evident că, într-un post-scriptum, autorul ei adăuga că o sumă de zece mii de lire sterline, reprezentând „participarea” sa la tranzacţie, l-ar satisface întru totul, drept care va şterge întreagă acea poveste din amintirea sa. Cerea răspuns la post-restant.

— Şi ce-a făcut bătăiosul nostru general Somerville? Nu mi-l imaginez înmânând un cec de zece mii de lire unui şantajist.

— Domnul general a răspuns în termeni amabili, cerându-i expeditorului scrisorii să se înfăţişeze mâine, la orele unsprezece şi jumătate dimineaţa precis, spre a încasa suma respectivă. Întrucât întreaga afacere, din motive lesne de înţeles, trebuie să rămână absolut confidenţială, generalul a precizat că doreşte ca expeditorul scrisorii să vină nu la Mandalay House, ci pe mare, până la debarcader, de acolo urmând să urce pe cărarea de la marginea parcului, până la pavilion, unde îi va înmâna suma cerută.

— Ah! aşa stau lucrurile... Joe fluieră încetişor printre dinţi. Mâine, la unsprezece şi jumătate. Dar tot n-ai răspuns la întrebarea mea, mister Chanda. Generalul e într-adevăr hotărât să-i dea banii aceştia?

— Generalul Somerville e într-o situaţie dificilă. În primul rând, a cumpărat o operă de artă care face parte din tezaurul naţional al Birmaniei şi care figurează pe lista operelor de artă dispărute, listă alcătuită de agenţii Naţiunilor Unite. E adevărat că el şi-a manifestat dorinţa expresă ca, după moartea sa, statuia să se întoarcă la Moulmein. Ar putea, prin urmare, să o expedieze chiar mai devreme. Dar în momentul în care afacerea ar deveni publică, stârnind inevitabil scandal, toată lumea ar fi convinsă că generalul a fost nevoit, sub diverse presiuni, să înapoieze statuia ţării de origine, că altfel ar fi păstrat-o pentru sine; în al doilea rând, tranzacţia e oricum ilicită, ea dând loc unei serii întregi de delicte unul de natură valutară, deoarece niciun englez nu poate transfera peste graniţă, fără autorizaţia

ministrului de finanţe, o sumă mai mare de cincizeci de lire sterline; pe lângă asta, generalul a cumpărat şi a adus ilegal în Anglia, fără să anunţe autorităţile, un obiect despre care avea cunoştinţă că e provenit din jaf şi executat din metale preţioase, în greutate de peste două sute de funzi. Toate la un loc l-ar compromite pe generalul Somerville şi ca cetăţean, şi ca om de ştiinţă. Nimeni n-ar crede în nobilele sale intenţii, ca să nu mai vorbim de consecinţele juridice.

— Dar dumneata crezi în intenţiile sale nobile?

— Da. Altfel aş fi refuzat să fiu părtaş la povestea asta. Eu mă consider un om cinstit, şi nici măcar faptul că una din comorile poporului meu ar fi reintrat în circuitul de valori universale n-ar fi putut conta în acest caz. Vedeţi dumneavoastră, domnule, eu am ştiut de la bun început că generalul Somerville va dori ca odată şi odată... prin mijlocirea mea, să restituie statuia Birmaniei. De aceea a şi cumpărat-o. Generalul a fost, pe vremuri, comandantul garnizoanei din Moulmein. Încă de pe atunci începuse să-l pasioneze arta Indiei, Birmaniei şi Nepalului. Cred că, tânăr ofiţer fiind, nu s-a purtat tocmai corect în unele împrejurări. Dar nu sunt eu cel chemat să-l judece. Nu-mi mai amintesc de timpurile acelea. Sunt mai tânăr decât el cu vreo douăzeci şi ceva de ani. Sunt încredinţat că ţine să-şi plătească, după moarte, datoriile faţă de Birmania. A spus întotdeauna că acolo şi-a petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă. Sunt încredinţat că va proceda după dreptate, restituind pagodei din Moulmein statuia ce i-a fost furată.

— De acord. Dar, înainte de asta, va trebui să-i înmâneze unui şantajist oarecare zece mii de lire sterline. Şi ceva îmi spune că n-are intenţia s-o facă...

Chanda confirmă printr-o înclinare a capului.

— Nu, n-are intenţia s-o facă. Dânsul susţine, şi nu fără temei, că nimeni nu-i garantează că acel domn George Plumkett – acesta e numele pe care şi-l dă întreprinzătorul individ – nu va pretinde, după un timp, încă douăzeci de mii şi aşa mai departe, la nesfârşit. Pe de altă parte, generalul nu poate accepta nici ca domnul Plumkett să informeze lumea întreagă asupra amănuntelor tranzacţiei de achiziţionare a statuii din Moulmein. De aceea am şi venit la dumneavoastră. Mă tem, mister Alex! Generalul Somerville a citit cam prea multe romane poliţiste şi e şi de un curaj nebun. Şi-a făcut socoteala că dacă va adresa acele scrisori poliţiei, iar după aceea vă va atrage şi pe dumneavoastră aici, va crea în jurul său o atmosferă de asemenea natură, încât nimeni nu se va mira aflând că a fost atacat şi... a trebuit să se apere.

— Vreţi să spuneţi prin asta că generalul Somerville intenţionează să-l omoare pe George Plumkett acela?

— Întocmai, mister Alex! Exact asta voiam să spun. Mai mult decât atât, şi-a făcut socoteala că, dacă veţi fi şi dumneavoastră prin apropiere, poliţia va recurge, în primul rând, la mărturia dumneavoastră. Mâine, când Plumkett acela va acosta şi i se va înfăţişa, generalul doreşte să fie singur în pavilion; după ce îi va înmâna banii, bineînţeles după oarecari tergiversări şi nu înainte de a-i pretinde garanţii, sub formă de cuvânt de onoare sau de altceva la fel de stupid, iar celălalt se va întoarce să plece, generalul plănuieşte să scoată pistolul, pregătit din timp în sertarul mesei, şi să-l împuşte, urmând să declare după aceea că l-a avut asupra sa din pricina acelor scrisori de ameninţare şi că cele zece mii de lire le pregătise pentru Caroline. Acesta e, printre altele, şi

motivul pentru care a semnat astăzi un nou testament, în prezenţa dumneavoastră şi a domnişoarei Beacon. A pregătit totul cu „maximă precizie”, cum îi place să spună, iar eu n-am reuşit să-l conving să abandoneze planul acesta nebunesc, deşi nu mă îndoiesc nicio clipă că va da greş.

— Da... Joe se încruntă. În primul rând, şantajistul nostru nu e probabil atât de prost ca să se lase atras într-o capcană, fără să se asigure în vreun fel oarecare, iar în al doilea, generalul e mult prea bătrân ca să nu-i tremure mâna. Dacă nu izbuteşte să-l nimerească pe individ în aşa fel încât să-l ucidă din primul glonte – să presupunem că l-ar răni doar – atunci scandalul chiar că ar lua proporţii cumplite. Legile englezeşti sunt necruţătoare faţă de cel care trage într-un om neînarmat şi care nu se aşteaptă să fie atacat. Faptul că celălalt este un bandit şi un şantajist nu-l justifică câtuşi de puţin. Dacă la toate acestea adăugăm intenţia generalului de a ucide pentru a reduce la tăcere pe cineva care îl putea compromite, înţelegem la ce consecinţe fatale s-ar ajunge. Şi, oricum, crima în sine nu constituie o soluţie care să poată fi luată în considerare.

— De acord, dar domnul general e de altă părere. El susţine că şantajiştii reprezintă cea mai josnică varietate a speţei umane şi că nu merită altceva decât să fie striviţi ca nişte viermi. Dânsul mai susţine că, ori de câte ori legea e neputincioasă, orice om, atunci când e convins de justeţea cauzei sale, e îndreptăţit să-şi facă singur dreptate... Se opri pentru o clipă. E un om foarte bătrân şi încăpăţânat, mister Alex. N-am putut să-l conving. Cred că îşi închipuie că omenirea ar trebui să-i fie recunoscătoare că o debarasează de acel Plumkett. „Un vierme mai puţin

pe lume, Chanda, mi-a spus, atât şi nimic mai mult. În tinereţea mea, dacă în regimentul meu ar fi fost descoperit un asemenea guzgan, l-am fi obligat să se sinucidă, ca să nu se afle în afară. Legile noastre degenerează, de unde şi procentul tot mai ridicat de netrebnici!”

— Hm... Joe clătină din cap. În clipa asta nu mă gândesc la concepţiile generalului Somerville despre justiţia omenească. Din cele ce mi-ai spus, trag concluzia că ai venit la mine în speranţa că vom găsi o ieşire din această situaţie. Trebuie să evităm ca generalul Somerville să facă exerciţii de tir asupra lui Plumkett acela şi totodată să-l ferim pe generalul Somerville de a cădea victima unui şantaj... ei! şi, în sfârşit, să nu se afle nici că dumneata mi-ai dezvăluit planurile lui. Şi cam în ce fel ar urma să se desfăşoare totul? Ţi-a încredinţat şi dumitale vreun rol?

— Da. Eu va trebui ca, începând de la ora unsprezece, să nu mă mişc de la ferestruica rotundă a podului, care dă spre mare şi e vizibilă şi din pavilion. În clipa când voi vedea un iaht sau o şalupă apropiindu-se de debarcaderul nostru, va trebui să atârn la fereastră o basma albă. Fereastra e în bătaia soarelui şi basmaua se va vedea foarte clar. De altfel, generalul are o vedere excelentă. După ce va vedea semnalul, va aştepta, pregătit sufleteşte, să-şi facă Plumkett apariţia.

— Sfântă naivitate... mormăi Alex. Într-adevăr, trebuie să găsim o soluţie! Zâmbi. Dumneata ai vreun plan care să ducă concomitent la împiedicarea lui Plumkett de a ajunge la generalul Somerville; la reducerea la tăcere a lui Plumkett; la salvarea celor zece mii de lire; la convingerea generalului că fidelul său slujitor nu i-a trădat planurile?

— Am un asemenea plan, răspunse Chanda, spre uimirea lui Joe. Numai că nu poate fi îndeplinit fără concursul dumneavoastră.

— Să auzim.

— După părerea mea, domnul George Plumkett ar trebui înfruntat cu propriile sale arme. Numele dumneavoastră este prea bine cunoscut în lumea interlopă. Dacă dumneavoastră personal l-aţi întâmpina la debarcader şi aţi sta de vorbă cu el, poate că l-aţi convinge că, şantajându-l pe generalul Somerville, ar putea pierde în viitor mult mai mult decât ar câştiga pe moment. Între timp, eu aş intra în pavilion să-i spun generalului că la orizont nu se zăreşte nicio ambarcaţie şi că, mai mult ca sigur, şantajistul a renunţat la planurile lui. Cum ulterior omul nostru n-ar mai da niciun semn de viaţă, afacerea s-ar stinge de la sine.

— Iar, după părerea mea, dumneata supraapreciezi enorm importanţa umilei mele persoane... Joe clătină din cap. Şi ce-o să se întâmple dacă domnul Plumkett n-o să se sperie de mine, iar eu n-am să găsesc argumentele care să-l convingă?

— Atunci... Chanda ezită. Cred că unica soluţie ar fi să-i înmânaţi dumneavoastră cele zece mii de lire.

— Dar, după câte am înţeles, generalul Somerville va avea banii asupra sa, în pavilion.

— Pentru orice eventualitate, am ridicat de la bancă suma de douăzeci de mii de lire.

— Ah! prin urmare ai pus din timp la cale întreg planul!

— Nu chiar. Eram disperat şi mă gândeam să-l întâmpin eu însumi pe Plumkett, să-i înmânez banii şi să aştept să văd ce-o să se întâmple după aceea. Ştiam un singur lucru, că trebuie să-l împiedic cu

orice preţ pe Plumkett să intre în pavilion. Pentru nimic în lume nu puteam să-l las pe general să încerce să-şi realizeze planul. Gândiţi-vă, domnule, are peste nouăzeci de ani! În glasul lui Chanda răzbătu deodată un accent de deznădejde. Nu poate să-i reuşească planul! Şi dacă n-ar fi existat o altă soluţie, aş fi fost gata, eu însumi, fie să-l cumpăr pe Plumkett, fie să-l... ucid!

Joe se încruntă.

— Dar ce i-ai fi spus generalului, dacă ar fi văzut de la fereastra pavilionului şalupa venind?

— Debarcaderul propriu-zis nu se vede de la fereastra pavilionului. I-aş fi spus că a fost un vaporaş care nu s-a îndreptat spre debarcaderul nostru, sau că a fost o ambarcaţiune a poliţiei, domnul Parker ordonând, probabil, ca Mandalay House să fie ţinut sub observaţie de la distanţă. De altfel, cred că ar fi mai bine să-i spuneţi toate astea mâine chiar dumneavoastră. V-a fixat o întâlnire pentru ora douăsprezece şi jumătate, iar lui Cowley pentru douăsprezece. Fixând aceste întâlniri, a urmărit să creeze impresia unui om care nu se aşteaptă la nimic. Acesta ar fi un soi de „alibi psihologic”. În orice caz, aşa l-a numit adineauri, stând de vorbă cu mine în timp ce se pregătea de culcare. Pot să vă spun că e într-o dispoziţie dintre cele mai bune... Fără voie, Chanda zâmbi. Am impresia că socoteşte viaţa acelui şantajist ca fiind infinit mai puţin preţioasă decât aceea a unei muşte adulte, şi de aici dispoziţia sa minunată. Râdea, amuzat de gândul că o să vă tragă pe sfoară... Mi se făcuse pielea de găină, domnule Alex, în timp ce-l ascultam. Dar n-am încercat să-l contrazic, îl cunosc mult prea bine. Pentru nimic în lume n-ar renunţa acum la roadele „strategiei

împotriva ticălosului”, cum o numeşte dânsul. E încă un mare om de ştiinţă, dar cercul vieţii lui se închide şi mintea i se întoarce încet-încet către copilărie.

— Hm... Joe zâmbi. Vreau să cred că, în copilărie, nu ticluia planuri de exterminare a oamenilor. Dar, altfel, ai desigur dreptate! Ei bine, mâine la unsprezece vom căuta să stăm de vorbă cu domnul Plumkett. Generalul nu va afla nimic. Dar aş vrea să te rog să nu discuţi încă nimic cu Caroline. În orice caz, nu acum.

— Şi eu intenţionam să vă rog acelaşi lucru. Chanda se ridică şi se uită la ceas. S-a făcut timpul să-i servesc ceaşca de cacao. Altminteri, va începe să se întrebe de ce întârzii. Noapte bună, domnule. Mulţumesc.

— Vin cu dumneata... zise Joe. Mai am ceva de rezolvat în oraş. Să zicem că mi-am terminat ţigările. Cum voi putea să intru în casă la înapoiere?

— Aţi putea suna la uşa de la intrare şi v-ar deschide camerista, soneria de noapte fiind chiar la căpătâiul ei. Dar am să vă aştept eu în hol până vă întoarceţi. La vârstă mea, somnul nu vine chiar atât de repede.

— Mâine, după micul dejun, dacă n-ai nimic împotrivă, o să stabilim amănuntele.

— Mă las cu totul în seama experienţei şi inteligenţei dumneavoastră... Chanda se înclină.

Coborâră. Noaptea era la fel de frumoasă, şi când Joe porni motorul *Rolls-Royce*-ului şi aprinse farurile, ocolind clădirea şi îndreptându-se spre poartă, mii de gâze porniră să se izbească de parbriz, atrase de luminile puternice. Poarta era deschisă. Ieşi în şosea şi, fără să mărească viteza, porni spre oraş. Trebuia să-l găsească pe sergentul Hicks şi izbuti să dea de el

mai repede decât se aştepta. La un moment dat, în conul de lumină se ivi chiar silueta acestuia, cu nelipsita undiţă pe umăr. Omul venea spre Mandalay House. Orbit de faruri, îşi feri ochii cu mâna. Alex frână brusc.

— Nu dormi niciodată, sergent?

— Niciodată, răspunse acesta flegmatic. Sunt întruchiparea poliţistului desăvârşit. Sau cel puţin aşa presupun şefii mei, din moment ce m-au trimis singur aici.

Joe deschise portiera. Sergentul, fără o vorbă, urcă şi luă loc alături de el. Maşina porni în direcţia dinainte.

— E plăcut să mergi cu un *Rolls-Royce*, spuse Hicks plin de solicitudine, aşezându-şi undiţa pe canapeaua din spate. În general, toate îmi plac pe aici. Nu-mi dau seama de ce locuiesc oamenii la Londra! Nu sunteţi şi dumneavoastră de aceeaşi părere? Când ar putea să trăiască într-o regiune atât de frumoasă!

— Întrebarea asta mi-am pus-o şi eu, sergent. Dar aş vrea să discut cu dumneata nişte lucruri mai prozaice. E aşteptată, pentru mâine, o anumită vizită la Mandalay House.

— Da, domnule? Pot să aprind o ţigară?

— Sigur. O să-şi facă apariţia prin partea locului un individ, pe nume George Plumkett. Aş dori să reţii acest nume, fiindcă va trebui să iei legătura telefonică cu domnul Parker şi să-l rogi ca, în cel mai scurt timp posibil, să-mi transmită toate datele privitoare la acest om. Mai exact, am nevoie de ele mâine dimineaţă, la ora şapte, când ţi-aş propune să ne întâlnim pe şosea, într-un loc de unde nu se vede Mandalay House. Nu e cazul să-ţi mai spun că sunt absolut convins că e vorba de un nume fals.

— Înţeleg, domnule. George Plumkett.

— E posibil să fi fost implicat în afaceri legate de artă. Statuete, tablouri, mai ştiu eu ce! Sper ca domnul Parker să afle câte ceva.

— Da, domnule.

— Iar acum, chestiunea cealaltă. Acest Plumkett îşi va face apariţia la Mandalay House la ora unsprezece şi jumătate. Va veni pe mare şi va acosta la debarcaderul particular al generalului, în care caz îl voi opri chiar eu. Voi ţine sub supraveghere drumul respectiv. Mai mult ca sigur, va veni într-o barcă cu motor închiriată la Torquay sau în altă localitate din apropiere. E plin litoralul de bărci cu motor. Dar s-ar putea să se dovedească mai isteţ şi să apară dinspre uscat. Ţinta sa va fi pavilionul în care lucrează generalul înainte de amiază. Ştii, clădirea aceea mică de la capătul parcului, chiar deasupra prăpastiei.

— Ştiu.

— Misiunea dumitale va fi să-l împiedici pe Plumkett să pătrundă pe domeniu venind dinspre uscat. E chestie de viaţă şi de moarte, sergent! Omul acela nu trebuie cu niciun preţ să ajungă la pavilion.

— Sună foarte dramatic. Sergentul Hicks îşi frecă mâinile. Şi cum arată acest domn Plumkett pe care am misiunea să-l reţin?

— Nu ştiu, zâmbi Joe. Dar nutresc speranţa că domnul Parker va fi în măsură să ne dea semnalmentele tipului. Dacă nu, o scoatem noi la capăt şi fără asta, ce zici?

Maşina întoarse. Joe îl lăsă pe sergent la o intersecţie, convenind încă o dată cu el să se întâlnească la ora şapte. Câteva minute mai târziu, în lumina farurilor apăru poarta domeniului.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Chanda şedea

într-un fotoliu şi, văzându-l pe Alex, se ridică fără zgomot.

— Acum pot să închid, spuse el încet şi, coborând şi mai mult glasul, adăugă: Aţi întreprins ceva în legătură cu chestiunea noastră?

— Cam aşa ceva. În orice caz, te asigur că, din partea domnului Plumkett, nu-l va ameninţa mâine nicio primejdie pe generalul Somerville. Domnul Plumkett, la rândul lui, poate să ne fie recunoscător. Chiar şi în mâna unui general nonagenar, un pistol tot un pistol rămâne. Noapte bună!

Urcă fără zgomot la etaj. În faţa uşii camerei sale căscă.

Dar ziua nu se încheiase încă. Intrând, dădu cu ochii de Caroline, care era aşezată într-un fotoliu, cu capul lăsat pe spetează. Sub cap aşezase o perniţă. Dormea. Joe se apropie şi o sărută uşor pe frunte. Fata deschise ochii şi privi buimacă în jurul ei.

— Oh, tu eşti... Cum de-am ajuns aici?

— Nu crezi că o asemenea întrebare ar trebui mai degrabă să ţi-o pun eu ţie? Dar n-am să ţi-o pun. După figura ta, îmi dau seama că această vizită nocturnă are alt scop decât acela de a ne compromite în ochii locatarilor acestei case...

— Mai încet... Caroline îndreptă fără voie privirea spre uşă. Am venit fiindcă... Scutură din cap ca să alunge şi ultimele rămăşiţe de somn. Ascultă, Joe, tu n-ai observat că bunicul a folosit astăzi câteva expresii folosite şi de autorul scrisorilor acelora? M-am gândit că poate ţie ţi-a scăpat şi am venit să-ţi spun. Ascultă, am ajuns la concluzia că şi el trebuie să fi trimis cel puţin o scrisoare! M-am gândit că n-ar fi rău să-ţi spun şi ţie, în cazul că tu n-ai observat. Nu prea îmi dau seama în ce măsură schimbă asta

lucrurile, totuşi... M-am gândit că e de datoria mea să-ţi atrag atenţia.

— Da. Joe se aşează pe braţul fotoliului şi o mângaie pe păr. În prima scrisoare era folosită expresia: „un moşneag numai pielea şi osul”, iar generalul s-a exprimat cam aşa: „dacă un moşneag aşa de uscat ca mine mai poate vorbi cu o precizie optimă” Această „optimă precizie” poate fi găsită în a treia scrisoare, dacă nu mă înşel. În afară de asta, într-una din scrisori se spunea despre domnii Cowley şi Jowett că „în curând se vor strânge de gât”, iar bunicul tău a spus. „pot să se strângă de gât unul pe celălalt”. În amândouă cazurile, era implicată prietena ta Meryl Perry. Nu mai adaug că însăşi crima pe care a înscenat-o a reprezentat punerea în aplicare a uneia din cele trei versiuni propuse de anonimul corespondent al lui Parker, şi anume înjunghierea cu un stilet din colecţia de arme!

— Cum adică? Ţi-ai dat seama de la început? Ai observat şi tu?

— Joe Alex observă totul!

— Joe, ce pot să însemne toate acestea?

— Nimic altceva decât că generalul e un om din cale-afară de bătrân... Şi, după cum se ştie, mintea bătrânilor e înclinată să repete involuntar şi de mai multe ori una şi aceeaşi expresie, una şi aceeaşi idee. Doar ştii că bătrânii au obiceiul să povestească aceloraşi interlocutori, de nu ştiu câte ori, aceeaşi anecdotă... În cazul de faţă, mecanismul e identic.

— Bine, dar ce înseamnă asta, Joe?

— Nimic altceva decât că e timpul să te duci la culcare.

— Ai dreptate. Mâine trebuie să mă scol de dimineaţă. Bunicul pretinde că nimeni nu se pricepe

să prepare cafeaua ca mine. Şi, dimineaţa, bea cafea pe săturate. Noapte bună, iubitule... Ce bine că ţie nu-ţi scapă nimic niciodată!

— Noapte bună... Nu întotdeauna şi nu chiar tot...

În dreptul uşii, Caroline se opri şi îşi încolăci braţele de gâtul lui.

— Noapte bună... repetă ea în şoaptă.

Capitolul 10
Generalul Somerville stătea la birou...

Timpul vindecă orice rană, drept care şi în sufletul lui Joe Alex, ori de câte ori avea să rememoreze, mai târziu, din perspectiva celor câteva luni scurse, evenimentele acelei zile ce se anunţa atât de liniştită, de calmă, sentimentul că suferise cea mai grea înfrângere din viaţa lui revenea din ce în ce mai atenuat... Oricât de sever s-ar fi judecat, nu-şi putea recunoaşte nicio vină. Asasinul acţionase în virtutea unei logici implacabile, ţinuse seama de absolut toate impedimentele ce i s-ar fi putut ivi în cale, în aşa măsură că, dacă planul i-ar fi fost periclitat, s-ar fi putut retrage pur şi simplu, aşteptând, la adăpost, un alt moment favorabil pentru a lovi.

Fusese o crimă aproape perfectă, cu toate că nu amintea prin nimic de crimele perfecte – tradiţionale, şi fusese concepută cu o simplitate genială şi executată cu un curaj fantastic. Da, asasinul se dovedise într-adevăr genial, deşi la prima vedere nimeni n-ar fi crezut-o, iar victima nu avusese nici cea mai mică urmă de bănuială. S-ar fi putut aştepta în ziua aceea la orice chiar şi la un cutremur care să prăvale în neant promontoriul stâncos, chiar şi la năruirea bolţii cereşti, în niciun caz la ce avea să i se întâmple ei!

Tocmai de aceea, dintr-o sută de motive

importante şi mai puţin importante, care toate, fără excepţie, s-au dovedit a fi favorabile planului criminalului, evenimentele s-au desfăşurat, am putea spune, implacabil, iar lui Joe Alex, în clipa când se trezise şi se uitase la ceas, constatând cu satisfacţie că e abia şase şi un sfert, nici prin cap nu i-ar fi trăsnit că, înainte ca soarele matinal oglindit în ferestre să atingă, în călătoria sa pe cerul ce se arăta iarăşi fără niciun nor, zenitul, deasupra conacului Mandalay House se va lăsa, întunecată şi grea, umbra tragediei.

Se ridică din pat şi întră în baie. Se simţea complet odihnit. Deschise robinetele şi se aşeza pe marginea cadei. Trebuia să-i treacă încă o dată în revistă pe locatarii acelei case încăpătoare, tăcută la ora aceea, cufundată încă în somn. Exista o posibilitate, nu prea mare, dar nici fantezistă, ca domnul Plumkett să aibă un complice la Mandalay House, deşi era mai probabil să fie în legătură cu indivizii de la care cumpărase Chanda statuia. În această ultimă ipoteză, rădăcinile întregii afaceri se aflau în Germania. Traficarea operelor de artă furate şi apoi şantajarea cumpărătorului nu era ceva nou. Gangsterii internaţionali nu dispreţuiesc niciun mijloc prin care şi-ar putea mări capitalurile. Dar, pe de altă parte, nu era exclus nici ca cineva dintre locatarii conacului să-şi fi dat seama că ultima achiziţie a generalului n-avea cum proveni dintr-o sursă legală. Joe îşi notă în minte să-l întrebe pe Chanda unde îl plasase generalul pe acel nefast Budha. Lucrul nu mai prezenta, de altfel, prea mare importanţă. Presupunând că domnul Plumkett se va lăsa convins să renunţe la planurile sale, statuia va fi, fără doar şi poate, expediată rapid în Birmania...

Dar în caz că cel aşteptat la ora unsprezece şi

jumătate nu era un gangster internaţional, cine dintre cei prezenţi în casă l-ar fi putut recunoaşte pe Budha din Moulmein? Chanda, fireşte, profesorul Snider de asemeni, sau fiica lui, care e probabil şi ea suficient de erudită în materie... Meryl Perry? Ei! da, şi ea. Chiar şi Jowett, care, cu toate că nu era un specialist, era totuşi sculptor şi citise probabil destul de mult în legătură cu sculptura Indiei, mai ales de când se afla în serviciul generalului, Cowley!... Nu, dacă datele sale biografice erau exacte – şi nu exista niciun indiciu că n-ar fi – Cowley era singurul în afara oricăror bănuieli. Logic vorbind, exista posibilitatea ca cineva din casă... Admiţând această ipoteză, însemna că complicele lui Plumkett era la curent în momentul acela şi cu vizita poliţiei, şi cu sosirea lui Alex, dar pesemne considera că niciun ajutor din afară nu i-ar mai putea fi generalului de folos. Totuşi, dacă aşa stăteau lucrurile, şantajistul sau şantajiştii ar fi trebuit să ia unele măsuri de precauţie. Oricum ar fi, exista o singură soluţie: să se întâlnească cu domnul Plumkett faţă în faţă, să depună la mijloc, între ei doi, pachetul cu cele zece mii de lire şi să-l întrebe ce alege – banii şi o răfuială neîmpăcată cu el, Joe Alex, sau buzunarul gol şi o existenţă liniştită?...

De felul cum avea să reacţioneze mister Plumkett depindea desfăşurarea ulterioară a evenimentelor. Esenţialul era să-l împiedice să dea ochii cu generalul. Restul nu era decât o chestiune de timp şi de efort, şi Joe era hotărât să-l ajute pe Somerville, cu sau fără voia acestuia.

Făcu o baie, se bărbieri şi îşi aprinse o ţigară.

— N-ar trebui să fumez pe stomacul gol, se dojeni în sinea lui, pentru a nu ştiu câta oară în viaţă. Mai trase câteva fumuri în timp ce se îmbrăcă şi îşi încălţă

pantofii, apoi deschise uşa, o închise fără zgomot şi coborî.

Uşa de la intrare era dată în lături şi pătrundea prin ea un vânticel matinal călduţ. Auzind paşi, camerista cea tânără şi bucălată, care stătea în prag şi privea peluza plină de trandafiri, se întoarse.

— Bună dimineaţa, domnule! Avea o voce cristalină şi zâmbea. Avem o zi minunată astăzi. Vă servesc îndată şi micul dejun...

— Până atunci, am să ies să mă plimb puţin...

Răspunzându-i, observă în privirea ei un licăr de curiozitate. Aflase, mai mult ca sigur, între timp, cine era. Pe căi absolut inexplicabile, personalul caselor simandicoase află totul fără întârziere. La fel ca mii de alte cameriste din Anglia, era şi ea, cu siguranţă, una din admiratoarele lui Joe Alex...

„N-aş fi şi eu în stare, în definitiv, să scriu o carte... adevărată?" gândi el în treacăt, cu un subit sentiment de descurajare. Dorinţa aceea, de a deveni scriitor – un scriitor mare, profund, citit de maximum o mie de inşi subtili şi rafinaţi – îl bântuia din vreme în vreme, de obicei când era confruntat cu mărturiile dubioasei sale popularităţi!

Se îndreptă fără grabă, pe aleea asfaltată, spre poartă. O găsi însă încuiată. Pesemne o încuiase grădinarul peste noapte. Dar o portiţă îngustă din zidul împrejmuitor cedă atunci când apăsă pe mânerul de alamă, sclipitor, frecat cu atâta sârg, de parcă era mânerul uşii de la intrarea principală a conacului. Aprinse a doua ţigară.

Era o vreme într-adevăr minunată. Deasupra pajiştii, exaltată de bucuria vieţii, o ciocârlie, aproape suspendată în văzduh, scotea cu înfocare tril după tril. Joe zâmbi. Toate dimprejur erau grozav de

frumoase – şi casa străveche, şi marea, şi debarcaderul, şi ogoarele învecinate, Caroline mai dormea de bună seamă încă în odaia copilăriei, cu capul sprijinit în cotul ţinând loc de pernă. Aşa dormea întotdeauna. Până şi vampirul de moşneag era din cale-afară de simpatic, chiar aşa, cu planurile sale ucigaşe, cu marea sa dragoste pentru sculptura indiană, cea dintâi şi unica iubire a furtunoasei şi de fel scurtei sale vieţi...

Aruncă o privire în jur, se uită la ceas şi grăbi pasul. Pe pajişte, la distanţă de câţiva zeci de paşi de drum, creştea un pâlc de ienuperi bătrâni. Joe zâmbi din nou, observând o mână care îi făcea semne şi care nici nu părea să aparţină vreunui om.

Sergentul Hicks era culcat în iarbă, îndărătul unui tufiş. Purta o cămaşă verde, care se confunda cu mediul înconjurător în aşa măsură, că dacă Hicks nu i-ar fi făcut semne cu mâna, Alex probabil nici nu l-ar fi observat. Fără să se grăbească, părăsi drumul şi o porni în zigzag peste pajişte. Se aplecă, culese o mică floare de câmp, o ridică în dreptul obrazului şi, cu ea în mână, se apropie de pâlcul de ienuperi. Se aşeză alături de sergent, care stătea culcat într-o mică adâncitură a terenului. Sergentul se trase şi mai în jos, ca să fie cu totul invizibil pentru vreun eventual observator, deşi, pe întinderea netedă şi pustie a pajiştii, nu se vedea niciun om.

— Am telefonat la Scotland Yard, spuse cu glasul coborât Hicks, de aici din oraş. Domnul comisar Parker m-a rugat să vă transmit că, din păcate, nu figurează niciun Plumkett în cartotecile poliţiei. Ultimul cu acest nume a murit în 1950 şi era un hoţ de buzunare în vârstă de 75 de ani, la pensie, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel.

— Exact cum am presupus... Joe oftă. Numai un idiot patent şi-ar fi dat în situaţia respectivă numele real, când se putea folosi de oricare altul i-ar fi trăsnit prin minte. Alte noutăţi?

— Domnul comisar a mai spus că, încă din zori, o şalupă va patrula pe mare şi va ţine sub observaţie, de la distanţă, porţiunea corespunzătoare de coastă. Partea proastă este că e vacanţă şi în împrejurimi funcţionează pe puţin o duzină de iaht-cluburi, fără să mai punem la socoteală sutele de ambarcaţiuni private şi de iahturi, care se fâţâie cât e ziua de lungă pe lângă ţărm şi în larg. Şalupa poliţiei va observa cu luneta debarcaderul de la Mandalay House. Are, bineînţeles, staţie de radio. E suficient să dăm un telefon la postul de poliţie local, pentru ca comandantul postului să ia personal măsuri şi, în câteva minute, orice ambarcaţiune să fie reţinută. În afară de asta... Ezită.

— Ce anume – în afară de asta?

— Vă raportez că sunt nedormit! mărturisi sergentul Hicks, cu sinceră disperare. Nu pot închide ochii nici măcar când ajung în sfârşit în odaia mea de la han. Patul scârţâie... şi mereu mi se pare c-o să se întâmple ceva la conac, exact atunci când nu sunt eu în apropiere. Bine cel puţin că vă aflaţi dumneavoastră acolo!

— Am impresia, sergent, că dacă nu va interveni nimic deosebit, şi să sperăm că nu va interveni, vom putea pleca la Londra chiar în seara asta. Domnul comisar Parker n-a mai comunicat şi altceva? N-a avut şi vreun alt mesaj pentru mine?

— Ba da, domnule. A avut. Dar nu l-am înţeles tocmai bine. Mă voi strădui să-l repet cuvânt cu cuvânt şi poate că-l veţi înţelege dumneavoastră, mai

ales că vă era adresat personal. Domnul Parker mi-a atras atenţia că e strict confidenţial, ceea ce de asemenea n-am înţeles, fiindcă oricum nu vi l-aş fi transmis în prezenţa unei terţe persoane...

— Despre ce mesaj e vorba?

— „Spune-i domnului Alex că actriţa Joan Fay, cea căreia i se mai spune şi «Cei mai frumoşi sâni din lume», şi-a cumpărat un *Rolls-Royce* cu mânerele portierelor de aur. Întrebată de Scotland Yard, direcţiunea uzinelor *Rolls-Royce* a răspuns că le poate furniza clienţilor, la cerere, mânere similare în orice cantitate, în caz că doresc să-şi împodobească maşinile...” E un limbaj cifrat, nu-i aşa, domnule?

— Exact! mârâi Joe. „Cei mai frumoşi sâni din lume”, aşa a spus? Asta-i tot?

— Tot.

— Simpatic om, domnul Parker! Dar hai să ne ocupăm acum de musafirul nostru, pe care vom avea plăcerea să-l salutăm astăzi la unsprezece şi jumătate. Misiunea dumitale, sergent, va fi să ţii sub observaţie această pajişte şi drumul până la ora... se gândi o clipă, să zicem, până la ora nouă şi jumătate. După aceea aş dori să te postezi pe stâncile din apropierea parcului, în aşa fel încât să poţi avea sub ochi pavilionul. Eu voi bloca, într-un fel sau altul, drumul de acces dintre pavilion şi conac. La ora unsprezece, te strecori neobservat în imediata vecinătate a pavilionului. Fii gata de orice şi, aşa nedormit, fii cu ochii în patru!

— Am înţeles, domnule. Hicks îşi înclină capul chel, cu faţa pe care se citeau urmele insomniei. Până la nouă şi jumătate, aici pe urmă dincolo. Dar ce trebuie să fac dacă văd un străin îndreptându-se pe jos sau cu maşina spre Mandalay House? Dacă vine cu

maşina, pot să mă arunc sub roţi, şi decesul meu subit tot îl va reţine pe individ un timp. Dar dacă vine pe jos? Să-l împuşc fără să-l întreb cum îl cheamă şi fără să mă sinchisesc de înfăţişarea lui, din moment ce nu ştiu cum arată onorabilul domn Plumkett?

— Umorul dumitale îţi face cinste, sergent, şi aproape că-l egalează pe cel al superiorului dumitale, domnul Parker. Dar întrebarea dumitale, în ciuda aparenţelor, nu e lipsită de logică. Dacă observi un străin venind pe jos spre casă peste câmp, îl opreşti neapărat, sub orice pretext, chiar făcând pe tâmpitul sau pe turistul aiurit. Nu-l vei pierde din ochi nicio clipă şi îi vei paraliza libertatea de mişcare. Dacă se ia la harţă cu dumneata, eşti liber să-i tragi o chelfăneală! Puţin îmi pasă. Dacă vine cu maşina, îl întâlnesc eu în curte. Un automobil n-are cum scăpa neobservat. Dar asta nu l-ar avantaja nici pe el şi ar contraveni şi înţelegerii pe care o are cu generalul, care doreşte ca nimeni să nu afle de vizita lui Plumkett la Mandalay House.

— Am înţeles, domnule. O scot eu cumva la capăt. Hicks căscă. N-o să-mi scape.

Joe se ridică.

— Eu mă voi afla tot timpul afară, între peluza cu flori din faţa casei şi terenul de tenis, care e plasat la aproximativ o sută de paşi de pavilion, alături de cărarea care duce într-acolo. La un moment dat, în caz că voi primi un semnal, s-ar putea să mă urc în pod. Vom avea un observator acolo. Dar, mai degrabă voi fi în preajma pavilionului, făcând în aşa fel încât să nu fiu văzut de Somerville. Dacă totul merge bine, voi fi aici la ora opt seara şi îi voi comunica domnului Parker că putem considera afacerea încheiată. Presupun că, în cazul ăsta, te va învoi pe loc să te

întorci la Londra.

Rupse o crenguţă de ienupăr şi, cu ea în mână, plecă fără a mai întoarce capul. Ajungând la drum, simţi de odată un gol atroce în stomac şi observă cu încântare şuviţa de fum ce se ridica dintr-unul din coşurile înalte ale conacului.

Trecu de poartă şi se regăsi sub umbra copacilor. Grădina era liniştită, zeci de păsări nevăzute ciripeau în văzduhul călduţ. Zgomotul mării nu ajungea până acolo. Spunându-şi cu melancolie că până la urmă tot îşi va ruina sănătatea, Joe aprinse şi a treia ţigară, pe care o aruncă în pragul casei.

Sufrageria se afla în stânga holului. La masa înconjurată de nu mai puţin de două duzini de scaune, nu se afla încă nimeni, dar tacâmurile aranjate în semicerc la unul din capetele mesei arătau că micul dejun va fi servit dintr-o clipă în alta.

— Ouă şi şuncă, domnule? întrebă camerista cea bucălată, care nu întârzie să-şi facă apariţia.

— Da, chiar te rog! Joe îi zâmbi. Sunt primul, nu-i aşa?

— Da, domnule. Dar vor veni îndată şi ceilalţi. Ne sculăm devreme aici, domnule.

Alex se uită la ceas. Era opt fără un sfert. Auzi paşi pe scară. Cobora cineva.

— Bună dimineaţa! James Jowett, într-o cămaşă albă impecabilă şi în nişte pantaloni de flanel gri, perfect călcaţi, intră în sufragerie şi se aşeză faţă în faţă cu Alex. Cum a fost prima noapte petrecută la Mandalay House? Fără fantome în cearşafuri albe şi zornăindu-şi lanţurile?

— Din păcate... Joe îşi depărta braţele – gestul său predilect când voia să exprime consternarea.

— Îmi închipui că unui om ca dumneavoastră ele li

se arată mai lesne decât nouă, muritorilor de rând...

Jowett izbucni în râs. Luă o felie de pâine şi se apucă tacticos să o ungă cu unt.

— În ce mă priveşte, sunt familiarizat mai degrabă cu strigoii care sălăşluiesc ascunşi în minţile oamenilor şi care se dovedesc foarte grijulii să nici nu li se bănuiască existenţa... răspunse Joe amabil, dar fără să zâmbească. Cât priveşte lanţurile, îşi fac şi ele apariţia, dar în final. N-am avut parte nici măcar de vise urâte. Totuşi, n-aş putea spune că am dormit prea bine. M-am trezit la cinci, sau poate ceva mai târziu, şi m-am plimbat pe câmp. E o regiune foarte frumoasă.

— Da. Splendidă. Din păcate, strigoiul care sălăşluieşte, nu în mintea mea, ce-i drept, dar în piciorul meu drept, îmi dă de veste că se schimbă vremea. Noi, englezii, avem reumatismul în sânge, aşa cum alte popoare au boala somnului sau malaria. Presiunea e în scădere după toate aparenţele.

Mai schimbară încă vreo câteva remarci fără importanţă în legătură cu vremea, pentru ca, atunci când îşi făcură apariţia cafeaua, ouăle şi şunca sfârâind în tigăiţe de argint, să tacă de comun acord, consacrându-li-se în exclusivitate.

Caroline, în pantaloni sport şi o bluză bleu-deschis, aproape albă, se ivi în prag.

— Bună dimineaţa! îi salută ea veselă. Unde sunt ceilalţi?

Cei doi se ridicară.

— E încă foarte devreme. Joe se uită din nou la ceas. Credeam că mai dormi puţin. Iei loc cu noi?

— Imediat... Luaţi loc, domnilor, vă rog! şi, fără să intre, Caroline le arătă termosul pe care-l ţinea în mână. Mă întorc numaidecât, dar mai întâi vreau să-i

duc bunicului cafeaua în pavilion. Peste cinci minute îşi va face apariţia în capul scărilor. E întotdeauna de o punctualitate de ceasornic. Îşi ia micul dejun în cameră, dintr-o clipă în alta îl va termina. De cum se împrimăvărează şi până toamna târziu, când frigul îl obligă să lucreze în casă, la ora opt fix, se îndreaptă spre pavilion. Iar acolo, fie ce-o fi, trebuie să-l aştepte un termos cu cafea. Patru soiuri de boabe negre de cafea braziliană dozate într-un anumit mod şi râşnite de mână! Izbucni în râs. Bunicul pretinde că, din câţi oameni sunt pe lumea asta, numai eu ştiu să pregătesc o cafea cu adevărat bună. E ferm convins că, în timpul lucrului, fiecare ceaşcă îl întinereşte cu douăzeci de ani. Iată de ce şi porţia din termos e de trei ceşti. La ora zece, nu mai rămâne, bineînţeles, nicio picătură. Dar, datorită cafelei, scrie până la unu, fără nicio pauză. Mă tem ca, până la urmă, să nu-i facă totuşi rău. Oricum, un om, la nouăzeci de ani, nu poate să aibă inima unuia de douăzeci...

— Domnului general nu poate să-i dăuneze nimic, ridică uşor din umeri Jowett. Va trăi până se va plictisi de viaţă. Şi, judecând după cât este de activ, lucrul ăsta nu se va întâmpla prea curând.

— Să dea Dumnezeu! Caroline îşi ridică mâna liberă şi le făcu un semn amical. Mă întorc în cinci minute, Joe. Vrei s-o rogi pe Jane să-mi pregătească doar un ceai şi câţiva pesmeciori subţiri? Eu nefiind chiar aşa de neschimbătoare ca bunicul, silueta mea... Îşi privi, cu groază prefăcută, coapsele băieţeşti şi picioarele lungi în pantalonii mulaţi pe corp. Ieşi înainte ca vreunul dintre bărbaţi să apuce s-o contrazică.

Jowett râse.

— Dacă miss Beacon îşi pune problema siluetei, noi

ce să mai spunem? Mă încearcă tot mai des nostalgia timpurilor când, la colegiu, alergam o milă în patru minute... sau în ceva mai mult, în orice caz mai repede decât toţi concurenţii. Am ajuns la concluzia că lenea şi groaznicul obicei de a citi ziarul după-masă deformează corpul bărbaţilor de o sută de ori mai rapid decât se deformează cel al femeilor. În meseria mea, am mereu de-a face cu modelele. Bărbaţii se îngraşă mai repede decât femeile, deşi toţi sunt convinşi de contrariu. Acesta e încă un motiv pentru care îmi convine munca pe care o fac aici. Să torni copii de statui în bronz e o îndeletnicire fizică grea.

Joe se uită lung la feliuţele de afumătură frumos rumenite şi oftă.

— Mi-e foame! făcu el cu o spaimă comică. Şi când ascult asemenea predici, îmi piere pofta chiar şi de cele mai apetisante mâncăruri. Singura persoană vie de care mă tem realmente este domnul jovial, cu burticică... pe care, ştiţi, într-o bună zi l-aş putea vedea în oglindă, fără să mai fie altcineva, în afară de mine, în încăpere. Un grăsun care să poarte trăsăturile mele. Munca de birou... Dădu din mână a lehamite şi se apucă să înfulece.

— Credeam că duceţi o viaţă extrem de agitată! Cel puţin aşa vă prezintă ziarele.

— Ziarele! Cine le-ar mai citi, dacă s-ar apuca să scrie adevărul despre viaţa, vai! atât de banală, a eroilor lor de senzaţie? În realitate, la fel ca cel puţin şaptezeci şi cinci la sută dintre indivizii adulţi din a doua jumătate a secolului douăzeci...

Tăcu. Prin uşa deschisă, ajunsese până la ei, din hol, zgomotul unor paşi precauţi şi lenţi, care coborau scara. Treptele largi ale scării coborau până în dreptul

uşii sufrageriei, astfel că văzură întâi bastonul şi abia apoi pe general, care se sprijinea de braţul lui Chanda.

— Bună dimineaţa! John Somerville se opri în uşă şi-i privi cu ochii săi mici, pe care sprâncenele albe, stufoase, îi acopereau aproape cu totul. Glasul său piţigăiat şi spart răsună şi mai ascuţit în sala aceea vastă şi cu tavanul înalt, străbătut de grinzi întunecate, şi se simţi în el şi un soi de chicotit parcă. Nu vă deranjaţi, domnilor! Eu am luat micul dejun. Poftă bună!

Plecă, însoţit de bătrânul birman, care cu o mână îl ţinea de braţ, iar în cealaltă purta o servietă nu prea mare, din piele neagră. Dispărură. Preţ de câteva clipe încă, li se mai auziră paşii târşiţi pe pardoseala de piatră a holului, Somerville spuse ceva cu glasul ridicat, dar Joe nu desluşi cuvintele. În pragul uşii de la intrare îl auziră din nou spunând ceva, apoi glasul i se pierdu – ieşiseră în grădină. Bătrânul era, vădit, într-o dispoziţie excelentă. Fără voia lui, Alex zâmbi; el ştia perfect de ce e atât de bine dispus generalul! Jowett, observându-i zâmbetul, îl interpretă în felul lui.

— Ce pungaş bătrân! spuse el, clătinând din cap. Şi cu toate acestea e imposibil să nu-l îndrăgeşti... Face parte dintr-o generaţie care s-a stins aproape cu totul. Churchill a fost reprezentantul ei cel mai reuşit. Refuzând orice compromisuri, cinici, iubind, în felul lor, Anglia şi fiind gata oricând să-şi dea viaţa pentru ea cu condiţia ca această Anglie să rămână neschimbată faţă de cum au apucat-o ei venind pe lume. Dar au murit aproape cu toţii, iar Anglia s-a schimbat.

Joe răspunse, debitând câteva generalităţi, după

care conversaţia alunecă spre evenimentele politice la ordinea zilei.

Profesorul Snider şi fiica sa, şi îndată după el Meryl Perry, îşi făcură şi ei apariţia şi îşi ocupară locurile la masă.

Dorothy Snider părea cu totul schimbată faţă de seara precedentă. Joe observă lucrul acesta din primul moment, chiar dacă n-ar fi putut spune în ce anume consta această schimbare. Era mult mai volubilă, ochii îi străluceau şi, de cum se aşeză la masă, angajă o discuţie pe tema sculpturii moderne cu Jowett, care, se pare, o indispunea din pricina lipsei sale de comunicativitate; îi răspundea cu ironie binevoitoare, încercând în mod vizibil să ocolească subiectul.

Uitându-se la cei din jur, Joe întâlni de vreo câteva ori privirea lui Meryl Perry. Fata tăcea, şi când privirile li se încrucişau, îşi pleca repede ochii. O roşeaţă ce-i năpădi brusc obrajii o trădă atunci când dinspre uşă se auzi un timid:

— Bună dimineaţa! S-ar părea că vom avea o zi frumoasă astăzi!

Cowley rămase în picioare, şovăind o secundă, dar cum şi locul din dreapta şi cel din stânga lui Meryl erau ocupate, se resemnă şi se aşeză vizavi de ea şi alături de Alex.

— Bună dimineaţa, domnule inginer! Jowett se înseninase la vederea noului venit. Dacă nu mă înşel, ai spus ceva în legătură cu vremea care se anunţă frumoasă? Aş fi dispus, precum cred că ştii, să spun orice, ca să nu te contrazic, dar mă tem că astăzi va ploua. Barometrul coboară, şi o dată cu el, şi şansele dumitale de a da un pronostic corect.

Lunga frază fusese rostită pe un ton atât de

amabil, încât Cowley, care după primele cuvinte ale lui Jowett se încruntase amenințător, se mulțumi să bâiguie:

— Eu... eu nu sunt obișnuit să dau pronosticuri. Nu fac decât să îndeplinesc *întotdeauna* sarcinile ce-mi revin...

Și își întoarse privirea de la cel cu care vorbea. Purta o cămașă roșie, care contrasta violent cu pantalonii gri.

Jowett aruncă o privire spre Alex, făcu o schimă comică și deschise gura dând să spună ceva. Joe ar fi băgat mâna în foc că avea să se lege fără milă de cămașa purpurie a nefericitului metalurgist. Spre norocul acestuia, tocmai atunci intră Caroline. Luă loc la masă și ridică șerveţelul de pe farfuria pe care se aflau pesmeciorii proaspăt prăjiți, aburinzi.

— I-am întâlnit în drum pe bunicul și pe Chanda. Chanda spune că se apropie furtuna. Ce păcat! Și, din nefericire, el nu s-a înșelat niciodată în preziceri de felul ăsta. Cred că trebuie să ne luăm rămas bun de la vremea frumoasă, cel puțin pentru cât vom mai rămâne noi aici... și Caroline își îndreptă privirea spre Alex.

— De aceeași părere e și domnul Jowett, spuse Joe.

— Prevestirea vremii este una din cele mai vechi îndeletniciri ale omului! Snider îi privi pe rând, cu o mină prezumțioasă, pe cei de față, cu aerul cuiva care e convins că a emis o afirmație profund originală. Una dintre cele mai iluzorii totodată, deși poate că exact acesta e punctul de plecare al tuturor religiilor. Da... Sorbi o înghițitură de ceai și lăsă cu grijă ceașca jos. Prevestirea vremii și teama. Oricum, deocamdată e o vreme splendidă, și în afară de asta, precum bine se știe, după furtună iese iarăși soarele.

În orice caz, aşa pretinde un proverb american.

— Dar bine, tăticule, ştii şi tu că în America toate sunt pe dos! izbucni veselă Dorothy, pentru ca la fel de brusc să amuţească. Zâmbetul i se şterse de pe faţă, dar după câteva secunde apăru din nou, aidoma soarelui din proverb. Îşi coborî ochii şi înfipse linguriţa în fulgii de ovăz aburinzi, înecaţi în lapte. Joe, care se uita la ea cu interes, îşi mută încet privirea către tatăl ei.

— Să sperăm, zise, că în cazul de faţă proverbul american se va dovedi valabil. Nici la noi, în Anglia, furtunile nu durează prea mult. Partea proastă este însă că soarele rămâne câteodată ascuns luni întregi şi niciun fel de vrăji nu reuşesc să-l scoată de după nori.

Intră Chanda, se aşeză şi el la masă fără o vorbă şi făcu un semn din ochi cameristei bucălate, care dispăru şi se întoarse, după o clipă, cu un castronaş de porţelan, cu model oriental. În castronaş era orez fiert.

— Hrana cu care ne-am deprins în copilărie rămâne cea mai gustoasă, chiar şi atunci când copilăria a rămas atât de departe încât mireasma căminului abia dacă mai răzbate din când în când printre aducerile-aminte...

— Într-adevăr... spuse Jowett. Dar, pentru un englez, hrana din copilărie este, alături de clima umedă, cea care-i dăunează mai mult în viaţă. Vă invidiez, mister Chanda.

Cowley se ridică.

— Opt şi douăzeci... murmură el, uitându-se la ceas. E timpul...

Joe nu-l luă în seamă. Zise:

— Mie mi-a plăcut întotdeauna orezul fiert cu

zahăr... Se aplecase uşor spre Chanda, dar de uitat, se uita la Meryl, care ridicase capul şi-l privea pe Cowley. În schimbul rapid de priviri al celor doi i se păru a ghici un acord tacit. Tânărul inginer dădu aproape imperceptibil din cap a încuviinţare. În fracţiunea de secundă următoare, acea mişcare din cap se preschimbă într-un salut uşor, adresat tuturor celor adunaţi în jurul mesei. Cowley ieşi.

— Asta înseamnă că mai am la dispoziţie aproape o oră... Jowett privi pe fereastră. Până ce nepreţuitul nostru Romeo înveşmântat în purpură de cardinal va face preparativele pentru turnare, pot să-mi trag şi eu răsuflarea. Începe să se simtă zăduful. Se pare că noi am avut dreptate, mister Chanda. Vine furtuna.

Chanda dădu grav din cap.

— Cred că se va porni pe la douăsprezece, spuse el privindu-l pe Alex. Poate ceva mai târziu, sau ceva mai devreme... Şi, ca mai întotdeauna va veni din sud, dinspre uscat. Domnul profesor a avut dreptate: nu va fi o furtună de durată. Dar, în acest anotimp al anului, s-ar putea să fie violentă.

— Dacă-i aşa... Snider îşi păturі şervetul, pe care până atunci îl ţinuse desfăcut pe genunchi. Ai face mai bine să te odihneşti puţin astăzi, copila mea! Eu mă duc în bibliotecă, să lucrez acolo în linişte.

— Nu sunt obosită.

— Aseară, ai stat până foarte târziu cu textul acela. Ce-i drept, biblioteca domnului general e extrem de bogată şi posedă atâtea exemplare rare, că ai putea petrece ani în şir închis în ea. Totuşi, niciun text, oricât de rar, nu preţuieşte cât o noapte de-a ta nedormită... L-ai transcris, nu-i aşa?

— Da, tăticule. Şi ziceam să mă ocup acum de textul celălalt, cel despre metodele de turnare... Am

să-l traduc în engleză şi am să încerc să copiez şi originalul. N-o să-mi ia mult timp. Dar nu mi l-am planificat pentru dimineaţa asta.

— Mă bucur... zise profesorul Snider. O mângâie pe cap, îndreptând spre cei de faţă o căutătură de părinte fericit. Şi totuşi, urechea foarte exersată a lui Joe Alex înregistră ceva bizar în vocea profesorului, transmiţând un semnal de alarmă la creierul vremelnic amorţit. Era în dialogul acela ce se voia simplu şi cât se poate de natural un accent teatral, de parcă schimbul de cuvinte ar fi reclamat neapărat prezenţa unor martori, de parcă lor le era destinat.

— M-aş declara foarte mulţumit dacă ai juca, înainte să se pornească ploaia, să zicem, o partidă de tenis, Dorothy... continuă profesorul Snider. Nu cunosc sport mai potrivit pentru fetele tinere. Tenisul dă forţă, împrumută graţie siluetei, face organismul rezistent, formează reflexe. Şi, în afară de asta, ne învaţă să luptăm fără vărsare de sânge şi fără bubuit de tunuri. Splendid joc! Chiar şi eu, deşi am atât de puţin timp la dispoziţie, aş juca bucuros ceasuri întregi. Întreabă, fetiţa mea, pe cei prezenţi, poate se oferă cineva să joace! Poate miss Perry? N-aţi vrea să jucaţi câteva seturi cu Dorothy?

Meryl, care tocmai se ridicase şi se îndrepta spre uşă, se opri nehotărâtă.

— Desigur, domnule profesor... adică; Dorothy... cu multă plăcere. Dar ceva mai târziu, de acord? Să zicem, pe la unsprezece, dacă-ţi convine. Acum am ceva de lucru. I-am promis generalului Somerville că am să-i arăt fotografiile pe care le-am făcut ieri... Coborî privirea şi adăugă, ezitând: E vorba de perechea aceea, Yeti şi Ladni... Generalul şi-a propus să scrie astăzi pasajul respectiv şi, cum intenţionează

să introducă în carte şi câteva ilustraţii, m-a rugat să fotografiez grupul statuar din mai multe poziţii. Trebuie să le developez, să le copiez, să le usuc la întuneric. Operaţiile acestea o să dureze cam până la unsprezece, poate termin chiar mai repede. Mai rămâne să-i duc generalului fotografiile în pavilion, şi pe urmă îţi stau la dispoziţie. De acord?

Snider se încruntă, dar se abţinu de la orice comentariu. Nimeni, de altfel, în afară de Dorothy, căreia îi fusese adresată întrebarea lui Meryl, nu scoase vreo vorbă.

— La unsprezece? Tonul lui Dorothy era surprinzător de degajat. Perfect, draga mea!

— Eu aş putea să schimb câteva mingi chiar acum, spuse repede Caroline. Doar să-mi pun şortul, să-mi iau racheta şi să-mi schimb pantofii. În cinci minute, sunt gata de luptă... Se ridică râzând. Te previn însă că n-am mai jucat de două luni, aşa că o să mă baţi măr! Dar nu-i nimic, cel puţin o să mai învăţ...

— Abia acum încep să mă tem de rezultat! se ridică şi Dorothy. Voi, europencele, vă arătaţi întotdeauna amabile şi modeste faţă de adversar, dar numai în vorbe! Pe urmă, pe teren...

— E pentru prima dată în viaţă că mă numeşte cineva europeancă! râse Caroline. Sunt insulară de o sută de generaţii!

— Dorothy s-a referit la Lumea Veche! se grăbi să explice Snider.

— Insulară sau europeană, am cele mai negre presimţiri în legătură cu soarta partidei! Caroline părăsi în fugă sufrageria.

— Trebuie să mă ocup acum de câteva treburi prin casă, n-o să-mi ia mult timp, spuse Chanda cu glasul coborât. După aceea vă stau la dispoziţie, domnule.

Joe dădu din cap. Se opri lângă uşă şi îi lăsă să treacă pe Dorothy şi pe profesorul Snider, după care, însoţit de Jowett, străbătu holul spre uşa de la intrare. Era tot mai cald. Alex ridică privirea. Pe cer, nici urmă de nori, dar nu vremea era cea care îl preocupa. Era opt şi jumătate. De mai bine de un sfert de oră, generalul Somerville se afla singur în pavilion.

Şi, deşi până la ora ce-i fusese fixată lui Plumkett pentru a se prezenta în pavilion mai erau încă trei ceasuri, era obligat să ţină seama de posibilitatea ca acesta să apară mai devreme, şi astfel catastrofa să se producă.

O luară pe cărarea care ocolea peluza cu flori.

— Ce program ai pentru dimineaţa asta? Caroline, toată în alb, într-un şort minuscul şi cu racheta de tenis în mână, îi ajunse din urmă, în fugă, pe la jumătatea cărării care ocolea peluza.

— Nu ştiu... Joe ridică din umeri. Mai bine zis, nu am niciun program, ceea ce nu mă întristează prea tare. Până la douăsprezece, mă gândesc să mă plimb în tihnă prin parc, să citesc sau să asist la apriga dispută dintre tine şi domnişoara Snider.

— Dacă într-adevăr aveţi puţin timp liber la dispoziţie, spuse Jowett, aţi considera o îndrăzneală prea mare din parte-mi dacă... şi asta fără să vă întrerupeţi plimbarea... v-aş adresa câteva întrebări cu privire la amintirile dumneavoastră de pilot? Astă-noapte, am ajuns la concluzia că monumentul meu nu este complet. Proiectul nu exprimă tragedia decât ca idee generală: imaginea celor dispăruţi, rămasă în sufletele supravieţuitorilor... Mai bine zis, imaginea care ar trebui să rămână, fiindcă de cele mai multe ori nu rămâne nimic... Îmi scapă un element esenţial, sentimentul acelei clipe ultime şi unice, când un om

în deplinătatea puterilor îşi dă seama că în secunda următoare va muri. Aş vrea să găsesc linia, forma care să exprime acea clipă, prea scurtă pentru a încăpea în ea deznădejdea şi resemnarea. N-o să-mi găsesc liniştea până n-o voi găsi, fiindcă fără ea monumentul meu nu va fi complet. Ar rămâne o simplă întruchipare a tristeţii, bună de aşezat într-un cimitir, în memoria celor dispăruţi. Dar nu îi va exprima pe ei înşişi. Înţelegeţi ce vreau să spun, domnule?

— Poate că vă surprinde, răspunse Joe grav, dar vă înţeleg perfect. Asta poate pentru că, ori de câte ori mi se aducea la cunoştinţă, la sol fiind, pieirea câte unui echipaj, adică moartea unor camarazi care îmi fuseseră foarte apropiaţi şi pe care îi ştiam atât de plini de viaţă, fiecare cu felul lui de a fi, îmi imaginam momentul când aripile avionului sar în ţăndări, iar motoarele vuiesc înnebunite şi nicio forţă nu le mai poate stăpâni, când fuzelajul în flăcări cade spre pământ; mi-i imaginam privind acele ultime imagini din viaţă ce se perindau prin dreptul ferestrelor, îmi imaginam interiorul cabinei şi pe fiecare din echipaj, fixând feţele celorlalţi, care erau identice cu a sa proprie. Vedeţi dumneavoastră, atunci când aparatul face explozie, totul e în regulă dispari într-o clipită. Dar se întâmplă ca fuzelajul sfărâmat să cadă în gol două, trei minute, care trebuie că sunt al dracului de lungi. De foarte multe ori, nimeni nu se poate salva cu paraşuta, sau dacă încearcă s-o facă, piere zdrobindu-se de corpul avionului ori se chinuieşte zadarnic să deschidă uşa turtită... Fiecare avion piere într-alt fel. Imaginea acestei clipe din urmă m-a obsedat tot timpul războiului, înainte de fiecare zbor şi după fiecare revenire la sol. Nu mă puteam elibera

de această obsesie, şi nici alţii... cel puţin aşa cred, pentru că niciodată nu discutam despre asta, pe vremea aceea. Era un subiect tabu, dar, bineînţeles, ne gândeam la camarazii căzuţi, şi sufeream...

Se întoarseră, auzind un strigăt uşor în spatele lor. Dorothy, agitând racheta de tenis, o chema pe Caroline.

Cele două fete se îndreptară spre terenul de tenis, iar Joe şi Jowett îşi continuară drumul în tăcere. După câţiva paşi, se făcu auzit, de dincolo de copacii parcului, vuietul surd al valurilor ce se izbeau de stânci.

Copacii se răriseră. În dreapta, până aproape de ţărm, creşteau nişte tufişuri dese, anevoie de străbătut, iar în stânga, cărarea se prelungea până la platforma tăiată în stâncă şi prevăzută cu balustradă.

— Moşneagul lucrează, rosti în şoaptă Jowett. Uşa pavilionului era dată în lături. Desluşiră o siluetă aşezată la birou, Somerville ridică o mână şi o puse peste hârtii. Se aflau destul de departe pentru ca glasurile lor să poată fi auzite de omul care, aplecat peste masă, scria.

Se opriră şi, rezemându-se de balustradă, priviră în jos. La picioarele lor, în prăpastia adâncă, spuma valurilor se strecura leneşă printre crăpăturile stâncilor. Mai încolo, spre dreapta, cam în dreptul debarcaderului, care nu se vedea, ţărmul se lăsa abrupt. Stâncile din partea aceea nu se zăreau, ci doar adâncul neliniştit, clocotitor, chiar şi acum când marea era calmă. Crengile câtorva copaci stăteau aplecate în gol, încremenite. Era linişte, o linişte atât de totală cum numai în dimineţile toride dinainte de furtună se întâmplă să fie.

Alex se gândi, în treacăt, că dacă cineva s-ar

arunca din locul acela în adânc, nimeni nu l-ar găsi vreodată, Dar nu: un corp, chiar zdrobit, se ridică întotdeauna la suprafaţă şi până la urmă dă peste el vreun pescar, vreun înotător ori vreun nabab în croazieră cu iahtul. Îngrozit, acesta ar fi scos din apă ceea ce ar mai fi rămas dintr-o fiinţă gânditoare, asemănătoare lui. După aceea ar fi fost anunţată poliţia, care ar începe cercetările. Nu întotdeauna, bineînţeles, deoarece adesea, sau chiar de cele mai multe ori, nu e vorba decât de o întâmplare nefericită. Dar nu întotdeauna...

Privi în largul mării. Departe, câteva vele albe şi, undeva la orizont... da, o siluetă cenuşie, scundă... Să fie oare şalupa poliţiei?... De la distanţa aceea n-ar putea observa mare lucru; dar poate că au lunete puternice. Întoarse repede capul spre Jowett, care de o bună bucată de vreme tot spunea ceva.

— ...aşa că generalului nu-i place să se treacă pe aici, atunci când lucrează. I-a spus o dată lui Meryl, la masă, că lucrul ăsta îi distrage atenţia, şi am avut impresia că remarca ne-a fost adresată şi nouă, celorlalţi.

Joe aprobă din cap şi aruncă o privire spre mogâldeaţa aplecată peste masa de lucru, abia vizibilă în penumbra care domnea în pavilion, în contrast cu lumina strălucitoare de afară, unde cerul continua să fie senin. Se întoarseră. Avea să mai treacă o dată pe acolo, să verifice dacă totul e în ordine. Trebuia, desigur, să se ferească să fie văzut de Somerville. Dar dacă, între timp, Plumkett acostează la debarcader? Între debarcader şi pavilion se afla un desiş încâlcit de arbuşti sălbăticiţi. Acolo avea de gând să-l întâmpine pe şantajist. Chanda îi dăduse să înţeleagă că vrea să-l vadă. Cu siguranţă

că era vorba de celelalte zece mii de lire. Primul pachet, nu încăpea îndoială, se afla în servieta neagră pe care o purta în mână Chanda când îl condusese pe general în pavilion.

Se întoarse spre Jowett.

— Nu găsesc soluţia... Jowett clătină din cap contrariat. Uneori am impresia că ar fi suficient să schimb unghiul de înclinare al suprafeţelor, pentru ca să le fac să exprime altceva. Din acest punct de vedere, sculptura e o arta uimitoare. Poate că tocmai asta m-a şi atras spre ea; încă din copilărie, mi se părea că înţeleg limbajul pietrelor, care, în funcţie de formă, îmi comunicau cu totul altă idee... Bineînţeles, asta te poate duce şi la un simbolism ieftin. După cum, tălmăcind limbajul pietrelor în limbaj de idei, poţi atinge arta adevărată. Nu mai rămâne decât să găseşti formele care să dea expresia gândurilor tale...

Joe se uită la ceas cu coada ochiului. Nouă. Peste o jumătate de oră, Hicks îşi va muta postul de observaţie în vecinătate. Dar ce se întâmpla cu furtuna? Dacă Plumkett, ceea ce era foarte probabil, avea de gând să vină dinspre debarcader, s-ar putea să nu izbutească să închirieze nicio ambarcaţiune. Cine ar accepta, oricât de bine ar fi plătit, să navigheze pe o mare înfuriată, de-a lungul unui ţărm înţesat de stânci? Deocamdată însă nu erau semne de furtună, şi poate nici n-avea să se dezlănţuie. Joe respiră adânc. Căldura era din ce în ce mai sufocantă.

Dinspre dreapta, de dincolo de arbuşti, ajunse până la ei zgomotul sec al primelor schimburi de mingi: pac – o clipă de linişte, pac – o clipă de linişte, pac... apoi glasul cristalin şi clar al Carolinei:

— Serviciu!

— Cred că nu spaima este cea care pune stăpânire

pe pilot în acea clipă unică, ultima... reluă Joe discuţia dinainte. Aviatorul are de rezolvat tot timpul tot felul de probleme şi atenţia sa este în permanenţă încordată. Cred că până în clipa izbirii de pământ, caută... caută, înţelegi ce vreau să spun? În spaţiul brusc pulverizat, deznădăjduitor şi aberant, îndreptându-se inevitabil spre pieire, el caută salvarea! Ochii, creierul, întregul corp caută o ultimă şansă. De atâtea ori doar, a izbutit să scape de dezastru! Şi în afară de asta... Se opri. În faţa lor, departe, dincolo de peluza cu flori, observase în uşa conacului o siluetă binecunoscută, într-un veşmânt lung până la glezne. — Şi în afară de asta, încheie el, tot ce se petrece i se pare ireal. Nici unui om nu-i vine să creadă că în clipa următoare va muri cu adevărat. Nu ştiu dacă ce v-am spus vă este de folos... Bănuiesc că v-aţi aşteptat din partea mea la nişte consideraţii mai sclipitoare. Una e un monument al eroilor, alta un studiu psihologic, nu-i aşa? Dar fiindcă mi-aţi cerut părerea... Nu văd de ce ar trebui idealizată realitatea. Ostaşul luptă şi adesea piere, dar, până în ultima clipă, se agaţă cu disperare de viaţă. În timpul bătăliei, faţă în faţă cu primejdia morţii, toate iau alte dimensiuni: şi timpul şi fiecare gest... Aş fi vrut să vă pot explica mai bine... Dar îmi lipsesc cuvintele. Îl privi pe Jowett şi zâmbi.

— Dimpotrivă, aţi spus exact ceea ce voiam să aflu, deşi la început nu-mi dădeam nici eu seama... Sculptorul încetini pasul; mergea încruntat, cu privirea în pământ. Asta îi lipseşte, nu-i aşa? vreau să spun, monumentului...

— Da, cred că da, recunoscu Joe. În schimb, exprimă cât se poate de impresionant tristeţea pe care o naşte în suflete amintirea celor ce au pierit

izbindu-se de pământ şi din care n-a mai rămas nimic în afara amintirii... Chiar şi aşa incomplet, monumentul e deosebit de frumos. Şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-l lăsaţi neschimbat?...

Jowett înălţă capul.

— Nu, zise el hotărât Voi continua să caut... Chiar acum mă duc la atelier! Se întoarse brusc din drum. Ah, am uitat că acum trebuie să mă ocup de blestemata aceea de paiaţă indiană cu braţele răsucite! Vreau să sper că între timp Cowley a pregătit cele necesare. Mulţumesc, mister Alex... V-aş deranja prea mult dacă v-aş ruga să mai revenim o dată la acest subiect?

— Mă voi simţi onorat, răspunse Alex grav, cu ochii îndreptaţi spre silueta din pragul conacului, care tocmai se urnise din loc şi se apropia agale de ei. Consider că proiectul dumneavoastră de monument e într-adevăr minunat şi...

— Vă mulţumesc! Jowett îşi puse, dar numai pentru o fracţiune de secundă, mâna pe umărul lui Joe. Vă las acum. E timpul. Mulţumesc. Zâmbi, se întoarse şi porni pe cărarea care ducea spre debarcader şi totodată spre clădirea în care era instalat cuptorul. Joe privi în direcţia opusă. Deasupra copacilor se ridica o dâră întunecată de fum. Inginerul Cowley se dovedea şi de astă dată punctual.

Bătrânul birman se opri în faţa lui. În mână ţinea un săculeţ de pânză banal, legat la gură cu un şnur.

— Aici sunt banii... rosti el abia auzit. Puteţi să spuneţi oricui v-ar întreba, de pildă, Carolinei, că înăuntru aveţi costumul de baie sau altceva de acest gen.

— Desigur... Joe luă săculeţul, mirându-se în sinea lui ce volum mic ocupă zece mii de lire sterline şi ce

puţin atârnă. Un număr de foi de hârtie imprimată. Dar cât sânge s-a vărsat şi se va mai vărsa doar pentru simplul fapt că cineva, care nu posedă astfel de hârtii imprimate, râvneşte să intre în posesia lor, prin mijlocul cel mai lesnicios şi mai anevoios totodată...

— Dumneata acum te duci sus, la punctul de observaţie?

— Da... Chanda dădu din cap. Am un binoclu excelent. Podul are trei ferestruici rotunde. Eu mă voi afla la cea din mijloc. De altfel, aşa m-am înţeles şi cu domnul general. Din cele trei, e singura care se vede bine din pavilion. Din păcate, tufişurile acoperă vederea balustradei şi eu nu-l voi putea vedea pe domnul general, interiorul pavilionului fiind mai întunecat faţă de lumina de afară. Dar dânsul îmi va observa semnalul. În momentul în care Plumkett va acosta, eu urmează să agăţ la fereastră o pânză albă, iar după aceea să cobor. Drama urmează să se consume înainte de a ajunge eu la pavilion. Se înţelege de la sine că n-am intenţia să agăţ pânza aceea.

— Dar pe mine cum ai să mă anunţi?

— Cred că cel mai bine ar fi să vă înştiinţez, atârnând un obiect oarecare, să zicem o pătură verde, fiindcă tot am una acolo sus, la una din ferestruicile laterale. Vă convine? Vizibilitatea din pod e perfectă, aşa că vă pot vesti, de îndată ce voi observa că o ambarcaţie se îndreaptă spre debarcaderul nostru. Stâncile sunt în aşa fel aşezate, că nici chiar o barcă uşoară nu se poate strecura pe lângă ţărm, ci e nevoită să ţină largul. Aşa că e exclus să n-o văd.

— Dar dacă se dezlănţuie furtuna?

— Atunci voi mulţumi zeilor, şi alor dumneavoastră şi alor mei, pentru darul ce ni-l fac. Domnul Plumkett nu va mai putea ajunge la debarcader, iar nouă ni se va oferi un răgaz spre a pune altceva la cale. Poate că domnul general se va lăsa convins, sau poate că vă va destăinui planurile lui. Deşi, la drept vorbind, nu prea îmi vine să cred c-o va face.

— Aş prefera să vină astăzi... Joe răsuci în jurul unui deget şnurul cu care era strâns săculeţul şi se apucă să-l legene neglijent. Haide acum să ne ducem la posturile noastre şi să aşteptăm. Altceva nu ne rămâne de făcut. Dacă Plumkett îşi face apariţia, stau eu de vorbă cu el. Te duci direct în pod, mister Chanda?

— Da.

— Presupun că de acolo vei avea în câmpul vizual şi parcul. Ţi-aş rămâne îndatorat dacă mi-ai da de ştire în cazul când vei observa şi altă mişcare neobişnuită, în afară de ambarcaţiunea lui Plumkett.

— Bine. Bătrânul birman dădu din cap. Am să vă strig de la fereastra podului şi am să vă spun ceva, indiferent ce, pentru a vă atrage atenţia. V-aţi gândit la ceva anume cerându-mi să observ şi parcul?

— Nu. Dar dumneata ai poziţia cea mai avantajoasă pentru a supraveghea nu numai golful, ci şi o parte din parc şi pavilionul. Voi face în aşa fel încât să mă aflu tot timpul în locuri deschise, ca să mă poţi vedea cu uşurinţă. Peste câteva minute, omul meu se va afla de pază în imediata vecinătate a pavilionului, dar dincolo de zidul domeniului. Eu mă voi afla în parc. Cred că în felul acesta vom reuşi să-l scutim pe general de orice vizită neprevăzută din afară. Dar dumneata vei avea, cum spun, cel mai bun post de observaţie, şi vei vedea cu mult înaintea

noastră dacă se petrece ceva neobişnuit.

— Înţeleg. Chanda mai dădu o dată din cap, se întoarse şi se îndreptă spre casă. Joe mai rămase câteva clipe locului, privind în urma lui, apoi porni agale spre terenul de tenis. Se uită la ceas. Nouă şi treizeci. Hicks trebuie să fi ajuns la postul de pândă din apropierea pavilionului. Din acel moment, cărarea stâncoasă şi pavilionul însuşi aveau să fie temeinic supravegheate. Joe îl cunoştea pe sergent nu de azi-de ieri şi ştia, că nimic pe lumea asta nu l-ar putea distrage de la îndeplinirea misiunii încredinţate.

Privi în jur. Peste câteva minute, Chanda avea să-şi facă apariţia la ferestruica din pod, cu binoclul la ochi. Nici el nu se va clinti de la postul lui şi nu va scăpa din ochi niciun moment drumul de acces dinspre mare pe domeniu.

Generalul John Somerville putea să aştepte mult şi bine venirea onorabilului domn Plumkett, care n-avea să treacă pragul pavilionului. Presupunând că i-ar scăpa lui, lui Joe, Hicks i s-ar arunca în spinare ca un uliu...

Era atâta linişte, încât schimburile de mingi răsunau clar în văzduhul neclintit. Fără să le vadă pe cele două fete angajate în joc, Joe putea urmări perfect desfăşurarea partidei. O lovitură puternică... cu siguranţă un *forhand!...* O minge respinsă slab... şi din nou o lovitură puternică... Sfârşit de set?... Un strigăt uşor, urmat de vocea Carolinei: „Avantaj, serviciu!”

Joe se opri îndărătul unor arbuşti. Servea Dorothy. Mingea zburând în înălţime, o puternică arcuire a corpului spre spate, fulgerarea rachetei, şi „bomba”, expediată ca de un braţ de bărbat, şuieră pe deasupra fileului.

Caroline nu schiţase niciun gest. După o secundă, se duse spre marginea terenului şi privi linia albă.

— *Out...* zise, clătinând din cap. Câţiva centimetri în afară.

— Da. Am văzut...

Al doilea servici al lui Dorothy fu ceva mai slab. Caroline respinse totuşi cu greu mingea spre centru. O săritură înalta... Joe era convins că americanca îşi va învinge fără nicio dificultate adversara, care se afla la mijlocul terenului. Dar puternicul *drive* izbi în fileu.

— Egalitate... zise Caroline şi aruncă spre margine o minge rătăcită pe teren.

Vorbeau amândouă cu glasul scăzut. Arşiţa creştea. Dorothy şterse mânerul rachetei cu batista. Păşi alene spre poziţia de servire.

Joe se întoarse. Nouă şi patruzeci. Porni spre peluza cu flori, apoi se întoarse şi se îndreptă pe aleea care ducea la pavilion. Se întoarse iarăşi. Câteva clipe mai târziu, avea sub ochi acoperişul casei şi ferestruicile podului.

Chanda se afla la post. Joe observă refracţia soarelui în lentilele binoclului.

Înconjură peluza cu flori şi se opri în faţa uşii de la intrare. Se opri câteva secunde, trăgând cu urechea. Apoi, străduindu-se să nu facă zgomot, străbătu holul şi aruncă o privire în muzeu.

Profesorul Reginald Snider se afla înăuntru şi stătea întors pe jumătate spre uşă. Joe îşi opri răsuflarea.

În faţa profesorului, la numai câţiva centimetri de ochii săi se găsea perechea de Oameni ai Zăpezilor.

Snider parcă încremenise. Şi cu toate că Alex îi vedea faţa doar din profil, recunoscu întipărit pe ea un sentiment pe care îl cunoştea mult prea bine,

fiindcă de atâtea ori avusese ocazia să-l observe, deşi niciodată până în ziua aceea pe chipul unui profesor de istoria artei: teama.

Şi, deodată, mâinile lui Snider se ridicară încet. Îşi ascunse faţa în palme.

Joe se retrase fără zgomot.

Nouă şi cincizeci. Ieşi din casă şi porni să se plimbe agale în jurul rondului cu flori. Căldura devenise înăbuşitoare. Arşiţa creştea, iar cerul fără un nor avea acum altă nuanţă. Era albastru-verzui, amintind vag plumbul.

Şi nu se simţea nici cea mai slabă boare. Trandafirii risipeau în văzduh un parfum ameţitor.

„Exact ca în romanele pentru domnişoarele de pension, gândi Alex. Prinţesa, doborâtă de durere, se plimbă printre trandafiri, strângând în palma ei micuţă fiola cu otravă. Raul a murit şi, o dată cu el, a pierit şi lumina ochilor ei, inima îi sângerează... Ce literatură agreabilă se făcea pe vremea aceea. Citind la lumânare, fetele lăcrimau în odăile lor de fecioare...”

Dar nu mai scrie nimeni astfel de cărţi, au dispărut şi eroii romantici, şi sentimentalele domnişoare care să le citească. Dintre cele de aici, care ar putea fi prinţesa-eroină? Caroline? În niciun caz. Dorothy Snider? Absurd. Meryl Perry?... Hm... Fata asta avea ceva dintr-o eroină de-a lui Walter Scott. Mutrişoara aceea gingaşă... Ce uşor putea fi încadrată de bucle castanii... Mutrişoara aceea gingaşă... Şi din nou sistemul de alarmă transmise discrete semnale de alertă creierului. „De unde o cunosc? De la vreun proces? Dar nu se poate. Caroline e prietenă cu ea de ani de zile, au fost colege la facultate... Nu, am cunoscut pesemne pe cineva care-i seamănă mult,

până la confundare! Totuşi, Joe credea orbeşte în memoria sa vizuală, încă nu dăduse greş niciodată. Nu uita nicicând o faţă şi nici împrejurările în care o văzuse. Meryl Perry? Nu. Numele nu-i spunea absolut nimic. „De ce naiba nu i-am cerut lui Parker să verifice, să scotocească în biografia fetei cine i-au fost părinţii, ce-a făcut în copilărie, şi aşa mai departe... Dar putea să se gândească şi el la asta! Altfel la ce le-or mai fi trebuind toate acele cartoteci automatizate, pe care le au la Scotland Yard? Se laudă că în mai puţin de cinci minute pot să verifice pe orice individ care... Iar în realitate!... Sau să mă fi înşelat eu? Aşa se pare, Oricum ea mă interesează deocamdată.”

Întoarse capul. Caroline şi Dorothy veneau încet spre casă, discutând şi agitând rachetele.

— Care e scorul? întrebă el apropiindu-se. Se opriră şi cele două fete.

— Am întrerupt partida, zise Caroline. Un singur set, unsprezece la unsprezece. E atât de cald, că nu poţi nici să răsufli. Amândouă ne săturasem de mult de joc, dar ambiţia... Izbucni în râs. Fiecare trăgea nădejde că cealaltă va abandona cea dintâi. Ce faci acum, Joe? Abia aştept să mă bag sub duş. Pe urmă, mă schimb şi probabil am să iau o carte să citesc. M-am săturat de arşiţa asta... Se uită la cer. Ce-ar fi să luăm şalupa şi să căutăm pe mare puţină răcoare, înainte de-a se porni furtuna? Îmi surâde ideea unei băi. Ce părere aveţi, miss Dorothy? Joe ar conduce şalupa...

— Eu din principiu nu înot niciodată imediat după un efort fizic mai serios! Dorothy clătină hotărât din cap. Cred că un duş, o carte şi pe urmă o mică plimbare sunt de ajuns pentru dimineaţa asta. Ca să fiu sinceră, abia îmi mai trag sufletul.

— Cred că miss Snider are dreptate! Alex zâmbi. Privirea sa, între timp, mătura ca un far marin spaţiul dintre imarginea desişurilor care înconjurau peluza cu flori şi locul unde zidul de vegetaţie se întrerupea, îngăduind privirii să ajungă până în adâncul parcului. Cred că ar trebui să te odihneşti şi tu. Dacă furtuna se va mulţumi să rămână o simplă prezicere neîmplinită, vom face o escapadă pe mare către sfârşitul după-amiezii. Orice om adult îşi pune problema, şi asta în fiecare zi, cu ce să-şi umple nesuferita bucată de timp dinaintea cinei...

— Mai rămâi pe aici? întrebă Caroline.

— Da... Ticluiesc o mică crimă teoretică pentru viitoarea mea cărţulie. Plimbarea este întotdeauna favorabilă unei asemenea activităţi.

— În cazul ăsta... Caroline se uită semnificativ la Dorothy, să-l lăsăm pe maestru în braţele inspiraţiei. Îţi reamintesc totuşi că bunicul ţi-a fixat o întâlnire pentru douăsprezece şi jumătate. Orbit de strălucirea geniului tău, şi asurzit de bătaia aripilor crimei, muza autorilor romanelor de senzaţie, ai putea să uiţi.

— Muza mea e punctuală... Joe le salută, înclinându-se uşor, pe cele două fete care plecau. Vine şi mă părăseşte la ore fixe.

Rămase singur. Câteva clipe, mai auzi glasurile fetelor, care intrară apoi în casă. Înălţă capul. În acoperişul conacului se căscau trei ferestruici, ca de mansardă, semicirculare. La una din ele, observă o figură brună încadrată, ca de o aureolă, de părul alb.

Se întoarse şi porni agale pe cărarea care ducea spre pavilion. Sub copaci era la fel de înăbuşitor ca şi în bătaia razelor fierbinţi ale soarelui. Poate chiar şi mai înăbuşitor. Nici cea mai slabă adiere de vânt. Linişte. Doar vuietul mării se auzea undeva departe,

dar cum urechea se obişnuise, el însuşi se integra în liniştea desăvârşită. Joe se ultă la ceas. Zece. Încă două ore şi jumătate.

Ajunse la câţiva paşi de balustradă. Se opri. Privi printre copaci. De acolo, dacă se uita dintr-un anumit unghi, putea să vadă uşa pavilionului. Generalul era aşezat la masa sa de lucru. Penumbra care domnea în pavilion nu-i permitea să observe exact ce făcea Somerville în acel moment. Chibzuia probabil cum să năruie, „cu maximă precizie”, teoriile profesorului Snider...

Alex zâmbi în sinea lui, se retrase şi porni îndărăt. Dar, după ce se gândi puţin, părăsi cărarea şi, croindu-şi drum prin desiş, dădu un ocol terenului de tenis, care se zărea, dincolo de un şir de copaci, strălucind în bătaia soarelui. În partea aceea, grădina era sălbăticită cu totul, fără urmă de vreo cărare.

Văzu zidul care împrejmuia domeniul şi se îndreptă chiar acolo. Zidul, din cărămizi roşii prinse între ele cu pământ, apucase fără doar şi poate domnia reginei Victoria. Pe alocuri, cărămida era sfărâmată. Folosind o crăpătură din acestea ca să-şi sprijine piciorul, Joe se săltă şi se prinse cu degetele de muchea de sus a zidului. Se ridică apoi pe mâini şi privi împrejur. De cealaltă parte se afla încă un gard scund din nuiele, ce se întindea în depărtare până la o ridicătură de teren din apropierea ţărmului stâncos. Gardul de nuiele avea rostul să ferească oile şi vacile să nu cadă în prăpastie. Terenul urca în pantă dulce.

Pe culme, în locul unde uscatul se termina şi începea cerul, suspendat deasupra mării stătea un om în cămaşă verzuie rezemat cu spatele de un bolovan mare, stingher. Părea că moţăie, îmbătat de soare şi de privelişte. Tipul clasic de orăşean în

vacanţă. Joe fluieră încet. Omul nu-şi schimbă poziţia, ci doar dădu de două ori din cap fără grabă. Sergentul Hicks, deşi după o noapte de nesomn, veghea. Din locul unde se afla, avea o vedere destul de bună. Bolovanul făcea să nu poată fi zărit, dinspre pajişte, aşa încât un intrus l-ar fi observat prea târziu ca să...

Mulţumit că sergentul era la post, Alex îşi dădu drumul şi sări jos. Îndepărtă cu grijă de pe pantaloni o pată verde de mucegai şi se înfundă din nou în desiş, luând-o pe cărarea care ducea la conac. Mergea încet. Avea de gând să meargă până la uşa de la intrare, iar de acolo să străbată un arc de cerc, de data asta spre stânga, în direcţia debarcaderului, iar de acolo să refacă drumul spre pavilion. Nu strica să cunoască temeinic parcul acela întins pentru cazul că...

Pentru care caz?... În definitiv, Hicks, Chanda şi el nu pe generalul Somerville căutau să-l ferească de vreo primejdie, ci mai degrabă pe şantajist, care, neştiind ce îl aştepta, putea plăti cu viaţa cunoaşterea provenienţei acelui Budha... Chiar aşa! Unde o fi ascuns Somerville statuia aceea? Sau poate nici n-o fi ascuns-o? Poate că e în muzeu? Nu era posibil. Profesorul Snider, dacă nu şi alţii, ar fi recunoscut numaidecât assemenea unicat. Şi atunci...

Alex se opri în mijlocul cărării.

Da. Atunci, Snider l-ar fi putut şantaja el pe general. Nu cerându-i bani, ci obligându-l să renunţe la acel capitol din carte... Sau, în orice caz... Prin urmare statuia se afla în altă parte.

Porni mai departe. N-avea sens să facă speculaţii pe această temă. Putea oricând să-l întrebe pe Chanda. Ridică privirea. Capul de la ferestruica podului se mişcă. Nici urmă de pătură verde. Domnul

Plumkett, presupunând că naviga pe mare, nu îşi îndreptase încă ambarcaţiunea spre Mandalay House.

Peluza cu flori. Uşa de la intrare deschisă. Deodată se ivi în prag Jowett. Văzându-l pe Alex, se îndreptă spre el.

— Nu cumva l-aţi văzut pe nepreţuitul meu colaborator? întrebă el de departe.

Alex făcu semn din cap că nu. Jowett se apropie.

— A pregătit materialele, după care a plecat fără să se jeneze, ca şi cum arderile din cuptor şi reglarea temperaturii ar intra în atribuţiile mele! De o jumătate de oră, îl tot aştept să vină. Îşi închipuie probabil că face în felul ăsta o demonstraţie de independenţă! Dacă în zece minute nu se întoarce, jur pe ce am mai sfânt că mă duc la bătrânul paznic al imperiului să-i spun ce cred eu despre o asemenea atitudine! În definitiv, el îl plăteşte şi e dator să ia măsuri ca amorezul acela caraghios să se afle acolo unde îl cheamă îndatoririle!

— Nu cumva i-aţi servit în timpul lucrului vreunul din nepreţuitele dumneavoastră sfaturi? Joe zâmbea, ochii lui însă nu conteneau să cerceteze împrejurimile şi mai cu seamă zidul verde al hăţişurilor. Dacă aşa s-au petrecut lucrurile s-ar putea ca domnul Cowley, ca să folosesc o expresie a reporterilor sportivi „să fi cedat psihic”...

Întâi şi-ntâi, pentru ca să cedezi psihic, e nevoie să posezi fie şi un dram din ceea ce e denumit îndeobşte psihic şi în afară de asta nu l-am mai văzut de fel din momentul în care şi-a mâncat, în prezenţa noastră, farâma din pâinea de toate zilele, cu două ouă moi ca supliment. Bărbat în toată firea, şi mănâncă ouă moi! Cine-a mai pomenit?

Joe se îndreptă spre cărarea care ducea la

debarcader.

— Şi nici pe domnişoara Perry n-aţi văzut-o? Aţi fost înăuntru, dacă nu mă înşel?

— Într-un acces de nervi, l-am căutat în odaia lui. Îmi ziceam că îşi consumă probabil drama tolănit în fotoliu. Dar nu e acolo sau, în orice caz, n-a răspuns la bătaia în uşă şi nici la blestemele mele. Nici cheia nu era în broască.

— V-aţi uitat prin gaura cheii? zâmbi din nou Joe.

— Bineînţeles! Aş fi dărâmat uşa, dacă aş fi văzut că e înăuntru şi nu răspunde. Gluma asta idioată mă obligă să rămân aici o zi în plus peste termenul planificat... Dar de ce aţi întrebat de Meryl? Credeţi că ar putea fi la ea?

— N-am spus asta, dar atunci când o pereche de tineri „umblă împreună”, cum se spune în popor, se poate presupune că oricare dintre ei se află acolo unde se află celălalt.

— N-am văzut-o nici pe Meryl nicăieri. Jowett clătină din cap. De altfel, nici n-am căutat-o. Nu mi-a trecut prin minte că Adonisul nostru ar putea, într-un moment când ştie că am nevoie de el... Se întrerupse. Se opriseră în locul unde se bifurca drumul ce ducea spre debarcader. Nu e chiar ea? şi Jowett arătă spre o siluetă feminină care se ivise de după colţul casei, venind dinspre seră.

— Ea e, confirmă Joe. Ridică privirea spre podul conacului, Chanda nu se clintise de la postul său. Şi niciun semn. Nimic surprinzător. Până la unsprezece jumătate, mai era... Se uită la ceas. Zece şi un sfert.

— Am s-o întreb, zise Jowett. Am impresia că e şi ea supărată pe mine, Dumnezeu ştie de ce! Vreau să cred că nu fiindcă am rugat-o să-mi pozeze... deşi, fireşte, te poţi aştepta la orice din partea burghezilor

ăstora! Oribili oameni!

— Bag mâna-n foc că ea poate să vă lămurească. Joe făcu un pas şi se opri din nou. Nu e exclus nici ca inginerul Cowley să se fi întors între timp în atelier... Arătă spre aleea întunecoasă din faţa lor.

— Să sperăm, mormăi Jowett. La urma urmei, s-a angajat să-i aducă generalului, la ora douăsprezece, datele tehnice ale turnării de astăzi. Şi până acum n-a făcut decât să aprindă cuptorul şi să-mi lase materialele aliajului, cântărite în proporţiile necesare. Am s-o întreb pe Meryl de el şi pe urmă mă duc să, să fac singur ce am de făcut! Dacă, din întâmplare, daţi peste el, vă rog să-i spuneţi să nu îndrăznească să se mai arate în ochii mei! Că îl tai bucăţele, îl amestec cu acele încântătoare metale şi torn din el statuia unui măgar dănţuind. Nu se poate ca din galeria unor figuri mitologice indiene să lipsească tocmai acest dobitoc. După care, ca să-mi acopăr cheltuielile de turnare, îl vând bătrânului şnapan de colo, din pavilion.

Pe neaşteptate, în plin acces de furie, un zâmbet îi lumină faţa. O secundă mai târziu, râdea cu hohote.

— Ce comedie! făcu înecându-se de râs şi se îndreptă spre Meryl, care se afla de cealaltă parte a vastei peluze cu flori, mascată de trandafirii înalţi.

Joe îndreptă privirea spre Meryl. Văzându-l pe Jowett, fata dădu să se întoarcă din drum, dar Jowett o strigă şi trebui să se oprească. Sculptorul se apropie de ea, se opri şi îi adresă o întrebare scurtă. Fata îi răspunse la fel de concis şi intră în casă, ţinând capul ridicat cu semeţie. Alex se îndepărtă grăbit pe alee. După câţiva paşi, o coti printre tufişuri. Nu voia să întârzie pe acolo. Dacă-l ajungea din urmă Jowett, era din nou imobilizat.

Mergea grăbit şi fără zgomot. Nu-şi închipuise că va ajunge chiar atât de repede la capătul parcului. Observă în ultima clipă împletitura joasă de sârmă ruginită. Dincolo de ea, la un pas, se căsca prăpastia.

În lungul împletiturii de sârmă ducea o cărare sau mai degrabă o părere de cărare, ea fiind, se vede, foarte rar folosită. Cineva care ar fi vrut, venind dinspre conac, să apuce spre debarcader sau spre pavilion ar fi avut de ales între două poteci, care duceau amândouă într-acolo. Acesta era totuşi drumul cel mai scurt dintre debarcader şi pavilion, şi dacă domnul Plumkett, prin cine ştie ce minune, ar fi scăpat neobservat de Chanda, ar fi ales fără doar şi poate tocmai această cărare năpădită de vegetaţie, unde nu se vedea din casă şi nu se întretăia cu niciuna din aleile parcului...

Joe se îndreptă spre pavilion. Îngrăditura de sârmă se întindea neîntreruptă pe întreaga distanţă, la numai unul sau doi paşi de buza prăpastiei. Doar într-un loc, poate în culme, se trăgea mai mult spre uscat, pesemne fiindcă acolo malul alunecase, arbuştii suspendaţi ameninţând ei înşişi să se prăvale în gol.

Arşiţa se înteţea. La un moment dat Alex se opri şi, ascuns după tulpina unui pom, scrută marea. Câteva pânze în depărtare, o dâră de fum, aproape perpendiculară, a vreunui vapor navigând spre Atlantic şi da, aceeaşi siluetă cenuşie, joasă, înaintând fără ţintă la o distanţă de o milă sau două: şalupa poliţiei.

Joe îşi continuă drumul. Zâmbi, pentru a nu ştiu câta oară în ziua aceea. Dacă ar şti generalul Somerville de Chanda, cu binoclul la fereastră, şalupa poliţiei în larg, Joe Alex patrulând prin parc şi Hicks, cocoţat pe piatra din imediata vecinătate a

pavilionului! Hicks, în hainele lui de conţopist posac, era în realitate un poliţist impecabil – inteligent, iscusit, capabil să imobilizeze orice delicvent printr-una din acele mişcări ale sale de luptă foarte variată, a căror perfectă cunoaştere făcuse să fie poreclit, de către oamenii lui Ben Parker „nenea Judo”...

În faţa ochilor lui Joe se întindea acum un hăţiş de tufe de mure, de zmeură, şi de laur, printre care creşteau din loc în loc, nişte lăstare lungi, drepte, presărate de jos şi până în vârf cu floricele roşii. Rupse o mică floare şi se opri. Printr-un gol al hăţişului observa pavilionul. Se afla acum la câţiva paşi de cărare. De la distanta aceea, silueta generalului aproape că nu se distingea. Linişte. Mai încolo zidul care împrejmuia domeniul, dincolo de el, promontoriul stâncos, cu piatra uriaşă alături de care nu se zărea nicio siluetă de om.

Joe se retrase, străbătu desişul şi privi pe alee. Nimeni. Ieşi pe cărare şi se îndreptă spre casă. Pe terenul de tenis domnea liniştea. Încă câteva zeci de paşi. Văzu de departe casa. Chanda nu se clintise de la fereastră. Niciun semnal. Arşiţa creştea mereu. Alex scoase din buzunar o batistă şi se şterse de transpiraţie pe frunte.

Toate acestea erau, într-un fel, amuzante, dar n-ar strica să se sfârşească mai repede... Se uită la ceas. Zece şi treizeci.

Ajunse în apropierea peluzei cu flori. Nu văzu nici pe Meryl, nici pe Jowett. Se uită în stânga. Din cuptorul atelierului, se înălţa, peste creştetele copacilor, o trâmbă groasă de fum negru. Cowley se întorsese pesemne la treabă... Joe zâmbi în sinea lui. Mare caraghios şi Jowett ăsta! Şi tradiţionala sa ură, a artistului faţă de bietul ingineraş, care, în ceea ce-l

privea, n-avea altă dorinţă decât să evite ciocnirile cu rivalul său, era şi ea la fel de caraghioasă. Nu era nimic condamnabil în asta, deşi, în adâncul sufletului, Joe nu aproba un asemenea dispreţ, întemeiat pe deosebiri intelectuale sau de origine. Oamenii de felul lui Jowet se conduceau însă după legi proprii.

Se opri şi îşi aprinse o ţigară. Culmea ar fi ca mister Plumkett să se răzgândească! Ei, nu-i nimic, câteva ore de plimbare la aer curat nu sunt nici ele de lepădat. Odată întors la Londra, va trebui să se apuce de cartea aceea şi apoi să plece undeva. Dar unde? N-avea importanţă. Ar fi preferat un orăşel oarecare pe malul mării, indiferent unde, pe Mediterana. Din păcate, Caroline nu se hotăra niciodată să-şi întrerupă munca la institut, atunci când...

Legănând în mână săculeţul de pânză, cu cele zece mii de lire sterline, pufăind din ţigară şi visând Mediterana, refăcu drumul spre conac, propunându-şi să dea un ocol clădirii. Nu se vedea nimeni. Linişte. Zece şi patruzeci. Încă cincizeci de minute. Terasa era şi ea pustie, şezlongurile zăceau în plin soare, neispitind pe nimeni să se tolănească în ele. Căsuţa aceea cu ziduri de sticlă era sera. Grădinarul n-avea prea multă bătaie de cap în grădina aceea sălbăticită. Mai încolo, până unde începea câmpul, alţi arbuşti, alţi copaci. Reflectă câteva secunde. Dar se îndepărtase prea mult de pavilion. Se întoarse.

În clipa aceea, o zări pe Caroline ce se ivise pe o cărare îngustă, pierdută printre copaci. Era îmbrăcată într-o mini-jupă de culoare verde închis, care abia dacă-i ajungea la jumătatea coapselor zvelte şi bronzate.

— Ce-ar fi spus directorul tău acum cinci ani, dacă te-ar fi văzut îmbrăcată aşa? şi Joe arătă din ochi spre

fusta ei.

— Acum cinci ani? Nici astăzi n-aş îndrăzni să apar aşa la institut! zise ea. N-ai idee la câte trucuri a trebuit să recurgem noi, femeile, ca să-l mai îmblânzim! În fiecare săptămână, ne scurtăm fustele „de lucru” cu câte un deget, sau chiar cu mai puţin.

— Ai făcut o plimbare? Joe se indreptă în direcţia din care venise. Caroline i se alătură şi porniră amândoi să dea ocol casei.

Caroline se opri în loc şi izbucni cu violenţă, deşi în şoaptă

— Sunt o fiinţă oribilă, Joe! N-aş fi crezut niciodată că pot fi atât de josnică!

— Şi cam la ce fel de grozăvie te-ai pretat?... întrebă el, uitându-se fără grabă în jur. Tocmai dăduseră colţul casei.

— De făcut, n-am făcut nimic... M-am gândit şi am ieşit să mă plimb.

— Găsesc că e o activitate cât se poate de decentă şi de naturală.

— Nu întotdeauna.

— Te pomeneşti că vrei să-mi spui că, azi-noapte, n-ai putut să adormi fiindcă te-ai gândit la testamentul nepreţuitului tău bunic? Şi că adineaori, plimbându-te prin parc, te-ai gândit ce grozav lucru este că va fi al tău cândva... Îmi închipui că, în copilărie, te-ai simţit aici ca-n sânul lui Avraam şi că bătrânul conac ţi-e foarte drag. Cam asta ţi-a umblat prin minte, nu-i aşa?

— Da... recunoscu Caroline cu jumătate de glas. Şi nu s-ar fi cuvenit! Mă bucur prea din cale-afară, Joe... Această casă nu va fi a mea decât după ce va muri bunicul John! Şi e ca şi cum m-aş bucura de moartea lui!

— Întâi că n-a murit, iar în afară de asta, e un om extrem de bătrân, care a depăşit de mult media decentă a longevităţii. Problema ta este problema tuturor moştenitorilor. Oamenii au obiceiul să treacă bunurile lor vremelnice pe numele celor care le sunt dragi, pentru ca aceştia la rândul lor, să le poată folosi. Nu poţi moşteni ceva înaintea morţii autorului testamentului.

— Ştiu, şi totuşi. Mă plimbam prin parcul acesta şi mă bucuram, înţelegi? E dezgustător! Eram fericită, mă uitam la copaci, am intrat în seră, m-am uitat la flori, am stat de vorbă cu Collins, grădinarul mostru, şi... şi am simţit că mă adresez lui pe alt ton decât mai înainte.

— Toate acestea sunt nişte reacţii omeneşti foarte fireşti, o linişti Joe. M-aş fi mirat să reacţionezi altfel. Oamenii, chiar şi femeile, au imaginaţie, iar imagaţiaţia se declanşează, vrei-nu vrei.

Porniră să înconjoare peluza cu flori. Alex aruncă o privire în direcţia ferestruicilor podului. Neobosit, Chanda se afla la postul lui. Niciun semnal.

— N-ai putea?... zise Joe şi se opri.

— Ce anume?

— Oh, nimic. Mă gândearn la o carte, dar, din păcate, nu i-aş putea preciza titlul. Îmi închipui însă că există, s-au editat, nu-i aşa, cataloage ilustrate ale operelor de artă distruse sau dispărute în timpul războiului?

— Bineînţeles, Dar ce ai de gand?

— Aş vrea să te rog să-mi dai o mână de ajutor... după-masă...

— În cazul acesta – Caroline îl privi în ochi şi zâmbi palild – mă retrag la mine în cameră să citesc niţel. Azi-dimineaţă, am crezut că o partidă de tenis o să

mă remonteze psihic, dar nu-i chiar atât de simplu.

— Cu bogăţia te deprinzi mai uşor decât cu sărăcia... mormăi Joe sentenţios. Te vei convinge la timpul respectiv. Până una-alta, bunicul tău e uimitor de robust şi de sănătos, ţinând seama de vârsta sa venerabilă. Aşa că n-ai de ce să te temi că...

Se întrerupse. Dorothy Snider se ivise dintre arbuşti, tăind de-a dreptul peste pajişte. Venea dinspre terenul de tenis. Mergea grăbită, cu capul în pământ, ţinând în mână o poşetă verde de pânză, nu prea mare, dar îndesată, din acelaşi material şi de aceeaşi culoare cu rochia cu care era îmbrăcată. Se opri brusc cât pe ce să dea peste ei.

— Eram atât de preocupată, că nici nu v-am observat. Am fost la terenul de tenis. Crezusem că mi-am lăsat pudriera acolo, pe o bancă, dar se vede că m-am înşelat... Ridică mâna liberă şi îşi atinse fruntea cu vârful degetelor. Ce vreme groaznică, aproape că nu se mai poate respira! Aş fi avut nevoie de pudrieră... Sunt foarte palidă?

— Da, oarecum... răspunse Caroline. N-a avut niciun sens să jucăm cu atâta înverşunare! Cred că ai face mai bine să te întinzi un pic. Peste o jumătate de oră, te vei simţi mai bine. De altfel, după ce va izbucni furtuna, o să respirăm cu toţii mai în voie. Pot să-ţi împrumut pudra mea, dacă vrei.

— Atunci, eu vă las, domnişoarelor...

Joe, se folosi de ocazie şi plecă în direcţia pavilionului. Zece şi cincizeci. Ultima oră de veghe. Încă patruzeci de minute. Se întoarse. Chanda era la fereastră. Din nou, o fracţiune de secundă, soarele sclipi în lentilele binoclului.

Joe se angajă pe aleea ce ducea spre pavilion. O primă rafală de aer fierbinte şuieră printre crengile

copacilor, dar se potoli numaidecât. Vuietul mării crescuse parcă.

La un cot al aleii, Alex stătu, sprijinindu-se de balustradă, să observe orizontul. Soarele dogorea la fel de puternic, dar acolo unde marea se îngemăna cu cerul, apăruse un nor învolburat şi negru ca smoala, care creştea văzând cu ochii.

Se apropie de ultimul copac şi cercetă prudent împrejurimile. Soarele ajunsese aproape deasupra pavilionului şi îl bătea drept în ochi. Dar, ducându-şi mâna streaşină la frunte, izbuti să distingă uşa deschisă a pavilionului şi silueta unui om aşezat la masa de lucru. Dincolo de zid, promontoriul stâncos era pustiu. Cu siguranţă că Hicks...

Unde era Hicks?

Răspunsul veni mai repede decât se aştepta. Întorcându-se şi făcând abia câţiva paşi în direcţia conacului, furişându-se printre arbuştii care mărgineau aleea, dădu cu ochii de un bărbat într-o cămaşă verde, pitit după un copac.

Se apropie şi se opri alături de el. Hicks se înălţă în vârful picioarelor şi-i şopti la ureche:

— A trebuit să părăsesc locul acela pentru câteva momente fiindcă pe pajişte apăruse un individ... Alarmă falsă, era unul din muncitorii care frecventează „Leul şi Coroana”. Îl cunoşteam din vedere. Se ducea la logodnica lui, unde ia prânzul, şi culegea flori de pe pajişte. Economi, oamenii de prin partea locului! Noroc că n-a zăbovit şi a plecat.

Joe dădu din cap. Prin urmare, nu se întâmplase nimic. Dacă şantajistul ar fi răzbit până la general, să zicem, printr-o minune, mergând târâş de la un copac la altul, şi ar fi intrat în pavilion, Somerville n-ar fi stat atât de liniştit la birou.

O a doua rafală de vânt, mai puternică şi mai rece decât cea dinainte, se năpusti dinspre mare şi scuturâ copacii parcului. Norul cel negru se apropia din în ce ce – încă o jumătate de oră, poate chiar mai puţin, şi...

Vântul răbufni iar. Joe se întoarse spre Hicks şi dădu să deschidă gura. Dar sergentul duse iute degetul la buze şi-i arătă din ochi aleea.

Meryl Perry venea dinspre conac, îndreptându-se spre pavilion. Avea în mână un plic mare gri, de felul celor în care e ambalată hârtia fotografică de format mare.

Ascunşi îndărătul copacului şi a tufişurilor, o aşteptară să se apropie. Vântul se stârni din nou, violent. Deodată, Meryl se opri locului, chiar în mijlocul aleii, obligându-l pe Joe să-şi ţină răsuflarea. Fata îşi scoase batista din buzunarul fustei şi se şterse la ochi. Se vedea că plânsese. Se privi apoi într-o oglinjoară minusculă, pe care o scoase din acelaşi buzunar şi îşi continuă drumul.

Alex se uită la ceas. Unsprezece.

— E în ordine... murmură. Generalul a convocat-o pentru ora asta, ca să-i dea fotografiile. După ce se întoarce, peste câteva minute, fiindcă nu cred s-o reţină Somerville mai mult, instalează-te la capătul promontoriului. Se-nţelege de la sine că dacă cineva de-al casei sau vreunul din oaspeţi vrea să intre în pavilion, n-avem cum să-l oprim. Ne interesează numai străinii. Îi cunoşti din vedere pe toţi locatarii lui Mandalay House?

Sergentul aprobă din cap, fără o vorbă.

— Foarte bine. Individul nostru trebuie să apară peste aproximativ o jumătate de oră.

— Zidul... murmură Hicks. Dacă alege drumul pe

uscat... Dacă aş vrea să ajung la pavilion, în aşa fel încât să nu mă vadă nimeni, aş escalada zidul de acolo, nu mai sunt decât câţiva paşi. Nu m-aş încumeta în niciun caz să străbat curtea... Noroc că pajiştea e netedă ca-n palmă. Am să mă uit tot timpul, să văd dacă nu se apropie o navă. Puteţi să fiţi liniştit. Dar dumneavoastră unde o să vă aflaţi?

— Aici şi pe poteca ce duce spre peluza cu flori. Va trebui să dau târcoale şi pe acolo din când în când, să văd dacă observatorul nostru nu ne semnalează cumva apropierea vreunei şalupe de debarcader.

Fără voia lui, ultimele cuvinte le rostise cu glasul ridicat. Marea mugea acum ameninţător. Vântul se înteţise, şi când creştea, când scădea în intensitate.

— Să mergem la posturi... zâmbi Joe către Hicks. Mai sunt încă douăzeci şi cinci de minute, şi...

Tăcu. O pată albă se strecura printre copaci, acolo unde parcul se sfârşea în buza prăpastiei, o bluză...

Se ridică în vârfuri, căznindu-se să distingă cine era. Auziră trosnetul unei rămurele călcate. Meryl Perry se ivi pentru o clipă dintre tufişuri pentru ca să dispară din nou. Nu se întorcea aşadar pe drumul pe care venise. Alesese poteca sălbăticită de la marginea prăpastiei care ducea spre debarcader.

— Unde s-o fi ducând? Hicks se uită întrebător la Alex. E de necrezut cât de năpădit de vegetaţie e parcul ăsta! N-o mai văd de fel.

— Pe acolo duce drumul cel mai scurt înspre atelierul pe care l-a construit generalul pentru a fi turnate copiile statuilor acelora, sergent... Pun rămăşag că domnişoara Perry va coti în direcţia atelierului. Mă întorc îndată. Du-te la capătul promontoriului stâncos şi nu lăsa să treacă nicio persoană străină...

Din două salturi, Joe străbătu aleea şi se înfundă în desiş. În aceeaşi clipă, departe pe mare, răsună uscat şi aspru, ca o detunătură de armă, bubuitul tunetului. Vântul şterse în zbor coroanele copacilor, după care se lăsă o linişte totală. Nu se auzea decât glasul mării, mai puternic şi mai adânc acum. Cele dintâi talazuri gonite de vijelie se izbiră de ţărm şi se sparseră de stâncile calcaroase, făcând loc altora, tot mai înalte, pe care vântul le mâna dinspre miazăzi.

O clipă mai târziu, Joe o zări pe Meryl pe cărarea care cotea spre atelier. Alerga, dar în faţa uşii se opri brusc şi coborî mâna care dăduse, instinctiv, să apuce clanţa. Apoi se petrecu ceva neaşteptat. Fata se întoarse şi, tăind peste pajişte, se îndreptă spre conac.

Joe rămase nehotărât câteva clipe. Deasupra mării se rostogoli un tunet ameninţător şi asurzitor. Alex înălţă capul. Norul cel negru ajunsese deasupra vârfurilor copacilor şi stătea gata să acopere soarele. Încă un minut, poate două, şi... Se întoarse grăbit, pornind spre peluză. Chanda, aplecat peste ferestruică, îşi desfăcu braţele.

— Marea e pustie. Glasul i se auzea limpede de sus deşi vuietul vântului ar fi trebuit să-i acopere cuvintele. Furtuna! O singură şalupă se mai găseşte în larg, dar iată că şi ea dispare spre răsărit! Se vede clar cum se depărtează!

Joe se uită la ceas. Unsprezece şi cincisprezece.

— Oricum, dumneata rămâi mai departe acolo... Făcu un gest semnificativ cu mâna şi dădu să plece spre pavilion, când în pragul casei se ivi Caroline.

— Joe, vine furtuna, strigă ea, ca şi cum ar fi putut cineva să nu observe norul cel negru, care, chiar în clipa aceea, acoperea soarele. Grădina se întunecă şi

vântul se porni să şuiere mai aspru.

— Văd! Alex zâmbi. Mă duc după general! strigă el ducându-şi mâinile pâlnie la gură, fiindcă un nou tunet se rostogoli în înalt, mai aproape şi mai asurzitor decât cel dinainte.

— Aşteaptă-mă! Să iau impermeabilele şi umbrelele! Caroline dispăru.

Primele picături de ploaie căzură pe asfaltul peronului. Alex porni grăbit în direcţia pavilionului. Ajunsese la cotitura aleii, când...

Începu să alerge. Prefăcându-se că aleargă tot mai repede depăşi puţin locul unde se făcuse nevăzută silueta pe care o observase cu câteva secunde înainte. Individul se ascundea pe după copaci. Şiroaie abundente şi calde de ploaie cădeau pe cărare. Alex îşi curmă brusc fuga şi făcu un salt într-o parte.

Omul ascuns după copac şovăi o clipă, dar rămase locului.

— De ce vă feriţi de mine, domnule profesor? întrebă Joe direct.

— De dumneavoastră?! Profesorul Snider ridică sprâncenele şi-l privi mirat, fără să se sinchisească de ploaia care începuse să pătrundă prin frunzişul de deasupra capetelor lor. Ce motiv aş avea să mă feresc de dumneavoastră? Mă feream de ploaie... Mă aflam prin preajmă şi m-am gândit că, probabil, generalul Somerville e singur... Furtuna s-a dezlănţuit atât de brusc.

Şi cu capul demn, ridicat, porni pe cărare, fără să-l mai onoreze pe Joe cu vreun cuvânt sau cu vreo privire. Alex îl ajunse din urmă, la capătul aleii. Un trăsnet căzu atât de aproape de ei, încât, fără voia lor, amândoi tresăriră. Se întunecase de-a binelea. Ploaia se revărsa acum în şiroaie piezişe, vânturată

de vijelia care se izbea, şuierând şi mugind, de copacii de pe ţărm.

„Bietul Hicks... îşi zise Joe, Nu se poate nici arăta, nici adăposti pe nicăieri pe aici...”

Ajunseră aproape de balustradă. Priveliştea era uluitoare. Din adâncul hăului înceţoşat, sfâşiat de lumina fulgerelor, goneau învălmăşiţi norii zdrenţuiţi, umflaţi de ploaie. Dedesubt, acolo unde se zbătea nevăzută marea, urca spre ei un vuiet adânc, necurmat, învolburat, de parcă milioane de tunuri ar fi bubuit fără răgaz un glas apocaliptic, un muget asurzitor, ca sfârşitul lumii, ca porţile potopului larg desfăcute... Oceanul, răscolit de vijelie, lua cu asalt coastele Angliei.

Snider, ud până la piele, mergea în faţă, aplecat din mijloc. La câţiva paşi de balustradă, se opri.

— Să ne prindem de mână! strigă Alex, întinzându-i-o pe-a lui. Se uită în jur.

Un alt trăsnet. O lumină vie, spectrală, cotropi aleea, în fracţiunea de secundă respectivă, îi zări pe Caroline şi pe Jowett, în haine de ploaie, alergând aplecaţi înspre ei.

Ţinându-se de mână ca doi copii, Joe şi Snider statură să-i aştepte.

— Sărmanu bunicul! strigă Caroline. Cu orice preţ trebuie să ajung la el! Hai, Joe! Domnul Jowett a fost atât de bun şi m-a ajutat să ajung până aici, dar acum se va întoarce cu domnul profesor! Rămânem noi acolo cu bunicul, până trece furtuna!

— Locul acela e periculos! strigă Jowett arătând înspre balustradă, cu buzele aproape lipite de urechea lui Alex. Să înaintăm în lanţ, prinzându-ne de mâini!

Joe aprobă din cap. Ei doi o încadrară pe Caroline,

Snider apucă mâna lui Jowett şi îşi continuară drumul. Ploaia îi orbea, apa, şiroind de pe păr, le intra în ochi. Mai mult bâjbâind, Alex se prinse de balustradă. Mugetul, care venea de jos, era atât de înfiorător, încât fu cât pe ce să dea înapoi, deşi ştia că valurile n-aveau cum să ajungă până acolo. Părea că se sparg chiar sub picioarele lor. Cotiră la stânga, prinzându-se de balustradă şi cu senzaţia că un pas greşit ar fi de-ajuns pentru a fi cu toţii măturaţi în abisul negru.

...Înaintarea lor, printre şuvoaiele ploii care le bătea în faţă, se întrezări pavilionul. Încă un trăsnet. Caroline îşi ascunse faţa în umărul lui Alex. Încă cinci paşi, încă patru...

Uşa pavilionului era deschisă.

„A înnebunit moşneagul... îşi zise Joe. Plouă cu găleata! O să-i inunde duşumeaua."

Încă un pas. Intrarea în pavilion era ferită de vânt. Uşa se deschidea înăuntru.

Se năpustiră toţi patru şi se opriră în prag. Profesorul Reginald Snider nu scoase o vorbă. Rămase ca împietrit, fără să simtă apa care-i curgea pe faţă de pe părul ud şi răvăşit. Joe Alex se frecă la ochi. Toată fiinţa sa striga cu desperare: nu, nu e posibil! Am fost înşelat! Înşelat... Cum de s-a putut întâmpla?!

Dar se întâmplase, lucrul acesta îl înţelesese din prima secundă.

James Jowett făcu un pas înainte şi înlemni şi el.

— Cum se poate?... rosti el atât de încet, că dacă Joe nu s-ar fi aflat chiar lângă el vorbele i s-ar fi pierdut în urletul vijeliei, care scutura acoperişul şi vuia în jurul pavilionului. Cum se poate?... El...

Jowett amuţi.

Caroline Beacon rosti şi ea, şi glasul i se frânse:

— Bunicule... bunicule... Ce înseamnă glumele astea proaste?... Iar!... Dădu să înainteze, dar Joe o opri.

— Nu e nicio glumă... zise el încet. De data asta, generalul Somerville e mort cu adevărat.

Trăsni din nou, undeva foarte aproape. Lumină. Penumbră. Lumină. John Somerville era aşezat la birou. Dacă pe piept, în locul în care bate inima, nu i s-ar fi lăţit o pată mare roşie, s-ar fi putut crede că doarme. Capul îi era căzut pe spate, ochii închişi, iar pe chip i se aşternuse o expresie de pace absolută. Una din mâini se odihnea fără vlagă pe masă, acoperind fotografiile împrăştiate ale lui Yeti şi Ladni, cealaltă atârna de-a lungul fotoliului, aproape atingând podeaua, unde, chiar lângă degetele rigide şi descărnate ale cadavrului, zăcea un revolver uriaş, un Colt de calibrul 45.

Joe făcu un pas, atinse cu dosul palmei fruntea generalului şi se retrase, lăsând mâna în jos. Fruntea era rece.

Nimeni nu se clintise. Chiar în acea clipă, printre mugetele talazurilor şi urletul, vijeliei, se auzi un strigăt slab, îndepărtat

— Tăticuuuleee!

Jowett se răsuci brusc şi se repezi afară. Agăţându-se de balustradă şi aplecându-se mult peste ea, izbuti s-o apuce pe Dorothy Snider, care, în fugă, alunecase. O trase spre el, dar picioarele fetei, care, atârnate în gol deasupra prăpastiei, se mişcau deja într-un film rulat cu încetinitorul, refuzau s-o asculte.

Joe alergă să-i vină în ajutor, dar Jowett, cu un efort supraomenesc, o trase pe Dorothy pe platforma stâncoasă, o luă în braţe şi intră în pavilion.

Abia acolo, răsuflând din greu, îi dădu drumul.

Dorothy, care era ca hipnotizată şi în chip vădit nu-şi dădea seama că scăpase cu o clipă înainte de la moarte, se holba la corpul din fotoliu. Deodată, întinse mâna înspre Somerville şi izbucni într-un râs oribil, dementţial.

— El... el. Glasul i se stinse până aproape de şoaptă. E mort... e mort..

Închise ochii şi se prăvăli pe podea leşinată.

Capitolul 11
Stăpânul meu va fi răzbunat

Ploaia continua să cadă, dar vijelia se mai potolise. Cerul se mai luminase. Telefonul se afla în hol. Fără un cuvânt şi fără să se uite îndărăt, Joe intră primul în casă şi se duse direct la aparat.

În timp ce ridica receptorul, auzi în spatele său nişte paşi uşori. Din fericire, Caroline nu mai plângea...

Dar nu întoarse capul. Nu se simţea în stare s-o privească în ochi.

— Aici Teinghmouth 48—88! rosti el în receptor, străduindu-se să vorbească pe cât posibil calm şi răspicat. Cu cel mai apropiat post de poliţie, vă rog!

Glasul feminin, indiferent, care răspunse la celălalt capăt al firului, părea să vină dintr-o altă lume, străină de orice agitaţie, cu griji banale, cu bucurii meschine.

Un ultim tunet îndepărtat. Stropii de ploaie izbeau tot mai rar în geamurile mari ale uşii duble. Aşteptă.

Înălţă capul, nu fără un efort îi privi pe cei de lângă el. Reginald Snider, în picioare, o ţinea pe după umeri pe Dorothy, a cărei faţă era şi acum de o paloare cadaverică; cu toate că îşi revenise, în ochii ei mai stăruia o expresie de groază. Jowett se uita la Alex în tăcere, liniştit, gânditor, de parcă n-ar fi realizat încă întreaga grozăvie a celor petrecute.

Caroline stătea cu ochii închişi. Se rezemase cu umerii de perete şi buzele îi tremurau. Joe îşi dădu seama că încearcă din răsputeri să-şi stăpânească plânsul. Ce va fi gândind în momentele acelea?...

Apăsă maşinal pe furcă. De ce o fi întârziind telefonista să-i facă legătura cu poliţia?... Ce era oare în mintea Carolinei?

Întoarse capul. Venise aici cu ea anume ca să apere fragila viaţă a moşneagului acela, pe care îl iubea şi care şi el, o iubea, în felul lui, niţel cam ciudat...

În aceeaşi clipă, îşi aminti că de aici înainte Caroline era stăpâna casei. Şi el, care nu mai departe decât acum vreun ceas îi spusese că generalul va trăi mult şi bine! Să mai fi fost în viaţă bătrânul acum un ceas?...

— Postul de poliţie din Hilborough! răsună în receptor un glas indiferent de bărbat. Vă ascult!

— La aparat Joe Alex... Joe inspiră adânc. Telefonez din Mandalay House... Ezită o fracţiune de secundă. Generalul John Somerville a decedat adineaori, în... în împrejurări suspecte. V-aş ruga să veniţi fără întârziere la faţa locului. Şi încă ceva: v-aş ruga să-mi faceţi legătura cu comisarul Parker de la Scotland Yard.

— Nu e nevoie, răspunse glasul necunoscut. Domnul comisar Parker se găseşte aici, lângă mine.

— Cum?! făcu Alex. E la dumneavoastră?

— Da. Glasul rămăsese la fel de nepăsător. Îi pasez receptorul.

— Alo! rosti Ben. Ce s-a întâmplat?

— Generalul Somerville e mort... repetă Alex, simţind că nu va lipsi mult şi nu va mai fi capabil să scoată o vorbă. N-ai putea să vii imediat? E nevoie să

vină şi medicul, fotografii etcaetera... Se străduia să vorbească cât mai calm.

— Mort?! În vocea lui Parker răzbătea o uimire mărginită. Dar, după câte ştiu, erai acolo...

Alex nu răspunse pe dată.

— Da, am fost aici, spuse el şi îşi muşcă buzele. În momentul de faţă, Hicks stă de pază lângă cadavru.

— Ai aflat cum s-a întâmplat? mai întrebă Parker.

— N-am aflat... Joe oftă. Vii imediat, nu?

— Se-nţelege... O scurtă pauză. Iartă-mă, Joe... zise Ben Parker. Întreb şi eu ca un idiot! Vin imediat.

Alex lăsă încet receptorul pe furcă.

— V-aş ruga să fiţi amabili şi să vă duceţi în camerele dumneavoastră... rosti el cu un glas obosit, şi să nu le părăsiţi decât în caz de absolută necesitate. Urmează să vină poliţia.

— Poliţia?... repetă încet Snider.

— Da, poliţia... Joe scoase din buzunar pachetul de ţigări îmbibat de apă, căută îndelung una cât de cât uscată şi o aprinse. Uitându-se lung la chibrit, se întreba: „Cum se face că nu-mi tremură mâinile?... Cum e posibil?”

Fără o vorbă, Snider, Dorothy şi Jowett se îndreptară spre scară. Caroline rămase mai departe lipită de perete. Deschise ochii şi-i privi pe cei trei care se îndepărtau, dar parcă fără să-i vadă.

„Nu sunt de faţă nici Meryl Perry, nici Cowley... gândi Joe. Lucru cât se poate de normal. Mai curios e că ne-am nimerit cinci inşi, pe ploaie şi furtună, în preajma cadavrului, când a fost descoperit. De unde or fi răsărit?”

— Caroline... rosti el şoptit. Ştiu ce gândeşti...

Fata deschise ochii.

— Mă gândeam... mă gândeam că, orice ai fi făcut,

n-ai fi putut preîntâmpina nimic din cele întâmplate, nu-i aşa?... spuse ea cu o voce surdă. Şi nicio lacrimă încă! Lacrimile aveau să vină mai târziu, sau poate peste câteva clipe. Sau poate abia către seară?...

— Da, n-am putut face nimic.

Caroline rămase tăcută o clipă.

— El... a murit întocmai aşa cum a prezis individul acela, în scrisoarea adresată lui Ben Parker... murmură ea. Am ştiut cu toţii că aşa se va-ntâmpla...

— Da... Joe se uită pe fereastră. Dar ce n-ai ştiut tu este că bunicul tău, cu mâna lui, *a scris scrisorile acelea trimise Scotland Yardului.*

— Joe! Ce spui! Caroline se uita la el îngrozită. Cum, el, cu mâna lui?!

— Toate cele trei scrisori, el le-a scris... Alex trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să sară, în clipa următoare, de pe mal, într-o apă adâncă. Să nu crezi că vreau să mă justific. Dar astăzi, în timp ce băteam parcul în lung şi-n lat, nu căutam să-l păzesc pe bunicul tău, ci pe omul pe care intenţiona el să-l împuşte. Curând după ce-am sosit la Mandalay House, mi-am dat seama că el a scris scrisorile acelea. De altfel, Chanda a fost la mine aseară şi mi-a explicat exact despre ce era vorba. Generalul Somerville voia să ucidă pe un... un şantajist. Singura problemă care mi se înfăţişa era să-i împiedic să se întâlnească... Hicks şi cu mine supravegheam grădina. Chanda se afla la una din ferestruicile podului, scrutând marea, unde, de altfel, patrula şalupa poliţiei...

— Şi cu toate astea, omul acela a izbutit să... murmură Caroline.

— Nu ştiu! Nu cred... Joe, obosit, clătină din cap. Nu s-a mai întâmplat niciodată ca un şantajist să-şi ucidă

victima... E lipsit de sens. În afară de asta, e exclus ca vreun străin să fi pătruns pe domeniu.

— Joe... Dar testamentul? De ce tocmai ieri l-a schimbat, şi nu altă dată? Dacă a fost şantajat... crezi că e posibil să se fi sinucis?...

— Posibil ar fi. Alex dădu din cap. Dar, pentru a ne convinge, trebuie să aşteptăm opinia medicilor legişti...

Se întrerupse. Chanda cobora scara încet. Se opri. Privirea sa o aţintea pe Caroline.

— Oh, Chanda!... Caroline alergă spre el şi îşi ascunse capul la pieptul lui. Abia acum i se frânse glasul. Bunicul nu mai e... nu mai e...

Bătrânul birman îi cuprinse cu blândeţe umerii şi, fără un cuvânt, îndreptă privirea spre Alex.

— Da, zise Joe, l-am găsit pe generalul Somerville în pavilion...

— Şi noi, care trebuia să-l păzim... Chanda mângâia maşinal capul fetei, care hohotea încet. Dar numai zeii cunosc clipa şi locul.

Alex întoarse fără voia lui privirea spre silueta mare de bronz a lui Budha în contemplaţie, care împodobea holul. Budha zâmbea, cu zâmbetul său senin şi fără moarte.

— Iar eu, din păcate, nu sunt decât un biet om... murmură.

— A fost ucis, domnule?

— Nu ştiu. Vom afla asta în curând.

— Cine a fost ucis? Meryl Perry intră fără zgomot, venind dinspre muzeu, şi se opri, cu ochii la Caroline, care contenise din plâns, dar nu ridicase capul de pe pieptul lui Chanda.

— L-am găsit pe generalul John Somerville în pavilion... mort, repetă Joe pentru a treia oară în

decurs de câteva minute.

— A murit... murmură Meryl, Caroline dragă, dacă ai şti ce rău îmi pare...

Caroline îşi îndreptă trupul şi o privi absentă. Fără să spună o vorbă, desfăcu a neputinţă braţele, lăsându-le apoi să cadă, lipsite de vlagă, în jos.

Joe se uită lung la Meryl Perry. Treptat, sentimentul înfrângerii, al umilinţei era înlocuit în sufletul său, de un altul. Deschise gura. Dădu să spună: „Dumneavoastră aţi fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă, nu-i aşa? N-aţi observat nimic deosebit în comportarea lui sau în pavilion?”... Renunţă însă şi întrebă cu totul altceva:

— Nu cumva l-aţi văzut pe inginerul Cowley?

Meryl ridică repede capul.

— Nu. Nu l-am mai văzut de la micul dejun.

— Voiam doar să-l informez şi pe dânsul despre nenorocirea întâmplată. Acum v-aş ruga să mergeţi în camera dumneavoastră, de acord? Urmează să sosească poliţia.

— Bineînţeles. Meryl se îndreptă spre scară, dar, ajungând în dreptul Carolinei, se opri: N-ai nevoie de mine, draga mea? Ce-ar fi să vii şi tu sus cu mine? Domnul Alex îmi închipui că va fi... ezită, căutând cuvântul corespunzător, foarte ocupat, nu-i aşa? Se întoarse spre Joe, aşteptând aprobarea acestuia. Alex dădu din cap.

— Eşti udă toată, Caroline, ai face bine să te schimbi...

Joe se grăbi să întoarcă privirea. Ce lucruri oribile se petrecuseră: bunicul John mort aproape sub ochii lui, iar el ce făcuse?... Nici măcar nu auzise împuşcătura! Să fi căzut, chiar atunci, unul din trăsnetele acelea blestemate?

Caroline dădu din cap şi se lăsă, fără să se împotrivească, cuprinsă de după mijloc de Meryl. Cele două fete plecară împreună. Chanda însă nu se urni din hol. Unul în faţa celuilalt, el şi Joe, rămaseră tăcuţi un răstimp destul de lung.

— Sunt convins că, de ieri încoace, ai încetat să te mai temi pentru viaţa bătrânului... rosti Joe cu glasul coborât. Sosise, nu-i aşa, „faimosul” Joe Alex care, bineînţeles, trebuia să prevadă... şi să zădărnicească orice tentativă de asasinat... Aşa s-ar fi părut, după imaginea pe care mi-au ticluit-o ziarele: „faimosul Joe Alex, care în viaţa lui n-a comis nicio greşeală!”

Tăcu şi scutură din cap, ca un om care a primit o lovitură neaşteptată şi încearcă să-şi vină în fire.

— În ziua în care a împlinit nouăzeci de ani, rosti abia auzit Chanda, m-a luat de mână dimineaţa, de cum s-a sculat, şi mi-a strigat vessel:

„Ştii ce-o să se întâmple cu mine după moarte?”

„Nu ştiu, stăpâne... i-am răspuns. Unii din noi credem în viaţa de dincolo, alţii nu credem – adevărul nu-l cunoaşte însă nimeni...”

„Eu, însă, ştiu! Zbârcitul meu suflet o va porni în croazieră peste mări!

„Încotro, stăpâne?”

„Într-acolo unde şi tu te vei duce, dar în viaţă fiind, de îndată ce voi închide ochii: «Să mă-mbarc, să trec odată de Suez, să mă aflu-n ţara, unde nu se ştie decalogul şi-unde e stăpână primăvara; clopotul pagodei cheamă, şi-l aud, şi-aş vrea să fiu la Moulmein, pierdut spre largul mişcător şi argintiu.»”

— Cunoaşteţi această poezie a lui Kipling, nu-i aşa? Ei bine, de la ea i s-a tras generalului moartea, zic eu, din cauza ei a cumpărat statuia aceea a templului din Moulmein. Poate va fi crezut că sufletul îi va fi mai

bine primit în Birmania după o asemenea faptă? Cine ştie, poate nu va fi crezut nimic, singura lui dorinţă fiind ca, în clipa morţii, să-şi amintească de colţul acela de lume, unde şi-a trăit tinereţea, liber şi fericit. Nu ştiu care e adevărul. În ce mă priveşte, sunt încredinţat că, în clipa asta, sufletul lui străbate în zbor deşertul Suezului, îndreptându-se către Răsărit. Dumneavoastră, desigur, aveţi alte concepţii despre moarte: sunteţi un alb şi, ca atare, format la şcoala raţiunii, a logicii. Tocmai de aceea v-aţi şi abătut de la logică. Ziceţi că aţi greşit, dar în ce fel? Aţi pierdut din vedere unele lucruri?... Oare puteaţi să cunoaşteţi viitorul în măsura în care îl cunosc zeii? Nu! Dumneavoastră ştiaţi doar atât, că generalul se pregăteşte să-l ucidă pe şantajist, la ora unsprezece şi jumătate. Nici eu nu ştiam mai mult... în ce fel a fost ucis?

— După câte mi-am dat seama, de glontul unui Colt de calibrul 45. Era arma lui?

— Da... Chanda aprobă din cap. Dar cum de s-a putut întâmpla? Am stat la fereastră tot timpul şi ar fi trebuit să aud împuşcătura. Detunătura Coltului e foarte puternică.

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu. Joe îşi desfăcu braţele, deznădăjduit. Nici eu n-am auzit împuşcătura, nici Hicks... omul meu, care s-a aflat şi el prin preajmă... Poate că moartea a survenit după ce s-a dezlănţuit furtuna. Totuşi...

— Tunetele şi trăsnetele ar fi putut să acopere zgomotul împuşcăturii... murmură Chanda. A fost o furtună foarte violentă...

— Da. Dar, în timpul furtunii, Hicks stătea de pază şi n-a scăpat o clipă din ochi intrarea în pavilion. Nimeni n-ar fi putut răzbate până acolo şi cu atât mai

puţin să plece, fără să fie văzut... Joe înălţă capul. După părerea dumitale, ar fi putut generalul Somerville să se sinucidă?

— Dacă ar fi putut... Chanda îşi potrivi fără grabă faldurile veşmântului său negru-auriu. Oricine îşi poate lua viaţa atunci când nu întrevede altă ieşire dintr-o situaţie dramatică. Numai că generalul Somerville nu era omul care să nu lupte până la capăt, îi era dragă viaţa. Şi apoi, de ce să caute moartea un om de nouăzeci de ani, care oricum ştie că nu mai are mult de trăit?

— Ultimul argument poate întări la fel de bine şi cealaltă supoziţie... murmură Joe. S-o fi temut că Plumkett, dacă scapă nevătămat, îl va compromite definitiv. Zvonurile despre o astfel de tranzacţie nelegală, ca şi procesul ce i-ar fi fost intentat, nu i-ar fi întinat numele doar, ci i-ar fi compromis şi munca ştiinţifică de o viaţă întreagă...

— Dar de ce să fi recurs la acest act disperat înainte de a-i fi fost intentat procesul, înainte de a fi compromis? Plumkett voia bani, nu? Iar generalul avea de gând să-l reducă la tăcere pentru vecie... Dar nici Plumkett nu şi-a făcut apariţia la ora convenită, şi nici generalul n-a apucat să-l omoare... Chanda rămase gânditor câteva clipe. Apoi se apropie şi mai mult de Alex.

— Da? Joe îndreptă spre el o privire descumpănită. Rememora momentul când intrase în pavilion. Fruntea lui Somerville era rece, rece de tot. Iar furtuna de câte minute se dezlănţuise – de cinci, de zece?

— Mister Alex, înţeleg ce e în sufletul dumneavoastră. Vă gândiţi la Caroline şi la faptul că i-aţi înşelat încrederea tocmai într-o împrejurare când

avea cea mai mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da... Joe aprobă din cap. Cred că, în locul ei, aş fi gândit că Joe Alex s-a dovedit incapabil să-mi salveze bunicul de la o moarte violentă, în ciuda faptului că s-a aflat tot timpul în preajma lui.

— De aceea aţi şi prefera să se fi sinucis... Ştiind că bunicul ei şi-a luat singur viaţa, Caroline ar înţelege lesne că nimeni n-ar fi putut să-l împiedice...

— Da.

— Şi, totuşi, nici dumneavoastră nu credeţi în această sinucidere. De ce?

— Pentru că nici eu, nici dumneata, nici Hicks n-am auzit împuşcătura. Măcar unul dintre noi ar fi trebuit s-o audă. Şi nici în timpul furtunii nu se poate să fi avut loc sinuciderea, deoarece, atunci când am intrat noi în pavilion, era complet rece. Nu sunt medic, dar am avut sub ochi destui oameni împuşcaţi ca să ştiu atâta lucru... Clătină cu hotărâre din cap. Nu pot să înţeleg... adăugă el aproape în şoaptă.

— Am să aştept... Chanda îşi înclină fruntea.

— Să aştepţi, ce? făcu Joe, care nu înţelesese.

— Încă demult hotărâserăm amândoi că dacă stăpânul meu va muri înaintea mea, eu voi pleca la Moulmein, ca să-mi închei viaţa aşa cum orice om doreşte să şi-o încheie: pe pământul străbunilor săi, pentru ca pulberea osemintelor sale să se amestece cu pulberea osemintelor lor. Am să aştept însă până ce veţi afla...

— Ce anume să aflu?

— Adevărul asupra celor petrecute astăzi în pavilion. Fiindcă eu ştiu prea bine că el nu şi-a luat singur viaţa, deşi n-aş putea aduce nicio dovadă poliţiei dumneavoastră, care, precum se ştie, nu ia în

considerare decât dovezile ce ţin de lumea faptelor şi a obiectelor materiale şi nu pe cele din planul ideilor, de fapt singura lume adevărată şi din care izvorăsc, ca palid reflex, aşa-numitele fapte şi obiecte materiale... În ţara mea, mister Alex, bărbaţii nu-şi smulg părul din cap şi nu se văicăresc în faţa suferinţei. În ce mă priveşte, l-am iubit pe stăpânul meu ca pe un părinte şi ca pe un frate. Viaţa întreagă mi-am trăit-o alături de el. Şi ştiu un singur lucru că dacă s-a găsit cineva să-l ucidă pe omul acesta bătrân şi lipsit de apărare, fapta aceasta mârşavă se cuvine să fie răzbunată.

— Dacă a fost ucis... Joe înălţă capul şi-l privi drept în faţă pe bătrânul birman; ochii săi cenuşii şi calmi, o clipă, străluciră intens. Omul care a făcut-o va plăti cu viaţa!

— Pedeapsa cu moartea a fost abolită în această ţară, murmură Chanda.

— Aşa e... Alex dădu din cap. Uitasem.

Dar glasul lui sunase pesemne ca o făgăduială, deoarece bătrânul birman îşi înclină fruntea şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Alex.

— Sunt pe deplin încredinţat că stăpânul meu va fi răzbunat.

În aceeaşi clipă, se auzi un uruit de motoare, şi două automobile negre se opriră la intrarea în Mandalay House.

Capitolul 12
Zece mii de lire sterline

Furtuna se potolise. Rezemat de balustradă, Joe se uita în adânc, la valurile care continuau să se zbuciume, izbindu-se de ţărm. Panaşele lor de spumă albă se înălţau din abisul tunător, se sfărâmau de stânci şi cădeau risipite într-o puzderie de stropi mărunţi, dar înainte ca să se volatilizeze, un alt perete lichid atingea ţărmul, se năpustea asupra stâncilor întunecate şi lucioase, şi marea îşi reîncepea cazna zadarnică. Dezlănţuire cumplită şi fără noimă a unor energii ferecate într-un cerc în veşnică rotire... Prima rază de soare se strecură printre marginile zdrenţuite ale norilor, luminând acolo, în adâncime, frământarea de iad a talazurilor. Întreaga privelişte, cu stânci, cu valuri înspumate şi înalte, se lumină dintr-o dată şi din neagră se făcu verde.

Ocolind privirea lui Parker, pe care îl avea alături, Joe înălţă capul şi se uită în stânga, unde, la capătul cărării tăiate în stânca ce începuse să se zvânte, se afla pavilionul. Aburi uşori se ridicau de pe acoperişul clădirii şi un fel de pâclă străvezie se ţesuse deasupra lui, împrăştiată alene de vântul acum fără putere. Arşiţa revenise. Aburii se întorceau în cerul de unde, nu cu mult înainte, căzuseră în chip de stropi mari şi grei ai unei ploi de vară torenţiale... Joe se gândi la sufletul lui Somerville. Chanda, mai mult ca sigur, şi-l

imagina în chip de norişor alb călătorind către îndepărtatul ţărm, unde, printre palmierii aplecaţi deasupra apelor calme, se afla străvechea pagodă din Moulmein... unde „răsăritul izbucneşte ca o furtună dinspre China şi sfâşie cerul...”

Prin uşa deschisă a pavilionului, se întrezăreau siluetele câtorva bărbaţi ce se mişcau tăcuţi şi fără grabă prin încăpere.

— Se face frumos... murmură Beniamin Parker.

Joe aprobă muteşte din cap, fără să-l privească, şi se trase îndărăt cu un pas, pentru a face loc unor inşi în halate albe care se iviseră pe cărare şi care duceau o brancardă rabatabilă, goală. Cei doi oameni purtau pantofi cu tălpi de cauciuc, şi paşii nu li se auziră de fel călcând pe cărarea tăiată în stâncă. Joe se uită după ei până ce intrară în pavilion.

— Nici nu m-ai întrebat ce caut pe aici, spuse Parker.

— Nu. Nu te-am întrebat. Abia acum ridică Joe privirea spre el şi schiţă un zâmbet, care însă se stinse înainte de a se înfiripa. Am să te întreb şi lucrul ăsta, dar mai târziu, bine? Bănuiesc că n-ai venit chiar de florile mărului...

— Evident că nu!

Parker se întoarse cu spatele la prăpastia în adâncul căreia mugea marea şi care se căsca la o palmă de balustradă.

— Am venit fiindcă...

Se întrerupse. Cei doi oameni în alb se întorceau. Se angajară pe cărarea stâncoasă purtând cu grijă brancarda. Alex şi Parker se lipiră de balustrada de fier, pentru a le permite să treacă. Brancarda se legăna uşor. Se vedea numaidecât că povara pe care o cărau cei doi sanitari nu era grea de fel. Corpul,

acoperit cu un cearşaf alb, părea mai degrabă trupul mărunţel şi firav al unui copil. În urma cadavrului, păşea un bărbat ce ducea pe umăr un stativ, iar în spatele său, altul, ajutorul său pesemne, care căra două lădiţe. Îi urma specialistul dactiloscop, un bărbat cărunt, însoţit şi el de ajutorul său, apoi doi detectivi, ţinând fiecare în mână câte două plicuri cafenii mari cu menţiunea: EVIDENŢA CAZULUI Nr... Convoiul îl încheia un domn cărunt, în impermeabil şi pe cap cu un melon negru, purtând într-o mână o umbrelă înfăşurată strâns, iar în cealaltă o trusă neagră, semnul distinctiv al profesiunii sale.

— Când ne veţi putea comunica, domnule doctor, concluziile dumneavoastră? întrebă Parker.

Domnul cu melon se opri locului, într-o postură plină de demnitate, şi-l măsură pe comisar cu o privire la fel de demnă.

— Dacă vă referiţi la rezultatele autopsiei, puteţi fi convins că voi purcede fără întârziere la efectuarea ei. Dar cât anume va dura cercetarea cadavrului, n-aş putea preciza. Depinde de o serie întreagă de circumstanţe legate strict de domeniul medicinei... Tuşi cu demnitate. Da, de o serie întreagă de circumstanţe. Unde să vă trimit raportul?

— V-aş rămâne îndatorat, domnule doctor, dacă mi-aţi transmite prin telefon, aici la Mandalay House, primele rezultate ale autopsiei. Numele meu este Parker. Sunt adjunctul şefului serviciului de criminalistică din Scotland Yard... Scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o înmână doctorului. Trebuie să încep ancheta şi, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, factorul timp contează enorm. Iată de ce voi aştepta cu nerăbdare verdictul dumneavoastră...

— Anchetă, domnule comisar? Doctorul vârî

maşinal cartea de vizită în buzunarul impermeabilului. Nu mă hazardez să dau vreun pronostic, totuşi am impresia că sinuciderea este un fapt aproape stabilit, nu găsiţi?... Ezită. Desigur, nu e o aserţiune, nu, câtuşi de puţin... Totuşi, judecând după cele observate la prima vedere, adică după poziţia corpului, ne găsim mai mult ca probabil în faţa unei sinucideri. Chiar cu ochiul liber, se poate constata că glontele a fost tras de foarte aproape... E adevărat că n-a străbătut corpul, aşa încât e greu de stabilit din ce unghi a fost tras. Lucrurile acestea le va elucida autopsia...

Îşi săltă melonul şi dispăru pe aleea care ducea spre conac. În chip vădit, cuvintele „Scotland Yard” îi făcuseră impresie.

— Experţii ăştia de provincie!... mormăi Parker. Măcar de-ar avea şi pricepere pe măsura înfăţişării şi comportării sale! Dar ia mai dă-l dracului! Hai, să mergem!

Porniră în direcţia pavilionului. Agentul care stătea aşezat pe prag se ridică şi îşi scoase ţigara din gură.

— Rămâi aici, Brover, spuse adjunctul şefului serviciului de criminalistică, până ce te va înlocui cineva. Am să dau dispoziţie să ţi se aducă ceva de mâncare... Se întoarse spre Alex. Presupun că nu vom întâmpina greutăţi din punctul acesta de vedere?

— Fireşte că nu... Joe aruncă o privire în pavilion.

Brover ieşi afară şi se opri lângă balustradă, uitându-se în largul mării.

— Cum a fost posibil să se întâmple ce s-a întâmplat?... murmură Joe. Şi totuşi, s-a întâmplat...

— Ce să se întâmple?

Alex se întoarse şi îl privi lung.

— Oh, am ajuns să nici nu mai ştiu ce vorbesc! Dar

gândeşte-te, e vorba de un Colt de calibrul 45, care bubuie ca un tun. Bineînţeles, ar fi putut avea amortizor. Dar n-o să-mi spui că generalul Somerville, după ce-a răposat, s-a ridicat binişor şi a aruncat amortizorul în mare?... Presupun că oamenii tăi au cules amprentele digitale de peste tot pe aici?

Parker aprobă din cap. Alex se apropie de birou. Privi o clipă duşumeaua, pe care era desenată cu creta poziţia picioarelor mortului. Alături, conturul revolverului...

— Pe undeva pe aici s-au aflat zece mii de lire în bancnote... zise el abia auzit. Nu le-aţi găsit, nu-i aşa? Unde or fi?

— Zece mii de lire?! Parker ridică din sprâncene. Nu mi-ai vorbit până acum de banii ăştia...

— Nu. Pentru întâia oară în viaţa mea, mi-am pierdut şi eu capul, Ben... şi în aşa hal, că abia acum încep să mă dezmeticesc... Se strădui să zâmbească, dar se dădu bătut. N-am fost în stare să preîntâmpin nenorocirea. Şi n-aveam altceva de făcut decât să-l împiedic pe Somerville să se întâlnească cu acel Plumkett... Precum vezi, individul a izbutit să se strecoare, într-un fel sau altul, până aici... Parcul e năpădit de ierburi înalte, iar eu şi Hicks nu suntem decât nişte bieţi oameni. Dacă Plumkett s-a furişat în pavilion, l-a ucis pe general şi a pus mâna pe cele zece mii de lire. Strânse pleoapele. Cum am să mă mai pot uita în ochii fetei aceleia? Îşi pusese toată nădejdea în mine...

— Nici Plumkett, nici vreun alt străin n-a pătruns în Mandalay House sau în parc...

Tonul comisarului fusese atât de peremptoriu, încât Alex, ridicând iute ochii, îl privi stupefiat.

— De unde ştii?

— Pentru că aseară, după ce am primit telefonul lui Hicks, am luat măsuri speciale de securitate. Am pus să fie supravegheate toate debarcaderele din regiune care închiriază bărci şi şalupe, iar oamenii mei aveau ordin să mă anunţe imediat dacă cineva vrea să ajungă pe mare la Mandalay House. În plus, încă de aseară, domeniul a fost înconjurat, de la distanţă, de un lanţ de agenţi. În afară de lăptar, de băiatul de la brutărie şi de furgonetul măcelarului n-a putut pătrunde nimeni pe domeniu. Furgonetul a fost ţinut tot timpul sub observaţie şi, sub un pretext oarecare, controlat la reapariţia lui pe şosea. Eu însumi am sosit în oraş la şase dimineaţa şi am preluat conducerea operaţiunii.

— Hicks mi-a spus că a vorbit cu tine la telefon... mormăi Alex. Erai la Londra. De ce ai făcut toate astea, Ben?

— Eram aici, nu la Londra, iar sergentul Hicks a primit de la mine un ordin, pe care văd că l-a respectat cu stricteţe; n-are rost să te superi pe el, şi nici pe mine, fiindcă mi-am permis această nevinovată minciună... De ce am făcut toate astea?... Parker chibzui o clipă. Nu voiam să te încurc. N-aveam niciun motiv să cred că înconjurând Mandalay House de departe cu un cordon de oameni şi venind eu însumi încoace ţi-aş încurca socotelile. Dacă s-ar fi ivit vreo complicaţie neprevăzută, aş fi putut să-ţi viu în ajutor. După cum se vede, am avut dreptate, în parte. Acum, povesteşte-mi ceea ce ştii...

Joe îi povesti, pe scurt, cele întâmplate. Când termină, Parker fluieră uşor printre dinţi.

— Vasăzică, scrisorile acelea el le-a scris. Acum îmi explic eu unele lucruri... Într-adevăr, nimic nu te îndreptăţea să presupui că pe Somerville îl ameninţă

vreo primejdie, în afară de întâlnirea cu Plumkett. Iar Plumkett n-a închiriat nicio ambarcaţiune şi nici pe uscat nu s-a strecurat pe domeniu. Cu toate astea, generalul a fost ucis... doar dacă nu e vorba totuşi de o sinucidere! S-a găsit un individ să-l şantajeze. Fapte adânci, de o viaţă întreagă se puteau dezvălui, era foarte bătrân, şi ştia că oricum nu i-a mai rămas mult de trăit. Nu e exclus să fi ales moartea prin sinucidere pentru a ieşi din încurcătură.

— Şi să fi renunţat la plănul suprimării lui Plumkett, elaborat cu „maximă precizie”, să nu fi aşteptat întâi confruntarea cu şantagistul? Joe clătina din nou din cap. În plus, nimeni n-a auzit împuşcătura! Iar un amortizor n-a fost găsit. În afară de asta, aş vrea să ştiu unde sunt cele zece mii de lire. La ora opt dimineaţa, dacă ar fi să mă încred în mărturia lui Chanda, şi deocamdată n-am niciun motiv să mă îndoiesc de spusele lui, voluminosul teanc de bancnote se găsea aici, în pavilion. Dacă nu vor fi găsiţi banii... Se opri.

— Vom trage concluzia că generalul Somerville nu s-a sinucis, ci a fost asasinat, iar banii furaţi.

Alex dădu din cap şi deschise gura, vrând pesemne să aprobe ultimele cuvinte ale prietenului său, dar se răzgândi. Abia peste câteva clipe, zise:

— Nu neapărat, Ben... Din păcate, se pot compune o mie şi una de variaţiuni pe această temă: de exemplu, că generalul i-a dat banii lui Meryl, atunci când ea a venit să-i aducă fotografiile, şi pe urmă s-a sinucis. Şi mai e şi un alt sfert de oră... aproximativ între orele opt şi douăzeci şi opt şi treizeci şi cinci dimineaţa, dacă-mi amintesc bine, când Chanda a făcut drumul întors după ce îl condusese pe general, iar eu mă aflam încă la masă. Hicks supraveghea în

momentul acela parcul dinspre pajişte. În acel sfert de oră, Somerville s-a aflat singur în pavilion. În minutele acelea ar fi putut încredinţa banii cuiva, lucru foarte puţin probabil, dar nu cu totul exclus, din moment ce banii nu mai există. Dar precis nu mai există?

— Oamenii mei au verificat fiecare petic de hârtie şi am scotocit prin toate ungherele... Parker ridică uşor din umeri. Ştiu că, oricum, tot ai să le controlezi încă o dată singur... Oftă. Grozav aş vrea să fie vorba de o sinucidere...

— Nu mai mult decât mine... Alex se uită în jur cu atenţie. Dar n-a fost ucis în niciun caz în sfertul acela de oră, fiindcă, cu câteva minute înainte de nouă, l-am văzut şi era încă în viaţă. Se mişca. L-a văzut şi Jowett, eram împreună cu el... După aceea, m-am aflat tot timpul la o distanţă de la care ar fi trebuit să aud împuşcătura, cu excepţia unui minut sau două, când am intrat în bibliotecă şi l-am văzut pe profesorul Snider – era nouă şi cincizeci. Mă uitasem la ceas. Dar, în momentul acela, în apropierea pavilionului se afla Hicks. Unde e Hicks?

— L-am învoit să se ducă să se culce, abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Vrei să-l trezim?

— Nu. Nu acum. Deocamdată nu ştim nimic, ne lipsesc rezultatele autopsiei, nu ştim nimic despre armă... Unde e revolverul?

— L-am trimis adineaori pentru expertiza balistică. Vor aştepta, mai mult ca sigur, să fie extras glontele din corp. Abia pe seară dacă vor primi rezultatul. Joe, aş vrea să te întreb ceva!

— Da?... Alex se uită din nou în jurul lui, fără să se mişte din loc.

— Te-ai aflat la faţa locului şi afirmi că Somerville

n-a putut fi împuşcat şi că nici el nu s-a împuşcat înainte de furtună. Mai târziu, unul din voi, tu sau Hicks, în cazul că n-a folosit un amortizor, ar fi trebuit să auziţi împuşcătura. Dacă aşa stau lucrurile, concluzia e clară: generalul s-a împuşcat după ce s-a dezlănţuit furtuna, cu puţin înainte de a fi ajuns voi la pavilion. Îmi închipui că era un vuiet asurzitor. Şi acum mai mugesc valurile, să adăugăm urletul vântului, răpăitul ploii, tunetele şi trăsnetele... N-aţi fi auzit nimic, nici dacă s-ar fi tras cu tunul. În acest caz, lucrurile se înlănţuie perfect, e o sinucidere.

— Şi cele zece mii de lire în bancnote? Alex se apropie de masă, trase un sertar, apoi altul... Vrafuri de hârtii – tot felul de notiţe, foi albe acoperite cu un scris egal, deşi niţel tremurat. O cutie cu creioane colorate, frumos ascuţite, un flacon de cerneală „Skrip" marca Sheaffers... înălţă fără voie privirea spre tăblia mesei: în stânga, câteva cărţi, la mijloc o filă de manuscris, începută şi întreruptă la mijloc. În colţul de sus, numărul paginii – 341, iar dedesubt textul: „Capitolul nouă", urmat de titlul acelui capitol: *„Despre câteva erori flagrante săvârşite în ultimul timp în datarea sculpturilor metalice aparţinind şcolilor Gupta şi Pala".*

În continuare, sub titlu:

„S-ar părea că în domeniul, cu o problematică atât de complexă şi presărat cu atât de multe capcane, al periodizării sculpturii metalice indiene timpurii, cercetătorul e obligat să se aventureze cu cea mai mare prudenţă, formulându-şi concluziile abia după ce intră în posesia unor dovezi incontestabile cu privire la perioada, şcoala şi atelierul cărora le pot fi atribuite operele de artă aflate în discuţie. Dovezile

sunt eterogene: istoria precisă, atestată documentar, a unei sculpturi – lucru rar întâlnit, dar constituind de obicei o dovadă indiscutabilă mai ales dacă sculptura respectivă s-a aflat fără întrerupere în templul sau palatul în care a fost aşezată iniţial sau dacă, după izvoarele scrise, i se pot reconstitui pas cu pas peregrinările. O altă dovadă o reprezintă ansamblul de trăsături caracteristice pentru un anumit atelier, o anumită regiune sau epocă. Acest ansamblu de trăsături poate fi divizat în trăsături de ordin estetic (sesizabile cu ochiul liber) şi în trăsături de ordin tehnic care pot fi şi ele stabilite, parţial cu ochiul liber, dar care sunt legate de perioada creării sculpturii, metoda de turnare a metalului, de prelucrare, compoziţia aliajului, gradul de temperatură la care... Ce tot scriu eu aici?... la asta trebuie să mă refer, mai târziu, lucrurile sunt simple, pe când textul e haotic... Cercetătorul care îşi ia libertatea să emită verdicte în considerarea sculpturilor indiene, fără să ţină seama de complexitatea celor două ansambluri de trăsături specifice poate comite, ba chiar comite în mod fatal un şir întreg de erori flagrante. În plus, situaţia se complică prin faptul că anumite aliaje metalice şi rezolvări compoziţionale pot fi preluate de la o epocă la alta din motive rituale. Totuşi, aşa cum o Madonă europeană din secolul al XIV-lea se deosebeşte de... Nu aşa, nu aşa!... Cercetătorul care recurge doar la concluzii cu caracter general, fără să se obosească a studia toate legăturile conexe ale sistemelor de trăsături caracteristice... Asta mai târziu! Acum, atacul direct: Un exemplu de eroare flagrantă, rezultată din incompleta înţelegere a ambelor ansambluri de trăsături de către savantul cercetător, este şi grupul statuar din bronz înfăţişând pe Omul...

Nu, nu pot...”

Aici se întrerupea manuscrisul. Mai lipsea puţin până la sfârşitul paginii. Joe ridică foaia de hârtie şi o privi câtva timp, încordat.

— Ce-ai descoperit acolo? întrebă Parker. Alex îi întinse fără o vorbă hârtia scrisă, apoi, peste umărul lui, parcurse încă o dată, atent, textul.

— Ce-ţi spun rândurile astea, Ben?

— Presupun că e vorba de americanul acela, nu-i aşa?

— Da. Aşa cred, deşi nimeni nu va mai afla vreodată ce intenţiona să scrie în continuare generalul Somerville...

— Vrei să spui că Snider acela s-ar putea declara satisfăcut de moartea amfitrionului său?

— Satisfăcut? Îmi închipui că e în culmea fericirii... Joe dădu grav din cap. În locul lui, aş mulţumi Providenţei până la capătul zilelor mele pentru acest formidabil concurs de împrejurări. Am fost martor ieri la o discuţie legată de această sculptură... Arătă cu degetul teancul de fotografii de pe masă. Trebuie să-ţi spun că, după aprecierea mea, moşneagul l-a zdrobit pur şi simplu sub povara argumentelor sale. Nu sunt un specialist, dar ştiu acum exact în ce a constat greşeala lui Snider.

— Hm... făcu Parker. Dar Snider ştia că generalul are de gând să-l compromită?

— Da. Somerville n-a făcut un secret din asta. A declarat că azi va începe capitolul respectiv, şi tocmai de aceea şi trebuia Meryl Perry să-i aducă în pavilion fotografiile pe care le vezi...

— Vasăzică ştia, hm... Adjunctul de la criminalistică clătină din cap.

— Altceva mă interesează pe mine... Joe indică rândul din josul paginii. Ce-o fi însemnând acest „nu, nu pot...”?

— Pesemne că şovăia dacă să distrugă sau nu, dintr-o trăsătură de condei, reputaţia unui confrate... E de presupus că şi oamenii de ştiinţă au scrupulele lor de natură etică!

Alex zâmbi fără voie.

— Nu însă şi moşneagul nostru! Nu prea-mi vine să cred că ar fi avut scrupule, indiferent în ce chestiune...

— Atunci, de ce-o mai fi mâzgălit bazaconiile astea pe ciornă?

— „Nu pot” nu înseamnă neapărat „nu pot fiindcă am nişte scrupule”...

— Nu înţeleg!

— Să zicem că profesorul Snider i-ar fi dat de înţeles generalului că a aflat de provenienţa statuii din Moulmein... Un motiv destul de serios pentru ca Somerville să reflecteze îndelung înainte de a purcede la o acţiune provocatoare la adresa cuiva care ar putea să i-o plătească printr-o simplă notiţă, punând sub semnul îndoielii concepţiile şi probitatea unui savant ce achiziţionează opere de artă furate.

Alex ridică foaia şi citi pentru a treia oară acele ultime cuvinte.

— Iar domnul Plumkett, care, dacă aşa stau lucrurile, ştia exact ce ştia şi profesorul Snider, nu şi-a mai făcut apariţia; de unde ştim că nu-i una şi aceeaşi persoană cu profesorul? Parker dădu din cap. Sunt pe cale să întrezăresc o rază de lumină, Joe...

— În cazul ăsta, stai mai bine decât mine... Alex privi fotografiile. Mă tem, Ben... Mă tem că altfel s-au petrecut lucrurile, nu-i aşa...

— Nu, dar cum? Parker îşi încruntă sprâncenele. Aveai adineauri impresia că ştii cum s-a petrecut totul.

— Nu, dar existau două eventualităţi posibile... Acum, nu mai există niciuna, sau, mai degrabă... Se întrerupse şi arătă cu mâna spre fotografii. Dacă mi-amintesc bine, sunt aşezate exact aşa cum au fost găsite? Nu s-a schimbat nimic în pavilion faţă de momentul când am intrat prima oară aici?

— Bineînţeles. Toate sunt la locul lor. Oamenii mei n-au schimbat poziţia nici unui obiect. Nu lipsesc decât cadavrul şi revolverul. S-a mai luat şi o probă din cafeaua din termos; chestiune de rutină.

— Deci, fotografiile erau aşezate în felul ăsta... Joe aruncă o privire fotografiilor împrăştiate pe masă: perechea de Oameni ai Zăpezilor era fotografiată din faţă, din stânga, din dreapta, din spate şi, în plus, fragmentar, cele două feţe, mărite. În total, cinci fotografii. Ridică una dintre ele, aşezată, în mod vizibil, peste un obiect oarecare. Era stiloul generalului, un Sheaffers negru, cu capacul prevăzut cu un inel de aur.

Alex puse deoparte stiloul şi aşeză deasupra lui fotografia, în aşa fel ca masa să-şi recapete aspectul dinainte.

— Ce să mai vorbim!... făcu el. Nici asta nu-mi pot explica...

— Ce anume? Parker se apropie şi privi atent masa de lucru.

— Oh, nimic... mormăi Joe. Suntem aici de zece minute şi ni s-a deschis încă o cale pentru anchetă, ducând într-o direcţie complet opusă, bineînţeles... Pe masă, în dreapta, se afla o splendidă ceşcuţă din porţelan de Saxa, albă, cu un desen în bleu, şi alături

un termos mic, roşu, acelaşi pe care, cu câteva ore în urmă, îl adusese în pavilion Caroline Beacon. Joe se uită instinctiv în ceşcuţă, pe fundul căreia mai era puţină cafea. Apoi îndepărtă capacul termosului, trase dopul, care era fixat uşor, şi se uită înăuntru. Şi în termos mai era un rest de cafea pe fund.

Se îndepărtă de masă, apoi se întoarse, ţinând în mână statueta plasată într-un colţ al încăperii.

— Ce-i asta? întrebă Parker, privind fără prea mult interes ciudata siluetă pe care Alex o balansa uşor, sprijinind-o în căuşul palmei.

— Priveşte... Joe îi întinse statueta. E grea, nu-i aşa?

— Da. Ce-i asta?

— Wishnu cel cu patru braţe, din secolul nouă, dacă nu mă înşel. Un exemplar foarte frumos...

— Nu mă interesează numele schilodului ăsta... Adjunctul de la criminalistică arătă cu degetul cele patru braţe ale statuetei, încremenite pentru vecie într-o figură de dans. Din ce metal e turnată, asta voiam să întreb.

— Din aur... spuse Alex nepăsător. Şi având în vedere epoca în care a fost creată şi perfecţiunea execuţiei, valorează probabil mai mult de zece mii de lire în bancnote ale băncii Angliei... Se depărta din nou de masă şi, câtva timp, îşi purtă privirea de-a lungul pereţilor încăperii, se apropie de unul din ei, îl ciocăni, apoi privi spre duşumea.

Măsură podeaua pas cu pas, se întoarse şi repetă cercetarea, până ce se încredinţa pe deplin că, măcar din direcţia asta, nu se poate aştepta la nicio surpriză. Se duse la chiuvetă, o cercetă cu de-amănuntul, apoi, cu faţa aproape lipită de porţelanul alb, studie centimetru cu centimetru chenarul. În sfârşit, se

îndreptă şi se apropie de Parker, care îl privise tot timpul imperturbabil.

— Credeai că vei da peste o uşă secretă, care să unească pavilionul cu casa?

— Nu, Alex clătină din cap, deşi aşa ceva ne-ar fi permis să înţelegem un anume mic fapt. Mă gândesc la cele zece mii de lire... Din păcate n-am dat peste nimic. În orice caz, n-am reuşit să găsesc nicio ascunzătoare în pavilion. De altfel, un om care ţine pe biroul lui statuete de aur de valoare inestimabilă n-are nevoie să amenajeze ascunzători în pavilionul pe care-l foloseşte doar o jumătate de zi şi numai pe timpul verii... Dar am vrut să mă conving...

— Şi la ce concluzii ai ajuns?

— Deocamdată, la două: nimeni n-a auzit împuşcătura; şi nu ştim ce soartă au avut cele zece mii de lire sterline...

— Da, însă... Parker ezită. N-ai văzut cu ochii tăi acele zece mii de lire, nu-i aşa? Nu te bizui decât pe cuvântul servitorului?

— Exact! Alex aprobă din cap. Nu mă bizui decât pe cuvântul lui...

Se îndreptară spre uşă. Detectivul Brover se desprinse de lângă balustradă şi se apropie de ei.

— Cumplit, domn' şef... făcu el pe un ton aproape vesel.

— Te referi la moartea generalului Somerville?

— Nu... În glasul agentului răzbătu o uşoară mirare. Moartea este meseria noastră, nu? M-am referit la mare. E înfricoşătoare! Cum de-a putut sta aici nefericitul acela? Mie mi-ar fi fost frică să nu mă ia vântul pe sus, cu şandramaua asta cu tot! Valurile zguduie până şi stânca.

— Chestie de obişnuinţă, Brover, făcu sentenţios

şeful lui. Să-ţi trimit câteva tartine şi ceai, ce-zici?

— Vă mulţumesc, domn'şef... Brover zâmbi, dezvelind nişte dinţi surprinzător de albi şi de regulaţi. Dar mă gândesc că s-o găsi poate în palatul ăsta şi mâncare caldă pentru un poliţai în serviciul Majestăţii-Sale! Azi la prânz o să fie o persoană lipsă, păi nu? Mă înscriu la porţia răposatului.

— Generalul Somerville mi se pare că ţinea regim... Parker dădu trist din cap. Te-ai alege cu o zeamă lungă şi ceva pesmeciori.

— Atunci mai bine trimiteţi-mi tartine şi ceai! zise repede Brover.

Ajunseră la capătul cărării stâncoase şi se angajară pe aleea care ducea spre conac.

— Îmi dau seama cât de greu îţi vine... Parker îşi puse mâna pe umărul prietenului său. Dar dacă oamenii mei n-ar glumi în faţa morţii munca lor ar deveni insuportabilă. Mă înţelegi, nu?

— Oh, nu te formaliza! Joe îl privi cu un zâmbet palid. Află că mi-am venit de mult în fire, Ben! Nu te jena de mine. În definitiv, nu e bunicul meu. Dar s-a întâmplat ceva ce nu pot înţelege! Din prima clipă mi-am dat seama că mă aflu în faţa unei enigme... Iar dacă doctorul ne va aduce la cunoştinţă că moşneagul s-a sinucis, *voi fi cu atât mai derutat!*

— De ce?

— Tocmai asta-i, că dacă ţi-aş putea răspunde la acest „de ce", totul ar fi clar! Pentru orice eventualitate, aş dori să verifici încă o dată biografia tuturor locatarilor de la Mandalay House. Presupun că, atunci când m-ai vizitat la Londra, nu deţineai despre ei decât câteva informaţii vagi, ai avut la dispoziţie un timp mult prea scurt. Acum e cazul să aflăm despre ei totul. Şi îţi voi rămâne îndatorat

dacă... Ezită o clipă, apoi spuse repede: dacă Scotland Yardul ne va furniza maximum de informaţii în legătură cu Meryl Perry...

— Aceea care l-a văzut ultima pe generalul Somerville în viaţă?

— Da, dar nu din cauza asta. Am impresia că am mai întâlnit-o undeva, dar nu-mi pot aminti unde. Numele ei însă îmi este complet străin. Ştii cum se întâmplă, memoria păstrează trăsăturile chipului, dar nu şi numele; sau să fi purtat alt nume pe vremea aceea? Poate că mă înşel totuşi. E foarte tânără, iar Caroline o cunoaşte de ani de zile. Au fost colege de facultate.

— Te înşeli ori nu te înşeli, nu strică să verificăm. De altfel, m-am şi gândit la asta şi am expediat o notiţă la Scotland Yard, la cinci minute după ce-am sosit aici. S-ar putea să dureze însă.

— Ştiu... Joe tăcu. Ajunseseră în dreptul peluzei cu flori. Trandafirii erau la fel de frumoşi ca şi cu câteva ore în urmă, şi împrospătaţi, înrouraţi de ploaie.

— Ascultă! făcu deodată Parker şi se opri. Am uitat ceva.

— Ce anume? Alex, smuls din gândurile lui, se uită la el nedumerit.

— Cel mai simplu lucru la care trebuie să te gândeşti atunci când un om bogat moare în împrejurări suspecte: cine îl moşteneşte?

— Până ieri, răspunse Alex calm, întrebarea ar fi căzut în gol, fiindcă generalul Somerville îşi lăsase prin testament întreaga avere unei prea onorabile instituţii de înaltă utilitate publică.

— Şi ce s-a întâmplat ieri?

— Ieri, şi-a schimbat intenţiile şi a întocmit un alt testament, al cărui text îmi este cunoscut, întrucât

am fost unul dintre martori şi semnătura mea figurează pe documentul respectiv.

Parker deschise gura, dar numai pentru ca s-o închidă la loc. Făcură câţiva paşi în tăcere. Joe se opri.

— Îţi mulţumesc, Ben... zise el cu un zâmbet uşor, lipsit de veselie. Din păcate, tactul unui poliţist e întotdeauna de rău augur... Tăcerea ta îmi spune că ai ghicit pe cine a desemnat generalul Somerville drept moştenitor. Aşa e. Persoana care va deveni proprietara acestui domeniu, a superbelor colecţii şi a contului la bancă, substanţial pe câte îmi închipui, este Caroline Beacon.

— Nimic extraordinar, zise repede Parker. Doar îi este nepoată de frate şi... şi...

— Şi e în afara oricăror bănuieli, asta voiai să spui? Joe se îndreptă către uşa de la intrare. Ben, prietene, am nimerit într-o situaţie destul de idioată, nu găseşti? Ce-ar fi să ne vedem fiecare de obligaţiile care ne revin?

Şi, la rândul lui, îl bătu pe umăr.

Adjunctul de la criminalistică oftă.

— Eşti dispus să mă ajuţi în ancheta asta, Joe? întrebă el nesigur.

— Bineînţeles că am să te ajut... Alex îl luă de braţ, şi-l sili să se oprească. Ştiu la ce te gândeşti, vulpoi bătrân! Conştiinţa ta de poliţist îţi spune că eu ar trebui să fiu ultimul om care să fie pus la curent cu desfăşurarea anchetei, întrucât sunt... hm... de partea uneia dintre persoanele implicate. Pe de altă parte, eşti şi tu, la fel cum sunt şi eu, absolut convins că în niciun caz nu e Caroline autoarea crimei... Gravă dilemă! Ei bine, dacă e să-ţi spun adevărul, află că dacă în cursul anchetei ar plana chiar şi, cea mai mică umbră de bănuială asupra Carolinei, eu aş fi cel

dintâi care... care... Se întrerupse.

— Ai fi cel dintâi care ai face tot ce ţi-ar sta în puteri ca s-o salvezi, pentru că o iubeşti, Joe.

— Desigur, dar fii convins că aş înceta să o mai iubesc în clipa în care s-ar dovedi că, pentru a pune mâna pe avere, l-a ucis pe moşneagul acela lipsit de apărare... rosti Alex grav. Mă cunoşti de foarte mulţi ani, şi mai bine ca oricine. Ştii că nu sunt omul care să încălzească o viperă la sân.

— Nu, asta nu ştiu... Parker scoase un nou oftat. Mi-a fost dat să văd prea mult în viaţă... Dar spunem amândoi nişte prostii mai mari ca noi. Caroline e o fată minunată şi nici prin minte nu mi-a trecut s-o bănuiesc... numai pentru acest banal motiv... Cu ce zici să începem?

Joe îl privi pe sub sprâncene. Îşi dădea seama că Parker nu nutreşte nici cea mai mică bănuială în ce o priveşte pe Caroline. Dar mai ştia şi că, dacă unele indicii ar conduce spre ea, atunci nici măcar vechea şi strânsa lor prietenie nu l-ar opri să strângă în jurul ei plasa destinată să-l captureze pe vinovat.

— Oh, cred că ar trebui să-i luăm la întrebări, rând pe rând, pe locatarii casei, spuse el degajat. Va trebui să stabilim ce au făcut în cursul dimineţii şi, în afară de asta, nu se ştie dacă vreunul din ei nu ne va furniza o informaţie interesantă, vreun amănunt pe care nu-l cunoaştem încă şi care persoanei respective i s-ar părea lipsit de importanţă. Între timp, ne vor parveni concluziile autopsiei şi ale expertizei balistice şi poate şi datele personale pe care le aşteptăm de la Scotland Yard.

— Bine! Parker dădu din cap. Vom proceda la un interogatoriu preliminar, iar după aceea ar fi cazul să mâncăm şi noi ceva, nu găseşti? Mi-e o foame de lup.

Începu să râdă. Dar urechea exersată a lui Joe Alex surprinse în râsul acela o firavă notă falsă.

— Şi cu cine ai vrea să începem, Joe?

— Cu inginerul Cowley. Nu l-am mai văzut de la micul dejun. S-a topit pe undeva. Jowett, care lucrează cu el, l-a căutat peste tot şi n-a putut da de el.

— Apare el, spuse Parker degajat. Dacă nu cumva se şi află în cameră lui. Oamenii mei ţin sub observaţie parcul şi le-am dat ordin să trimită pe toată lumea în casă. Te asigur că domnul Cowley n-a părăsit, după micul dejun, Mandalay House.

— Perfect! Joe se simţea acum şi el destins, mai destins ca oricând. Ne mai rămâne să găsim un loc potrivit pentru cartierul nostru general.

Intrară în casă.

Capitolul 13
Micul dejun al generalului

Inginerul William Cowley nu putu fi interogat dintr-un motiv foarte simplu.

— Sunteţi siguri că nu se află prin parc?

— Nu e nimeni în parc, domnule. Aşa cum aţi ordonat, am scotocit parcul de la un capăt la altul. De altfel, în afara casei n-am dat decât de un singur om, grădinarul, pe care l-am găsit în seră şi care nu ştia nimic de cele petrecute. I-am spus să meargă la bucătărie, unde se află şi acum, laolaltă cu bucătăreasa şi cameristele.

— În atelier aţi fost?

— În clădirea aceea unde e cuptorul? Da. Am verificat peste tot. Tocmai se stingea focul sub un cazan, cu aramă, parcă. Nu era nimeni acolo. Camera inginerului era încuiată. Am deschis uşa cu şperaclul, dar n-am găsit nici acolo pe nimeni. I-am întrebat apoi pe toţi dacă l-au văzut, dar nu-l văzuse nimeni.

— Locatarii casei, pe care îi ai pe listă, sunt în camerele lor?

— Da, domnule. Woodbine s-a instalat pe un scăunel pe coridor şi are sub ochi toate uşile. N-am interzis nimănui să iasă, i-am rugat doar să rămână în camere. Până acum, s-au conformat cu toţii. Am ciocănit la fiecare uşă în parte şi am întrebat dacă nu se află cumva înăuntru domnul inginer Cowley sau

dacă n-a fost văzut. Dar nu l-a mai văzut nimeni de la micul dejun.

— Dar personalul?

— Nici personalul nu l-a mai văzut, tot de atunci. Camerista, adică, fiindcă bucătăreasa se afla jos în bucătărie şi astăzi n-a văzut pe niciunul dintre oaspeţi. E o femeie foarte energică. Numele ei e Rowley. Când am întrebat-o de inginerul Cowley, s-a găsit ea să mă întrebe dacă maică-mea, când are de gătit prânzul pentru atâtea persoane, mai are vreme să umble din odaie-n odaie să le ţină calea unor tineri ingineri...

— Bine, bine... Parker dădu din mână. Prin urmare, n-a fost găsit şi nimeni nu l-a văzut.

— Grădinarul, domn' şef. Dar asta s-a întâmplat cu puţin înainte de micul dejun. Cam pe la ora opt. A intrat în seră şi şi-a ales o orhidee. A spus că va veni mai târziu, pe la nouă şi jumătate, s-o ia, fiindcă vrea să o ofere cuiva. Apoi a plecat. Grădinarul i-a pregătit orhideea „frumos" – cum zicea, dar domnul Cowley n-a mai venit după ea.

— Asta-i tot?

— Tot, domnule... Detectivul ezită.

— Ce mai e?

— După părerea mea, domnule, una dintre persoanele în cauză are o comportare destul de ciudată.

— Cine anume? Parker lăsă din mână stiloul cu care până atunci trăsese linii la întâmplare pe o foaie de hârtie.

Alex, care, în dreptul unui raft cu cărţi, scotea maşinal tom după tom, citindu-i titlul şi punându-l la loc, încremeni, apoi întoarse capul, privindu-l atent pe detectiv.

— Una dintre domnişoare. Domnişoara Meryl Perry...

Joe împinse cartea la loc în raft şi veni cu paşi rari înspre mijlocul încăperii. Scena se petrecea în bibliotecă.

— Şi ce ţi s-a părut ciudat în comportarea domnişoarei Meryl Perry?

— Când am bătut la uşa camerei ei, s-o întreb dacă nu e pe acolo inginerul Cowley, sau dacă nu l-a văzut cumva, câtva timp n-a răspuns, iar apoi, când a deschis uşa, am văzut că plânsese şi că se pudrase în grabă. Câteva fire de pudră îi rămăseseră şi pe mâneca rochiei...

— Şi ce găseşti extraordinar în asta? Domnişoara Perry e probabil o fiinţă foarte sensibilă şi e normal ca moartea stăpânului casei s-o fi afectat într-o măsură oarecare. Unele femei reacţionează prin plâns chiar şi la întâmplări mai puţin dramatice. Şi nici faptul că s-a pudrat nu mă surprinde.

— Aşa o fi, domnule. Dar când o femeie, întrebată în modul cel mai cuviincios dacă nu l-a văzut cumva pe un anume inginer Cowley, se trage îndărăt cu un pas şi leşină, asta, oricât, îmi dă de gândit... Cu atât mai mult cu cât inginerul respectiv nu poate fi găsit nicăieri, deşi ştim că trebuie să fie pe undeva pe aproape. Aşa că ne-am permis amândoi (Highbrow era cu mine) să intrăm la ea în cameră. În timp ce eu o stropeam cu apă, Highbrow s-a uitat cu atenţie prin încăpere. A intrat şi în baie, a deschis chiar şi dulapul pentru haine. Ne ziceam că n-ar fi cu neputinţă să-l fi ucis ea pe Cowley şi să-i ţină cadavrul în cameră sau, pur şi simplu, să-l ascundă la ea, deşi, desigur, n-aveam niciun temei s-o suspectăm nici de una, nici de cealaltă.

— Ei, şi?

— Nimic, domn’şef. N-am procedat la o percheziţie propriu-zisă, întrucât nu primisem niciun ordin în sensul acesta, dar bag mâna-n foc că domnul Cowley nu se află la ea nici viu, nici mort.

— Să mulţumim providenţei, mormăi Parker. Încă un mort pe ziua de azi ar fi fost, oricum, niţel cam mult. Dar unde dracu s-o fi vârât Cowley acela?

Detectivul, în picioare în faţa lui, nu răspunse.

— Aţi controlat şalupa ancorată la debarcader? întrebă Alex, într-o doară. Se reîntoarse la raftul cu cărţi, de unde scoase tomul următor.

— Da, domnule. Şalupa e goală. Am controlat şi podul şi garajul, până şi în portbagajele maşinilor ne-am uitat. Numai portbagajul *Rolls-Royce*-ului parcat la intrarea în garaj nu l-am putut deschide. Are o încuietoare foarte complicată, pe bază de patent, şi e nevoie de un specialist şi de scule dintre cele mai fine ca să...

Alex se uită semnificativ la prietenul lui, ca şi cum i-ar fi spus: „Vezi, bătrâne!” Totodată, scoase din buzunar un mănunchi de chei, pe care le întinse sergentului.

— E maşina mea. Uitaţi-vă şi aduceţi-mi cheile îndărăt aici.

— Maşina dumneavoastră?! făcu aproape cu spaimă detectivul. Am crezut că îi aparţine răposatului... Cea mai grozavă maşină din lume, domnule. Aşa se zice!

Luă cheile şi făcu un pas spre uşă.

— N-are niciun sens! interveni Parker. Ce-s prostiile astea, Joe? Dacă încuietoarea e chiar atât de complicată, cine şi-ar fi putut face o dublură? Şi, Doamne iartă-mă! ce te face să presupui că acel

Cowley e mort şi ascuns în portbagajul tău?

— Dar n-am afirmat asta... Joe zâmbi uşor. Insă cum tu eşti absolut sigur că tânărul nostru inginer n-a părăsit domeniul, mă gândesc că undeva trebuie să fie totuşi! Oamenii tăi au constatat că nu e nici în parc şi nici în casă; unde ar putea fi dacă nu într-una din încăperile în care n-au intrat sau în vreunul din locurile ce le-au fost inaccesibile. Portbagajul meu se numără printre acestea. Şi te asigur că e foarte spaţios, ar încăpea în el cu uşurinţă trei, dacă nu chiar patru ingineri. Poate chiar şi cinci, cine ştie?

— Ce-ar fi să te laşi de bancuri?... Parker îl concedie pe detectiv, punându-i în vedere să respecte cu stricteţe ordinele primite. Apoi se întoarse spre Alex. Ce e purtarea asta bizară, Joe?

— Mă port cum spui, întâi fiindcă, sufletul tău, pavoazat de gală, bănuieşte pe toată lumea, fără excepţie... Dar trec peste asta! Ca întotdeauna, adevărul va ieşi la lumină, aşa că îmi permit luxul să fac o nevinovată incursiune în labirintul psihologiei funcţionarilor de poliţie cu funcţii înalte. Bag mâna-n foc că, deşi deocamdată niciun element nu pledează în acest sens, ţi-a trecut prin minte cumplita bănuială că, să zicem, Caroline Beacon şi-a ucis bunicul; ştiind ce gândeşti, sunt descurajat fiindcă o iubesc şi nu vreau s-o trădez. În acest caz, conform codului penal, aş fi socotit complice la crimă. Bineînţeles că ai alungat numaidecât o asemenea bănuială, dar fiindcă-mi eşti singurul prieten adevărat, după cum şi eu sunt, pe cât îmi dau seama, singurul tău prieten adevărat în această lume atât de puţin sentimentală, în clipa asta firava umbră aşternută peste relaţiile noastre te consumă în chip tragic... Ei bine, te asigur că habar n-am cine l-a ucis pe general, fireşte în cazul

că avem de-a face cu o crimă şi nu cu o sinucidere.

— Joe, te implor... Chiar dacă un om, împotriva voinţei lui, e nevoit să ia în considerare anumite circumstanţe, asta nu înseamnă că...

— Te înţeleg perfect, Ben, dar trebuie să-ţi spun că nu frământările tale lăuntrice mă preocupă pe mine acum... Mult mai mult îmi dă de gândit dispariţia lui Cowley. La ora actuală, situaţia se prezintă cam aşa: Somerville a murit, cele zece mii de lire au dispărut, după cum a dispărut şi domnul inginer Cowley. Iată încă un fapt indiscutabil.

— Vrei să spui că...

— Că Cowley a fugit cu banii aceia? Nu pot afirma aşa ceva, atâta vreme cât tu susţii cu toată tăria că oamenii tăi au făcut un cordon strâns în jurul lui Mandalay House şi că nimeni n-ar fi putut părăsi domeniul fără ştirea lor.

— După cum ştii, sunt indivizi care evadează chiar şi din închisorile cele mai bine păzite... Parker se aşează din nou şi se apucă să deseneze cerculeţe pe foaia de hârtie aproape în întregime mâzgălită. Dacă i-aş lua la întrebări pe oamenii mei, fiecare m-ar asigura că în sectorul lui n-ar fi putut să se strecoare neobservat nici măcar un şoarece. Dar... Dădu din cap. Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că Mandalay House e înconjurat de ogoare, iar într-una din laturi atinge ţărmul stâncos şi abrupt al mării. Asta le uşura oamenilor mei sarcina, iar Cowley nu ştia că regiunea este supravegheată. Cred că nici măcar târâş n-ar fi izbutit să fugă fără să fie văzut.

— Dar ţărmul? întrebă Alex.

— Pe mare se afla şalupa poliţiei, ca să nu mai amintesc de slujitorul acela birman, care veghea în pod, înarmat cu binoclul. Dacă Cowley ar fi vrut să

fugă pe mare, e exclus să nu-l fi observat. Teoretic, se poate presupune, desigur, că a fugit înot. E un lucru foarte greu, dar nu imposibil pentru un înotător foarte bun.

— Înot? Parker se lovi peste frunte. Da! Dar ar fi trebuit să străbată cel puţin o milă, în lungul ţărmului... Nu... nu cred să fie posibil!

— Ieri, zise Joe, am luat şalupa şi, împreună cu Caroline, am făcut o plimbare pe mare de-a lungul coastei. Ea a făcut o baie, iar eu am căutat din ochi, îndelung, o potecă naturală care să ducă în sus. Dar fără niciun rezultat, Ben. Cât ţine domeniul, debarcaderul lui Mandalay House e singurul loc pe unde se poate urca sau coborî. Oamenii tăi ţineau sub observaţie conacul şi parcul – dinspre uscat; pe mare patrula şalupa poliţiei aşteptând să apară însă fie un iaht, fie o şalupă; or, un cap de om, înotând printre valuri, e aproape imposibil să-l distingi de la distanţa aceea.

Se auzi o ciocănitură. Intră detectivul, cu mănunchiul de chei în mână.

— Regret, domnule, spuse el zâmbind, dar portbagajul e gol, dacă nu punem la socoteală sculele pe care le aveţi acolo. Se întoarse spre Parker: Am controlat podul şi pivniţa, ca şi camerele neocupate. Nu e nicăieri.

— Mai scotociţi o dată prin parc! Parker îşi frecă bărbia. Şi uitaţi-vă şi prin copaci! Prin frunziş! Multe păsărele ne-au scăpat din cauză că, trecând prin sită câte o grădină, ai noştri s-au mulţumit să se uite pe sub copaci şi prin tufişuri şi n-au ridicat capul! Oamenii sunt înclinaţi să creadă că toată lumea circulă numai pe pământ şi că nici în clipele de primejdie nu le trece prin minte să se caţere în vreun

copac.

— Am înţeles! Detectivul plecă.

Parker se uită la ceas.

— Aş vrea să am odată rezultatele autopsiei aceleia afurisite! Aş vrea să am rezultatele expertizei balistice! Şi fişele acelea în legătură cu biografia şi modul de existenţă al persoanelor care se află sub acest acoperiş! Deşi parcă văd că niciuna din hârtiile ce se vor aduna aici teanc înainte de căderea nopţii ciocăni cu stiloul pe tăblia mesei – nu ne va aduce nimic nou faţă de ce ştiam dinainte...

Nici el şi nici Joe nu ştiau cât de mult se înşală! Dar despre asta, la timpul cuvenit! Până una-alta, se auzi o nouă ciocănitură în uşă şi un alt detectiv îşi vârî capul în încăpere.

— Sunteţi chemat la telefon! E doctorul care face autopsia.

— Vin imediat! Uşa se închise. Slavă Domnului, făcu Parker. În sfârşit o să aflăm ceva! N-aş fi crezut că îngâmfatul acela de ucenic al lui Esculap o să se apuce să-l ciopârţească pe general atât de repede. Mă aştepţi aici, de acord?

Ieşi. Joe se întoarse la raftul cu cărţi. Scoase o carte, o deschise, scoase altă carte şi...

Nu o mai aşează la loc în raft, ci o luă şi se duse la birou. Fără să lase cartea din mână, îşi trase cu piciorul un scaun şi se aşeză.

Titlul cărţii era:

LISTA OPERELOR DE ARTA
DISPĂRUTE SAU DISTRUSE ÎN BIRMANIA
ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL
ÎNTRE ANII 1942—1945

Era un tom gros, de format mare, bogat ilustrat. Alex îl deschise şi, răsfirând filele, se uită atent la marginile lor. Într-un anumit loc, observă un spaţiu ceva mai mare între file. Putea la fel de bine să fi fost cusută coala în locul acela, după cum se putea ca la pagina respectivă cartea să fi fost foarte des deschisă. Introduse degetul printre file şi deschise cartea la pagina care-l interesa.

Nu se înşelase.

O planşă întreagă reprezenta interiorul unui templu; la mijloc, trona statuia unui Budha şezând. Dedesubt, un text, „Celebrul Budha din Moulmein, dispărut în timpul acţiunilor militare şi neregăsit." Urmau în continuare date referitoare la greutatea, dimensiunile, aliajul, secolul în care fusese creată şi provenienţa sculpturii.

Joe o privi, o vreme, încordat. Avusese sub ochi acea sculptură. Dar unde? În muzeu? Nu...

Încreţi fruntea şi se ridică, lăsând cartea deschisă pe birou. Da, era acelaşi Budha pe care, poleit cu un strat proaspăt de metal strălucitor, îl văzuse, în ajun, în atelierul în care Cowley şi Jowett executau copiile de statui pentru bătrânul general. Acelaşi Budha, fără putinţă de dubiu, achiziţionat de Chanda în Germania şi de care aflase invizibilul, până în momentul acela, domn Plumkett.

Uşa se deschise.

— Trăsnil-ar Dumnezeu să-l trăsnească pe imbecilul ăla drept în mijlocul melonului lui strălucitor! se lansă Parker, de cum intră. Nu ştie încă nimic, dar vrea, cică, să-mi pună o întrebare: la ce oră şi-a servit micul dejun generalul! L-am chemat pe Chanda şi mi-a dat informaţia: între şapte treizeci şi opt fără zece, ca în fiecare zi. La care doctorul a spus

„ciudat” şi a mai întrebat dacă băuse cafea dimineaţa. Chanda l-a lămurit că nu, că generalul servea ceai la micul dejun, iar cafeaua o bea după ce ajungea în pavilion, deci după opt. Doctorul, închipuieşte-ţi, a făcut „Oh, da!” şi a pus receptorul în furcă.

— Şi, ce-i cu asta?... Joe se încruntă. Găsesc că sunt nişte întrebări absolut normale. În momentul morţii, încetează procesul de digestie, sau mai exact se stinge, deoarece, câtva timp, acizii continuă să acţioneze, din ce în ce mai slab. Aceleaşi întrebări le-ai fi pus şi tu, dacă ai fi fost doctor şi ai fi avut de efectuat o autopsie.

— S-ar putea... Dar speram că a aflat ceva între timp. Parker se aşează şi se uită la cartea deschisă. Văd că îţi completezi cultura generală... Fericiţi cei ce n-au a răspunde de nimic!

— Chiar aşa... Joe zâmbi uşor. De o oră caut cartea asta, pe care nu se putea să n-o găsesc în biblioteca generalului. Nu-i cunoşteam titlul, aşa că am luat cărţile la rând. Nu sunt specialist în materie...

— În ce fel de materie?... Parker părea că-l ascultă doar cu o ureche. Ştii că am transmis un ordin telefonic pentru ca inginerul să fie căutat pretutindeni?

— Pe ce temei?

— Ei, dacă aş şti! Nu mă întemeiez pe nimic în afară de faptul că a fost ucis un om şi că, în acelaşi timp, a găsit de cuviinţă şi domnul Cowley să se evapore, dispărând fără urmă. Deocamdată nu-l acuz de nimic, dar ţin neapărat să-l văd şi să stau de vorbă cu el în legătură cu ciudata sa comportare! Respiră adânc şi se apucă să bată cu degetele în masă. Ce carte-i asta? O luă şi-i citi titlul.

— La pagina 248, vei găsi fotografia statuii pe care a cumpărat-o generalul din Germania... spuse Joe încet. Fapt considerat de domnul Plumkett ca fiind un motiv îndestulător pentru a-l extorca de zece mii de lire, bani pe care noi nu-i putem găsi cu niciun chip...

— Ah, vasăzică, asta-i statuia cu pricina... Parker deschise cartea la pagina respectivă şi privi reproducerea. Hotărât, nu-mi place arta indiană! spuse el fără chef. Şi unde e individul ăsta? Pocni cu degetul în pântecele lui Budha.

— În atelierul în care lucrau Jowett şi Cowley... Alex se ridică, luă cartea şi o aşeză la loc în raft.

— Stai! O clipă! Parker sări în picioare. Prin urmare, Cowley a avut de-a face cu statuia! Şi Jowett, la fel... Rămase un moment pe gânduri. Dacă Cowley a văzut sculptura şi a recunoscut-o, ar fi putut stabili o înţelegere cu Plumkett... Nu, stai! N-ar avea sens.

— Situaţia e cu atât mai interesantă cu cât, după câte am aflat, în ultimul timp la Londra au fost doar Chanda, Jowett care predă nişte cursuri şi conduce un atelier de sculptură în cadrul Academiei, şi inginerul Cowley, pentru a achiziţiona materialele necesare turnării. Iar domnul Plumkett coresponda cu generalul la post-restant. Să zicem că...

Tăcu dus pe gânduri.

— Susţii şi tu, deci, că Cowley putea fi complicele lui Plumkett? Nu mergem oare prea departe?

— Bineînţeles că mergem prea departe... Joe zâmbi abia simţit. Tot ce ştiu este că domnişoara Meryl Perry i-a dăruit, cum se zice, inima ei domnului Cowley şi că domnul profesor Snider îl onora pe generalul Somerville cu sentimente complet opuse, iar fiica să i le împărtăşea. Prea puţin pentru a face cât de cât lumină în această afacere tenebroasă.

Dacă ar fi însă să ne continuăm raţionamentele niţel cam abstracte, mi se pare îndoielnic să-i fi trecut prin cap lui Cowley ideea că statuia aceea a lui Budha a dispărut în timpul războiului. El e un simplu inginer metalurgist, nu un specialist în sculptura orientală. În afară de asta, dacă presupunem că Cowley a fugit cu banii, trebuie să admitem că a pus totul la cale dinainte cu maximă precizie. Intenţionând să fugă înot de-a lungul ţărmului, trebuia să ştie din capul locului că generalul Somerville va avea asupra lui în pavilion zece mii de lire în bancnote, ceea ce nu e de crezut. În al doilea rând, înseamnă că ştia că oamenii tăi vor înconjura domeniul, altfel ar fi fugit pe uscat. Ca să nu mai spun că ar fi trebuit să-şi ascundă în prealabil îmbrăcămintea undeva printre stâncile de pe ţărm; doar nu avea să străbată şi restul drumului pe uscat în chiloţi de baie! Pe de altă parte, nu înţeleg cum un om cât de cât inteligent, care aştepta un onorariu substanţial pentru munca efectuată aici şi care avea viitorul înaintea lui şi era, orice s-ar zice, un inginer complet normal, ca mii de alţi ingineri de pe lumea asta, şi-ar fi putut pierde minţile în aşa hal încât să ucidă un om pentru ca să-l jefuiască de zece mii de lire şi apoi să fugă într-un chip atât de abracadabrant, ştiind prea bine că întreaga poliţie britanică va fi pe urmele lui, alarmând în acelaşi timp poliţiile tuturor statelor de pe glob? E aici o contradicţie flagrantă, un plan atât de precis, cu un deznodământ atât de puţin inteligent! Nu, nu poate fi acesta adevărul...

— Să-l dăm dracului, atunci... Parker se uită din nou la ceas. Să renunţăm deocamdată la fugarul nostru. Hai să ne ocupăm de ceilalţi. Nu ştim ce s-a întâmplat cu Cowley, dar, într-adevăr, s-ar putea să

nu fie de loc amestecat în povestea asta.

— Da, hai să vedem ce ne pot spune ceilalţi... Joe aprobă din cap. După părerea mea, ar fi bine să începem cu domnişoara Meryl Perry, mult prea predispusă astăzi la plâns... Plângea şi în drum spre pavilion, să nu uităm asta. Ce-o fi făcut-o să plângă?

— Păi, hai s-o întrebăm. Parker îşi frecă bărbia, cu hotărâre de astă dată. Ce zici, s-o aducem aici sau să ne ducem noi la ea în cameră?

Alex, fără un cuvânt, ridică un deget spre tavan. Se ridicară şi se îndreptară spre uşă.

Capitolul 14
Primele interogatorii

— Intră! le răspunse, de dincolo de uşă, o vece slabă de femeie. Intrară. Meryl Perry era foarte palidă şi avea ochii încercănaţi dar îşi mai venise în fire. Se strădui chiar să-i zâmbească lui Alex şi răspunse cu o înclinare din cap amabilă la salutul oficial al lui Parker.

— Miss Perry, dânsul este domnul comisar Beniamin Parker, de la Scotland Yard, spuse Joe. Presupunând că vă simţiţi mai bine, ar dori să vă adreseze câteva întrebări în legătură cu împrejurările, încă neelucidate, ale morţii generalului Somerville.

— Da, vă rog... Meryl dădu din cap. Da, mi-e mai bine. Am fost atât de zguduită de cele întâmplate... Şi când au intrat domnii aceia şi unul dintre ei m-a întrebat dacă nu l-am văzut pe Will... adică pe inginerul Cowley, m-am speriat, mi-am închipuit că s-a mai întâmplat ceva, şi... cred că am leşinat. Acum, vă asigur că n-am să mai leşin... Schiţă un nou zâmbet. Vă stau la dispoziţie, domnule comisar.

Parker îşi drese glasul.

— După câte ştiu, dumneavoastră sunteţi ultima persoană care l-a văzut pe general în viaţă, cu aproximativ o jumătate de oră înainte de a-i fi descoperit trupul neînsufleţit. V-aş ruga să-mi spuneţi, dacă nu vă vine prea greu, cum s-a

comportat generalul Somerville atunci când v-aţi dus la dânsul în pavilion să-i predaţi fotografiile.

Meryl rămase tăcută câteva clipe.

— Cum s-a comportat?... O nouă pauză. M-am oprit în-faţa biroului, am scos fotografiile din plic... Am zis: „Poftiţi, domnule general, aveţi aici un set de reproduceri după grupul Yeti... Poate e necesar să-l fotografiez şi din alt unghi?...” Se uită la Parker. Fotografiile le-am făcut singură, dânsul nu mi-a dat decât câteva indicaţii generale. Nu ştiam dacă nu-i vor mai trebui şi altele, luate mai de aproape şi care să evidenţieze mai bine detaliile modului de prelucrare sau de modelare a sculpturii.

— Şi generalul Somerville?

— A dat din cap şi a spus: „Mulţumesc, Meryl. Asta-i tot, deocamdată. Sunt foarte reuşite...”

— Şi ce-aţi făcut după aceea?

— Am ieşit din pavilion.

Urmă un moment de tăcere. Fata inspiră adânc.

— Şi, de-acolo, unde v-aţi dus? întrebă Joe pe un ton indiferent.

— Unde m-am dus? Meryl ridică ochii spre el. Spre atelier, fiindcă – ezită – aveam ceva de vorbit cu domnul Cowley... O chestiune personală... Pe drum, m-am răzgândit şi m-am întors în casă. Am rămas la mine în cameră, până când am coborât şi v-am găsit pe dumneavoastră şi pe Caroline în hol.

— Da... Joe aprobă din cap. N-aş vrea să fiu indiscret, miss Perry, dar mă obligă la asta moartea generalului, survenită în împrejurări destul de obscure. În plus, domnul inginer Cowley, cu care, aşa cum aţi afirmat, aveaţi de discutat diverse chestiuni personale, a dispărut în mod inexplicabil. Nu ne-aţi putea spune totuşi ce anume doreaţi să discutaţi cu

el?

Parker, care rămăsese în picioare, cu faţa la fereastră, se întoarse încet, se apropie de Alex şi se rezemă de spătarul fotoliului acestuia, cu ochii la Meryl.

— Dacă aş putea?... Dar eu... nu înţeleg... murmură fata, şi Joe îşi dădu seama că e gata să izbucnească în plâns. Nu înţeleg nimic. Se poartă atât de ciudat... Înainte, îl înţelegeam... Credeam că e gelos, şi atâta tot... Aseară...

Se opri, duse batista la ochi, dar izbuti să-şi reţină, cu un efort, plânsul.

— Iertaţi-mă... rosti ea abia auzit. Ştiu că mă comport groaznic, dar şi tot ce s-a întâmplat e groaznic...

— Calmaţi-vă... Alex se ridică din fotoliu şi se apropie de ea. Înţelegeţi, poliţia e obligată să reţină faptele esenţiale şi să stabilească relaţiile dintre ele, pentru a putea reconstitui cele petrecute şi încheia un proces-verbal. Avem nevoie de unele lămuriri din partea dumneavoastră şi vă asigur că tot ce veţi spune va rămâne între noi. Puteţi vorbi fără teamă...

Meryl clătină din cap.

— N-aveţi cum să înţelegeţi... spuse ea în şoaptă după un moment şi îl privi pe Alex cu o disperare atât de neprefăcută, încât Joe se întoarse cu spatele şi se îndreptă din nou spre fotoliul său. Parker, care îl urmărise în timp ce acesta era cu spatele la fată, observă o expresie de încordare pe chipul prietenului său.

— E foarte simplu... Meryl oftă adânc. Îl iubesc şi... şi eram convinsă că şi el mă iubeşte. Ieri, ne-am şi spus-o unul altuia... în parc, aseară... el mi-a jurat că sunt singura iubire din viaţa lui şi că... Am convenit să

ne întâlnim astăzi... la nouă dimineaţa, pe aleea de lângă seră... Mi-a spus că, îndată după opt, va pregăti turnarea pentru domnul Jowett şi va căuta să fie punctual, dar că ar putea să şi întârzie, fiindcă, în munca lui, întotdeauna poate interveni ceva neprevăzut, care să-l reţină; uneori nu funcţionează cum trebuie cuptorul, alteori nu se obţine temperatura necesară în timpul prevăzut... I-am spus că-l voi aştepta... Nu era vorba de nimic important, o simplă întâlnire în parc. Dar pentru că el îmi făcea într-una scene din pricina domnului Jowett, care... cel puţin aşa mi se pare mie... se poartă nepermis de liber şi se leagă mereu de el... În sfârşit, voiam să evit o ciocnire între ei... Domnul Jowett e un om răutăcios! izbucni ea deodată. Are impresia că eu ar fi trebuit... se întrerupse din nou. L-am aşteptat pe aleea aceea, de la ora nouă... M-am plimbat încolo şi încoace... În partea aceea, parcul dă spre câmp, iar cărarea merge pe lângă zid şi nu trece niciodată nimeni pe acolo... A trecut o jumătate de oră, o oră şi... n-a venit. Atunci am început să mă neliniştesc, mă gândeam că domnul Jowett o fi spus iar nişte prostii despre femei sau chiar despre mine personal. E un om atât de nesuferit! Nu scapă ocazia să facă tot felul de observaţii, în aparenţă măgulitoare, în legătura cu corpul meu, pretinzând că ar trebui să-i pozez. Şi fiindcă eu m-am străduit de fiecare dată să evit scandalul, William... vreau să spun, domnul Cowley îmi făcea nişte reproşuri cumplite, cum că aş avea nişte concepţii exagerat de moderne... Dar asta nu mă supăra: un bărbat sincer îndrăgostit aşa se comportă, e gelos, nu-i aşa? Aşa că nu prea am dat importanţă acceselor lui de gelozie, cu atât mai mult cu cât mă ştiam fără nicio vină – niciodată, nici măcar

printr-o vorbă, n-am încurajat purtarea cam prea familiară a domnului Jowett. Dar aşa e el, domnul Jowett, adică veşnic înclinat să facă spirite nesărate şi dezgustătoare, fericit când izbuteşte să-şi scoată din sărite semenii mai oneşti şi mai puţin sofisticaţi decât dânsul... Dar când am văzut că William nu mai vine, m-am speriat, mi-am închipuit că... Jowett s-o fi apucat iar să debiteze vreo josnicie la adresa femeilor sau o fi zvârlit în timpul lucrului vreuna din observaţiile acelea otrăvite şi în aparenţă inofensive, iar William... M-am neliniştit foarte tare, ba chiar am şi plâns, în timp ce mă îndreptam spre pavilion, să-i dau generalului fotografiile... După aceea, am alergat spre atelier să...

M-am temut însă c-am să dau acolo de Jowett şi m-am întors în casă... Nu ştiam ce să fac... Jowett îl putea scoate din sărite, William e atât de irascibil... Pe urmă s-a dezlănţuit furtuna... am coborât în hol, acolo v-am găsit pe dumneavoastră, care mi-aţi spus ce s-a întâmplat...

— Da, vă mulţumesc. Alex se ridică. Vă rog, pentru orice eventualitate, să mai rămâneţi un timp în cameră, de acord? I-am rugat, de altfel, şi pe ceilalţi să rămână în camere. Dacă apare cumva inginerul Cowley, o să vă anunţăm imediat...

— Unde credeţi că e? întrebă Meryl şoptit, cu un accent de disperare neprefăcută în glas.

— Vă temeţi că i s-ar fi putut întâmpla ceva?

— Dacă mă tem?... După o secundă de ezitare, rosti aproape degajat: Nu! De ce m-aş teme? Ştiu că e foarte nervos, iar în ultimul timp era într-o stare de nervi infernală. Poate că a plecat la Londra... Se duce acolo din când în când, după materiale. Ar fi putut... ar fi putut să plece fără să mă anunţe...

— Vă duceţi şi dumneavoastră din când în când la Londra?...

— Nu... Clătină din cap. N-am mai fost de şase săptămâni, adică de când am venit aici. E vacanţă, şi Londra e insuportabilă în perioada asta...

— În afară de domnul Cowley, a mai fost cineva la Londra în ultimul timp?

— La Londra? îl privi mirată, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. Da, Chanda... El călătoreşte mult...

— Dar domnul Jowett? După câte ştiu, lucrează la Academia Regală.

— Da. Dar, cum v-am spus, acum e vacanţă. Domnul Jowett a venit aici înaintea mea şi ştiu că a fost o dată său de două ori la Londra. Dar, de o lună încoace, n-a mai plecat nicăieri. Tocmai de aceea era William atât de nervos, ori de câte ori era obligat să plece, domnul Jowett îl lăsa să înţeleagă că îl bucură grozav plecarea lui, fiindcă nu putea să-i mai stea în cale... Ah, ce om urâcios!

— Prin urmare, domnul Jowett n-a mai fost plecat de o lună? Sunteţi sigură?

— Dacă sunt sigură? Da... aşa cred... Dar puteţi să-l întrebaţi chiar pe dânsul.

— Bineînţeles. De altfel, nu e un lucru important. Dar profesorul Snider şi fiica sa?

— Ei au sosit aici cam o dată cu mine... cam cu o săptămână mai târziu. Au fost aici tot timpul. Nici profesorul, nici Dorothy n-au părăsit Mandalay House. Sunt sigură de asta, fiindcă orice călătorie la Londra e într-un fel un eveniment şi pentru cei care rămân: celui care pleacă i se încredinţează o mulţime de comisioane... Vă daţi seama, suntem rupţi de lume aici.

— Prin urmare, în afară de Chanda şi de Cowley n-a

mai plecat nimeni în ultima lună? Sunteţi sigură?

— Cred... cred că da... îl privi cu o expresie nesigură şi parcă înspăimântată. Dar de ce mă întrebaţi?

— Vă mulţumesc, miss Perry... Joe se ridică. Sper să nu mai fim nevoiţi să vă deranjăm, bineînţeles dacă... nu vor interveni unele situaţii neprevăzute...

Se îndreptă spre uşă, iar Parker îl urmă. Îi zâmbi, din prag, fetei. Meryl încercă şi ea să-i răspundă printr-un zâmbet, dar fără să-şi poată alunga spaima din ochi.

Când reveniră în bibliotecă, Parker zise:

— De ce sau de cine s-o fi temând fata asta?

— În momentul de faţă, nu ştiu... Alex se aşează la masă, luă un stilou şi transformă, dintr-o trăsătură, în două triunghiuri pătratul desenat cu o jumătate de oră în urmă de prietenul său. Deocamdată, tot ce ne-a spus se potriveşte cu cele văzute de mine şi explică pe deplin comportarea lui Meryl în timpul dimineţii: schimbul de priviri dintre ea şi Cowley, când acesta s-a ridicat de la masă, faptul că am văzut-o, îndată după ora zece, venind dinspre seră, apoi criza ei de plâns în drum spre pavilion şi, în sfârşit, purtarea ei după ce se despărţise de general. Avea într-adevăr motive să se teamă că dacă îl va găsi pe Jowett şi Cowley împreună în atelier, Jowett se va folosi de ocazie spre a-i servi câteva răutăţi, scoţându-l astfel din sărite pe iubitul ei. Ai dreptate, Ben, în momentul de faţă se teme de ceva... Dar, după câte mi-am dat seama, îl iubeşte cu adevărat pe Cowley şi e de înţeles că dispariţia lui, simultană cu moartea generalului, a neliniştit-o. Pune-te în situaţia ei...

— Încerc s-o fac... mormăi Beniamin Parker. Dar uită-te la mine şi spune dacă, după părerea ta, îi e

chiar atât de la-ndemână unuia ca mine să se transpună în pielea unei fetişcane inocente, amorezată deopotrivă de sculptura indiană şi de un tânăr metalurgist eclipsat fără veste?

— Da, aprobă Joe dând din cap. Recunosc că sunt unele impedimente... Totuşi, am putea s-o înţelegem cât de cât, nu găseşti?

— Prin urmare, situaţia se prezintă cam aşa, spuse Parker, mângâindu-şi bărbia. Dacă fata spune adevărul, înseamnă că la ora unsprezece generalul mai era încă în viaţă, şi cum Hicks păzea în momentul acela singura cale de acces spre pavilion şi absolut nimeni n-a mai trecut pe-acolo, avem dovada absolută că ne aflăm în faţa unei sinucideri. Şi ăsta e lucrul cel mai important, nu-i aşa? Cât priveşte cele zece mii de lire şi dispariţia inginerului, acestea sunt două aspecte ce pot fi legate între ele, dar care... nu au legătură directă cu decesul generalului.

— Pe mine mă obsedează ceva... murmură Joe. Faptul că generalul era complet rece. Crezi că e posibil ca un om, chiar foarte bătrân, să moară şi... să fie mai mort decât sunt îndeobşte morţii?...

— Să-i lăsăm pe medici să lămurească treaba asta. S-a produs o hemoragie puternică, una la mână! Temperatura a scăzut brusc, a doua! Valul de aer rece venind dinspre mare, a treia. Vârsta foarte înaintată a lui Somerville, a patra. Ştii şi tu cum sunt chestiile astea. Pe vremea când eram tânăr ofiţer anchetator, le atribuiam o importanţă colosală. Cu timpul, m-am convins că fiecare specimen uman reacţionează într-altfel şi că multe depind de tipul leziunilor. Medicina legală citează sute de cazuri netipice, care pot să-l inducă în eroare şi pe cel mai experimentat anchetator.

— De acord... făcu Joe. Cu toate astea, grozav aş vrea să ştiu unde o fi domnul inginer Cowley şi unde s-or fi rătăcit cele zece mii de lire sterline.

În aceeaşi clipă cineva bătu la uşă.

— Domn' şef! rosti conspirativ acelaşi detectiv care-şi prezentase raportul cu puţin înainte. Am găsit cele zece mii de lire!

— Ce?! făcu Parker. Unde sunt? Adu-le aici! Fără o vorbă, detectivul îi întinse un săculeţ de pânză.

— Era în hol, lângă telefon! Şi nu l-am observat până acum tocmai fiindcă era la vedere...

— Perfect! Parker desfăcu gura săculeţului şi se uită în el. Bine că măcar una din probleme s-a dezlegat de la sine, deşi nu prea înţeleg cum de-a ajuns săculeţul ăsta în hol. Dar aflăm noi şi asta...

— Chiar mai curând decât îţi închipui... Alex se ridică, luă în mână săculeţul şi-l aruncă pe masă, descurajat. Se vede treaba că sunt într-o dispoziţie tare păcătoasă, Ben! Atât de păcătoasă cum n-am mai fost în viaţa mea! Banii ăştia eu i-am purtat în mână întreaga dimineaţă şi i-am lăsat acolo, lângă telefon, când te-am sunat pe tine... Am uitat cu totul de ei!

— Hm... Parker îşi frecă bărbia. Bine, rămân aici... Se întoarse spre detectiv. E-n ordine, mulţumesc. Poţi pleca.

Uşa se închise.

— Zece mii de lire sterline! Adjunctul de la criminalistică ridică săculeţul, ca să-l arunce din nou pe masă. Leafa mea pe patru ani! Îţi dai seama ce uşor îi este unui pârlit de poliţist să conducă o anchetă, când are de-a face cu alde voi, bandă de Cresuşi distraţi! Se porni să râdă. Zece mii de lire ici, zece mii colea! Şi câte crime nu s-au comis pentru a

douăzecea parte din suma asta! Ce se întâmplă cu tine, Joe?

Alex dădu din mână.

— Nu-s nici eu decât un biet om, spuse el ridicând din umeri, nu un mecanism care trebuie să funcţioneze impecabil ani de-a rândul, anchetă după anchetă... Nu lirele astea mă preocupă în momentul de faţă, ci celelalte, care n-au fost găsite încă. Şi mă mai preocupă şi soarta inginerului Cowley.

— Le vom găsi şi pe acelea, nu te teme, şi-l vom găsi şi pe Cowley o dată cu ele... Parker se autoaprobă dând din cap. Păi da, dacă Mr. Plumkett a corespondat cu generalul prin post-restant, a fost obligat să meargă la Londra ca să ridice scrisorile primite şi să le expedieze pe ale sale generalului. Dacă abandonăm ipoteza unui complice londonez (deşi eu aş zice s-o păstrăm totuşi ca rezervă), atunci numai Cowley şi Chanda ar fi putut expedia din Londra scrisori către Mandalay House şi, totodată, să ridice răspunsurile generalului. Ce părere ai, n-ar fi putut domnul Cowley, întrucât sculptura cu pricina se afla chiar în atelier, s-o recunoască întâmplător, fiindcă, să zicem, văzuse înainte, în bibliotecă, reproducerea din catalogul pe care mi l-ai arătat? În cazul ăsta, i-ar fi putut scrie din Londra generalului, sub numele de Plumkett. În ultimul moment, aflând de vizita poliţiei, văzându-te şi pe tine pe-aici şi temându-se să nu-i încurci socotelile, îndată după micul dejun (nu uita că s-a ridicat de la masă înaintea voastră), o fi dat fuga în pavilion şi i-o fi spus pe faţă generalului că vine din partea lui Plumkett, care îi cere să-i încredinţeze lui cele zece mii de lire pregătite dinainte. Bătrânul, luat prin surprindere, s-o fi fâstâcit şi i-o fi dat banii, uitând să mai tragă în

şantajist, aşa cum avusese de gând! Doar ştii că oamenii pun uneori la cale nu ştiu ce fapte vitejeşti, pentru ca, odată sosit momentul realizării acestora, să nu fie în stare să clintească un deget; visurile sunt una, realitatea cu totul altceva... Cowley, văzându-se cu banii în buzunar, fireşte că nu s-a mai gândit la întâlnirea cu biata Meryl Perry. Puţin îi păsa şi de atribuţiile lui în cadrul atelierului... A şters-o, fără să-i treacă prin minte că generalul, într-un moment de depresiune, provocată de mânie, de umilinţă şi de conştiinţa că s-a lăsat prădat de un şantajist care-l avea în continuare la mână, ameninţând să-i întineze oricând onoarea şi să-i distrugă roadele unei munci de-o viaţă întreagă, ar putea să-şi tragă un glonte în inimă. Ceea ce bătrânul a şi făcut, când s-a dezlănţuit furtuna! Limpede, nu? Toate se potrivesc în versiunea asta. Nu văd nicio fisură în raţionamentul meu. Cowley putea să plece fără grijă, doar se cheamă că e om liber. Nu mai departe decât în ajun, îi făcuse un întreg tărăboi generalului şi locatarii lui Mandalay House ar fi considerat plecarea sa inopinată drept o urmare a relaţiilor sale cu Jowett şi Meryl şi a atitudinii generalului faţă de el. Generalul însuşi, după plecarea lui, s-ar fi văzut obligat să-i justifice într-un fel sau altul comportarea, să-i creeze un alibi. Singurul lucru pe care nu l-a prevăzut Cowley a fost sinuciderea...

— Dacă n-a prevăzut sinuciderea, de ce a părăsit Mandalay House plecând înot pe mare? Putea să iasă liniştit pe poartă, nu găseşti? N-ar fi exclus să aibă aici şi maşina.

Parker îşi scoase carnetul şi îl frunzări.

— Are un Ford vechi, uzat. Şi Jowett are maşină, chiar şi Meryl Perry, fără să mai socotim cele două

automobile proprietatea generalului sau rabla grădinarului. Numai profesorul Snider, care a venit din America cu avionul, nu are maşină proprie.

— Cu atât mai mult! Alex se ridică. Prin urmare Cowley a dispărut lăsându-şi aici maşina! Şi a prevăzut pe deasupra că un cordon de oameni de-ai tăi va ţine sub observaţie domeniul?...

— La prima întrebare, nu pot răspunde deocamdată. Oricum, nu e o maşină de soi. Mai mult de o sută sau două sute de lire nu valorează... Poate că a lăsat-o cu gândul să se întoarcă în curând, ca să-l mai şantajeze o dată pe general – căci, cu siguranţă, la un asemenea izvor de arginţi nu renunţi uşor. Cât priveşte vizita poliţiei, putea să presupună că aranjamentul generalului cu Plumkett a ajuns cumva la urechile noastre. După cum şi prezenţa ta la Mandalay House i-o fi dat de gândit. Ce ştiu cu siguranţă este că a dispărut, şi o dată cu el au dispărut şi cele zece mii de lire! Nu s-a dus la întâlnirea cu Meryl, de la ora nouă. Pe Jowett l-a lăsat să se descurce singur în atelier. Toate astea ne conduc la o singură interpretare a faptelor, prin care se clarifică toate nelămuririle noastre dinainte. Probabil că domnul inginer Cowley nu ştie că codul nostru penal cuprinde vreo câteva paragrafe foarte drastice relativ la şantajişti, mai cu seamă la cei care-şi împing victima la sinucidere. Nu-i nimic, câţiva ani de claustrare o să-i dea ocazia să mediteze temeinic la aceste texte de legi.

— N-o să-ţi fie uşor să-l pui în faţa probelor... mormăi Joe.

— N-o să fie uşor? O să aşteptăm. N-o să-l arestăm până ce n-o să înceapă să pună în circulaţie cele zece mii de lire. Sunt curios cum o să explice dumnealui

provenienţa unei sume atât de mari? N-avea nicio grijă, Joe. Chiar pe baza dovezilor pe care le avem de pe acum împotriva lui, orice tribunal din Anglia o să-l încalţe fără şovăire cu câţiva ani bunişori. O să te convingi singur, de altfel, fiindcă nu mă îndoiesc că vei accepta să depui împotriva lui la proces.

— S-ar putea să ai dreptate... Alex dădu din cap. Dacă aşa s-au petrecut lucrurile, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l văd pe individ după gratii. L-am îndrăgit pe moşneagul acela, cu toate ciudăţeniile şi asprimea lui. Şi în afară de asta... Se întrerupse, apoi adăugă grăbit, ca şi cum ar fi vrut să schimbe vorba: să mergem în camera lui Cowley, Ben. Cine ştie, poate descoperim ceva interesant. Judecând după cum a acţionat, e un individ destul de prevăzător, dar orice infractor face câte o greşeala, nervii, ce vrei – afurisit lucru!...

— Hai! Parker se ridică şi amândoi se îndreptară spre uşă. La etaj, detectivul Highbrow, văzându-i, se sculă de pe scaun.

— Care e camera inginerului Cowley? îl întrebă Parker cu glasul coborât.

Detectivul, fără un cuvânt, o porni înainte pe coridor, se opri la a treia uşă pe stânga şi scoase din buzunar un mănunchi de scule aducând, la prima vedere, cu nişte chei, dar care erau alcătuite din bucăţi metalice mobile. Introduse unul din aceste instrumente în broască şi uşa cedă numaidecât.

Intrară.

Patul era strâns, iar odaia lăsa impresia că fusese dereticată de curând.

Parker, în picioare în mijlocul covorului, roti privirea prin încăpere. Joe însă se apropie de pat şi ridică o cămaşă aruncată pe cuvertură. Cămaşa era de un

roşu aprins, şi Alex, fără să vrea, zâmbi în sinea lui, amintindu-şi ce spusese Jowett la micul dejun: „Romeo al nostru drapat în purpură de cardinal”... Era probabil aceeaşi cămaşă, doar dacă inginerul n-avea două la fel.

— Cowley purta cămaşa asta azi-dimineaţă... spuse el ridicând-o şi arătându-i-o lui Parker. Înainte de a fugi, s-a întors deci în casă ca să-şi schimbe cămaşa...

— Nu-i de mirare... mormăi adjunctul şefului serviciului de criminalistică. O asemenea culoare ar fi fost vizibilă de la cinci mile distanţă! Şi eu, în locul lui, aş fi făcut la fel!

— Bineînţeles... încuviinţă Joe. Se uită cu atenţie la cămaşă. Interesant... murmură.

— Ce anume? Parker se întoarse. Stătea în dreptul biroului, ale cărui sertăraşe se apucase să le tragă rând pe rând, cercetând hârtiile dinăuntru, care nu-i spuneau însă nimic, deoarece erau acoperite toate de formule chimice şi matematice.

— Uită-te şi tu.

Parker se apropie. Joe îi arătă una din mâneci, sfâşiată.

— Observi că e ruptă o bucată? Ca şi cum ar fi smuls-o cineva. Mâneca dreaptă... Nu se poate s-o fi smuls el însuşi, din nebăgare de seamă, în timp ce-a scos-o, fiindcă e un material rezistent, iar cămaşa e aproape nouă.

— Aşa e, într-adevăr. Ce dracu o mai fi însemnând şi asta?

— Nu ştiu... Alex se apropie de fereastră şi examină atent ţesătura sfâşiată. Nu-mi dau seama, Ben. Dar treaba asta trebuie să aibă un tâlc, ce zici? Ori de câte ori se produce o moarte fulgerătoare, obiectele neînsufleţite încep să cuvânte... E drept că

nu întotdeauna le putem înţelege graiul! Manşeta asta... Se opri. Lăsă cămaşa pe pat şi se apropie de birou. Câteva foi de hârtie înnegrite cu calcule, cărţi de specialitate, mai multe tomuri din biblioteca generalului, toate tratând despre metodele antice de turnare a metalelor...

Se duse la şifonier: un teanc de cămăşi frumos împăturite, lenjerie, câteva costume aşezate pe umeraşe...

Alex trecu în baie. Şi aici, aceeaşi ordine pedantă: maşina electrică de bărbierit aşezată în cutiuţa ei, cu şnurul înfăşurat meticulos... săpunul în savonieră, nimic în buzunarele halatului, trei flaconaşe aranjate în ordine pe policioara de sticlă... Dar poate că acestea erau opera cameristei?... Joe îşi notă în minte toate amănuntele şi reveni în cameră. Parker rămăsese lângă pat, contemplând în continuare cămaşa purpurie.

— Cu siguranţă că s-a întâmplat ceva... spuse Ben nesigur. Dacă şi-ar fi sfâşiat cămaşa când şi-a scos-o în grabă, bucata lipsă ar fi trebuit să se găsească în cameră; ce motiv ar fi avut s-o ia cu el?

— Nu-i chiar aşa... şi Alex săltă din umeri. Nu-mi vine să cred că un om care pune la cale cu atâta precizie şi cu mult timp înainte un atac asupra celor zece mii de lire ale generalului Somerville se îmbracă, în ziua respectivă, cu cea mai ţipătoare cămaşă, vizibilă de la o poştă şi menită să-l distingă dintr-o gloată întreagă de oameni...

— Ai vreun răspuns la întrebarea asta?

— Nu. M-ar interesa în schimb foarte mult să aflu la ce oră a dereticat camerista în odaia asta. Fiindcă, nu-i aşa, cămaşa a fost zvârlită pe pat, după ce acesta a fost strâns...

— Evident! Parker aprobă din cap. Aflăm numaidecât. Se îndreptă spre uşă. Alex deschise gura, dând să spună ceva, dar se răzgândi. Parker reveni peste o clipă.

— Camerista vine îndată...

Joe se duse spre pat şi aşeză cămaşa în poziţia în care o găsiseră la venire. Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră, zise Parker.

Fata care se arătă în prag era îmbrăcată într-o rochie neagră cu şorţuleţ alb şi boneţică albă: imaginea tipică a cameristelor englezoaice din filmele americane. Se înclină şi închise uşa în urma ei.

— Sunt de la poliţie, i se adresă Parker, şi aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

— Da, vă rog, domnule...

Alex îi aruncă o privire. Nu era fata care servise la micul dejun. N-o mai văzuse până atunci.

— Numele dumitale?

— Rosalinde Lee...

— Lucrezi de multă vreme la Mandalay House?

— De un an, domnule...

Era brunetă, subţirică şi avea nişte ochi mari, căprui-deschis, în care, dedesubtul pleoapelor timid coborâte, mocnea curiozitatea. Lucru cât se poate de normal, fiindcă, după primele clipe de stupoare, moartea generalului trebuie să fi stârnit la bucătărie o adevărată avalanşă de supoziţii fantastice.

— Ai făcut astăzi curat în camera asta?

— Da, domnule...

— Cine locuieşte aici?

— Domnul inginer Cowley, domnule... răspunse fata, şi pe faţa ei se citi uimirea că poliţia habar n-are de nişte lucruri atât de simple. În clipa următoare

însă, coborî ochii în covor.

— Dumneata deretici aici în fiecare zi?

— Da, domnule. Toate camerele de oaspeţi, plus dormitorul domnului general şi dormitorul domnului Chanda... şi, bineînţeles, şi restul încăperilor, dar împreună cu Jane...

— Jane?

— Jane e ajutoarea bucătăresei şi serveşte şi la masă. Noi două spălăm vasele şi facem curăţenia la parter.

— Înţeleg. Astăzi te-ai apucat mai devreme să faci curat?

— Îndată după micul dejun, domnule. Atunci, de obicei, toate camerele, sau aproape toate, sunt goale.

— Îndată după micul dejun? Mai exact, la ce oră?

— La opt şi jumătate, domnule. Ştiu sigur, pentru că înainte de a veni sus m-am uitat la ceasul din bucătărie. Jane tocmai cobora şi mi-a spus că toată lumea a servit masa.

— Bine. Mulţumesc pentru informaţiile atât de exacte. Parker îi zâmbi fetei, care, îi răspunse şi ea cu un zâmbet scurt, reluându-şi apoi mina gravă.

— Păi da, domnule, atunci când te ia poliţia la întrebări, trebuie să răspunzi cât mai precis cu putinţă... Darmite când ai de-a face cu Scotland Yardul!...

— Dar de unde ştii că noi suntem de la Londra?

— Domnul acela de jos, domnul detectiv în civil, vreau să spun, ne-a informat, pe mine şi pe Jane, că dumneavoastră aţi venit de la Londra. Nici nu-i de mirare, i-am răspuns eu, o întâmplare atât de groaznică... Şi unde mai pui că e vorba de un om atât de cunoscut ca domnul general... Cele petrecute ne-au zguduit foarte tare, domnule, pe Jane şi pe mine...

Ca şi cum ar fi vrut să-i dezmintă spusele, ochii ei mari şi căprui, pe jumătate acoperiţi de pleoape, aruncau căutături iuţi şi iscoditoare când spre Parker, când spre Joe...

— Da, înţeleg... Parker dădu din cap. Şi cât timp ai rămas sus?

— Până la unsprezece, domnule. Am făcut curat în toate camerele, apoi am coborât ca s-o ajut pe Jane la spălatul vaselor... Niciodată nu se apucă de treaba asta fără mine. Zice că e ocazia cea mai nimerită pentru pălăvrăgeală... – mă scuzaţi, domnule...

— Nu-i nimic. Şi, între opt şi jumătate şi unsprezece, n-ai mai coborât de fel la parter?

— Nu, domnule. Am dereticat la rând toate camerele, şi e de lucru, nu glumă! Trebuie să netezesc frumos paturile, să frec peste tot prin băi, să schimb prosoapele şi să aşez ustensilele, să golesc şi să spăl scrumierele şi... şi o groază de alte treburi, domnule.

— Desigur. Dar în odaia asta, a domnului Cowley, pe la ce oră ai făcut curat? Ai putea-să-ţi aminteşti, chiar cu aproximaţie?

— Nu cu aproximaţie, ci precis, domnule. Cu ea am început. Adică la ora opt şi jumătate. Am trebăluit pe aici vreo zece minute, poate ceva mai mult sau mai puţin. După aceea am trecut în odaia de-alături, la domnul Jowett.

— Înţeleg... Parker o privi atent. E o adevărată plăcere să ai de-a face cu un martor care-şi aminteşte totul şi pe deasupra se orientează şi în timp. Nu mi se întâmplă prea des în cursul anchetelor...

— Mulţumesc, domnule... Rosalinde Lee se roşi şi plecă ochii.

— Spune-mi, de ce-ai început tocmai cu camera

asta? Doar e plasată la mijlocul, nu la vreunul din capetele coridorului?

— E adevărat, domnule. Dar domnul Cowley e cel mai ordonat dintre toţi musafirii noştri. Vreau să spun că în odaia asta ştiu că voi găsi mai puţină dezordine ca în celelalte. Dânsul îşi aranjează singur lucrurile şi în dulap, şi în baie. Se vede treaba că e aşa de felul lui. E de-ajuns să netezesc aşternutul, să dau niţel cu aspiratorul, şi gata. Dacă toţi ar fi aşa, şi mai ales domnişoarele... mă scuzaţi, într-o oră aş isprăvi cu tot etajul, domnule.

— Înţeleg. Spune-mi, l-ai văzut pe domnul Cowtley când s-a întors în cameră?

— Când s-a întors? întrebă fata, sincer mirată. Domnul Cowley nu s-a întors în cameră cât am făcut eu curat.

— Nu cât ai făcut curat aici. Te-am întrebat dacă nu l-ai văzut mai târziu, cât timp te-ai aflat la etaj.

— Nu, domnule. Dar puteam foarte uşor să nu-l întâlnesc, fiindcă eu trec dintr-o cameră în alta şi mă aflu mai mult înăuntru, pe coridor foarte puţin.

— Dar cămaşa asta era în cameră când ai făcut azi curat?

Rosalinde înaintă un pas, se uită spre pat şi îşi scuturâ căpşorul brun împodobit cu boneţică albă.

— Nu, domnule. Vă închipuiţi că n-aş fi lăsat-o aşa. Domnul Cowley s-o fi întors în cameră şi s-o fi schimbat mai târziu. E cămaşa dumnealui. Nimeni în Mandalay House n-are una la fel. Chiar am discutat cu Jane săptămâna trecută despre ea. Jane e logodită cu cineva din Teingmouth şi ţinea morţiş să ştie de unde a cumpărat domnul Cowley o cămaşă aşa de frumoasă. Chiar m-a rugat să-l întreb.

— Şi l-ai întrebat?

— Da, domnule. Mi-a spus că a cumpărat-o de la Londra.

— Nu mai are cumva una la fel?

— Nu, domnule. Mă uit în fiecare zi în dulapul lui şi nu se putea să nu fi observat.

— Da... Parker zâmbi. Mulţumesc, Rosalinde. Cam asta e tot...

Joe tuşi uşor. Prietenul său se întrerupse.

— Poate vrei şi tu, Joe, să-i pui vreo întrebare?

— Dacă-mi dai voie. E drept că eu nu sunt de la poliţie, dar...

— Oh, dumneavoastră sunteţi *mai mult* decât dacă aţi fi de la poliţie! rosti cu convingere Rosalinde. Jane a citit toate...

— Da, da... se grăbi s-o întrerupă Alex. Iată ce vreau să te întreb: presupun că dumneata ai chei de rezervă pentru toate camerele, nu-i aşa?

— Da, domnule. Adică, nu la mine. Nu le port niciodată la mine. Sunt jos, în dulap. La noi, nimeni nu încuie uşa când pleacă...

— Nici domnul Cowley?

— Nici dânsul, domnule. N-am observat s-o fi făcut vreodată.

— Dar astăzi, când ai venit să faci curăţenie, ai găsit uşa tot deschisă?

— Da, domnule. Şi chiar că m-am mirat foarte tare când a venit domnul Jowett şi m-a întrebat dacă nu l-am văzut pe domnul Cowley, pentru că uşa de la camera dumnealui e încuiată. Am venit împreună cu dânsul până aici, şi aşa era – uşa era încuiată. Acum înţeleg. Când s-a întors să-şi schimbe cămaşa, la plecare, domnul Cowley pesemne a încuiat uşa.

— Aşa trebuie să fi fost. Şi, în afară de domnul Jowett, pe cine ai mai văzut pe aici în cursul dimineţii?

— Pe domnişoara Beacon şi pe domnişoara Snider. Şi pe domnişoara Perry. Şi dânsa a bătut la uşa domnului Cowley. Tocmai isprăvisem curăţenia la dumneaei în cameră şi ieşisem pe coridor, aşa că ştiu. Când m-a văzut, s-a întors şi a coborât... A mai urcat sus şi domnul profesor Snider şi a intrat la domnişoara Dorothy. Au avut un schimb de vorbe, nu ştiu în legătură cu ce, le-am auzit doar glasurile, când am deschis uşa de la camera vecină... Ezită. Staţi puţin, domnişoara Snider a mai ieşit o dată, am văzut-o... da, şi s-a întors însoţită domnişoara Beacon. Vorbeau cu glas tare, de o pudrieră parcă. Domnişoara Beacon a coborât şi abia după aceea a urcat profesorul Snider şi a discutat cu fiica dumnealui. A coborât scările foarte grăbit, se vede că s-or fi certat, sau poate... nu ştiu, da era foarte nervos. Eu tocmai îmi strângeam aspiratorul pe coridor, şi era cât pe ce să dea peste mine, nici nu m-a văzut... Pe urmă am coborât...

— Ca să recapitulăm, în ce ordine s-au petrecut toate câte ni le-ai spus? Joe zâmbi.

— Înţeleg, domnule. Cine şi când a fost sus, da?

— Exact.

— Mai întâi, s-au întors domnişoarele Beacon şi Snider de la tenis. Apoi a venit domnul Jowett şi a întrebat de domnul Cowley. Îndată după aceea, a ieşit domnişoara Beacon, eu tocmai eram la dânsa în cameră şi făceam curat. Între timp, trebuie să fi ieşit şi domnişoara Snider, dar n-am observat-o. Apoi a venit domnişoara Perry şi, la scurt timp, s-au întors din nou domnişoarele Beacon şi Snider, discutând despre o pudrieră. Ceva mai târziu, a ieşit domnul profesor de la fiica dumnealui, aşa cum v-am mai spus, foarte nervos... După aceea am coborât şi eu...

— Cam ce oră să fi fost?

— Unsprezece, domnule, ştiu sigur. Când am coborât la bucătărie, m-am uitat la ceas. Mă uit foarte des la ceas, fiindcă timpul trece şi treaba nu aşteaptă, nu-i aşa, domnule?

— Desigur... Joe îi zâmbi. Constat că ai o memorie remarcabilă! Prin urmare, domnul Jowett a bătut la uşa asta cam pe la ora zece, şi uşa era încuiată, iar pe la nouă fără douăzeci mai era încă descuiată, aşa e?

— Da, domnule...

— Asta ar însemna că domnul Cowley s-a întors în cameră între nouă fără douăzeci şi zece, s-a schimbat, a încuiat uşa cu cheia şi a coborât din nou, dar dumneata nu l-ai văzut nici când a venit, n-ai observat că e la el în cameră, şi nici când a ieşit şi a încuiat uşa nu l-ai văzut, nu-i aşa?

— Aşa zic şi eu, domnule. Dar e foarte explicabil, cum v-am mai spus. Aş fi putut fi în vreuna din băi. Niciuna din ele nu are uşă spre coridor, toate comunică numai cu cameră. De acolo, n-am cum auzi ce se petrece pe coridor, sau aş fi putut fi în vreuna din camere şi să funcţionezi aspiratorul. Atunci, din cauza zgomotului, la fel n-aş fi putut auzi paşii de pe coridor.

— Deci, în afară de persoanele amintite, oricare altele ar fi putut urca sau coborî, fără ştirea dumitale?

— Bineînţeles, domnule. Aşa cum s-au petrecut lucrurile cu domnul Cowley, nu? N-am auzit nimic, şi doar a fost aici...

Tăcu şi se uită cu interes la Alex.

— Exact... Spre uimirea lui Parker, Joe se apropie de ea şi-i spuse pe un ton aproape confidenţial: Ştii că inginerul Cowley a dispărut?

— Da, domnule, ştiu. Toţi ştim, şi Jane, şi bucătăreasa, chiar şi grădinarul...

— Cum de-aţi aflat? întrebă repede Parker.

— Păi, de la domnii aceia de jos... de la detectivul acela chipeş, cu mustăcioară. Când le-am servit cafeaua şi tartinele – bieţii de ei, n-au pus nimic în gură de dimineaţă şi erau tare necăjiţi, că au răscolit tot parcul şi casa de sus şi până jos şi tot n-au dat de dânsul...

— Chipeş, cu mustăcioară... mârâi Parker. Cu mustăcioară! şi se îndreptă spre uşă cu intenţia vădită de a-şi lua la rost pe locvacele şi seducătorul subordonat. Joe tuşi încetişor. Prietenul său se opri cu mâna pe clanţă, îşi călcă pe inimă şi se întoarse în mijlocul încăperii.

— Aşa e... i se adresă Joe fetei. E o treabă destul de curioasă. Nici noi nu ne dăm seama cum de a putut să dispară! Şi ia zi, voi – dumneata, bucătăreasa, grădinarul şi camerista cealaltă – voi ce credeţi despre povestea asta?

— Ce credem? întrebă mirată Rosalinde.

— Păi da, sunt convins că aţi întors şi pe faţă şi pe dos cele auzite de la detectivul cu mustăcioară şi nu pot crede că bucătăreasa sau grădinarul nu şi-au făcut între timp o părere...

— Da, domnule... Ce vreţi, dacă tot stăm acolo, în bucătărie, că ni s-a spus să nu ieşim dacă nu e neapărată nevoie, mai vorbim şi noi vrute şi nevrute... Dar de ştiut, nu ştim nimic. Doar nu i s-o fi întâmplat vreo nenorocire, nu-i aşa? Jane zicea că s-ar fi putut să cadă într-unul din cazanele acelea ca de iad, de-acolo din atelier. Ar fi putut să alunece şi... Cine cade în metal topit, moare pe loc, nu-i aşa? Da grădinarul, care a pus şi el mâna la instalarea

cazanelor, zicea că-s prea mici. Un copil ar mai putea fi aruncat în ele, dar un om în toată firea n-ar încăpea, doar dacă e făcut întâi bucăţele, oh! ce tot îndrug eu! O moarte ca asta ar fi ceva groaznic.

— Asta cam aşa el Alex zâmbi. Îţi mulţumesc, drăguţă.

Fata făcu o plecăciune şi ieşi.

— Ce naiba ai vrut să scoţi de la ea? zise Parker, după ce se asigură că fata s-a depărtat îndeajuns ca să nu-i poată auzi glasul răsunător. Văd că facem rost de colaboratori din ce în ce mai numeroşi în afacerea asta: n-ai de gând s-o inviţi acum pe bucătăreasă, sau pe grădinar, sau pe fata cealaltă să ne fericească cu sugestiile lor? Râse fără veselie. Se uită la ceas. Până şi afurisitul acela de doctor...

Nu apucă să termine fraza. Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Am găsit obiectul acesta lângă banca de pe terenul de tenis... anunţă agentul care, până mai adineaori, stătuse de pază pe scăunelul de pe coridor. O pudrieră, domnule. O fi pierdut-o vreuna dintre domnişoare, dar fiindcă aţi ordonat să vă aducem imediat orice obiect pe care-l găsim, mi-am permis să vă deranjez...

Îi înmână lui Parker un obiect mic învelit într-o batistă. Joe se apropie. Pudriera era de aur, iar capacul era încrustat la mijloc cu cinci rubine închipuind o floare, frunzuliţele erau executate din smaragde.

— Mulţumesc! Parker înclină din cap. Agentul se retrase şi închise uşa fără zgomot. Joe oftă.

— O porcărie ca asta, confecţionată din nişte materiale atât de costisitoare, nu poate proveni decât dintr-o singură ţară de pe glob... rosti el pe un ton

aproape compătimitor. Chiar dacă n-aş fi ştiut că domnişoara Snider şi-a pierdut pudriera pe terenul de tenis, mi-aş fi dat seama numaidecât cui îi aparţine!

Parker, fără un cuvânt, înveli la loc pudriera în batistă şi o băgă în buzunar, după care ridică privirea spre Alex.

— Pe ce chestie s-o fi certat cu taică-său? Şi ce anume l-o fi enervat pe domnul profesor? În afară de asta, de ce s-o fi ascuns dumnealui după copacul acela, când te-a văzut îndreptându-te spre pavilion, ca să-l aduci pe general în casă, după ce a izbucnit furtuna?

— Cel mai în măsură să răspundă la toate aceste întrebări este el însuşi... Joe se încruntă. În definitiv, lui şi nu altuia i-a consacrat generalul Somerville ultimele rânduri pe care a apucat să le aştearnă pe hârtie în lunga sa viaţă. Şi, chiar dacă nu şi-a dus ideea până la capăt, n-au fost chiar cele mai măgulitoare cuvinte posibile. Păcat că Hicks doarme. Aş fi vrut să-l întreb ceva...

— Am să dau ordin să plece o maşină după el. În douăzeci de minute, poate fi aici. Vreau să cred că a dormit destul. L-am găsit desfigurat de nesomn, aşa că m-am gândit că o să ne descurcăm şi fără el... Parker mai aruncă o privire prin cameră şi ieşi. Alex îl urmă.

— Să se ducă cineva după Hicks, ordonă din mers adjunctul şefului serviciului de criminalistică. Camera asta să fie supravegheată cu stricteţe. Înăuntru, pe pat, o să găsiţi o cămaşă. Puneţi-o bine şi treceţi-o în procesul-verbal. Care e camera domnişoarei Snider?

— Uşa a doua pe dreapta, domnule.

Alex, păşind îndărătul lui Parker, îşi zise că dincolo de una din acele uşi se afla Caroline, care aştepta. Ar

fi trebuit să treacă pe la ea. Dar nu putea... Sau nu încă... Poate ceva mai târziu...

Parker ciocăni la uşă, şi glasul de bărbat care se auzea perorând în încăpere amuţi. O secundă de linişte, după care, o voce înăbuşită de femeie rosti:

— Intraţi, vă rog...

Intrară.

Dorothy Snider, în aceeaşi rochie verde pe care o purtase şi de dimineaţă, stătea pe o sofa joasă; era aplecată uşor înainte, cu mâinile împreunate pe genunchi. La vederea lui Parker şi a lui Alex, pe chipul ei se întipări o expresie de spaimă, pe care, în clipa următoare, încercă s-o ascundă, dar nu izbuti şi întoarse capul, îngropindu-şi faţa în mâini. Reacţia ei fu atât de neaşteptată, încât Parker, în primul moment, nu înregistră prezenţa bărbatului în picioare lângă fereastră; îl observă abia atunci când acesta se apropie cu paşi repezi de sofa şi spuse:

— N-are rost să te consumi în halul ăsta, copila mea! De o oră îţi repet că toţi oamenii sunt sortiţi morţii... şi că plătesc acest tribut în cele mai felurite chipuri, printr-un sfârşit lent uneori, violent alteori, ca în cazul regretatului nostru amfitrion. Acestea sunt legile vieţii, şi n-avem nicio putere să le schimbăm. Stăpâneşte-te, Dorothy, te rog! Din moment ce au venit aici, cu siguranţă că domnii doresc să ne pună unele întrebări, nu-i aşa? Rămânând aplecat asupra fetei, profesorul înălţă capul şi-i privi în trebător întâi pe Alex, apoi pe Parker.

— Numele meu este Parker şi reprezint Scotland Yardul, spuse Ben. Domnul profesor Snider, dacă nu mă înşel?

— Da. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am dori să discutăm în special cu domnişoara...

Parker scoase din buzunar pudriera învelită în batistă. După câte ştiu, v-aţi pierdut pudriera, nu? Oamenii mei au găsit-o...

— Nu... bâigui Dorothy Snider. Eu nu... şi din nou îşi ascunse faţa în mâini.

— ...lângă terenul de tenis, îşi încheie Parker fraza. Dezveli pudriera din batistă şi i-o întinse. Asta este, nu?

Dorothy lăsă mâinile în jos, ridică încet capul şi-l privi pe Parker cu o expresie de profundă stupoare. Fără voia lui, Parker îşi retrase mâna.

— N-aţi pierdut dumneavoastră o pudriera?

— Da, da... murmură fata. Am pierdut-o... în apropierea terenului de tenis. Am căutat-o zadarnic... întinse mâna, luă pudriera – degetele îi tremurau vizibil – o deschise maşinal, o închise şi o lăsă să-i cadă pe genunchi, o dată cu mâna.

— Măcar mulţumeşte-le domnilor! spuse profesorul Snider şi se porni să râdă, niţel cam prea strident şi prea vesel. Se întoarse spre Parker: E darul meu de ziua ei, de anul trecut. Sărăcuţa de ea, ţinea mult la pudriera asta şi i-a părut grozav de rău că a pierdut-o. Da, i-a părut foarte rău... adăugă el nesigur, ca şi cum în clipa aceea şi-ar fi adus aminte că abia cu câteva ore în urmă murise ucis stăpânul casei, fapt care, oricum, s-ar fi cuvenit s-o impresioneze pe fiica lui mai puternic decât pierderea pudrierei. Vă rog, domnilor, nu vreţi să luaţi loc?

— Vă mulţumesc... Parker se aşează pe scaunul oferit. Aş dori să vă pun amândurora câteva întrebări, strict formale, legate de tristul eveniment petrecut astăzi.

— Desigur, desigur! Dorothy, copila mea, încearcă să te concentrezi, te rog din suflet!

— Da, tăticule... Dorothy plecă privirea, aţinti pudriera pe care o ţinea în palmă şi îşi muşcă buzele.

— Întâi, aş dori să vă întreb dacă dumneavoastră, domnişoară, sau domnul profesor aţi fost în ultimul timp la Londra?

— La Londra? întrebă Snider, sincer mirat. Dorothy, la rândul ei, ridică repede capul şi-l privi pe Alex la fel de mirată. Nu, domnule. Acum şase săptămâni, am sosit cu avionul de la New York la Londra; la Mandalay House am ajuns cu un automobil închiriat şi de atunci ne bucurăm de admirabila ospitalitate a generalului Somerville, posesorul unei biblioteci nepreţuite şi a cărui conversaţie a constituit pentru mine un izvor nesecat de erudiţie. Aşa fiind, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să călătoresc la Londra, în afara unui caz de forţă majoră!... Se întrerupse. Urma să plecăm săptămâna viitoare, adăugă el dând din cap. Dar, având în vedere tragicele circumstanţe, cred că e preferabil să părăsim această casă mai devreme... Mă gândesc să telefonez mâine dimineaţă unui birou de voiaj, ca să încerc să schimb pentru o dată mai apropiată biletele noastre de avion spre America.

— Da, fireşte, zise Parker. Prin urmare, n-aţi părăsit Mandalay House din momentul sosirii aici. Dacă-mi permiteţi, o altă întrebare valabilă pentru amândoi: după micul dejun, l-aţi văzut pe inginerul Cowley?

— După micul dejun? Snider clătină hotărât din cap. Nu, absolut sigur! Dar tu, Dorothy?

— Nici eu nu l-am mai văzut... murmură Dorothy. La micul dejun a fost, nu-i aşa? Da, purta o cămaşă roşie... Brusc, trăsăturile feţei i se crispară. O cămaşă roşie... repetă ea în şoaptă. O, Doamne! şi amuţi, ascunzându-şi încă o dată faţa în palme.

Parker ridică din sprâncene.

— Observ că faptul acesta v-a impresionat puternic... rosti el cu blândeţe. V-aş ruga să ne spuneţi de ce anume?

— Nu, nu... se împotrivi Dorothy, întărindu-şi spusele cu o clătinare a capului. Eu... îşi ridică, cu un efort vizibil, faţa şi se uită lung la Parker. Oh! cămaşa... era roşie ca sângele... şi mi-am adus aminte că... Se cutremură.

— Domnilor, vă rog... murmură Snider. Fiica mea este extrem de agitată în acest moment. N-aţi putea amâna discuţia aceasta pentru mai târziu?

— Regret... În tonul lui Parker se strecură pe nesimţite o notă aspră. Înţelegem reticenţele dumneavoastră, cu toate acestea vă solicităm imperios concursul. E uşor de înţeles de ce, nu-i aşa? Dacă domnişoara Snider nu se simte capabilă să continue discuţia, am putea, desigur, să aşteptăm să se calmeze. Dar... şi tonul lui deveni mai blând; îşi depărta braţele. Şi poliţia americană anchetează astfel de cazuri şi, după informaţiile pe care le deţin, nu se poartă mai cu mănuşi decât noi. E uşor de înţeles că atunci când un om îşi pierde viaţa în împrejurări tragice, toţi sunt mai mult sau mai puţin surescitaţi. Profesiunea mă obligă să port majoritatea discuţiilor tocmai cu oameni aflaţi într-o anume tensiune nervoasă: nu e o plăcere, credeţi-mă! Domnişoară Snider, vă rog să vă calmaţi. Nu urmărim să vă sâcâim. Vrem doar atât, să ne ajutaţi în măsura în care vă stă în putinţă. N-aţi observat, în dimineaţa aceasta, nimic deosebit, nimic care să vi se pară cât de cât suspect?

— Nu, cred că nu... Dorothy negă din cap. Am luat micul dejun, după aceea am jucat tenis cu Caroline, o oră sau poate ceva mai mult, ne-am întors în casă, eu

am făcut un duş, m-am schimbat şi am ieşit... Tata se afla în bibliotecă: am aruncat o privire înăuntru. Lucra. Am ieşit în parc, după câtva timp am constatat că-mi lipseşte pudriera din poşetă şi am început s-o caut. N-am găsit-o. Pe urmă, i-am întâlnit, în parc, pe când mă întorceam spre casă, pe domnul şi pe Caroline. Am urcat sus, am citit puţin, apoi a venit tata, şi după ce plecase de la mine, a izbucnit furtuna. Am dat fuga în bibliotecă, dar... tăticu nu era acolo. M-am temut să nu-l fi prins potopul, am luat un impermeabil şi am alergat în direcţia pavilionului, gândindu-mă că s-a dus să stea de vorbă cu generalul, sau să-l însoţească îndărăt în casă. S-a dezlănţuit furtuna şi... cunoaşteţi restul, domnule Alex...

— Da! Joe înclină din cap. Când aţi intrat în pavilion şi aţi dat cu ochii de general, aţi strigat: „E mort, e mort...” şi aţi leşinat... Sunteţi bună să ne explicaţi ce voiau să însemne acele cuvinte? Atunci, în primul moment, nu le-am acordat atenţie, rămăseserăm cu toţii împietriţi la vederea cadavrului. Dar acum, lucrul acesta mă interesează foarte mult. Pot să aprind o ţigară?

Luă o ţigară din pachet, fără s-o scape o clipă din ochi pe Dorothy.

— Vă rog, vă rog! zise repede Snider. Amândoi fumăm, deşi ne ferim fiecare să depăşim zece ţigări pe zi... Scoase bricheta şi-i oferi foc lui Alex.

— Eu... eu... Dorothy se ghemui în fotoliu, apoi se destinse. Răsuflă adânc. Nu-mi amintesc ce-am spus atunci. Cuvintele pe care mi le-aţi reprodus n-au... n-au niciun sens, nu-i aşa?

— Tocmai de asta v-am întrebat şi eu... Vă mărturisesc că, în primul moment, m-am gândit că

probabil *aţi mai fost în pavilion* şi înainte de venirea noastră şi acum aţi văzut o schimbare. M-am convins ulterior că nu puteaţi să fi fost. Iată de ce vă cred fără niciun fel de rezerve...

— V-aţi convins că n-aş mai fi putut să fiu în pavilion... murmură Dorothy. V-aţi convins, într-adevăr?

— Da. Şi ştiţi de ce? Fiindcă din momentul când aţi revenit, împreună cu Caroline, în casă, după partida de tenis, pavilionul s-a aflat sub o continuă observaţie şi aţi fi fost văzută dacă v-aţi fi dus acolo.

— Aş fi fost văzută, repetă Dorothy ca un ecou. Aşadar, n-am fost acolo după moartea generalului şi înainte de venirea dumneavoastră... Aşadar, n-am fost acolo... Totuşi, ce v-a făcut să presupuneţi lucrul acesta? Numai faptul că am strigat nişte cuvinte, de care nici măcar nu-mi aduc aminte? Ştiţi... îmi amintesc scena doar ca prin ceaţă... totul se învârtea cu mine... mergeam şi era cât pe ce să cad... iar apoi...

Îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în plâns.

— Vedeţi, domnilor, în ce hal aţi adus-o... Snider îl luă de braţ pe Parker şi-l conduse spre uşă. Mai târziu, peste câteva ore, şocul îi va trece şi va putea răspunde coerent. Dar acum... vă rog mult, nu ne mai chinuiţi. De altfel, precum vedeţi, n-avem nimic interesant să vă comunicăm.

— Cine ştie? mormăi Alex încet, dar în aşa fel, încât profesorul Snider să-l audă. Până nu e rostit şi ultimul cuvânt, nu se ştie niciodată care anume informaţie prezintă valoare şi care nu. Vă rugăm să ne scuzaţi faţă de fiica dumneavoastră că am tulburat-o...

Ieşiră.

Pe coridor, Parker se uită lung la Alex şi îşi frecă

bărbia.

— Ce părere ai despre toate astea?

— Cred, răspunse Joe cu glasul coborât, că mint amândoi. În ce anume constă minciuna lor, nu ştiu. Oricum, Ben, fata n-a putut ajunge în pavilion înaintea noastră.

— Poate că a omis Hicks să-ţi spună. Domnişoara Snider era doar de-ai casei, iar pe el nu-l interesau decât străinii. Cine ştie dacă, în răstimpul cât susţine ea că a căutat pudriera, n-a avut o confruntare cu generalul!

— Exclus nu e. O fi venit Hicks?

— Vedem noi îndată.

Coborâră la parter. Pe sergentul Hicks, odihnit şi într-o formă aproape perfectă, îl găsiră stând pe un scaun în bibliotecă. La vederea superiorului său, sări în picioare.

— Bine că ai venit, zise Parker. Iată ce vreau să te întreb: la ce oră ai ocupat punctul de observaţie din preajma pavilionului, dincolo de zidul domeniului?

— Exact la nouă şi treizeci. Mă aflam acolo încă de la nouă şi douăzeci şi cinci, aşa cum convenisem cu domnul Alex, dar timp de câteva minute am căutat un loc corespunzător...

— Şi ai ţinut tot timpul sub observaţie cărarea care duce spre pavilion?

— Da.

— Tot timpul? insistă Parker.

— Da, domnule. Cu excepţia a două sau trei minute, când a apărut individul acela care culegea flori pentru logodnica lui, aşa cum i-am raportat, de altfel, domnului Alex.

— La ce oră a fost asta?

— La unsprezece fără un sfert, domnule...

— Şi n-ai văzut pe nimeni intrând în pavilion?

— Pe nimeni, domnule. Vă garantez. Doar pe domnişoara Perry. Dar în momentul acela era de faţă şi domnul Alex şi mă aflam şi eu de partea ceastălaltă a zidului.

— Bine... Parker dădu din cap nesigur. Rămâi cu băieţii în hol, sergent. Sper că ţi-ai făcut porţia de somn?

— Da. Hicks îşi şterse chelia. Dar, ştiţi, omul nu trăieşte numai cu somn...

— Ţi-e foame?

— Dacă-mi permiteţi, recunosc că mi-este...

— Atunci, coboară la bucătărie. Vei găsi acolo, după câte sunt informat, două duduite simpatice şi foarte antrenate în a câştiga bunăvoinţa poliţiştilor londonezi. Spune-i lui Woodbine, fiindcă am impresia că el este „chipeşul domn cu mustăcioară" despre care mi s-a vorbit că am să-i rad mustaţa dacă-l mai prind trăncănind despre mersul anchetei cu cei ai casei, chiar dacă-i vorba de nişte ochi căprui foarte dulci şi mari cât pumnul!

— Da, domnule! Am să-i repet întocmai. Hicks se făcu nevăzut.

— Ai avut dreptate. Parker se lăsă cu toată greutatea pe un scaun. Domnişoara Snider n-a fost în pavilion înainte de venirea voastră. De altfel, Meryl Perry a fost acolo la unsprezece şi a stat de vorbă cu generalul, aşa că... Şi Ben depărta braţele. Chiar dacă mint, mint în legătură cu altceva nu cu moartea generalului. Se întrerupse. Şi Cowley, parcă a intrat în pământ! Şi el, şi cele zece mii de lire! Tot ce ne-a rămas e cămaşa aceea cu mâneca ruptă. Tare aş vrea să mă văd la capătul anchetei ăsteia, Joe! Sper că doctorul n-o s-o lungească prea mult cu întocmirea

raportului, cât îl priveşte pe Cowley, punem noi mâna pe el când va fi să se întoarcă la locuinţa lui din Londra. E aşteptat acolo încă de pe acum. Atunci, încheiem frumuşel procesul-verbal, în schimb tu... Se ridică şi îşi apăsă mâna pe umărul prietenului său. Cred că e timpul să te duci la domnişoara Beacon, ce zici, Joe? Stă cam de multişor singură. Moartea generalului bănuiesc că a fost pentru ea o grea lovitură. Hai, du-te...

Joe clătină din cap.

— Cred c-ar fi mai bine dacă am discuta şi cu celelalte personaje ale dramei, spuse el încet. Şi cu Caroline, dacă vrei. Mă duc la ea, dar numai dacă mă însoţeşti.

— Dacă vrei tu...

Parker se ridică. Când ajunseră în faţa uşii Carolinei, ezită.

— Poate c-ar fi totuşi mai bine să te duci numai tu?

Fără să-i răspundă, Joe ciocăni. Auzind răspunsul, deschise uşa şi-l împinse uşor pe prietenul lui, obligându-l să intre primul.

— Regret foarte mult cele întâmplate, miss Beacon. Parker îi strânse mâna cu căldură. Caroline era extrem de palidă, dar era vădit că îşi revenise. Zâmbi chiar – un zâmbet de loc vesel.

— Credeţi că s-a întâmplat ceva... ceva mai rău? întrebă ea, nefiind capabilă sau ferindu-se să pronunţe, cuvântul „asasinat”.

— Suntem în bună măsură încredinţaţi că generalul Somerville s-a sinucis, spuse Parker. Cunoaştem chiar şi motivul pentru care şi-a luat viaţa. Era un om foarte bătrân şi întreaga sa existenţă era ameninţată să fie compromisă din pricina uneltirilor unui ticălos de şantajist: se pare că, în această situaţie, a ales

singura cale care, după el, îl putea scoate din impas...

— Doamne-Dumnezeule... Caroline închise ochii. N-aş fi crezut niciodată că el... Era atât de bătăios, Joe! Nu se dădea îndărăt din faţa nici unui obstacol, şi deodată...

— Sinuciderea nu constituie întotdeauna o dovadă de laşitate... Parker îşi lăsă mâna sa mare peste mânuţa fetei, dar o retrase aproape numaidecât, parcă jenat de accesul său de sentimentalism. Poate fi la fel de bine şi un act de curaj, ca în cazul de faţă... fireşte, dacă lucrurile s-au petrecut într-adevăr aşa cum suntem înclinaţi să credem că s-au petrecut.

Tăcu. Joe aprinse o ţigară.

— Caroline, spuse el încet, situaţia nu e chiar atât de simplă cum a prezentat-o Ben. Au mai rămas câteva lucruri neclare.

— Câteva lucruri neclare? Vrei să spui că bunicul s-ar putea să nu se fi sinucis? Oh, Joe...

Pe chipul ei se întipări o expresie de spaimă.

— N-am afirmat aşa ceva. Deocamdată, nu cunosc adevărul. Dar generalul Somerville a avut la el, în pavilion, zece mii de lire. Banii aceştia, după moartea lui, n-au mai fost găsiţi. În afară de asta, a dispărut şi Cowley.

— Cowley? Caroline făcu ochii mari. Dar a luat micul dejun împreună cu noi!...

— Da, dar după aceea a ieşit şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Nici tu nu l-ai văzut, nu-i aşa?

Caroline negă, clătinând din cap.

— Am bănuit, spuse Alex. Aş vrea acum să-i spui lui Ben ce ai făcut tu în dimineaţa asta, până ce... Se întrerupse şi respiră adânc.

— Dar e absolut inutil! Parker se ridică şi se uită aproape duşmănos la prietenul lui. Absolut inutil, miss

Beacon! Dumnezeu ştie ce e-n capul lui, de v-a cerut lucrul ăsta! E adevărat că ancheta nu e încă încheiată, Dar, din fericire, avem mărturia domnişoarei Perry, care a discutat cu bunicul dumneavoastră la ora unsprezece. După aceea s-a dezlănţuit furtuna. Şi cum bubuitul tunetelor a făcut posibil să nu fie auzită împuşcătura... Dar ce vorbesc! Mai am încă o groază de treburi! Tu rămâi aici, Joe. Ne întâlnim mai târziu, în bibliotecă.

Dădu să iasă.

— Rămâi, Ben... spuse încet Alex. În definitiv, suntem interesaţi să obţinem un număr cât mai mare de informaţii de la persoanele care au fost prezente în momentul dramei. N-ai observat nimic deosebit azi-dimineaţă, Caroline?

— Nu... Clătină din cap. Dacă trecem peste starea nervoasă a lui Dorothy, care îşi pierduse pudriera... Dar asta cred că n-are nicio importanţă, nu-i aşa? Îndreptă o privire obosită spre Parker, care lăsă mâna de pe clanţă şi se întoarse încet în mijlocul încăperii.

— Relatează, moment cu moment, tot ce-ai făcut, după micul dejun.

— M-am ridicat de la masă o dată cu tine, nu-i aşa? Am ieşit toţi trei, noi şi cu domnul Jowett. Nu, întâi m-am dus sus şi mi-am pus şortul. Mi-am luat racheta şi am coborât, iar tu erai în compania lui Jowett. După aceea a venit Dorothy şi ne-am dus pe terenul de tenis. Am jucat câtva timp fără puncte, apoi am încercat să facem un set. Dar era atât de înăbuşitor de cald, că am hotărât să întrerupem... Când ne-am întors spre casă, te-am întâlnit pe tine din nou. Eu am intrat, împreună cu Dorothy. Ea s-a dus în camera ei, eu într-a mea... Am făcut o baie, m-am schimbat şi am coborât... Nu-mi găseam locul... Închise ochii. Oh!

Joe, cât e de groaznic! Dacă aş fi ştiut...

Parker nu zise nimic, mulţumindu-se să îndrepte o privire întrebătoare spre Alex.

— Spune mai departe... zise Joe blând.

— M-am plimbat prin parc, gândindu-mă ce minunat e că bunicul a hotărât să-mi lase mie Mandalay House... Îmi dădeam seama că e urât ce fac, dar nu-mi puteam struni acel gând! M-am ataşat atât de mult de casa asta...

— Acum a devenit proprietatea ta, zise Alex, dar în momentul acela nu ştiai încă...

— Proprietatea mea?... Caroline clătină din cap. Şopti: Nu m-am gândit la asta... De ce a trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat? Tocmai acum... Şi eu, care... Dar ştiam că bunicul e bătrân, că mă iubeşte, că şi eu îl iubesc, că... Oh! Joe, e îngrozitor! Îşi ascunse faţa în mâini, şi Alex se gândi fără să vrea că era a treia femeie pe care o vedea în cursul după-amiezii aceleia ascunzându-şi, pradă deznădejdii, faţa în mâini. Caroline însă se reculese aproape numaidecât.

— Vă rog să mă iertaţi, zise ea uitându-se la Parker. Îmi dau seama cât de neplăcut trebuie să fie pentru dumneavoastră. Sunteţi, oricum, prietenul nostru. Mă voi strădui să... să nu se mai repete... Oftă şi, cu o mişcare necontrolată, îşi potrivi părul. Ca să revin – m-am plimbat prin parc, pe lângă seră, cam o jumătate de oră. Poate ceva mai mult sau ceva mai puţin, nu ştiu, şi m-am întâlnit cu el... Arătă spre Alex. Am dat împreună ocol conacului, apoi am întâlnit-o pe Dorothy. Era foarte agitată, din cauză că pierduse pudriera. Mi-a spus că era un dar de la tatăl ei. E îndrăgostită de tatăl ei la fel ca o fată de un băiat... În orice caz, asta e impresia pe care o lasă... Se şterse

cu mâna pe frunte. Ce absurdităţi m-am apucat să debitez! Nu izbutesc să-mi revin, de asta spun prostii. Cum ziceam, Dorothy era nervoasă. Ne-am dus sus, la mine, şi i-am dat pudra mea, deşi, după mine, era şi aşa excesiv de pudrată. Dar americancelor le place să se machieze strident, chiar şi dimineaţa... Apoi a ieşit. Pe coridor, tocmai venea tatăl ei. Au intrat amândoi la ea. Am mai stat câteva minute în cameră, încercând să citesc, dar era zăpuşeală. M-am hotărât să cobor în bibliotecă, unde e întotdeauna răcoare. Profesorul Snider, care coborâse înaintea mea, a ieşit din casă, iar eu m-am dus în bibliotecă. Mi-am ales o carte şi m-am aşezat, dar am văzut, uitându-mă pe fereastră, că se apropie un nor mare, negru, şi m-am gândit la bunicul. Chanda nu se vedea pe nicăieri. E şi el bătrân, iar ploaia putea să înceapă dintr-o clipă în alta. Am ieşit şi te-am văzut pe tine. Ţi-am strigat să mă aştepţi şi am dat fuga după impermeabile şi umbrele. Atunci a apărut, venind din muzeu, domnul Jowett. Presupun că m-a auzit când te-am strigat, fiindcă mi-a spus că o să mă ajute el. Am înhăţat în grabă nişte impermeabile şi umbrele şi am alergat spre pavilion. Ce-a urmat, ştii...

— Da... Joe se ridică şi-i adresă un zâmbet trist şi obosit. Nu te-ai aşteptat să se întâmple ce s-a întâmplat, când m-ai adus aici, nu-i aşa? Îşi desfăcu braţele a neputinţă. Nici eu nu m-am aşteptat.

— Dacă bunicul s-a sinucis, nici... nici chiar tu nu l-ai fi putut împiedica, nu? Nimeni nu-l poate opri pe-un om când vrea să-şi ia viaţa...

— Dar dacă nu s-a sinucis?... Alex strânse tare pleoapele, dar numai o secundă. Şi eu, care m-am aflat tot timpul prin preajmă! Îţi dai seama, am fost la doi paşi, şi n-am putut face nimic!

— Dar mi-ai spus că bunicul a scris el însuşi scrisorile acelea către Scotland Yard. Aşa fiind, cum ai fi putut presupune că-l ameninţă un pericol real? Nimeni n-ar fi putut să ştie... Orice criminal întâi ucide şi abia după aceea se află de crima săvârşită... Din moment... din moment ce nu cunoşteai intenţiile asasinului, cum puteai să preîntâmpini crima? Îmi dau seama cât de greu îţi este, şi te înţeleg, Joe... Dar ce s-a petrecut e ireparabil. Nu trebuie să-ţi reproşezi nimic, n-aveai cum preveni un lucru de care nu ai avut cunoştinţă. De altfel, ce rost ar avea acum? El nu mai este, iar eu... eu te iubesc... încheie ea şoptit. Nu-i niciun secret, Joe. Domnul Parker ştie lucrul ăsta de ani de zile, nu-i aşa? Nu e nimic nou pentru dânsul. Dar chiar dacă mi-ai fi fost cu totul străin, tot n-aş fi avut nicio pretenţie... Tăcu un moment. Nu cumva... şantajistul a fost Cowley?

— Totul ne conduce la această concluzie, mormăi Parker. De un singur lucru pot să vă asigur, miss Beacon, că dacă-mi cade în labă individul ăsta... Lăsă fraza în suspensie. Eu mă duc...

— Şi eu... Alex se ridică. Ne-a rămas un singur lucru de făcut, să aflăm adevărul. Dacă-mi dai voie, am să revin ceva mai târziu, Caroline...

— Vino negreşit... murmură Caroline. Sunt foarte abătută. Cât timp a trăit, nici nu bănuiam că îmi e atât de drag... Oare un om trebuie neapărat să moară ca să ne dăm seama cu adevărat ce a reprezentat pentru noi pe când era în viaţă?

— Mă tem că da... Joe dădu din cap. Cu toţii trecem, mai devreme sau mai târziu, printr-o asemenea încercare.

Îi atinse mâna uşor şi ieşi repede după Parker, care se şi afla pe coridor.

— Păcătoasă poveste mormăi adjunctul şefului serviciului de criminalistică. Tare păcătoasă, Joe! Cine a mai rămas?

— Chanda, Jowett, personalul.

— Personalul nu mă interesează. Unde e camera domnului Chanda? se adresă Parker detectivului de serviciu pe coridor şi se îndreptă numaidecât în direcţia indicată de subalternul său printr-un gest mut.

Ciocăni uşor. Nu se auzi niciun răspuns, aşa că apăsă pe clanţă şi privi înăuntru. Un miros ciudat şi ameţitor îi izbi încă din prag.

Chanda, întors cu spatele spre uşă, stătea prosternat până la pământ în faţa unei statui a lui Budha în postura clasică. Patru lumânări aurii subţiri ardeau în faţa acestei statui şi, între ele, se afla o farfurie plată din care se ridicau şuviţe de fum albăstrui ce se destrămau lin de-a lungul peretelui.

Parker dădu să se retragă, dar Chanda, care auzise scârţâitul uşii, întoarse capul şi se îndreptă de mijloc.

— Vă rog să intraţi. Vă aşteptam.

După o scurtă ezitare, Parker intră. Joe se furişă în urma lui şi închise uşa. Înăuntru, mirosul de tămâie era şi mai ameţitor.

— N-am fi vrut să vă tulburăm ritualul religios, începu comisarul pe un ton oficial, dar suntem siliţi de împrejurări s-o facem. Doriţi poate totuşi să revenim ceva mai târziu, să zicem, peste o jumătate de oră?

Chanda clătină din cap.

— Ritualul acesta religios, cum l-aţi numit, va dura mult mai mult, spuse el liniştit. Nu vă supără cumva mirosul de tămâie? Dumneavoastră, albii...

— Nu, nu! Parker scutură energic din cap.

— Totuşi, dacă aţi vrea să deschideţi puţin

fereastra...

Şi fără să mai aştepte răspunsul bătrânului birman, se duse repede la fereastră şi o deschise. Rămase acolo, rezemat de pervaz.

— Mă numesc Parker, şi...

— Ştiu, domnule. Aţi fost aici în urmă cu o săptămână şi aţi avut o discuţie cu generalul Somerville... Chanda înclină capul. Cunosc subiectul discuţiei respective, stăpânul meu m-a onorat şi în această împrejurare cu încrederea sa.

— Dacă ne-ar fi onorat şi pe noi cu aceeaşi încredere, poate că n-am fi ajuns la tragicul deznodământ! rosti încet Parker.

— Prin urmare, dumneavoastră consideraţi că omul poate înlocui Destinul, domnule comisar? Să-mi fie cu iertare, dar, în simplitatea cugetului meu, nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Ieri încă, şi chiar şi azi-dimineaţă, am crezut şi eu că este cu putinţă. Mă temeam pentru viaţa stăpânului meu. De aceea m-am şi dus la domnul Alex şi i-am împărtăşit tot ce ştiam. Voiam să-mi apăr stăpânul de nenorocirea care-l păştea... Dar Destinul a vrut să fie altfel. Moartea, care oricum trebuia să vină, a venit pe altă cale şi altfel înveşmântată decât ne aşteptam, şi iată că stăpânul meu e mort. Cu toţii ne naştem într-o zi anume, predestinată, şi murim tot aşa, în ziua ce ce ne-a fost sortită să ne fie cea din urmă. Toţi suntem muritori.

— Se poate, zise Parker. Numai că în obligaţiile mele intră şi aceea de a face ca un procent cât mai mare de cetăţeni ai acestei ţări să moară de moarte bună şi nu de mâna unuia sau altuia dintre semenii lor, care să se substituie astfel Destinului de care vorbiţi.

— Oamenii aceia nu sunt decât nişte unelte oarbe... şopti Chanda. Totuşi, înţeleg punctul dumneavoastră de vedere. Şi eu cred în justiţie şi în necesitatea pedepsirii celor vinovaţi.

— Asta mă bucură, spuse Parker înseninându-se. Şi dacă vreţi să fie pedepsit şi acel ticălos care, fie că l-a ucis pe general, fie că l-a şantajat sub numele de Plumkett sau în complicitate cu Plumkett, spuneţi-ne dacă nu l-aţi văzut astăzi, după micul dejun, pe inginerul Cowley, deoarece avem motive temeinice să presupunem că, în cazul de faţă, el a fost cel care a jucat funestul rol al Destinului.

— Pe domnul Cowley? Faţa bătrânului birman nu exprimă propriu-zis uimirea; totuşi, fără voia sa, privirea i se îndreptă spre Alex.

— Da, zise Joe. Inginerul Cowley a dispărut, şi o dată cu el şi cele zece mii de lire pe care le-ai dus în pavilion, când l-ai condus pe general azi-dimineaţă. Eşti sigur că au rămas acolo, după ce l-ai lăsat singur pe general, la masa de lucru?

— Da. Domnul general mi-a poruncit, de cum a intrat în pavilion, să scot banii din servietă. Erau într-o pungă transparentă de celofan, pentru ca Plumkett să se poată convinge că sunt bani şi nu hârtie de ziar sau ceva de felul ăsta. Generalul urmărea să-l determine să-i şi numere, ceea ce i-ar fi distras atenţia şi i-ar fi dat posibilitatea stăpânului meu să întindă neobservat mâna spre sertarul în care se afla revolverul. Era un pistol american de calibru mare. Generalul obişnuia să spună că nu există armă mai sigură, fiindcă nu se înţepeneşte niciodată. Era un ostaş bătrân...

— Revolverul se afla tot în servietă?

— Nu. În perioadele când lucra în pavilion,

generalul îl păstra în sertarul biroului.

— Adică îl lăsa acolo şi-n timpul nopţii?

— Bineînţeles. Încuiam numai uşa pavilionului, iar dimineaţa o descuiam!

— Ai la dumneata cheia?

— Întotdeauna o port la mine... Chanda se căută în buzunarul caftanului. Iat-o...

Alex luă cheia în mână şi o răsuci între degete. Parker scoase un oftat.

— E o cheie cum nu se poate mai banală! spuse el, mustrător. Oricine poate să descuie cu uşurinţă o uşă încuiată cu o cheie ca asta.

— I-am atras şi eu atenţia generalului. Chanda aprobă din cap. Dar mi-a răspuns că, pe cât ştie el, hoţii, spărgătorii descuie oricum orice broască, aceasta fiindu-le meseria. În afară de asta, noaptea ar putea intra cineva în pavilion care e atât de departe de casă, tăind liniştit unul dintre geamuri. Aşa că ce rost ar avea să apeleze la un lăcătuş?... N-am mai avut ce să-i răspund, de fapt găseam că are dreptate...

— Poate că avea într-adevăr, mormăi Parker. Totuşi e o imprudenţă să laşi un revolver încărcat într-o încăpere cu uşile pe jumătate vraişte!

— Dar a murit în timp ce se afla în încăperea respectivă, iar revolverul era la locul lui, de dimineaţă, când am intrat în pavilion. L-am văzut cu ochii mei.

— Şi, în cursul dimineţii, n-aţi observat dacă a intrat cineva în pavilion?

Chanda nu răspunse imediat. Se uită lung la Alex. Privirea sa voia parcă să-i transmită ceva, dar ce anume, Joe nu ştia; pricepu doar atât, că îndărătul vorbelor, pe care urma să le rostească Chanda, avea

să se ascundă ceva. Dar ce?...

— Am stat la ferestruica podului începând de pe la ora nouă şi jumătate, spuse liniştit Chanda, şi n-am coborât decât atunci când v-am văzut întorcându-vă de la pavilion, neînsoţiţi de domnul general. Nu distingeam mare lucru, aproape că se lăsase întunericul, iar ploaia bătea în ferestruică, aşa că am fost silit s-o închid. Am rămas totuşi, fiindcă pe mare continua să se afle o şalupă, aceea a poliţiei, după cum s-a dovedit ulterior. Nu eram însă sigur, şi se apropia şi ora sosirii lui Plumkett. În tot acest timp, am ţinut sub observaţie marea şi pavilionul. Domnişoara Perry a intrat înăuntru la ora unsprezece, a zăbovit câteva minute şi a ieşit, fără să se întoarcă însă spre casă. Mă aşteptasem să vină, ştiam că la ora aceea urma să-i ducă generalului fotografiile grupului Yeti. Generalul o rugase anume să vină la ora aceea, ca să se creadă că lucrează ca de obicei şi nu se aşteaptă la nicio surpriză.

— Pe altcineva n-aţi mai văzut?

— Pe altcineva n-am mai văzut... repetă bătrânul birman. Se ridică, se apropie de altar şi tăie, cu nişte foarfeci de bronz sclipitoare, capătul fitilului unei lumânări ce fumega. O vreme stătu să privească flăcăruia şi se întoarse cu faţa către cei doi bărbaţi de lângă fereastră abia după ce constată că lumânarea arde din nou fără să pâlpâie.

Se lăsase întunericul.

— Bineînţeles, *cineva* ar fi putut să se furişeze în pavilion, reluă Chanda după o ezitare, teoretic, lucrul este posibil... Aproape tot timpul, am privit prin binoclu marea şi, ori de câte ori îl îndreptam spre linia orizontului, pavilionul îmi ieşea din câmpul vizual.

— În câmpul vizual aveaţi şi o parte din parc?

— Da, evident.

— Pe inginerul Cowley nu l-aţi zărit?

— Nu. Purta o cămaşă foarte ţipătoare, aşa că dacă aş fi zărit-o de departe, printre copaci, mi-aş fi dat seama că e el.

— Cowley şi-a schimbat cămaşa, între ora opt şi jumătate şi zece... spuse Alex.

— Şi-a schimbat cămaşa? Cu ce fel de cămaşă?

— Asta nu mai ştim. Şi n-aţi văzut pe nimeni apropiindu-se de pavilion? Chiar dacă nu l-aţi putut recunoaşte...

— Greu de spus... Cu puţin înainte de a începe să cadă primii stropi de ploaie, s-a îndreptat în direcţia aceea, foarte grăbit, profesorul Snider. Ceva mai devreme, fiica lui s-a dus la terenul de tenis. Dar frunzişul copacilor şi tufişurile sunt atât de dese, că de sus nu se vede bine decât peluza cu flori, aleile care duc spre ea şi, în depărtare, ferestrele şi acoperişul pavilionului. Cărarea stâncoasă şi balustrada se văd doar pe o mică porţiune, în dreptul unui luminiş al parcului... Cowley?... Tăcu o clipă. Trăiesc în această ţară de o jumătate de secol aproape, dar se pare că nu voi ajunge niciodată să cunosc sufletul dumneavoastră, al albilor! Cowley nu părea de fel să fie un om capabil de a săvârşi o... Fireşte, pot să mă înşel...

— Aşa s-ar părea, judecând după cele aflate de noi până în prezent. Mulţumesc, mister Chanda. Vom căuta să nu vă mai deranjăm, decât dacă va fi neapărat necesar.

— Mulţumesc, domnule comisar. Numai o întrebare...

— Vă ascult!

— Cum rămâne cu cina? După câte mi-am dat

seama, sunteţi însoţit de o întreagă echipă, şi ancheta nu s-a terminat încă. Oaspeţii şi personalul vor dori desigur şi ei să mănânce ceva.

— Bineînţeles. Să ştiţi însă că nu aveţi nicio obligaţie să hrăniţi forţele poliţieneşti ale Majestăţii-Sale. Oamenii mei pot să se ducă, pe rând, cu una din maşini, să ia masa la un birt...

— Nu cred că generalul Somerville s-ar fi declarat mulţumit cu o asemenea soluţie, zise Chanda. Voi da dispoziţie să se pregătească cina pentru toată lumea.

— Vă mulţumesc... Parker zâmbi.

— Şi încă ceva... Chanda se uită la Alex. Sunteţi desigur foarte ocupat, mister Alex. Aş fi vrut s-o văd pe Caroline. Mai mult, ca sigur că o ceaşcă de ceai tare sau una de supă i-ar prinde bine. Se întoarse spre Parker. A venit aici, la Mandalay House, încă pe când era o fetiţă de-o şchioapă şi am îndrăgit-o cu toţii, se crezu el dator să explice. În ce mă priveşte, o voi iubi la fel de mult şi de aci înainte...

— Mai încape vorbă?... Parker păru foarte mulţumit de întorsătura pe care o luau lucrurile. Duceţi-vă la dânsa, de îndată ce veţi da instrucţiuni personalului. Biata de ea, arată groaznic... A trecut prin atâtea astăzi!

— Da... Chanda aprobă din cap. A trecut prin multe azi, cum n-a trecut niciodată în viaţă...

Şi, din nou, în glasul lui se strecură o nuanţă stranie, care rămase neperceptă de Parker, dar care-l făcu pe Alex să se uite, o clipă, cu atenţie încordată la bătrânul birman. Faţa lui Chanda însă, în afara unui zâmbet afabil, nu exprima nimic.

Ieşiră.

— A rămas Jowett acela, mormăi Parker, şi putem spune că am terminat interogatoriile preliminare.

Dacă am reţinut bine, din ce ne-a spus camerista, camera lui e vecină cu cea a lui Cowley?

Se îndreptară în direcţia respectivă. În aceeaşi clipă în capul scărilor se ivi Hicks.

— Au sosit expertizele... anunţă el cu glasul coborât. Le-am lăsat pe masă, în bibliotecă. Johnny s-a dus să-l schimbe pe Brover în pavilion.

— O.K.! Parker coborî repede scara, sărind câte două trepte deodată.

Ajungând în bibliotecă, ridică de pe masă cele două plicuri sigilate cu ceară roşie, le deschise şi se apucă să citească. Alex se aşeză, urmărindu-l în tăcere.

— Ei, asta-i!... Parker lăsă, descurajat, să cadă pe masă cele două hârtii. Glonţul provine din revolverul găsit lângă mort. N-a fost folosit un amortizor de zgomot. Faptul e dovedit prin inexistenţa microurmelor pe ţeavă şi prin modul în care s-a încrustat pulberea în epiderma cadavrului. Datele concordă perfect. Putem conchide că s-a sinucis între unsprezece şi unsprezece şi jumătate, adică între vizita lui Meryl Perry şi venirea voastră în pavilion: furtuna a fost aceea care a înăbuşit zgomotul împuşcăturii...

Alex nu răspunse. Luă în mână cele două foi de hârtie şi-şi aruncă ochii pe ele. Deodată ridică din sprâncene.

— Citeşte, dacă vrei, expertiza cafelei găsită în ceaşcă şi în termos... adăugă Parker. Nicio revelaţie. Atâta cafea, atâta zahăr în soluţie. Totul în ordine. Nici nu ne-am fi putut aştepta la altceva. Ca să fiu sincer, Joe, sunt foarte mulţumit... presupunând că un asemenea cuvânt se potriveşte în împrejurări atât de triste nimic altceva decât o sinucidere.

— Eşti sigur?... Alex clătină din cap. Am impresia că

n-ai citit până la capăt expertiza balistică. Ţi-a scăpat pesemne o notiţă a dactiloscopului. *Pe armă nu s-au găsit niciun fel de amprente digitale.* Arma era curată, frecată cu grijă.

— Ce?! făcu Parker şi-i smulse hârtia din mână. O mai citi o dată şi încă o dată şi o lăsă jos. Prin urmare, totuşi... Se lăsă greu pe scaun. S-ar părea că ai avut dreptate de la început, Joe... Din păcate, nu putem presupune că generalul Somerville şi-a tras în inimă un glonţ dintr-un Colt de calibrul 45, iar apoi, foarte liniştit, a şters arma şi şi-a aruncat-o la picioare... A fost asasinat.

— Da... Alex aprobă din cap. Şi totuşi, *n-a putut fi asasinat!*

Parker se ridică şi începu să se plimbe în tăcere prin încăpere. Apoi, se opri brusc în faţa prietenului său.

— Ştiu ce vrei să spui: că nimeni n-a auzit împuşcătura, că, din momentul când a izbucnit furtuna, Hicks a supravegheat în permanenţă cărarea stâncoasă, aşa că nimeni n-ar fi putut intra în pavilion fără să fie văzut de el. Şi totuşi, amice! Şi totuşi...

— Exact... Alex se ridică şi el. Era foarte grav. Şi totuşi, generalul Somerville a fost asasinat. Şi cel mai tare mă tulbură faptul că n-a fost folosit un amortizor de zgomot. Şi ştii de ce? *Fiindcă în cazul în care tu vei inculpa pe cineva în această afacere, în mod necesar eu voi fi principalul martor al apărării...*

— Tu? făcu uimit Parker.

— Da, eu. Fiindcă din momentul când l-am văzut pe generalul Somerville în viaţă, înainte de ora nouă, şi până când l-am găsit mort, la unsprezece şi jumătate, nimeni nu putea să-l împuşte, acolo, în pavilion, cu un revolver de calibrul cel mai greu, fără să folosească

un amortizor de zgomot.

— Şi totuşi a fost împuşcat!

— Tocmai de aceea, spuse încet Joe aşezându-se şi privind, cu nişte ochi care nu mai vedeau nimic, hârtiile de pe masă, trebuie să începem să gândim, Ben!

— Dumnezeule!... Parker se aşează şi el. Nu m-am aşteptat la aşa ceva! E cea mai paradoxală afacere din câte mi-a fost dat să descâlcesc în cariera mea... Cu siguranţă că te înşeli, Joe. Ori tu, ori Hicks aţi confundat împuşcătura cu vreun alt zgomot.

Alex se mulţumi să ridice din umeri.

Cu siguranţă! Parker se ridică din nou. Doar nu vei fi vrând, sper, să mă întorc la Londra şi să întocmesc un raport în care să afirm că nici generalul Somerville nu s-a putut sinucide şi nici asasinat n-a putut fi.

— În situaţia în care ne aflăm, nici n-ai avea altceva mai bun de făcut decât să te cărăbăneşti la Londra... Alex îşi desfăcu braţele. Apoi îşi aţinti prietenul, cu o bruscă licărire în ochi. Nu ţi se pare ciudat?

— Ce anume?

— Faptul că tocmai eu ar urma să fiu martorul apărării, indiferent pe cine ai scoate din mânecă spre a-l acuza de asasinarea generalului?

— Nu înţeleg. Doar ai fost aici, şi... Parker se întrerupse. Vrei să spui că lucrul nu e întâmplător? Cum adică?

— Oricum am privi lucrurile, Joe Alex nu e un martor peste care să se poată trece uşor într-un proces... Ce mai, sunt un martor ideal pentru oricine s-ar afla în boxa acuzaţilor...

— Da... Beniamin Parker dădu din cap. Asta cam aşa e. Mărturia ta, prestată sub jurământ şi, în plus,

întărită de aceea a lui Hicks, ar împiedica orice complet de judecată să pronunţe un verdict de vinovăţie... Chiar aşa... adăugă el într-un acces de disperare. *Nimeni* nu poate fi condamnat într-o astfel de situaţie! *Nimeni!* E cea mai paradoxală istorie cu care am avut de-a face, Joe! Absolut paradoxală! Ce e de făcut?

Dar se înşela, întrucât în curând aveau să intervină în anchetă elemente şi mai paradoxale. Una dintre surprizele cele mai mari ale acelei zile încărcate de surprize avea să fie chiar comunicarea ce i-o pregătea medicul legist, personajul acela plin de demnitate, care tocmai sosea la Mandalay House, la volanul unui *Morris* minuscul ce distona atât de tare cu aspectul său marţial.

Capitolul 15
Dar e imposibil, doctore!...

— Domnul doctor O’Flaherty! anunţă Hicks. A adus rezultatele autopsiei.

— Nu lăsa să se citească nimic pe faţa ta, zise repede Parker. O să mă port faţă de el, ca şi cum totul ne-ar fi clar şi n-am întâmpina nicio dificultate. În asemenea situaţii, orice zvon defetist poate duce la compromiterea anchetei!

Se ridicară amândoi la intrarea doctorului O’Flaherty, care, după ce privi cercetător încăperea, îşi puse pălăria pe un scaun şi veni către masă ţinând în mâna o servietă din piele galbenă, prevăzută cu o încuietoare aurie.

— Am adus rezultatele autopsiei, domnule comisar... zise el.

— Vă rog să luaţi loc, domnule doctor... Parker îi apropie un scaun. Doctorul luă loc. E adevărat că eu vă rugasem să aveţi bunătatea să-mi transmiteţi prin telefon primele rezultate ale autopsiei, dar dacă v-aţi deranjat personal, cu atât mai bine... Nimic deosebit, nu-i aşa?

Doctorul O’Flaherty ridică încet capul de pe foile de hârtie pe care le scosese între timp din servieta. Se uită la Parker cu aerul unui naturalist căruia i se înfăţişează un exemplar exotic dintr-o specie necunoscută.

— Dimpotrivă, domnule comisar... rosti el, în sfârşit calm. Concluziile dumneavoastră premature s-au dovedit complet eronate, medicina legală le infirmă! Vă propun să trecem direct la fapte...

— Prin urmare, spuse Parker, autopsia arată că...? Tăcu.

Alex se ridică, se apropie de masă şi se aşeză faţă în faţă cu doctorul.

— Exact. Iată de ce am şi venit eu însumi şi n-am transmis prin telefon rezultatele autopsiei. Doctorul O'Flaherty ridică prima foaie de hârtie. Sunt de părere să vă scutesc, domnilor, de termenii tehnici şi să intru în miezul problemei. De acord?

— Bineînţeles... rosti abia auzit Parker, care făcea eforturi să se stăpânească. E mult mai bine aşa.

— Prin urmare, glontele care a străpuns pieptul defunctului general Somerville n-a putut fi tras – aceasta e opinia mea, şi sunt oricând dispus s-o susţin, sub jurământ, în faţa tribunalului – de victima însăşi, aşa cum sugerează poziţia cadavrului. Glontele a străbătut corpul transversând, de la stânga la dreapta, ceea ce, cunoscut fiind faptul că generalul nu era stângaci, ar presupune o poziţie nenaturală, acrobatică şi lipsită de sens a mâinii care ţinea arma în momentul producerii împuşcăturii. În tâmplă, da, un om trage glontele lateral, nimeni însă nu se sinucide trăgând oblic în piept; arma e aşezată în aşa fel ca ţeava să fie îndreptată perpendicular pe punctul considerat a fi cel mai vulnerabil. Opinia mea e confirmată şi de un alt fapt: arma a fost găsită, pe jos, sub mâna atârnând fără vlagă a defunctului. Dacă generalul Somerville ar fi tras ţinând revolverul în partea opusă a corpului, atunci, având în vedere forţa de recul a unui Colt de calibrul 45, arma ar fi trebuit

fie să-i zboare din mână – să nu uităm că glontele, străpungând oblic inima, a provocat o moarte instantanee – fie să cadă, împreună cu mâna, pe masa ce era plasată lângă fotoliu...

— Sunteţi absolut sigur de ce afirmaţi, domnule doctor?

— Sunt medic de treizeci şi cinci de ani, spuse doctorul O'Flaherty cu demnitate, şi cunosc răspunderile legate de profesiunea mea. V-aş rămâne îndatorat, domnule comisar, dacă aţi rezerva observaţiile de genul celor de adineaori pentru persoanele dispuse să asculte o impertinenţă fie şi neintenţionată.

— Vă rog să mă iertaţi... spuse Parker. Dar, cu toate că şi eu am o experienţă profesională îndelungată, toate indiciile, în cazul de faţă, ne duc la concluzia că nimeni n-ar fi putut să-l ucidă pe generalul Somerville! Cel puţin aşa am considerat până acum câteva minute. Cele comunicate de dumneavoastră, domnule doctor, mă surprind nespus. Vedeţi dumneavoastră, un amortizor de zgomot n-a fost folosit, iar din momentul când generalul a fost văzut în viaţă, nimeni n-a mai intrat în pavilion, adică nimeni care ar fi putut apăsa pe trăgaciul pistolului fără să fie auzit de persoana care s-a aflat tot timpul în apropiere şi care se bucură din partea mea de încredere absolută. Încă o dată vă rog să mă iertaţi, dar în cazul că vi s-ar demonstra că nimeni nu l-a putut ucide pe generalul Somerville, veţi admite, sper, că nu e exclus ca sinucigaşul să fi ţinut arma în poziţia complicată pe care aţi descris-o?

Doctorul O'Flaherty îl privi în faţă pe comisar, apoi spuse:

— Nu! Chiar dacă mi-ar fi prezentaţi o sută de

martori care să afirme că nu l-au scăpat o clipă din ochi pe generalul Somerville, mai mult, că l-au văzut chiar şi în momentul sinuciderii, şi tot i-aş califica pe toţi o sută drept nişte mincinoşi!

— Glumiţi probabil, domnule doctor... Parker se apucă să bată cu degetele în masă. Nu e treaba mea să discut cu dumneavoastră pe teme de medicină – aşa cum spuneaţi, şi pe drept cuvânt, nu am competenţa necesară... totuşi, constat că vă întemeiaţi convingerea pe un singur fapt, şi anume pe poziţia incorectă a armei... Or, se ştie, în medicina legală s-a intâmplat nu o dată ca un specialist să avanseze o opinie care, oricât de bine argumentată, s-a dovedit până la urmă falsă.

— Se poate, spuse doctorul O'Flaherty, dar dacă mi-aţi fi îngăduit să termin, am fi evitat acest schimb de cuvinte inutil. Dacă am afirmat că aş taxa drept mincinoşi şi o sută de martori care ar susţine că avem de-a face cu o sinucidere, m-am întemeiat nu numai pe îndoiala că cineva s-ar putea sinucide într-un mod atât de neverosimil – deşi recunosc că, chiar şi aşa, aş înclina mai degrabă să înlătur o asemenea ipoteză, renunţând la ceea ce aş numi o certitudine aproape absolută doar dacă s-ar dovedi pe deplin că un asasinat a fost, fizic, imposibil. Dar cum vreţi să accept versiunea sinuciderii, când ştiu prea bine că, în momentul producerii actului fatal, presupusul sinucigaş îşi pierduse complet cunoştinţa şi se afla, probabil, în stare de comă?

— Cum?! Parker sări de pe scaun dar îndată se aşeză la loc. Generalul era lipsit de cunoştinţă în momentul morţii?

— Îşi pierduse complet cunoştinţa, domnule comisar. Şi asta, din cauza *cafelei,* din care băuse,

cred, trei până la patru ceşcuţe şi în care fuseseră *dizolvate cele mai puternice somnifere aflate în comerţ în Anglia.* Somniferele îi fuseseră administrate într-o asemenea doză, încât, după părerea mea, chiar şi fără intervenţia revolverului, inima acestui om de nouăzeci de ani oricum n-ar fi rezistat. E, desigur, o presupunere, şi nu m-aş încumeta s-o susţin în faţa tribunalului... Dacă însă m-aţi întreba în particular, v-aş răspunde că generalul se găsea, în momentul morţii, cufundat într-un somn din care nu s-ar mai fi trezit niciodată...

— Dar... zise Parker. Ridică de pe masă una din cele două foi de hârtie sosite înaintea doctorului. Iată expertiza cafelei ce se afla pe fundul ceşcuţei şi în termos: niciun cuvânt despre vreun narcotic...

Doctorul O'Flaherty citi liniştit textul şi îi înapoie hârtia.

— Deoarece nu vreau să afirm că vreunul dintre colegii mei se înşală... ceea ce, de altfel, în cazul de faţă ar fi şi de necrezut, fiindcă analiza *ar fi trebuit* să constate prezenţa somniferului în lichid, mai ales dacă avem în vedere cantitatea dizolvată, îmi rămâne să emit o singură supoziţie: *cafeaua pe care a băut-o defunctul nu este identică cu cea găsită în ceşcuţă şi în termos.* Împreună cu asistentul meu, am efectuat de două ori analiza conţinutului stomacal şi am obţinut de fiecare dată, deşi cu reactivi diferiţi, rezultate aproape similare. În ce mă priveşte, eroarea este exclusă.

Parker îl ascultă în tăcere, apoi întoarse capul şi-l privi pe Alex. Pe faţă i se citea consternarea.

— Ai auzit, Joe?

— Am auzit... răspunse Alex destul de calm. Sunt, desigur, surprins, dar nu în aceeaşi măsură ca tine.

Nu m-am îndoit nicio clipă că ancheta va erupe în cele din urmă într-o direcţie oarecare. E drept că nu m-am aşteptat să fie otrăvită cafeaua... Parker nu zise nimic. Se uita cu ocliii mari la prietenul său, care, pe neaşteptate, păru să se însufleţească; se ridică şi se îndreptă spre locul în care se afla raportul asupra autopsiei. Acestea sunt toate concluziile dumneavoastră, domnule doctor? Îmi închipui că aţi mai ajuns şi la altele, de exemplu: când a survenit cu aproximaţie moartea?

— Fireşte! O'Flaherty îl privi cu o umbră de simpatie, în care mai stăruia destulă rezervă totuşi. Văd că vă orientaţi în munca noastră. După câte am fost informat, generalul Somerville a servit micul dejun pe la ora şapte şi treizeci, sau ceva mai târziu. E adevărat? Orientindu-mă deci după ora la care a luat ultima masă, pot preciza că moartea a survenit nici mai devreme de ora nouă şi nici mai târziu de ora zece. Cafeaua, mai mult ca sigur, a băut-o între opt şi nouă. Mai degrabă mai aproape de opt decât de nouă.

— Şi la ce interval de timp ar fi trebuit să-şi facă efectul somniferele?

— În această concentraţie în decurs de câteva minute ar fi trebuit să producă somnolenţa, iar peste alte câteva, un somn adânc, tot mai adânc pe măsură ce organismul îşi însuşeşte o cantitate din ce în ce mai mare de narcotic din conţinutul stomacal... Cafeaua ar fi putut acţiona în sensul frânării acestei acţiuni, întrucât ea stimulează activitatea inimii. În schimb, factorii capabili să accelereze efectul somniferelor i-au constituit vârsta înaintată a defunctului şi greutatea mică a corpului său. Aceşti factori au acţionat probabil concomitent, dar dacă

generalul avea obişnuinţa consumării cafelei, atunci acţiunea acesteia asupra organismului a fost relativ mai slabă.

— Consideraţi, prin urmare, domnule doctor, că generalul s-a aflat în stare inconştientă cam de pe la ce oră?

— Dacă nu era înzestrat cu o rezistenţă ieşită din comun, ceea ce după moarte nu se mai poate stabili, în schimb se poate reconstitui pe baza mărturiilor celor ce l-au cunoscut îndeaproape, somnul ar fi trebuit să intervină, cel mai târziu la o oră după îngurgitarea primei ceşcuţe de cafea. Iar dacă, ceea ce este sigur, a mai băut, la intervale scurte, încă două ceşcuţe, întregul proces a fost accelerat... Putem spune deci că, la trei sferturi de oră după ce a băut prima ceşcuţă de cafea, generalul dormea adânc

— Dacă în pavilion a ajuns pe la opt şi zece, înseamnă, nu-i aşa, că pe la opt şi cincizeci şi cinci dormea? Dar eu l-am văzut mişcându-se la ora... Joe încruntă sprâncenele. Cred că era opt şi patruzeci sau opt şi cincizeci... Nu m-am putut înşela, deşi l-am văzut de la o anumită depărtare; ridicase mâna şi o lăsase apoi pe masă. Eram doi, şi amândoi l-am văzut făcând gestul.

— Dar n-a spus nimic, nu-i aşa? Doctorul O’Flaherty dădu din cap. În starea de prostraţie care survine înaintea căderii într-un somn greu, omul poate să facă anumite gesturi. Ele se explică prin lipsa unei graniţe pe creier între starea de veghe şi de somn. La scurt timp, fireşte, asemenea mişcări încetează să se mai producă. Dacă în clipa aceea v-aţi fi dus la el şi i-aţi fi acordat asistenţa medicală de rigoare, ar fi existat o şansă minimă să fie menţinut în viaţă; în general însă, la vârstă aceasta, otrăvirea organismului cu narcotice

provoacă moartea.

— Dacă m-aş fi dus la el... făcu Alex. Generalului Somerville nu-i plăcea să fie deranjat. De altfel, doctore, scopul vizitei mele aici era acela de a nu-l deranja prin prezenţa mea în timpul dimineţii...

Doctorul O'Flaherty tuşi.

— Fireşte, fireşte... făcu el, fără să manifeste un interes prea mare. Vă încredinţez, procesul-verbal asupra autopsiei corpului generalului John Somerville, semnat de mine şi de doctorul Slims, care m-a asistat. Dacă veţi dori să-mi adresaţi unele întrebări suplimentare, numărul meu de telefon îl găsiţi în carte. Nu mă deranjaţi nici dacă mă veţi suna în toiul nopţii. Sunt obişnuit să primesc telefoane la orice oră.

— Domnule doctor... spuse repede Alex, care ridicase din nou hârtia cu rezultatele autopsiei. Dacă înţeleg eu bine, n-aţi găsit zahăr în conţinutul stomacal?

— Nu. Am observat şi eu. O'Flaherty aprobă din cap. Probabil că generalul bea fără zahăr atât cafeaua, cât şi ceaiul. Sau cel puţin n-a folosit zahăr astăzi, altfel i-am fi descoperit urmele.

— Vă mulţumesc... Alex puse la loc hârtia pe masă. Doctorul se ridică şi îşi luă impunătorul melon.

— O clipă numai, domnule doctor... Joe dădu ocol mesei. Spuneţi că generalul, în momentul morţii, îşi pierduse complet cunoştinţa: după ce anume v-aţi dat seama?

— Iată o întrebare inteligentă! După părerea mea, se afla într-o stare de somn adânc, foarte apropiată de starea de comă, deoarece travaliul inimii aproape că se stinsese, iar creierul nu mai recepţiona semnalele primite de la nervi. Aceasta se poate constata după expresia feţei ca şi după poziţia

corpului. Ţineţi seama că a fost lovit de un glonte de un calibru cam de două ori mai mare decât cel folosit de poliţie, de pildă. Un glonte de Colt 45, având o terminaţie boantă, sfâşie ţesutul şi produce nişte leziuni interne teribile, cu toate că datorită formei sale are o forţă de penetraţie mai redusă decât un glonte de un calibru mai mic. În cazul nostru s-a înfipt în os. Dar nu asta voiam să spun. Rana aceea cumplită ar fi trebuit să provoace la victimă un şir de reacţii instantanee – corpul întreg, în ultima secundă de viaţă, ar fi trebuit să reacţioneze violent. Ei bine, nimic de felul acesta nu s-a produs! Glontele a atins corpul, dar semnalele ajunse pe creier n-au provocat în acesta niciun ecou. Dovadă faţa defunctului, care a păstrat expresia unui om ce doarme liniştit... Degetele, tălpile... Da! Dormea, puteţi să mă credeţi! Ceea ce, ca să fiu sincer, a fost mult mai bine pentru el, deoarece a murit fără să ştie că moare... Ce altceva ne-am putea dori, fiecare dintre noi, pentru ultima clipă a vieţii?... La revedere, domnilor! Mi-a făcut plăcere.

Se înclină şi ieşi.

Alex şi Parker rămaseră tăcuţi, cu ochii la cele două foi imprimate, în rubricile cărora doctorul O'Flaherty trecuse, cu un scris mărunt şi apăsat, sentinţa de condamnare a unui om pe care nu-l cunoşteau şi pe care, în adâncul sufletului lor, se temeau că nici nu-l vor cunoaşte vreo dată.

Abia după ce se stinse zgomotul motorului minusculului *Morris*, ridică Parker capul pe care, până atunci, îl ţinuse între palme, studiind atât de surprinzătorul proces-verbal de autopsie.

— Un lucru e sigur... zise. Ca în orice anchetă, cu cât se ivesc mai multe fapte, cu atât e mai bine!

Aşadar, cafeaua a fost otrăvită cu narcotice! Bun! Hai să ne ocupăm de cafeaua asta, Joe! Moartea s-a produs între orele nouă şi zece! Încă un element care îngustează câmpul de investigaţii... În plus, cineva a turnat, ulterior, cafea neinfestată în ceşcuţă şi în termos, după ce, în prealabil, a clătit bineînţeles cele două recipiente; nimic mai simplu, în pavilion se găseşte o chiuvetă! Dar când a făcut-o, Joe? Doar voi v-aţi aflat acolo în tot acest timp! Hicks pe stâncă, Chanda la fereastra podului, cu binoclul! Tu, în parc! Şi niciunul din voi să nu fi observat nimic? Cum a fost posibil?

— Nu ştiu... murmură Alex. Încremenise parcă, cu tâmplele prinse între palme. Nu ăsta e lucrul cel mai important.

— *Nu ăsta e lucrul cel mai important?!* Parker îl scutură de umăr. Vino-ţi în fire, băiete! Baţi câmpii! A venit doctorul ăsta şi-a răsturnat lumea cu dosu-n sus, fără ca măcar să-şi dea seama ce face! Iar tu te găseşti să spui că nu ăsta e lucrul cel mai important!

Joe înălţă capul şi îndreptă spre el o privire obosită.

— Încep să înţeleg, Ben... Mai mult, cred că ştiu acum cine l-a ucis pe generalul Somerville. Dar nu am nicio dovadă. Dimpotrivă, toate dovezile pledează pentru nevinovăţia asasinului!

— Ce?! făcu Parker. Clătină din cap, după care adăugă încet: Ori poate că dorm şi visez? La fel ca generalul, înainte de a... Mai degrabă înclin să cred că ţi-ai pierdut minţile, Joe... Se apropie de prietenul său. Nu, zău, chiar ai început să înţelegi ceva?

— Da.

— Spune-mi şi mie despre ce e vorba, chiar dacă ţi se pare o absurditate...

— Încă nu, Ben. Nu te supăra, dar n-aş şti cum s-o

fac. Întrezăresc o anume persoană, o disting limpede dintre ceilalţi. Dar mi-e cu neputinţă să înţeleg cum a putut comite crima. Dimpotrivă, înţeleg perfect că nu putea s-o comită... Am chiar dovezi categorice că nu a comis-o. Mai aşteaptă câteva ore, bine? Fireşte că am să-ţi spun! Deocamdată, bâjbâim amândoi într-o pădure deasă şi căutăm un drum. Dar nu lua seama la trăncăneala mea... Hai să continuăm ancheta după tipic! Altceva mai bun nici n-avem de făcut.

Parker îl privi lung, apoi încuviinţă din cap.

— De acord, zise. S-au ivit câteva întrebări simple la care dacă răspundem înregistrăm, relativ repede, un oarecare progres. Prima poate fi formulată astfel: Cine a preparat şi a dus în pavilion blestemata aceea de cafea?

— Ai formulat două întrebări, nu una... Alex lăsă să-i cadă mâna şi se ridică greoi. Răspunsul este totuşi unul singur: cafeaua destinată generalului Somerville a preparat-o şi a dus-o în pavilion Caroline Beacon în persoană, în favoarea căreia, doar cu câteva ore în urmă, îşi redactase generalul Somerville testamentul.

Capitolul 16
Ce a vrut el de la mine?...

O găsiră pe Caroline în faţa unei farfurii cu mâncare, neatinsă însă. Văzându-l pe Alex, fata sări în picioare. Buzele îi tremurau, şi Alex observă că era gata-gata să izbucnească în plâns. Simţi că-i îngheaţă inima.

— Spune-mi, ce a vrut el de la mine, Joe?... întrebă Caroline, abia mai trăgându-şi răsuflarea, ca şi cum s-ar fi oprit brusc din goană şi n-ar fi putut să lege cuvintele. Parker, care rămăsese în prag, se apucase să-şi frângă mâinile, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă cu ele.

— Cine? şi Joe o cuprinse de după umeri.

— Chanda... a venit aici... ca să-mi aducă farfuria asta. M-a întrebat cum mă simt. Am fost atât de bucuroasă că a venit – nu-ţi dai seama ce groaznic e să stai aici şi să aştepţi până ce voi... Se opri, dar reluă numaidecât: M-am bucurat, dar, pe urmă, s-a apucat să-mi vorbească într-un chip atât de ciudat, încât... se cutremură. Joe, cu el se petrece ceva!

— Ce ţi-a spus? Linişteşte-te, draga mea. Alex o aşează cu blândeţe într-un fotoliu. Povesteşte-ne.

— Spunea că îşi dă seama foarte bine prin câte a trebuit să trec astăzi. Că nimeni în afară de el nu ştie prin ce am trecut... Dar asta n-ar fi încă nimic. Ciudat mi s-a părut abia când a adăugat că nu trebuie să uit

că el m-a iubit întotdeauna ca pe copilul lui, că eu reprezint tot ce a avut el mai scump pe lume, că pe mine m-a iubit mai mult chiar decât pe bunicul, care i-a fost stăpân... şi să nu uit că el nu mă va trăda niciodată, că pot avea deplină încredere în el... L-am întrebat ce înţelege prin asta şi mai ales prin aceea că n-o să mă trădeze? Şi iată ce mi-a răspuns: „Ştii foarte bine ce vreau să spun, Caroline. Am venit doar ca să-ţi spun că ştiu şi că te iert, că nu pot să nu te iert. Ceilalţi însă nu te vor ierta şi, de aceea, ţine minte, orice ai hotărî să faci, eu sunt alături de tine... După cuvintele acestea a ieşit. Ce-a vrut Chanda de la mine, Joe?

— Dacă am înţeles bine, îşi închipuie că tu l-ai ucis pe bunicul John... spuse Joe, străduindu-se să zâmbească, deşi simţea că, în el, inima moare. Se uită la Parker, care asculta cu ochii aţintiţi în covor.

— Dar cum se poate, Joe? De ce?

— Un motiv oarecare trebuie să aibă... Nu ne rămâne decât să-l întrebăm, nu-i aşa, Ben?

— Bineînţeles, răspunse Parker cu un glas surd. Aşa vom face...

— Exact! Alex făcea eforturi ca să pară cât mai degajat. Am venit la tine, fiindcă aveam neapărată nevoie de ajutorul tău. Uite ce este... Ezită o fracţiune de secundă. Ştim că eşti o fată curajoasă şi că poţi privi adevărul în faţă.. Generalul Somerville a fost ucis. Nu mai există niciun dubiu în această privinţă.

— Ucis... repetă ea în şoaptă şi, aproape involuntar, adăugă: Dar de cine, Joe? Cine a putut să-l ucidă?

— Tocmai pentru a-l descoperi pe vinovat avem nevoie de ajutorul tău... Generalul a murit, după cum ştii, de un glonţ tras din propriul său revolver. Înainte

de asta însă, fusese ameţit, mai bine zis otrăvit cu narcotice dizolvate în cafeaua pe care a băut-o în pavilion.

— Cum asta? Caroline se ridică, se clătină pe picioare, dar îşi recapătă echilibrul numaidecât. Cafeaua bunicului eu am pregătit-o! Joe, e imposibil!

— Nu te enerva! Spune-ne liniştit cum s-au petrecut lucrurile. Ia-o de la început. Presupun că ai luat cafeaua din săculeţ sau din cutia...

— Da, Joe... Buzele îi tremurau. Dar nu înţeleg! Acolo nu putea fi niciun fel de otravă. Am luat boabele de cafea din patru cutii diferite, în proporţii egale, şi le-am râşnit cu mâna mea, am fiert cafeaua şi am turnat-o direct în termos...

— Nu se putea să fi turnat cineva dinainte în râşniţă sau pe fundul termosului un praf de culoare închisă?

— Imposibil, Joe! M-am uitat în râşniţă. Îmi amintesc perfect, era goală. Iar termosul l-am clătit cu mâna mea! Nu, bunicul n-a putut fi otrăvit cu cafeaua. Nu cu cafeaua asta!

— Bunicul tău folosea zahăr?

Caroline negă, clătinând din cap. Era vădit că îşi râscoleşte zadarnic amintirile ultimelor ore şi că nu izbuteşte să înţeleagă nimic.

— Nu folosea zahăr de fel. I-a interzis doctorul, acum câţiva ani.

Joe aprobă din cap.

— Spune mai departe... zise el încet. Ai turnat cafeaua în termos şi, din bucătărie, te-ai dus sus...

— Da. Am vrut să-i dau cafeaua lui Jane s-o ducă în pavilion, dar mi-am amintit că... Oh, Joe... nu pot...

— Vorbeşte, te rog... murmură Joe, cât putu mai blând. Nici noi nu vrem altceva decât să terminăm o

dată cu toate astea, nu-i aşa, Ben?

Drept răspuns, Parker tuşi. Continua să stea în dreptul uşii, cu ochii aţintiţi cu încăpăţânare în covor, ca şi cum s-ar fi străduit să găsească acolo dezlegarea enigmei morţii generalului Somerville.

— ...M-am gândit că bunicul e atât de bun cu mine, că mi-a lăsat casa şi tot, şi că o să-i facă plăcere dacă o să vadă că i-am dus chiar eu cafeaua în pavilion. Aşa că, atunci când am urcat în cameră, am luat termosul cu mine. Tu erai la masă, împreună cu domnul Jowett. După aceea m-am dus în pavilion, am lăsat termosul pe masă, am pregătit ceşcuţa şi m-am întors spre casă. Bunicul şi Chanda tocmai veneau. S-au oprit văzându-mă şi am stat puţin de vorbă. Bunicul era bine dispus, chiar uşor surescitat. Ne aflam în dreptul peluzei cu flori. Bunicul a rupt un trandafir şi mi l-a oferit... La întoarcere, l-am pus în vaza din hol, în care mai erau şi alţi trandafiri. Mai e şi acum acolo...

Tăcu.

— Uşa pavilionului era deschisă, când aţi ajuns acolo? întrebă Parker, care până atunci nu scosese o vorbă.

— Nu. Peste noapte, se încuie. Dar în cămară e un dulap în care se păstrează cheile de rezervă pentru toată casa. De acolo am luat cheia.

— Dar când aţi ieşit din pavilion aţi mai încuiat uşa?

— Nu. Ştiam că bunicul va sosi dintr-un moment într-altul. Era punctual ca un ceasornic.

— Încă ceva... Parker îşi frecă bărbia. Sunteţi un oaspete relativ rar la Mandalay House. Cine îi pregătea generalului cafeaua, în absenţa dumneavoastră?

— Chanda. De altfel, Chanda m-a învăţat şi pe mine, încă în copilărie, cum să amestec cele patru soiuri.

— Tot el ducea în pavilion şi termosul, când îl conducea pe bunicul dumnevoastră?

— Nu. Termosul îl ducea totdeauna camerista, ceva mai devreme. Bunicului îi plăcea să fie totul pregătit, când intra în pavilion. Chanda, de obicei, îl ţinea de braţ, iar în mâna liberă purta cărţile şi hârtiile care-i trebuiau bunicului în ziua respectivă.

— Înţeleg. Vă mulţumesc mult, miss Beacon.

Caroline se uită la Alex

— Joe, ce înseamnă toate astea? Mă tem... Bunicul e mort, ce întâmplare cumplită! Încă nu-mi vine să cred, deşi ştiu prea bine că e adevărat. Dar ce înseamnă asta? Cafeaua otrăvită, cuvintele atât de ciudate ale lui Chanda... Cum a putut? O fi crezând că eu am turnat otrava în cafea? Bietul Chanda! Cu siguranţă că suferă îndoit acum... Dar cum a putut să-şi închipuie...?

— În momentul de faţă, nimeni în afară de tine şi de criminal nu ştie, aici, la Mandalay House, că în cafeaua bunicului au fost dizolvate narcotice. Joe clătină din cap. Nu te mai gândi la toate astea, draga mea! şi îi adresă un zâmbet trist şi obosit. Chiar dacă nu mi-am putut ţine promisiunea şi prezenţa mea aici nu l-a împiedicat pe criminal să lovească, te asigur că nu voi îngădui nimănui să-ţi facă vreun rău! Trebuie să avem răbdare, da, răbdare... Se îndreptă din spinare. Te sfătuiesc să te întinzi niţel. Îmi închipui că eşti extenuată... Eu mă duc cu Ben. S-au ivit o sumedenie de probleme mărunte, dar nu mai puţin bizare pe care nu le înţeleg. Dar le voi înţelege curând... Mai ştii, poate că de pe acum le-am găsit

cheia? Fă ce-ţi spun, întinde-te niţel...

Caroline încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Noapte bună, miss Beacon... spuse Parker, nesigur. Ea îi adresă un zâmbet trist, zâmbetul omului care se simte sfârşit, în aşa măsură că nici nu mai doreşte să-şi recapete forţele.

Ieşiră. Parker se opri pe coridor, la oarecare distanţă de detectivul de serviciu instalat pe un scaun.

— Joe, tu ştii ceva! Pun rămăşag că ştii! Te cunosc eu prea bine. Spune-mi despre ce e vorba, altfel simt că înnebunesc! Până acum n-am fost în stare să înţeleg nimic din toată istoria asta.

— Cred că e cazul să avem o nouă discuţie cu Chanda, Ben... murmură Alex. Când am vorbit prima oară cu el, am simţit că ne ascunde ceva. El e convins că tocmai Caroline... Dar de ce? Cu siguranţă că a văzut ceva de la ferestruica podului. Trebuie să aflăm ce a văzut...

Parker aprobă în tăcere.

Chanda stătea pe un pat scund, burduşit de perne. Văzându-i se ridică. Pe cer strălucea luna şi lumina ei cădea în odaie, făcând să pălească flăcăruile lumânărilor aprinse. Budha cel auriu sclipea vag.

— Carolina ne-a relatat în amănunt convorbirea pe care a avut-o cu dumneata. Alex se opri în faţa bătrânului birman, privindu-l drept în ochi. E foarte îndurerată... Ce te face să crezi că ea l-a ucis pe generalul Somerville? Doar o cunoşti de când era o fetiţă de-o şchioapă şi ştii că nu e capabilă de o faptă atât de cumplită...

Chanda lăsase capul în jos. Tăcea.

— Omule! Joe îl prinse de un umăr şi se apucă să-l scuture ca pe o păpuşă de ceară. Vino-ţi în fire! O

iubeşti? Se poate! Dar şi eu o iubesc şi ştiu că nu şi-a ucis bunicul, iar tăinuirea unuia sau mai multor fapte petrecute azi-dimineaţă nu face decât să ne depărteze de adevăr! Poţi să mă înţelegi?! Îl zgâlţâi încă o dată, apoi îi dădu drumul. Chanda se clătină şi se lăsă pe pat. Înălţă capul şi îndreptă spre Alex o privire deznădăjduită.

— Soarta... şopti. Am prevenit-o. I-am spus că ştiu. Ar fi trebuit să înţeleagă. Şi totuşi, v-a povestit ce-am vorbit cu ea. Acum, nu mai am nicio ieşire... Am văzut-o. Tăcu din nou, apoi repetă: Am văzut-o intrând în pavilion...

— Intrând în pavilion?! Joe se dădu îndărăt şi răsuflă adânc. Mi-a spus că n-a fost acolo. Când ai văzut-o?

— La zece şi jumătate... sau în jurul acestei ore. Nu m-am gândit la nimic atunci. Era normal să treacă pe la el. Nu ştiam că generalul murise. Mai târziu însă ea a negat că ar fi fost acolo...

Joe întoarse capul spre Parker, care se afla în spatele său. Dar comisarul privea în pământ şi nu ridică ochii.

— Generalul Somerville a fost ucis între orele nouă şi zece... spuse Alex şi se opri, înţelegând brusc că dacă prietena sa fusese în pavilion cu mult înainte de unsprezece, atunci limita de timp se îngusta periculos. În acest caz, totul devenea posibil.

— Şi ai auzit detunătura? întrebă el şovăind, în timp ce un gând ţipa în el: „m-a minţit, m-a minţit!”

— N-am auzit nicio detunătură... Chanda negă clătinând din cap.

— Dar, dacă l-a ucis ea, ar fi trebuit să auzi... Alex ezită din nou. Omul nostru se afla şi el pe stâncă. El cum de n-a văzut-o?

— Omul acela coborâse de la postul său cu câteva minute înainte de venirea ei, spuse Chanda încet şi s-a reîntors cam la un minut sau două după ce plecase... De fapt, pe ea am văzut-o numai datorită faptului că el se ridicase şi începuse să coboare. Asta m-a făcut să-mi întorc privirea de la mare spre pavilion.

— Prin urmare totul s-a petrecut în acel interval de câteva minute când Hicks a stat de vorbă cu individul din sat care culegea flori pentru logodnică! Alex răsuflă adânc. Dar chiar dumneata spuneai, mister Chanda, că balustrada şi cărarea stâncoasă aproape că nu sunt vizibile din pod. Cum de ai putut-o recunoaşte pe Caroline?

— Nu i-am văzut faţa, ci rochia... Chanda îşi depărta braţele într-un gest de disperare. O rochie verde. Doar de două ori am zărit-o dar am recunoscut-o imediat, o văzusem pe Caroline cu o jumătate de oră în urmă, când ieşise din casă să se plimbe, şi purta rochia aceea. Atunci, se îndreptase spre seră...

— Dar e imposibil! strigă Joe. Hicks a coborât de la postul lui la zece şi patruzeci şi exact la ora aceea eram cu Caroline... Deodată se întrerupse. Dumnezeule! spuse încet. Dumnezeule mare! Ce idiot sunt! Şi dumneata Chanda! N-a fost Caroline, ci Dorothy Snider, pe care am întâlnit-o îndată după aceea venind dinspre terenul de tenis. Ne-a spus că fusese să-şi caute pudriera! Pudriera! Să mergem, Ben!

Şi ieşi, lăsându-l pe Chanda încremenit. Beniamin Parker, cu fălcile încleştate şi aruncând fulgere din priviri, îl urmă cu paşi mari.

Pe coridor, Alex se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Parker încet, oprindu-se lângă el.

— Nu înţeleg... murmură Joe. Abia acum nu mai înţeleg nimic... Fiindcă nici ea şi nici tatăl ei n-au putut să... Se întrerupse. Hai să mergem!

Dorothy Snider şi tatăl ei erau aşezaţi în câte un fotoliu, unul în faţa celuilalt. Dorothy plângea când Parker ciocăni şi intră fără să mai aştepte răspuns. Snider se ridică.

— Nu înţeleg... începu el revoltat. Cum vă permiteţi, domnilor?!

— La fel de puţin înţeleg şi eu anumite lucruri, îl întrerupse Parker fără multă ceremonie, de aceea mi-am şi luat permisiunea să năvălesc în această încăpere ca să mi le clarific!

Joe îi puse mâna pe umăr şi apăsă uşor.

— Domnişoară Snider, spuse el calm, dacă am înţeles bine, aţi spus ceva mai devreme, relatându-ne modul cum v-aţi petrecut timpul astăzi dimineaţă, că v-aţi pierdut pudriera în timpul partidei de tenis: aşa a fost într-adevăr?

— D-da... Dorothy îşi şterse lacrimile cu batista. Era vizibil speriată. Aşa am spus.

Alex se prefăcu a nu observa starea de nervi a fetei.

— V-aş ruga să-mi spuneţi dacă mai aveţi şi o altă pudrieră?

— Ce absurditate! Snider se ridică şi se proţăpi în faţa lui. Suntem cetăţeni americani, domnilor, şi dacă aveţi de gând să ne torturaţi, pe mine şi pe fiica mea, la această oră cu asemenea întrebări idioate, vă cer să luaţi notă de protestul meu şi totodată să-mi faceţi fără întârziere legătura cu consulul Statelor Unite!

— Telefonul e jos în hol, zise Parker. Dacă doriţi,

domnule profesor, puteţi lua legătura cu orice for diplomatic al ţării dumneavoastră. Nici eu, nici oamenii mei n-o să vă împiedicăm.

— Foarte, bine! făcu Snider şi se îndreptă spre uşă, dar în prag se opri. Dorothy! Îţi interzic să discuţi cu oamenii aceştia! Nu răspunde la niciuna din întrebările lor până nu obţin legătura!

— N-am nimic împotrivă, domnule profesor... zise Parker. Dar v-aş ruga să-i comunicaţi din capul locului consulului că fiica dumneavoastră urmează să fie arestată sub învinuirea de a-l fi asasinat pe generalul John Somerville.

— Ce? Ce-aţi spus?

— Am spus că dacă fiica dumneavoastră nu va binevoi să răspundă la întrebările pe care, pentru bunul mers al anchetei, suntem nevoiţi să i le punem, mă voi vedea silit s-o arestez sub învinuirea pe care aţi auzit-o.

— Cum îndrăzniţi?... Snider se înroşi. Dumneavoastră ştiţi cine sunt eu?

— Da, şi glasul adjunctului şefului serviciului de criminalistică al poliţiei londoneze sună uscat, aproape indiferent. Sunteţi un om care îşi sileşte fiica să refuze să facă nişte declaraţii indispensabile pentru anchetarea unui caz de asasinat şi o faceţi în mod conştient. Vă asigur că îmi va face o plăcere deosebită să-l informez pe consulul Statelor Unite despre atitudinea dumneavoastră, domnule profesor.

— Ce fel de declaraţii?... Snider se muiase de tot. Am impresia că nu ştiţi ce vorbiţi. Ce vă poate ea spune?

— I-am pus domnişoarei Snider o întrebare din cele mai nevinovate, spuse Joe calm. Am întrebat-o dacă nu mai are şi o altă pudrieră. Şi tocmai această

întrebare a provocat din partea dumneavoastră o împotrivire atât de violentă. De ce?

— Pentru că e stupidă! izbucni Snider, dar se stăpâni numaidecât. Nu vă daţi seama de ridicolul situaţiei? Daţi buzna aici la ora nouă seara, aproape fără să bateţi la uşă, ca s-o întrebaţi pe fiica mea dacă mai are şi altă pudrieră? Ce vă interesează asta pe dumneavoastră?

— Nu... nu mai am o altă pudrieră... Dorothy Snider clătină din cap. Folosesc tot timpul zilei acelaşi fel de pudră şi doar seara schimb fondul... Vă satisface acest răspuns? Dacă da... aş ţine foarte mult să fiu lăsată în pace. Sunt groaznic de obosită şi de nervoasă... Am avut o zi înfiorătoare.

— Regret şi vă înţeleg perfect. Dar, tot în legătură cu prima, aş vrea să vă mai pun o mică întrebare... Alex îşi lăsă pentru o fracţiune de secundă fraza în suspensie, după care rosti răspicat: Cum se face că, după ce v-aţi pierdut pudriera în timpul partidei de tenis şi v-aţi întors în casă, unde aţi făcut un duş, când aţi ieşit din nou, eraţi totuşi *pudrată*?

Se lăsă o tăcere grea. Dorothy se uita la Joe cu nişte ochi ce se dilatau din ce în ce mai tare.

— Să vă ajut eu, interveni Alex. N-aţi pierdut pudriera în timpul partidei de tenis. Aţi pierdut-o mai târziu. După ce aţi ieşit din pavilion, v-aţi întors spre casă prin fundul parcului, pe lângă terenul de tenis. Acolo v-aţi oprit. Gâfâiaţi, eraţi surescitată şi aţi vrut, cum se zice, să vă puneţi „la punct”. Şi aţi observat că vă lipseşte pudriera din poşetă. V-aţi îngrozit la gândul că s-ar putea să fi rămas în pavilion... Dar ar fi putut la fel de bine să fi rămas şi în casă, nu? Nu eraţi sigură... V-aţi îndreptat spre casă şi în drum v-aţi întâlnit cu Caroline şi cu mine. În starea aceea de

nervi şi pentru a ne explica de ce veneati din direcţia aceea, ne-aţi spus că v-aţi pierdut pudriera şi că aţi fost s-o căutaţi. Aţi intrat în casă împreună cu Caroline... Aşa este, sau nu?

— În pavilion? Snider păli. În care pavilion'? Ce vreţi să spuneţi?

— Fiica dumneavoastră este majoră, domnule profesor, spuse liniştit Alex, şi e cazul să răspundă singură la întrebări la care dumneavoastră oricum n-aţi putea răspunde, nu-i aşa? Fiindcă în momentul acela nu eraţi acolo, nu? Eraţi în bibliotecă, sau în muzeu, contemplând acel grup statuar care v-a pricinuit atâtea necazuri!

Snider deschise gura, dar o închise la loc şi se uită în tăcere la Dorothy, care părea să fie în pragul leşinului.

— Cum de... ştiţi toate acestea? rosti ea abia auzit. Doar am fost singură, şi nu eraţi prin preajmă...

— V-aş putea da şi alte amănunte. În orice caz, când aţi intrat, după moartea generalului Somerville, în pavilion, unde ne aflam noi ceilalţi, ştiaţi dinainte că generalul nu mai trăieşte. Aţi venit în goană, prin ploaie, descompusă de spaimă. Vă temeaţi nu pentru dumneavoastră, ci pentru tatăl dumneavoastră. Şi când, în sfârşit, aţi intrat înăuntru şi v-aţi uitat la cadavrul a cărui imagine vi se întipărise în minte, aţi strigat: „E mort, el e mort...” şi aţi leşinat, atât de mult v-a surprins ce aţi văzut. Înainte de a trece la alte întrebări, aş dori să-mi râspundeţi, cât mai exact posibil, la următoarea: *ce schimbări au intervenit în pavilion,* între ora zece patruzeci, când aţi fost acolo prima dată... cum vreau să cred... şi unsprezece şi treizeci, când aţi venit pentru a doua oară, după ce se dezlănţuise furtuna?

— Toate astea sunt simple invenţii... începu Snider, care îşi recâştigase parţial stăpânirea de sine.

— Dacă nu încetaţi imediat, voi ordona oamenilor mei să vă scoată din această încăpere şi, cu cătuşe la mâini, să vă transporte la închisoare sub acuzaţia de complicitate la crimă, domnule profesor! Parker nu ridicase tonul, dar se făcuse roşu de furie. Încetaţi odată cu comedia asta! Nu înţelegeţi că anchetăm un caz de asasinat şi că urmele duc spre fiica dumneavoastră şi spre dumneavoastră înşivă?

— Nu... nu mai e nimic de făcut... zise Dorothy aproape în şoaptă. Au aflat, tăticule. Trebuie să le spun tot adevărul, altfel... ar putea crede că noi... Înălţă brusc capul şi rosti răspicat. *M-am dus acolo ca să-l ucid!*

— Vă rog povestiţi totul pe rând... spuse Alex încet. Iar dumneavoastră, domnule profesor, luaţi loc şi fiţi convins că, dacă veţi mai scoate fie şi un singur cuvânt, prietenul meu, comisarul Parker, îşi va pune în aplicare ameninţarea! Vă ascult, miss Snider.

Profesorul se aşeză greoi. Joe observă că mâinile, pe care şi le lăsase pe genunchi, îi tremurau.

— Da, aveam intenţia, în cazul că nu s-ar fi lăsat înduplecat, să-l ucid... repetă Dorothy. Tata este cel mai valoros om de ştiinţă din câţi am cunoscut până astăzi...

Snider deschise gura. Parker se grăbi să-i pună o mână grea pe umăr.

— Cel mai valoros dintre toţi oamenii de ştiinţă în viaţă... continuă Dorothy. De la absolvirea şcolii încoace, l-am asistat la toate lucrările, mie mi-a încredinţat toate proiectele sale, eu îi copiez textele de care are nevoie, cum să nu-mi fi dat seama ce reprezintă?... În timp ce generalul Somerville nu era

decât un diletant, un diletant plin de bani, cu o bogată experienţă practică desigur, dar lipsit de o gândire sistematică şi de cunoştinţe teoretice. De altfel, chiar tata mi-a explicat în amănunt în ce constau lipsurile acestui gen de diletanţi... Cu toate acestea, generalul Somerville era o autoritate în domeniul respectiv şi opiniile sale se bucurau de mare trecere. Tata însuşi îmi spusese în America, încă înainte de a veni aici şi de a-l cunoaşte personal, că e un mare savant, care înţelege din instinct lucruri la care alţii nu ajung decât prin studiu asiduu. Dar, după ce am venit aici, s-a dovedit a fi un om mult prea plin de sine, neangajând cu tata alte discuţii decât despre pretinsele lui greşeli şi despre faptul că periodizarea sculpturii indiene stă cu capul în jos şi cu picioarele în sus... Dar asta încă nu era nimic... Generalul n-ar fi putut să-i facă cine ştie ce rău tatălui meu, care are, oricum, o reputaţie mondială bine stabilită. Dar ar fi putut să-i găsească un punct vulnerabil, în care să-l lovească. Iată de ce, cum poseda sculptura aceea în legătură cu care ştia că tata făcuse o greşeală fatală, ne-a invitat aici... cu scopul de a-l atrage într-o polemică. E lucru ştiut că uneori, când comite o greşeală gravă, un savant se vede nevoit să-şi apere punctul de vedere, pentru că, dacă şi-ar recunoaşte greşeala, confraţii nu i-ar ierta-o până la sfârşitul vieţii, nescăpând niciun prilej să-i aducă aminte de ea. Neţinând de fel seama de uriaşul aport ştiinţific şi de meritele tatălui meu, generalul Somerville îl provoca la discuţii şi-l ironiza, ca să-l facă să se încăpăţâneze, împingându-ne pe amândoi pe un drum fără ieşire. Să fi urmărit un interes pur ştiinţific? Să fi vrut doar să îndrepte erorile de interpretare existente în istoria artei indiene? Nu ştiu... A murit şi nu voi mai

afla asta. Tot ce ştiu este că dacă ultima carte a generalului Somerville ar fi fost citită în cercurile de specialitate, tata s-ar fi făcut iremediabil de râs... Dorothy îşi ridică ochii mari şi trişti spre tatăl ei. Fiindcă – şi aceasta-i partea cea mai proastă, tăticule – generalul avea dreptate. Şi domnul Jowett avea, evident, dreptate, pe când tu, nu. Şi tu îţi dădeai seama de asta, deşi nu voiai să recunoşti. De aceea am şi stat aici mai mult decât ne propusesem, cu toate că nu ne făcea nicio plăcere să rămânem. Te-ai zbătut să-l convingi; credeai că vei găsi în cele din urmă o dovadă în sprijinul tezei tale, dar în adâncul inimii simţeai că o asemenea dovadă nu există şi că sculptura aceea e la fel de depărtată de Dekkanul secolului al XVII-lea, ca şi tine de adevăr. Astfel, nu m-ai fi lăsat să mă duc la el, deşi ştiai că am în poşetă revolverul şi că pot să-l ucid... Ştiai că eram în stare de orice... De ce m-ai lăsat?

— Copilă dragă, dar habar n-am avut că...

— Aseară, când am comentat după cină discuţia ce avusese loc în muzeu şi la care a asistat şi domnul Alex, îţi spusesem că, decât să ştiu că vei avea de suferit din cauza moşneagului, mai bine îl ucid... Oh, tată, te iubeam şi nu suportam ideea ca duşmanii tăi să-şi frece mâinile de satisfacţie văzându-te prăbuşit de pe înălţimea la care ajunseseşi cu atâta trudă şi după atâţia ani de muncă înverşunată... Cum aş fi putut să rabd ca studenţii să şuşotească pe coridoarele facultăţii „Ăsta-i Snider acela, care a debitat nişte prostii despre arta Dekkanului...” Erai informat că generalul îi ceruse lui Meryl pentru azi-dimineaţă fotografiile grupului Yeti, având intenţia să scrie astăzi capitolul care avea să te compromită! De aceea ai şi spus, la micul dejun, în auzul tuturor, că

pot să joc tenis, fiindcă sunt obosită, extenuată de muncă. Iar adevărul e că urma să termin conspectarea unui tratat foarte important, de care aveai urgentă nevoie altădată, când aveai nevoie să-ţi execut vreo lucrare, nu te-ai gândit niciodată că aş putea fi obosită... Îţi creai un alibi, tată. Mă trimiteai să-l ucid pe omul acela, deşi nu explicit, nu prin intermediul vorbelor; erai, vezi bine, *nevinovat,* deşi ştiai că te iubesc mai presus de orice pe lume, că reprezinţi totul pentru mine şi că o voi face... Generalul Somerville n-ar mai fi scris capitolul acela. Eu... la vârsta de optsprezece ani am fost internată într-un sanatoriu de boli nervoase... am stat acolo o jumătate de an... Asta mi-ar fi fost de folos... ţi-ai spus că un avocat bun m-ar putea salva... Oricum, pentru tine lucrul cel mai important era ca generalul Somerville să nu apuce să scrie acel capitol. Fiindcă, mai bine chiar decât mine, tu ştiai, tată, că dreptatea era în întregime de partea lui Somerville şi că lucrarea lui te va compromite definitiv!

După micul dejun, te-ai dus în camera ta sau în bibliotecă şi ai aşteptat... Iar eu am jucat tenis, pentru a-mi crea, la rândul meu, un alibi... aveam şi eu dreptul să mă gândesc la viaţa mea... Mai ales că s-a petrecut ceva cumplit cu mine, tată, am înţeles, deodată, totul şi... *am încetat să te mai iubesc...* Am înţeles că mă trimiseseşi la moarte numai pentru a-ţi salva prestigiul. Şi am înţeles ce om josnic eşti... Ce om josnic...

— Dorothy... făcu Snider. Biata de ea, a înnebunit! Ce i-aţi făcut, domnilor? Vă rog insistent...

— Poate că am înnebunit, tată... îl linişti Dorothy cu un gest al mâinii. Am împlinit douăzeci şi şase de ani şi până astăzi nici măcar nu m-a sărutat un bărbat, în

afară de tine... în treacăt, de bună-dimineaţa sau de noapte-bună. Nu am casa mea, nu am copii, nici măcar propriile mele gânduri sau o viaţă care să fie a mea. Mi-ai luat totul, şi cu cât te-am iubit mai mult, cu atât ţi-a păsat mai puţin de mine. Iar în final, ai vrut să mă sacrifici, în schimbul liniştii şi bunei tale reputaţii. Sărmanul profesor Snider, un mare savant, a cărui fiică, bolnavă de nervi, l-a ucis pe generalul Somerville... Ai fi devenit o figură tragică şi fără pată. Un om care îndură cu stoicism vicisitudinile soartei şi îşi caută alinarea în ştiinţă – tot ce i-a mai rămas pe lume... Parcă îţi văd faţa prefăcută, gesturile ipocrite! Dumnezeule, de ce nu mi-am dat seama de toate astea mai din timp?...

— Dorothy... gemu Snider. Pentru Dumnezeu! Oamenii ăştia...

— Oh! iar te gândeşti la ce vor zice oamenii? Oamenii aceştia trebuie să cunoască întreg adevărul, altfel nu mă vor înţelege şi vor crede că eu l-am ucis pe generalul Somerville. Şi află că, din momentul acesta, mă interesează în primul rând propria mea viaţă, tată. Aşa că, ori mă asculţi, fără să mă întrerupi, până la capăt, ori de nu, îl voi ruga pe domnul să te scoată de aici. Se întoarse din nou spre Alex. După partida de tenis, m-am întors în camera mea, am făcut un duş, m-am schimbat şi mi-am pus în poşetă revolverul... Întinse mâna după geantă, o deschise şi îi înmână lui Parker un revolver mic bătând în albăstrui. Comisarul îl cercetă o secundă şi îl băgă în buzunar. Apoi am ieşit, îmi dădeam seama că trebuie să ajung la pavilion neobservată. De obicei, la ora aceea Jowett şi Covley lucrau în atelier, în capătul celălalt al parcului, iar Chanda şi personalul se aflau probabil în casă. Meryl îmi spusese că, până

la ora unsprezece, va fi ocupată. Voiam să ajung la pavilion cu o jumătate de oră înaintea ei, pentru a evita s-o întâlnesc. Nu riscam să mă întâlnesc decât cu dumneavoastră sau cu Caroline. Când am ieşit, am bătut la uşa ei, dar nu mi s-a răspuns... Aşa că am pornit înspre terenul de tenis, iar de acolo spre pavilion, strecurându-mă printre tufişuri. Am dat de cărare, chiar acolo unde începe balustrada. Eram sigură că până atunci nu mă văzuse nimeni. Încă de departe zărisem uşa pavilionului deschisă, iar pe general aşezat la birou. Am început să alerg, am străbătut cărarea într-o goană... Intrând în pavilion, am scos revolverul din poşetă şi am rostit: „Sunteţi un ticălos, deoarece...” şi în clipa aceea am observat pata aceea mare, roşie pe pieptul generalului. La picioarele lui, în faţa biroului, zăcea un revolver mare. Am coborât arma. Eram atât de îngrozită, încât, mai bine de un minut, am rămas ca paralizată. Apoi, am ascuns revolverul meu în poşetă şi m-am apropiat de cadavru. Zăcea cu amândouă mâinile întinse pe birou. Într-una din ele, strânsă pumn, ţinea o fâşie de pânză roşie, de parcă ar fi avut loc o încăierare şi ar fi smuls-o... Răsuflă adânc şi închise ochii, pentru ca să-i redeschidă imediat şi să adauge: Nu puteam pleca. Trebuia să văd ce apucase să scrie! M-am uitat pe foaia de hârtie. Numele tatălui meu lipsea, dar titlul era: *Despre erorile grave în...* sau cam aşa ceva. Deodată, am fost cuprinsă de panică. Nu-l omorâsem eu, dar dacă dădea cineva peste mine acolo, ar fi putut crede că eu am făcut-o. Am rupt-o la fugă pe cărare şi m-am înfundat în tufişuri, iar apoi, ca să nu fiu văzută sau auzită, m-am îndreptat, în vârful picioarelor, în direcţia zidului, propunându-mi să ocolesc parcul şi să ajung din nou la terenul de tenis.

Prin fundul parcului nu e nicio cărare şi nu trece nimeni niciodată. Dar deodată m-am oprit şi am simţit că-mi sare inima din piept. Chiar în dreptul meu, de partea cealaltă a zidului, stăteau de vorbă nişte oameni. Unul zicea „Ei, la revedere, pe diseară! Ne întâlnim la han, la o bere...” Celălalt i-a răspuns, şi am înţeles că se despărţeau...

Alex schimbă o privire cu Parker. Dorothy nu observă şi continuă cu glas scăzut:

— Am ajuns la terenul de tenis cu răsuflarea tăiată, deşi mersesem încet, şi transpirată toată. Eram convinsă că arătam ca o stafie. De aceea, m-am oprit pentru o clipă, ca să mă „pun la punct”... cum aţi spus dumneavoastră. Am ascuns revolverul în fundul poşetei. Apoi m-am apucat să caut pudriera... Şi n-am găsit-o! Presupun că a căzut în iarbă, când am împins revolverul în fundul poşetei şi am răscolit lucrurile dinăuntru. Mai aveam în ea un pieptene şi alte fleacuri. Am căutat-o pe jos, dar zadarnic. Trebuie să fi fost totuşi pe-acolo, din moment ce au găsit-o mai târziu oamenii dumneavoastră, dar iarba era înaltă şi nu-mi puteam permite să zăbovesc în locul acela...

Am ieşit pe aleea care duce la peluza cu flori şi atunci v-am întâlnit pe dumneavoastră şi pe Caroline. Ca să explic de ce mă aflu în parc, am spus că am fost la terenul de tenis să caut pudriera. Am intrat în casă împreună cu Caroline, am împrumutat de la ea puţină pudră şi am revenit în camera mea. Abia acolo mi-a trecut prin minte gândul groaznic că aş fi putut pierde pudriera în pavilion. Ar fi putut să-mi cadă din poşetă când am scos revolverul sau când l-am pus la loc. Şi atunci, ai intrat tu... Ridică privirea spre tatăl ei. Ţi-am povestit totul, iar tu mi-ai spus că trebuie să mă duc acolo s-o caut! Tocmai aceste câteva cuvinte

au însemnat sfârşitul, tată, ele mi-au schimbat întreaga viaţă... Ţi-am răspuns, foarte calm, că nu mă duc şi că, dacă îţi trebuie pudriera, n-ai decât să te duci singur. Ai plecat furios şi speriat de moarte! Trebuia să te duci. Era unica şansă să eviţi o catastrofă. Somerville fusese ucis şi nu de mine! Iar pudriera ne ducea la pierzanie pe amândoi. Şi te-ai dus. Dar şi eu stăteam ca pe jeratic... O dată mai mult, deşi înţelesesem cât de puţin reprezint pentru tine, am alergat pe urmele tale. Voiam să te opresc. Izbucnise furtuna, şi alţii se îndreptau într-acolo... Aveam de gând să iau totul asupra mea. Dar când am revăzut cadavrul şi... am observat că e aşezat altfel, am crezut că tu... că tu l-ai aşezat ca să simuleze sinuciderea. Dar gândul acesta mi-a venit abia în momentul când am căzut. La început m-am înspăimântat. Apoi, nu mai ştiu ce a fost cu mine... Mai târziu, am aflat că nu tu ai înscenat sinuciderea, ca să mă salvezi pe mine. Nici măcar asta n-ai făcut-o. Altcineva a făcut-o. De ce, nu ştiu... Tăcu. Îl privi în ochi pe Alex. Asta-i tot ce am avut de spus. Restul sunt... sunt chestiuni intime... Acum, aş dori să mă lăsaţi singură...

— Vă mulţumesc. Alex se ridică. Vreau să cred că ancheta va confirma cele relatate de dumneavoastră. Se îndreptă spre uşă, urmat de Parker.

— Domnule... murmură Dorothy.

— Da?

— Mai este ceva...

— Vă ascult! Parker se întoarse şi se opri în faţa ei.

— Vă rog să-l luaţi de aici şi pe tatăl meu, spuse Dorothy calmă, şi să-i spuneţi poliţistului de pe coridor să nu-l mai lase să intre aici. Nu pot să-l mai văd în ochi!

— Dorothy... se bâlbâi profesorul. Îţi dai seama ce spui? Sunt tatăl tău. Eşti singurul meu...

— Vă rog insistent, domnilor... repetă calm Dorothy.

— Fiţi amabil... şi Parker îl luă de braţ pe profesor. Indiferent de părerea pe care v-aţi făcut-o despre poliţia noastră, ea obişnuieşte totuşi să apere libertăţile cetăţeneşti... Şi a rămâne singur în propria ta odaie, fără să fii silit să suporţi prezenţa unor persoane indezirabile, este una dintre libertăţile elementare!

Ieşiră.

Alex şi Parker rămaseră o clipă pe coridor, uitându-se la spatele gârbovit al lui Snider, care se îndreptă spre uşa camerei lui, o deschise şi intră, fără să-i mai onoreze nici măcar cu o privire.

— Ei, acum totul e clar... mormăi Parker. Haidem jos. Vreau să formulez acuzarea.

— Bine... Alex aprobă din cap, nu prea convins. Hai!

Capitolul 17
Meryl Perry zăcea pe pat cu ochii deschişi...

Coborâră în bibliotecă.

— Şi domnişoara Meryl Perry, care a discutat cu generalul, la cel puţin o oră după moartea acestuia! spuse Parker aşezându-se într-un fotoliu. E complicea lui Cowley, nici vorbă! L-a întâlnit în parc la nouă şi jumătate, el i-a spus că l-a ucis pe general şi că, în încăierare, i-a rămas în mâna victimei o bucată din cămaşă. Apoi, a fugit cu cele zece mii de lire, iar fata a aşteptat ora convenită pentru a se duce în pavilion să simuleze sinuciderea! Pretextul îl avea, fotografiile acelea. Cowley, care expediase scrisorile sub numele de Plumkett, ştia că generalul are banii pregătiţi. Cafeaua fusese otrăvită şi îşi făcuse efectul când a intrat Cowley. Nu risca nimic. Avea oricând acces în pavilion. Putea să-l caute pe general în indiferent ce problemă legată de turnare. Dacă nu l-ar fi găsit adormit, putea să se retragă şi să revină peste câteva minute. Ar fi putut, oricum, să verifice dacă banii sunt acolo. Dacă nu erau, ar fi renunţat pur şi simplu la plan. Întoarcerea îi era asigurată. Dar s-a bazat pe faptul că bătrânul va ceda şi va avea banii pregătiţi pentru Plumkett. Important era să atace cu trei ore înainte de ora stabilită. Cowley şi-a dat seama că prezenţa ta aici e legată de asigurarea securităţii generalului. Devansând ora atacului, şansele sale

creşteau. În afară de asta, atacul s-a produs din interior, în timp ce noi ne aşteptam la unul din afară. Asta-i tot. Cowley e cel care a ucis, iar Meryl Perry este complicea sa.

— Prostii... făcu Alex şi dădu din umeri.

— Ce?

— Dacă planul lui Cowley era să-l ucidă pe Somerville, în timp ce dormea, scop în care a otrăvit cafeaua, atunci ce rost avea să folosească revolverul? Ar fi putut să intre, să ia banii şi să iasă. Generalul dormea tun, şi nimeni n-ar fi aflat cine a luat banii. De ce să se fi expus Cowley să producă zgomot şi să fie acuzat de asasinat? Şi ce rost avea să fugă? Ar fi fost suficient să ascundă cele zece mii de lire pe aici pe undeva. Ştii şi tu că, pe o suprafaţă atât de mare, e aproape imposibil să găseşti un pachet atât de mic, dacă cel care l-a ascuns s-a îngrijit din vreme de ascunzătoare. De câte ori nu caută poliţia cu lunile câte un obiect şi renunţă până la urmă, dacă nu cumva împricinatul însuşi indică locul ascunzătorii?... Nu, Ben. Dar nu acesta e lucrul cel mai important: ştim că Somerville a murit în somn. Adică a fost împuşcat în somn. Şi dacă e s-o credem pe Dorothy Snider, ea l-a găsit ţinând încleştată în pumn o bucată de pânză roşie, fără doar şi poate cea care lipseşte din cămaşa lui Cowley. Ar fi putut el să se lupte în somn?

— Da, la asta nu m-am gândit... Parker se ridică şi se aşează din nou. Nu m-am gândit la asta! Mare prost sunt! Dar... Se ridică din nou. Să mergem la Meryl Perry şi s-o luăm niţel la întrebări! Acum n-o să ne mai scape printre degete.

— Aşteaptă, ce naiba! Joe îl prinse de braţ şi îl aşează în fotoliu aproape cu forţa. Domnişoara Perry n-

o să ne scape. Sper că măcar de astă dată cordonul format din oamenii tăi se va dovedi eficace. S-o luăm de la capăt.

— Bine... încuviinţă Parker. S-o luăm de la capăt.

— Încă din zori, întregul domeniu a fost înconjurat, dinspre uscat, de oamenii tăi. Hicks a stat, până la ora nouă şi douăzeci, pe pajişte, nu departe de poartă, iar după aceea şi-a mutat postul de observaţie într-un punct de unde a putut ţine sub observaţie pavilionul. A părăsit locul respectiv numai pentru câteva minute, în care timp ştim că a intrat în pavilion Dorothy Snider. Suntem obligaţi s-o credem, fiindcă n-avea de unde să ştie altminteri de discuţia dintre Hicks şi individul acela. De altfel, trebuie să se fi aflat acolo exact atunci, altfel Hicks ar fi reţinut apariţia ei. De mine, deocamdată, să facem abstracţie. Aşa a început ziua. La şapte şi patruzeci şi cinci, am intrat în sufragerie şi aproape imediat după mine a coborât şi Jowett, care mi-a ţinut companie până la nouă şi zece. Nu ne-am despărţit nici măcar pentru un minut. Ceea ce înseamnă că Jowett n-a putut turna narcoticele acelea în cafea. Îl putem şterge fără ezitare de pe lista suspecţilor în ce priveşte otrăvirea cafelei. Cu câteva minute înainte de ora opt a apărut Caroline, cu termosul în mână, şi a plecat spre pavilion. Îndată apoi, a coborât generalul, împreună cu Chanda, şi după cinci minute, Dorothy, profesorul Snider şi Meryl Perry. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să infesteze cafeaua în casă şi nici să dea o fugă până la pavilion să toarne praful acela blestemat în termos şi să părăsească pavilionul înainte de a intra Chanda şi generalul. Pentru că, dacă nu Caroline Beacon este ucigaşa, narcoticele acelea au fost turnate în cafea după ce a ieşit ea din

pavilion şi înainte de a veni Chanda şi generalul, adică în cele cinci minute de după ora opt. Generalul şi Chanda au părăsit conacul la opt fix şi s-au oprit să schimbe câteva cuvinte cu Caroline, lângă peluza cu flori. Îţi aminteşti ce a spus ea despre trandafiri?... Prin urmare, se aflau la o distanţă de cel puţin o sută cincizeci de paşi de pavilion, de care îi despărţeau, în plus, tot felul de copaci şi tufişuri. Criminalul ar fi putut intra liniştit să toarne praful. Ştia prea bine că după plecarea Carolinei, nimeni n-avea să-l tulbure până la venirea lui Chanda şi a generalului. Prin urmare, ar fi putut s-o facă fie Caroline, fie cineva care s-a aflat în parc, departe de casă, la ora respectivă, adică pe la opt, opt şi cinci. Recunoşti că am dreptate?

— Da... Parker dădu din cap. Am stabilit că niciun străin n-a putut pătrunde în parc. Rămâne în schimb Chanda. Îl însoţea pe general. Făcându-şi de lucru prin pavilion, ar fi putut foarte uşor să toarne praful în termos, să-l scuture bine, sub vreun pretext oarecare, sau chiar fără niciunul, presupunând că stătea în spatele generalului, iar apoi să-i toarne cafeaua gata otrăvită...

— Da... încuviinţă Alex după o clipă de gândire. Avem, prin urmare lista Carolina – da, Chanda – da, Jowett – nu, Meryl – nu, Snider – nu, Dorothy – nu, Cowley... A intrat în sufragerie la opt şi un sfert. Dar... Joe sări în sus. Asta e... Dă ordin să fie chemat grădinarul! Îţi aminteşti ce spunea omul tău despre o anume orhidee?

Grădinarul Stanley Brigs îşi făcu apariţia peste cinci minute. Era pe cât de somnoros, pe atât de speriat.

— Ia loc! făcu Parker, jovial. Nu fi aşa de speriat. Poliţia nu mănâncă grădinarii de vii!

— Da, domnule... Brigs se aşează pe un colţ al scaunului, se ridică şi se aşează din nou.

— Vrem să-ţi punem o întrebare, spuse Parker zâmbind; era întruchiparea cordialităţii însăşi. Domnul Cowley a trecut pe la dumneata azi-dimineaţă, nu-i aşa? Spune-ne, ce voia?

— Da, domnule... Grădinarul se foi pe scaun; se mai înviorase niţel. Păi, a venit şi-a zis că...

— Pe la ce oră a venit?

— Pe la opt şi cinci, opt şi zece. Ştiu asta, pentru că întotdeauna, fix la opt, scot geamurile pentru două ore...

— Înţeleg. Aşadar, la opt fix, ai scos geamurile, de pe o parte din plante şi imediat după asta a venit domnul Cowley...

— Da, domnule. Am grijă să mă uit totdeauna la ceas, pentru că în anotimpul acesta razele soarelui sunt periculoase...

— Înţeleg perfect.

— A venit domnul Cowley, şi...

— A venit la mine şi mi-a spus să-i pregătesc, pentru ora nouă şi jumătate, o orhidee frumoasă.. Mi-a dat zece şilingi. N-am vrut să-i iau... Că nu-s florile mele. Eu sunt un muncitor, iar domnul Cowley e musafir şi avea dreptul să aleagă o floare... Da dânsul m-a bătut pe spate şi m-a întrebat dacă la nouă şi jumătate o să mă găsească sigur. I-am răspuns că mă găseşte sigur, pentru că astăzi rămân în seră până la ora prânzului. Aveam douăzeci de arbuşti de răsădit...

— Înţelegem... îl întrerupse Alex. Şi domnul Cowley a plecat?

— Da. A plecat spre casă şi l-am văzut intrând în hol prin uşa de pe terasă.

— Ce oră să fi fost?

— Nu ştiu sigur, dar în seră n-a stat mai mult de două-trei minute...

— Da... mormăi Alex. A intrat în sufragerie pe la opt şi un sfert. S-ar potrivi... Îţi mulţumim, Brigs... Joe se ridică. Grădinarul se ridică şi el. Ah, încă ceva... râse Alex. Nu ţi-a spus cui voia să-i ofere orhideea aceea?

— Nu, da... Grădinarul zâmbi şi el.

— Hai, vorbeşte...

— Cu o seară înainte, când m-am dus să încui poarta de la intrare, i-am văzut... Pe dânsul şi pe domnişoara Perry. Erau pe alee şi se sărutau. Când m-au observat s-au tras în umbră. Dar era lună, şi i-am văzut de departe. Bineînţeles că m-am făcut că n-am văzut nimic. Ce mă priveşte pe mine...

— Desigur. Doi tineri sărutându-se sub clar de lună, nu e nimic curios în asta. Îţi mulţumim!

După ce grădinarul ieşi, Parker deveni brusc serios.

— Nu ţi-am spus eu? Cowley a avut pe deplin posibilitatea să toarne otrava în cafea. Se afla în parc înainte de ora opt. Ascuns într-un tufiş, a aşteptat-o pe Caroline să iasă din pavilion, a intrat el apoi, a turnat praful, după care, evitând peluza cu flori şi aleea care duce de la conac la pavilion, s-a îndreptat spre seră... Un om tânăr poate străbate distanţa respectivă în cinci-şapte minute...

— De acord... Joe dădu din cap şi adăugă pe hârtia din faţa sa: Cowley – da. Înălţă privirea. Aceştia sunt toţi, dacă nu punem la socoteală personalul de serviciu. Prin urmare, *n-ar fi putut otrăvi cafeaua:*

Jowett;

Snider;

Dorothy;

Meryl;

şi... eu. Alibiul meu este Jowett! zâmbi el fără veselie. Ar fi putut otrăvi cafeaua

Caroline;

Chanda;

Cowley.

— În ordine... mormăi Parker. Să trecem mai departe.

— Ştim că generalul a murit între nouă şi zece, asta fiind limita de timp indicată de autopsie.

— De acord.

— Mai ştim că a fost împuşcat cu un Colt de calibrul 45, fără amortizor şi nici învelit în ceva care să amortizeze zgomotul, deoarece, în acest caz, pulberea care s-a încrustat în epidermă de jur-împrejurul orificiului de pătrundere a proiectilului ar fi fost reţinută de materialul ce ar fi servit la amortizarea zgomotului.

— Iarăşi de acord... încuviinţă Parker, după o scurtă gândire.

— Faptul acesta reduce de asemeni intervalul în care ar fi putut fi comisă crima, deoarece, la nouă şi treizeci, Hicks şi-a ocupat postul de observaţie plasat în imediata apropiere a pavilionului şi ar fi trebuit să audă împuşcătura şi, mai ales, să-l vadă pe omul care s-ar fi angajat pe cărarea stâncoasă, ar fi intrat în pavilion şi ar fi ieşit. Hicks şi-a părăsit postul abia la zece şi patruzeci şi numai pentru câteva minute, alertat de individul care se apucase să culeagă flori pe pajişte, lângă zidul domeniului.

— Ceea ce înseamnă că asasinatul a putut fi comis numai între orele nouă şi nouă treizeci... Parker căzu pe gânduri. Da. Altă posibilitate nu există.

— În acest caz, putem exclude de pe lista suspecţilor de a fi comis-o pe

1) Caroline;

2) Dorothy,

pentru că ele au jucat tenis cam de pe la opt şi patruzeci şi până la nouă şi cincizeci, iar după aceea au intrat în casă. Le-am văzut eu cu ochii mei şi le-am şi auzit jucând, fără întrerupere; loviturile de minge se distingeau clar... Râse. Mi-a căzut de pe inimă piatra cea mai grea!

— Şi mie... spuse Parker grav. De altfel, nicio clipă n-am presupus că miss Beacon ar fi putut să...

— Totuşi, ai trecut prin câteva momente grele... Joe dădu din cap. Şi eu, bătrâne. Când a spus Chanda că a văzut-o... Afurisitele astea de rochii! Două rochii verzi! Dar să revenim... Aruncă o privire pe hârtia din faţa sa. Îl putem elimina, şi pe

3) Chanda.

M-am depărtat de balustradă, lăsându-l pe general încă în viaţă, la ora opt şi cincizeci, – nu, chiar ceva mai târziu. Fiindcă am stat un timp, cu Jowett, lângă balustradă, iar apoi, în afara câmpului vizual al lui Somerville, încă vreo câteva minute bune. Aşa că abia pe la nouă am părăsit locul, mergând agale pe alee şi discutând. Să ştii că Jowett e un mare artist, Ben. Discuţia cu el m-a prins, dar n-am încetat să fiu atent la cele din jur şi să ciulesc urechea. E exclus să nu fi auzit împuşcătura... Am fost tot timpul în apropierea pavilionului. La nouă şi zece, Jowett a plecat spre atelier, iar eu l-am căutat pe Chanda, care mi-a înmânat săculeţul cu cele zece mii de lire. Am stat câteva minute de vorbă, după care m-am dus la terenul de tenis, iar apoi m-am întors în casă şi am aruncat o privire în muzeu, unde l-am văzut pe Snider. Se uita la grupul acela, Yeti...

Se gândi un moment şi înălţă capul.

— Aceste două minute sunt singurele de care nu sunt sigur că aş fi putut auzi împuşcătura, Ben. Dar atunci se afla Hicks la postul lui. Pentru restul timpului, bag mâna-n foc că aş fi auzit împuşcătura. Putem face o probă şi te vei convinge. Cunoşti la fel de bine ca şi mine ce zgomot face un Colt 45... Ţine seama de atmosfera limpede şi calmă, de liniştea din parc; nici zgomot de maşini, nimic din vacarmul unui oraş. Nu, imposibil, Ben! Aceste două minute au fost singurele...

— Adică, cum? întrebă încet Parker. Susţii în continuare că n-a existat nicio fracţiune de timp în decursul căreia cineva să-l fi putut împuşca pe general?

— Nu ştiu... Alex se ridică şi începu să se plimbe de-a lungul rafturilor cu cărţi. Cu siguranţă că mă înşel! izbucni el aproape eu disperare. Dar îmi amintesc totul perfect. Toată dimineaţa, n-am făcut altceva decât să mă uit la ceas!

— Să căutăm greşeala... spuse încet Parker. Gândurile oamenilor... ştii şi tu cum e... Te furaseră gândurile, fetele jucau... auzeai loviturile de mingi, le auzeai pe Caroline şi pe Dorothy strigând. Te plimbai... Şi, la un moment dat, ai auzit o lovitură de minge mai puternică... Un smeci, nu?... Gândurile ţi-erau în altă parte şi, în subconştient, ai recepţionat imprecis zgomotul... Ce altă explicaţie s-ar putea găsi?

— Da, ce altă explicaţie s-ar putea găsi? murmură Joe. Chiar aşa, ce altă explicaţie s-ar putea găsi?

Parker puse mâna pe clanţă.

— În orice caz, din toate astea reiese clar un lucru: Cowley n-are niciun alibi şi probabil, sau mai degrabă sigur, el a otrăvit cafeaua, întrucât mi-e greu să cred

că ar fi făcut-o miss Beacon sau Chanda. Mai ales că nici Caroline, nici Chanda nu l-au putut împuşca pe general, pe când el, da... Nimeni nu l-a mai văzut de la micul dejun; probabil că a stat ascuns într-un tufiş, aşteptând momentul prielnic să intre în pavilion şi să fure cele zece mii de lire... A luat banii şi a fugit. Iar mititica aceea, cu atât mai mult cu cât îl iubeşte, i-a fost complice. Bineînţeles nu cunoaştem încă toate amănuntele, dar las' că o strângem noi cu uşa şi o facem să scuipe tot. O avem la mână. Ştim că ne-a minţit, că a modificat poziţia cadavrului şi a îndepărtat urmele care duceau spre Cowley. Ce să mai lungim vorba: oricâtă încredere am avea în auzul tău, sau în văzul lui Hicks – şi sunt convins că nici ţie, nici lui Hicks nu prea vi se întâmplă să vă înşelaţi! – un lucru e cert: autopsia a stabilit că Somerville a murit cel târziu la zece, iar Meryl Perry a declarat că la ora unsprezece trăia şi a discutat cu el. Ceea ce e o minciună sfruntată. Hai! Fata asta ştie probabil pe unde se aţine Cowley şi unde se află cele zece mii de lire... deşi e de presupus că le-a luat cu el.

Alex nu se clinti.

— E imposibil... murmură. Şi totuşi, Somerville e mort... Înălţă capul. Împuşcat!... Cineva l-a ucis. L-a ucis în pavilion, în prezenţa noastră, s-ar putea spune, iar noi nu ştim cum s-a întâmplat asta pentru că, cum să zic, *totul ţine mai degrabă de domeniul imposibilului...*

Parker îi puse mâna pe umăr.

— Joe, rosti el blând, eşti surmenat. Ai avut o zi grea. Pentru tine, n-a fost o anchetă obişnuită... Cele petrecute te-au zguduit şi au făcut să ţi se încâlcească gândurile... Lucrurile sunt clare acum. Chiar dacă au mai rămas unele amănunte

neelucidate, îţi garantez că le vom lămuri stând de vorbă cu fata aceea...

Se înşela însă, fiindcă, după ce bătu la uşa ei şi nu primi niciun răspuns, Parker întredeschise uşa, gândindu-se că fata o fi adormit; o văzură pe Meryl Perry întinsă îmbrăcată pe pat... Avea ochii deschişi şi sticloşi. Alături, pe măsuţa de noapte, se afla un pahar gol şi un morman de hârtiuţe, ambalajul somniferelor folosite.

— Trăieşte încă! anunţă comisarul, aplecându-se deasupra ei, şi apropie de buze o oglinjoară găsită pe noptieră. Repede, Joe!

Ieşi pe coridor şi îi spuse ceva în şoaptă detectivului de serviciu. Alex auzi paşi pe scări. Detectivul cobora în hol. Parker închise uşa.

— A luat cam douăzeci de somnifere, spuse el. Hai s-o ducem în baie, Joe, poate izbutim să facem ceva...

Doctorul O'Flaherty apăru după douăzeci de minute.

— Am chemat ambulanţa, spuse. Urmează să vină dintr-un moment într-altul. Unde e bolnava? Şi, fără să mai aştepte răspunsul, se apropie de pat.

— Am reuşit să-i provocăm torsii... Parker, în cămaşă, cu mânecile suflecate, îşi ştergea sudoarea de pe frunte.

— Perfect... Doctorul O'Flaherty intră în baie şi reveni după o clipă. Se aplecă deasupra lui Meryl, care nu-şi recăpătase încă cunoştinţa, îi prinse încheietura mâinii şi îşi scoase ceasul, un ceas de buzunar mare, de aur. După un minut, înclină capul. Nu şi-au făcut decât parţial efectul, mormăi el. Din fericire! Generalul Somerville a înghiţit doar jumătate din doza pe care a luat-o ea, judecând după astea – şi arătă hârtiuţele de pe noptieră. Puse urechea pe

pieptul bolnavei. Va trăi...

— Perfect! făcu Parker. Asta îmi convine de minune.

— Ea l-a?... Doctorul ridică din sprâncene şi se uită la fata întinsă pe pat.

— Veţi afla mâine, domnule doctor... Parker zâmbi. Din păcate, nu sunt autorizat să vorbesc înainte de încheierea anchetei.

— Foarte normal...

Uşa se deschise şi intrară doi bărbaţi în alb. Unul dintre ei purta o targa rabatabilă, iar al doilea o trusă mare, de culoare închisă, cu însemnul crucii roşii.

Comisarul îşi îmbrăcă haina şi ieşi pe coridor. Porni să coboare agale scara. Alex venea în urma lui, cu o figură concentrată; îşi chinuia în continuare mintea.

În faţa uşii de la bibliotecă, îl găsiră pe Hicks, care avea în mână un plic voluminos.

— De la Londra, domnule.

Parker luă plicul şi intră în bibliotecă. Joe îl urmă şi se aşeză în faţa mesei. Comisarul rupse plicul.

— Datele personale... zise Parker. Mai bine mai târziu decât niciodată! Scoase un teanc de hârtii prinse cu o clamă. Chanda Nu... Dorothy Snider... Reginald Snider... William Cowley... Caroline Beacon... Ei, drăcie! Dar n-am cerut datele personale ale domnişoarei Beacon...

— Le-ai cerut, vulpe bătrână ce eşti! Alex zâmbi şi se uită la prietenul său, care se înroşise. Recunoaşte că tot ai bănuit-o niţel...

— Nu... se bâlbâi Parker. Dar nu puteam să nu...

— Meryl Perry... citi Alex. Asta mă interesează în primul rând.

Parker îi dădu fişa lui Meryl, iar el se apucă să citească altă fişă, aceea a lui William Cowley.

— Da! Joe se lovi uşor peste frunte. Ştiam eu că am mai întâlnit-o undeva. Citeşte!

— „Perry, citi Parker, Meryl... Numele anterior: Meryl Downs... Ei, drăcie! Orfană, crescută de o mătuşă... La şaisprezece ani a fost implicată în procesul unei bande de tineri, care prădau în timpul nopţii chioşcurile cu ţigări şi ziare... Unul dintre ei l-a lovit pe un vânzător, care a stat la pândă. Vânzătorul a murit în urma contuziilor, întregul grup a fost trimis la casa de corecţie pe diferite termene. Meryl Downs, pe doi ani în casa de corecţie, s-a comportat exemplar, a terminat şcoala, iar după executarea pedesei şi-a schimbat numele în Meryl Perry, a intrat în facultate, în cadrul căreia a terminat secţia de istorie a artelor... Este, în prezent, asistentă la una din catedrele Universităţii din Oxford...” Iată şi o notă: aceste date au fost omise în extrasul precedent, întrucât creierul electronic al Scotland Yardului, folosit la trierea cartotecilor de evidenţă, se defectase, şi sub numele de Meryl Perry persoana în cauză nu era înregistrată... Creierul electronic! – hm! Parker puse hârtia deoparte.

— Am asistat la procesul acela, spuse Alex, şi mi-o amintesc. Era o fetişcană firavă şi grozav de speriată, şi părea să nu aibă nimic comun cu ceilalţi, trei băieţi şi două fete, deşi erau de-o vârstă... Nu se gândise că jocul acela de-a furatul ţigărilor, pe care le fumau apoi pe furiş, ar putea duce unde a dus...

— Da, dar acum nu mai e minoră, mormăi Parker, şi putea să-şi dea seama că poliţia o va prinde repede cu minciuna. Orice copil din Anglia, care a citit câteva romane poliţiste, ştie ce înseamnă autopsia unui cadavru şi că se poate stabili, cu destulă precizie, ora la care a survenit moartea. Darmite o fată care a stat

doi ani într-o casă de corecţie, unde, serile, în dormitoare, numai de chestii dintr-astea se vorbeşte. Tot aşa, trebuia să-şi fi dat seama că poliţia va pune mâna pe banda aceea a lor de îndată ce va acorda puţină atenţie cazului. A înţeles că e pierdută, de aceea a şi încercat să se sinucidă. De la etajul doi nu putea să sară, iar pe coridor se afla un poliţist. N-avea cum să fugă, doar moartea îi oferea o salvare. Ce bine că nu i-a reuşit figura! Domnul Cowley cu siguranţă că o aşteaptă pe undeva. Cine ştie, s-or fi gândit să fugă în America de Sud? Zece mii de lire reprezintă aproape treizeci de mii de dolari. Cu suma asta nu e prea greu să începi o nouă viaţă. Presupun că are şi ea ceva bani puşi deoparte. Dar ia să vedem, ce e cu Cowley al nostru? Îşi aruncă ochii pe o altă foaie, citind pe sărite „Copil unic... Mama, văduvă... A absolvit Institutul de Metalurgie... Până în mai curent, a lucrat la uzinele Simons... Şi-a luat un concediu de o jumătate de an... Caracter închis... În şcoală, era poreclit «zgârie-brânză»... Nu-şi ajută mama... Fire răzgâiată... Mama se zbate în condiţii materiale grele, trăieşte dintr-o mică rentă... Cowley posedă un mic cont la bancă – o mie trei sute de lire, din care o mie vărsată, în ianuarie, ca primă de asigurare, deoarece a avut un accident. Se afla pe un bac care s-a răsturnat şi, neştiind să înoate, a fost salvat printr-un miracol. A contractat în schimb o uşoară congestie pulmonară. Societatea de asigurări i-a plătit o mie de lire ca primă pentru traumatismul psihic suferit şi boala contractată în urma accidentului...” Norocos individ! O mie de lire pentru o banală congestie pulmonară! În condiţiile astea, aş boli cu plăcere toată viaţa... Asta-i tot...

Luă foaia următoare.

— „Reginald Snider, informaţii primite din S.U.A. Fără cazier, imaculat, profesor” etc. etc. Să vedem Dorothy... Tot nimic... internată într-un sanatoriu o jumătate de an, nimic serios... Luă următoarea fişă. „Jowett... sculptor... cartofor... datorii mari, însumând câteva mii de lire...” Ridică privirea. Dacă l-ar fi ucis pe Somerville, i-ar fi prins bine zece mii de lire, ce zici? Încă n-am luat contact cu domnul Jowett. N-am apucat să stau de vorbă cu el. Dar acum am impresia că e inutil. Nu ne poate spune nimic despre Cowley, şi el l-a căutat în cursul dimineţii. „Tânăr. Foarte talentat... conduce un atelier de sculptură în cadrul Academiei...” Luă foaia următoare. „Chanda Nu”... Auzi, nume: „Nu”!... „A optat pentru cetăţenia britanică... Vârsta... fără cazier... Somerville...” Nimic interesant...

Ridică fişa următoare.

— Caroline Beacon... Hm... asta nu te priveşte... secret profesional. Tot ce pot să-ţi spun e că fişa ei este curată ca lacrima... Culese de pe masă fişele şi le introduse în plic.

Se auzi o bătaie în uşă.

Doctorul O’Flaherty se ivi în prag.

— Bolnava doarme încă. O transportăm. Inima bate regulat, e în afară de orice pericol, starea i se ameliorează treptat. Dimineaţa, infirmiera îi va administra încă o injecţie, iar după-amiază va putea chiar să iasă la aer, să stea în şezlong, fireşte, dacă va fi vremea frumoasă...

— Hm... mârâi Parker, suspicios...

— ...şi dacă îi permiteţi dumneavoastră să iasă să se plimbe...

— Mulţumesc mult, doctore... Parker înclină din cap. Vă dau un poliţist, care s-o supravegheze. În

ultimele câteva ore, ne-am văzut cam des, nu găsiţi?

— Vreau să sper, rosti solemn doctorul O'Flaherty, că în noaptea aceasta nu se va mai produce niciun asasinat şi nicio tentativă de sinucidere sub acest acoperiş. Deşi cine nu ştie că cel mai uşor se comit crimele în prezenţa reprezentanţilor legii?

Şi, pe această replică, ieşi.

— Ce-o fi vrut să spună? Parker privi uşa închisă.

— Presupun că a făcut aluzie la incompetenţa organelor noastre poliţieneşti, zise Joe pe un ton blajin. Da, putem spune că unele lucruri s-au clarificat. Se ridică.

Azi-dimineaţă, după ce şi-a luat micul dejun, Cowley s-a dus în atelier... murmură el ca pentru sine. A aprins cuptorul de topit metalele. O ştiu de la Jowett. De altfel, am văzut şi eu fumul. Cu siguranţă că l-a aprins înainte de a se duce în pavilion. Cred că n-ar fi rău să dăm o raită pe-acolo. Nu e exclus să găsim ceva.

Parker se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii.

— Hai! se însufleţi el. Merită efortul. Nu se ştie peste ce putem da. Zâmbi. Îţi aminteşti ce spunea camerista aceea? Că ar fi putut, din întâmplare, să cadă într-un cazan cu metal topit...

Coborâră. Parker îl trimise pe detectivul aflat de pază la uşa de la intrare să aducă o lanternă. Era un clar de lună splendid. Fără voia lui, Joe se gândi că nu mai departe decât aseară Meryl Perry simţise pe buzele ei sărutarea lui William Cowley. Nu erau decât doi oameni obişnuiţi, banali, ce se cunoscuseră în vacanţă într-o străveche casă din sudul Angliei. Iar astăzi...

Detectivul reveni cu lanterna. Ieşiră în noapte.

Capitolul 18
Toate ferestrele erau laminate

Înconjurară peluza cu flori, adormită sub razele lunii. Trandafirii răspândeau un parfum îmbătător.

— De ce s-or fi ucigând oamenii unii pe alţii? murmură Parker. Nu preţuieşte o plimbare noaptea sub lună, în jurul unui rond cu flori, mai mult decât, să zicem, zece mii de lire, de pe urma cărora stai zeci de ani la închisoare, obsedat, pe deasupra, de figura omului pe care l-ai ucis spre a pune mâna pe banii ăştia?

— Vezi că sunt oameni care vor să se bucure şi de plimbări sub lună, şi de afurisitele acelea de zece mii de lire. Alex ridică din umeri. Se mângâie cu gândul că nu vor ajunge la închisoare şi apoi prea puţini dintre ei posedă ceea ce numeşti tu conştiinţă: Nu ştiu să fie mulţi cei ce ucid ca să pună mâna pe nişte bani şi pe care să-i obsedeze după aceea figura victimei. Cine are asemenea sensibilităţi nu prea obişnuieşte să ucidă pentru a jefui.

Se înfundară în bezna aleii, Parker aprinse lanterna. În faţa lor, se desprinse din umbră un om.

— E în ordine... zise Parker. Noi suntem.

— V-am auzit, domnule. Mi-am închipuit că verificaţi dacă e totul în ordine. E o linişte pe aici!

— Parcul e înconjurat aşa cum am ordonat?

— Da, domnule. Băieţii sunt afară, dincolo de zid, la

debarcader şi chiar şi aici, în parc.

— Bine! Parker porni mai departe. După câţiva paşi, Joe coti pe cărarea îngustă ce ducea la atelier. Clădirea era întunecată, cufundată în tăcere... Pereţii de sticlă reflectau razele lunii.

— Am uitat să luăm cheia... spuse încet comisarul şi scoase din buzunar una din micile scule universale folosite de poliţie. Se aplecă, lumină cu lanterna broasca uşii şi apoi potrivi aripioarele de fier ale instrumentului. Se auzi un clinchet uşor, şi uşa se deschise. Presupun că există pe-aici lumină electrică? Parker lumină peretele şi descoperi comutatorul. Îl răsuci. Două becuri mari, fără abajur, atârnate de tavan, inundară încăperea cu o lumină vie.

Alex se uită în jur. În afară de silueta învelită în cârpe, care se afla acum în imediata vecinătate, nu părea să se fi produs nicio schimbare de la intrarea sa anterioară. Se apropie şi se uită înăuntrul cuptorului, în care se desluşea un cazan mare, fixat pe nişte furci de oţel solide, umplut cu un metal gălbui, până la a treia parte din capacitatea sa. Joe se aplecă.

— De un singur lucru putem fi siguri, spuse el fără să se întoarcă. Cazanul ăsta e atât de îngust, că nici măcar din greşeală n-ar fi putut Cowley să sucombe căzând în el...

Se îndreptă din mijloc, apoi se apropie de silueta învelită în cârpe. Smulse una din ele, apoi alta. Apăru un lut alburiu, aproape uscat.

— Ce mai e şi hidoşenia asta? Parker se opri alături de el, uitându-se dezgustat la silueta zeului, care, pe măsură ce Joe smulgea fâşiile de pânză, îşi dezvăluia splendoarea.

— Chipul unui zeu. În stadiul actual, e executat din ceară şi acoperit cu lut. În continuare, ceara e topită

şi se toarnă metalul. Spărgându-se lutul, statuia e identică cu cea pe care o vedem acum, dar din bronz... Alex se trase îndărăt cu un pas, apoi se învârti în jurul statuii. Îşi apropie ochii de un punct anume, se retrase iarăşi şi dădu din cap dezamăgit.

— Ce tot cauţi? Parker îl măsură neîncrezător. Deodată înţelese şi se apropie şi el de statuie. Ţi-ai închipuit că a ascuns aici cele zece mii de lire şi că Meryl, după ce a şters în pavilion urmele crimei, a venit fuga aici, ca să verifice dacă banii sunt la locul convenit? Dar atunci, de ce n-a intrat? se întrebă el, mai mult pe sine decât pe Joe. Dar e clar! S-a temut să nu dea de Jowett. De altfel, putea s-o facă şi mai târziu. După moartea generalului, nimeni nu s-ar mai fi ocupat de statuile astea.

— Ar mai fi putut rămâne câteva zile în Mandalay House, sub un oarecare pretext, şi să-i ia când i-ar fi fost la îndemână.

Şi el, şi Alex se apucară să cerceteze cu luare-aminte statuia.

— Ai dreptate, mormăi Joe. Nimănui nu-i mai trebuie acum copiile astea... Scoase un briceag şi desprinse o bucată de lut, apoi încă una, până ce dădu de ceara galbenă, strălucitoare. Alex făcu o gaură în ea şi îndreptă fascicolul de lumină al lanternei spre interior. Se uită în jur, ridică de jos o vergea de metal şi o împlântă în gaură. Vergeaua se afundă în ceara moale.

— N-ar fi putut să-i ascundă aici, pentru că lutul nu se usucă aşa de uşor. Parker clătină din cap. Iar ăsta-i uscat. Îţi pierzi vremea...

Cu toate acestea, Alex cuprinse în braţe mogâldeaţa de lut şi o săltă în sus. În sfârşit, o aşeză la loc.

— Ai dreptate, murmură. Îmi pierd vremea... Se uită în jur şi se apropie de o altă siluetă aşezată pe o platformă de lemn. O dezveli.

— Ăsta este Budha din Moulmein... spuse el privind faţa aurie încremenită într-un surâs fără moarte. Dacă n-ar fi fost el, nu ne-am afla astăzi aici...

Se apropie şi cercetă atent statuia. Parker se apropie şi el.

— Arată ca nou.

— Pentru că a fost restaurat în vederea reexpedierii în Birmania, spuse Joe.

— În Birmania? Numai că de afacerea asta urmează să se ocupe tribunalul. Precum bine ştii, s-a comis, cu prilejul achiziţionării acestei statui, un şir întreg de infracţiuni... Nu m-am ocupat până acum de aspectul acesta al problemei, pentru că am avut alte treburi mai importante, dar...

— Şi n-o să te ocupi nici de acum încolo, Ben! Alex se opri în faţa lui. Avea o mină cât se poate de gravă. N-au fost infracţiuni la nişte legi bine statornicite şi întemeiate, ci doar la unele reglementări valutare, pe cât de recente, pe atât de idioate! N-ai dreptul să le iei în seamă!

— Reglementările valutare au şi ele caracter de lege! spuse Parker ocolindu-i privirea. Sunt poliţist, Joe, o ştii prea bine.

— Mă rog... zise Alex. Dar îţi jur că dacă sufli o vorbă pe chestia asta şi te foloseşti de o informaţie pe care eu ţi-am transmis-o pe cale *particulară...* Se întrerupse.

— E adevărat că mi-ai transmis-o pe cale particulară. Dar informaţia respectivă era esenţială pentru ancheta acestui caz de asasinat, drept care nu-ţi era permis s-o tăinuieşti...

— Bine... făcu Joe. Fă ce crezi de cuviinţă. La fel am să fac şi eu.

— Ce vrei să spui? se nelinişti Parker. De ce nu vrei să mă înţelegi?

— Tocmai asta mă şi străduiesc să fac, de aceea şi spun: fă ce crezi de cuviinţă! Să nu mai vorbim despre asta; dădu din mană. Mortului, oricum, puţin o să-i pese...

— Păi, vezi! zise Parker, vădit uşurat.

Joe se vârî sub platformă şi cercetă de dedesubt soclul statuii, atât cât se vedea prin barele de metal pe care se sprijinea. Se strecură afară.

— Nici aici, nimic... Privi în jur. Hai să aruncăm o privire în subterana asta, Ben!

Se aplecă deasupra chepengului deschis dintr-unul din colţurile încăperii. Câteva trepte de piatră duceau în jos. Coborâră, aplecaţi din spinare. În faţa ochilor lor, se ivi o vatră largă şi partea de jos a cazanului. Într-un ungher, se afla o mică stivă de cărbuni de lemn, meticulos aşezată. Nişte foale mari de piele, îndreptate spre vatră, ocupau jumătate din dreapta a subteranei. Alex răscoli cu o vergea cenuşa şi ciocăni cu atenţie, întâi pardoseala din cărămidă, apoi părţile laterale ale vetrei.

— Toate astea le-a construit Cowley... rosti el peste umăr. Parker se apucă şi el să ciocănească pereţii. Nimic.

O jumătate de oră mai târziu, murdari şi transpiraţi, aerul de acolo fiind înăbuşitor şi încărcat de miros de funingine, se îndreptară din mijloc.

— Cel puţin suntem cu conştiinţa împăcată... Joe zâmbi şi îşi şterse fruntea. Cele zece mii de lire nu sunt aici. Foarte normal, de altfel, nu-i aşa? şi se uită la prietenul său.

— Bineînţeles! Parker încuviinţă din cap. Numai un nătărău i-ar fi lăsat aici şi-ar fi fugit... deşi, cum spuneam, nu poţi să ştii niciodată...

Reveniră sus. Parker arătă spre o mică uşă din perete.

— E cămăruţa lui Jowett. Joe deschise uşa şi se uită înăuntru. În momentele de răgaz, când îşi făcea Cowley partea lui de treabă, stătea aici şi medita la proiectul monumentului aviatorilor din Manchester. Iată-l.

Intrară. Pe o masă, se afla o machetă mică, confecţionată din carton: nimic mai mult decât o cutiuţă mică, pe care era înfiptă oblic, în suprafaţa netedă, o aripă albă...

— Ştii că-i interesant?... Parker înconjură masa şi privi macheta şi din partea cealaltă. Da, ar putea fi grozav de frumos!

— Asta i-am spus şi eu. Dar el vrea ceva mai mult, vrea să surprindă ideea acelui ultim minut, a deznădejdii momentului prăbuşirii. Ştii care, nu?

— Ştiu. Îmi amintesc...

Parker mai admiră un moment macheta monumentului, apoi se întoarse şi cercetă din ochi încăperea.

— Din fericire, aici n-avem prea multe de verificat. Trase maşinal sertăraşul mesei, o foarfecă, clei, bucăţi de carton alb. Îl împinse la loc.

Ieşiră.

Când reveniră pe alee, luna se mai înălţase pe boltă. Se opriră. Din depărtare, de dincolo de hăţişul tufişurilor şi de peretele întunecat al copacilor, răzbătea până la ei un vuiet adânc, înăbuşit.

— Frumoasă noapte, zise Parker.

O porniră mai departe agale, dar nu pe alee, ci de-

a dreptul peste gazon, în direcţia din care se auzea vuietul mării. O bucată de loc, tufişurile se îndesiră, apoi se răriră. În lumina lunii, licări, mată, îngrăditura de sârmă.

— Fii atent! spuse încet Alex. Dincolo de sârmă e prăpastia...

O luară spre dreapta, în lungul gardului de sârmă, ocolind tufişurile.

— Când mă gândesc că trebuie să formulez toată povestea în scris... Parker oftă. Din fericire, până dimineaţă mai este... Putem să ne odihnim şi noi, nu-i aşa? Câteodată, mi se face lehamite de amprente digitale, de autopsii de cadavre, de mutrele morţilor, care mă privesc din fiecare colţişor al memoriei mele de poliţist...

Tăcu. Ieşiseră de sub copaci fără să-şi dea seama când. Se aflau în dreptul treptelor ce coborau spre debarcader. Înaintea lor, se întindea marea, liniştită acum şi argintată de razele lunii.

Statură, o clipă, nemişcaţi. Jos, la debarcader, cineva lovi cu piciorul o piatră, şi un fascicol de raze de lanternă săgetă spre ei, cuprinzându-i într-o lumină slabă, călduţă.

— Stinge! strigă Parker. Eu sunt!

Lumina se stinse.

Se întoarseră. Păşeau tăcuţi pe aleea întunecată, cufundaţi fiecare în gândurile sale. Deodată, Parker spuse:

— Ar trebui să ridic paza, nu? N-are sens s-o mai lungim. Dimineaţa, o interoghez pe Meryl Perry, şi cu asta, basta! Trebuie să recunoască adevărul. Toţi ceilalţi au câte un alibi verificat. Dorothy şi profesorul n-ar fi putut nici să toarne otrava în cafea, nici să-l împuşte pe bătrân şi nici să expedieze din Londra

scrisori al căror răspuns să-l ridice de la post-restant. Jowett, la fel, n-a putut otrăvi cafeaua şi nici n-a părăsit Mandalay House. Chanda nu putea să-l împuşte pe bătrân. De domnişoara Beacon nici nu mai vorbim, de altfel, are şi ea un alibi. Numai Cowley a putut face toate astea, numai el! În plus, ştim că fata a fost în pavilion după moartea generalului şi a şters urmele crimei... Asta este! încheie el foarte convins, totuşi, în clipa următoare, se opri locului şi puse mâna pe umărul lui Alex.

— Eşti de acord cu mine, Joe?

— De felul meu, sunt un om condescendent... Dinţii lui Alex sclipiră în întuneric. Cred că pe Meryl trebuie să o reţii sub pază, iar pe ceilalţi să-i laşi să plece. De altfel, îţi garantez că se vor împrăştia ca potârnichile, care încotro! Toţi, în afară de Caroline, care va rămâne cu siguranţă la înmormântare. Şi eu voi rămâne, bineînţeles.

Ajunseră la capătul aleii. Drept înaintea lor, se înălţa conacul. La etaj, toate ferestrele erau luminate una, două, trei, patru, cinci...

În noaptea aceea, locatarii din Mandalay House n-aveau somn.

Capitolul 19
Te-ai convins, Joe?...

Revenind în bibliotecă, Alex luă loc la masă şi îşi fixă privirea pe harta mare a Indiei. Parker se lăsă şi el pe un scaun, faţă în faţă cu prietenul său.

— Ce rău îmi pare că idioata aceea s-a găsit tocmai acum să se îndoape cu somnifere! oftă comisarul. La ora asta, am fi avut declaraţia ei, semnată şi parafată.

— Sigur că da, îl îngână Joe. Semnată şi parafată...

Ceva în glasul său îl făcu pe Parker să ridice iute capul.

— Nu cumva vrei să spui că micuţa Meryl e nevinovată? Dacă se încăpăţânează să nu recunoască, vă citez pe voi, pe tine şi pe Hicks, ca martori principali ai acuzării, care să arătaţi că, după ieşirea lui Dorothy Snider din pavilion, n-a mai putut pătrunde nimeni acolo. Tribunalul te va întreba, în plus, dacă n-a declarat Meryl Perry, în prezenţa mea, că a vorbit cu generalul la ora unsprezece, deci după limita de timp a decesului stabilită de autopsie.

— Poţi să fii convins că voi spune adevărul. Aşa a declarat.

— În cazul ăsta, te întreb tot te mai îndoieşti că ea a înscenat sinuciderea lui Somerville, îndepărtând din mâna inertă a mortului bucata de pânză ce provenea de la cămaşa iubitului, ştergând amprentele de pe

armă şi făcând totul pentru a distrage atenţia poliţiei de la Cowley, ca autor al asasinatului?

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că Meryl a aşezat corpul într-o nouă poziţie – şi ştii de ce? Pentru că mâna mortului era aşezată peste *fotografiile* pe care ea le adusese în pavilion, la ora unsprezece...

— Tocmai! Eu nu afirm că l-a ucis pe bătrân cu mâna ei, ci doar că este complicea criminalului şi, eventual, creierul acestui asasinat. După ce punem mâna pe Cowley, aflăm noi amănunţit cum s-au petrecut lucrurile. De obicei, în faţa unei asemenea acuzaţii, orice legătură se duce dracului, fiecare caută să arunce vina pe celălalt. Şi atunci, ies la iveală toate dedesubturile... Tăcu o clipă, aruncând o privire pe sub sprâncene către Alex. Tot la împuşcătura aceea te gândeşti? N-ai auzit-o, asta-i tot... Când te bizui numai pe auz, o eroare e oricând posibilă. Tot ce ştii este că n-ai auzit împuşcătura. Asta-i tot ce poţi declara. La ora respectivă, te aflai prin parc, dând târcoale pavilionului. Dar acustica nu este peste tot aceeaşi. Orice-ai zice, Somerville a fost împuşcat, prin urmare ţi-a scăpat totuşi ceva, nu? Ţi-a scăpat sau ţie, sau lui Hicks... Simţurile omului sunt imperfecte, cred că recunoşti asta!

— Desigur... Joe aprobă din cap. Simţurile omului sunt imperfecte... Zâmbi.

Parker dădu din cap.

— Îmi pare bine că nu te mai încăpăţânezi. De altfel, mâine, când fetişcana aceea o să se pună pe picioare atât cât să putem sta de vorbă cu ea, o să aflăm cu siguranţă ce şi cum. Ea *ştie* cum s-au petrecut lucrurile. Iar Cowley... Dădu din umeri. Al naibii individ! A târât-o şi pe ea în povestea asta şi, pe urmă, a părăsit-o la voia întâmplării...

— Asta aşa e! încuviinţă Joe. Domnul inginer n-a prea fost la înălţime!

— Nu te teme, mai curând sau mai târziu o să-şi dea el cu pumnii-n cap! Nu mă gândesc, bineînţeles, la comportarea lui faţă de Meryl. Dar să ucizi cu sânge rece un bătrân, pentru câteva mii de lire...

Joe bătu cu palma peste hârtiile aflate pe masă.

— Cum ştim că domnul Cowley nu-şi ajută nici propria mamă şi are faimă de zgârie-brânză, banii exercită probabil asupra sa o atracţie de-a dreptul magică. Cunosc destui oameni dintr-ăştia. Se recrutează mai ales dintre pedanţi, dintre cei care au un respect exagerat pentru obiecte! La prima vedere, zici că totul e în regulă. Dar respectul lor pentru obiecte provine din zgârcenie... dintr-o rapacitate înnăscută faţă de bunurile trecătoare!

— Tocmai! Parker se înseninã la chip. Mai adineaori, am crezut că ţi-ai pierdut minţile, Joe! Întâi şi-ntâi, ai avansat ideea că acest asasinat e imposibil să fi fost comis, mai apoi am avut impresia că-ţi baţi joc de mine, când – şi câte dovezi irefutabile nu ţi-am pus înainte! – am susţinut că fetiţa aceea e complicea asasinului. Însăşi tentativa ei de sinucidere, de fel simulată, căci doar o oră a lipsit ca să n-o mai poată salva nimeni, pledează împotriva ei!

— Hm... făcu Joe. Sper că la proces vei uza totuşi de argumente ceva mai precise.

— Bineînţeles, amice. Notează:

1) Chanda: a putut expedia din Londra scrisorile semnate cu numele de Plumkett, a putut turna otrava în cafea, dar nu l-a putut împuşca pe general;

2) Jowett – n-a putut turna otravă în cafea, n-a putut expedia scrisorile din Londra şi n-a putut ridica scrisorile de la postrestant;

3) Perry – n-a putut pune otravă în cafea, n-a fost la Londra.

4) Snider şi fiica sa – n-au putut otrăvi cafeaua, nu l-au putut împuşca pe general, n-a fost niciunul dintre ei la Londra.

5) Caroline Beacon – nu l-a putut împuşca pe general şi, deşi ar fi putut turna otravă în cafea, n-avea de unde să ştie de achiziţionarea statuii din Germania şi deci nu-l putea şantaja pe bunicul ei. De altfel, din fericire, între orele nouă şi zece a fost în compania lui Dorothy Snider, ceea ce mă scuteşte de a apela la mărturia ta.

— Pe care, de altfel, ai fi avut destule temeiuri s-o suspectezi, nu-i aşa? şi Joe, pentru întâia oară în ziua aceea, izbucni într-un râs obosit, totuşi sincer. Oh! Ben, Ben, care dintre noi doi e mai trăsnit?

— Cel care e îndrăgostit, se-nţelege! îşi dădu cu părerea comisarul, binevoitor. Dar să trecem mai departe. A mai rămas domnul Cowley.

6) Cowley a fost la Londra şi ar fi putut scrie sub numele de Plumkett, precum şi să ridice răspunsul generalului de la post-restant, ar fi putut otrăvi cafeaua, iar între orele nouă şi zece, n-a mai fost văzut de absolut nimeni, prin urmare nu are niciun alibi. În afară de asta, a dispărut, şi o dată cu el au dispărut zece mii de lire sterline. Meryl Perry era îndrăgostită de el, se sărutau noaptea prin parc. Voiau să se căsătorească... Meryl este singura persoană cu cazier dintre cei prezenţi la Mandalay House, a fost internată, timp de doi ani, într-o casă de corecţie, o adevărată academie a delincventei. Fata e perfect informată în legătură cu amprentele digitale şi celelalte. Voi dispune de mărturia ta şi a lui Hicks, prestată sub jurământ, că Meryl a şters urmele crimei

lui Cowley şi a înscenat sinuciderea lui Somerville. Din toate acestea, după ce am stabilit că o singură persoană întruneşte toate cele trei condiţii pe care trebuia să le îndeplinească asasinul şi după ce exact persoana aceea dispare cu banii, lăsându-şi, ca acoperire, iubita, o fostă infractoare, ce altă concluzie vrei să trag? Cowley este asasinul, iar Meryl, complicea sa. Eşti de acord?

— Mai rămâne fleacul acela, totuşi... mormăi Alex. Nu pot să pricep în ruptul capului cum de n-am auzit împuşcătura!

— Un fleac, că bine zici! Procurorului îi va fi uşor să-l minimalizeze, iar tribunalul, ţinând seama de celelalte dovezi, îl va pune pe seama imperfecţiunii auzului tău, ori a lipsei de atenţie... În definitiv, că ai auzit sau nu detunătura, Somerville a fost împuşcat!

— Da. Asta aşa e... Joe oftă. Deşi, cum ştii şi tu, când în bilanţul unei mari bănci se strecoară o greşeală, fie şi de un peny, trebuie refăcut întreg calculul, pentru că, în realitate, eroarea poate să fie de milioane! E drept că, în cazul nostru, şi eu cred...

— Prin urmare, pot să consider că te-am convins, că... Parker păru să-şi caute cuvintele următoare: Că nu găseşti nicio fisură în raţionamentul meu? Dacă-i aşa, pot să întocmesc liniştit raportul asupra cercetărilor preliminarii. În ce-l priveşte pe Cowley, întreaga poliţie britanică a fost alertată, aşa că prinderea lui nu e decât o chestiune de timp. Iar pe domnişoara Perry o avem în mâinile noastre. Sunt convins că ne va spune tot. După un astfel de şoc, ca o tentativă eşuată de sinucidere, oamenii nu rezistă şi se moaie... Îşi frecă mâinile.

— Prin urmare, amice, continuă Parker, înainte de culcare, am să ridic echipele de pază din jurul

domeniului şi din interiorul conacului. Din acest moment, locatarii lui Mandalay House se pot mişca nestingheriţi. I-am izolat pe vinovaţi de ceilalţi... Eşti de acord? Măcar acum te-ai convins că l-am demascat pe ucigaşul lui Somerville, pe el şi pe complicea sa, Toma-necredinciosul ce eşti?!

— M-am convins... Alex zâmbi, se ridică şi-şi lăsă mâna pe umărul prietenului său. Ridică straja, Cezare! Ai dreptate, şi acum, hai să ne culcăm. Dar mai-nainte, aş vrea să mai trec o dată pe la Caroline. Sunt sigur că nu doarme.

— O, da!... Faţa zâmbitoare a lui Parker redeveni gravă. Du-te la ea negreşit! Nici nu-ţi închipui cât de mult regret că tocmai pe ea a lovit-o această nenorocire! Dar dacă ţinem seama de vârsta generalului...

— Da... Joe oftă. Cu toate astea, cât de fericit aş fi acum dacă l-aş fi putut salva... A fost o treabă tare urâtă, Ben...

— Cum ai fi putut să prevezi?...

Parker îi puse mâna pe umăr.

— Pe mâine, Ben...

— Pe mâine, Joe...

Alex ieşi şi urcă la etaj.

Capitolul 20
Nu mă mai pot folosi de maşina mea...

Era dimineaţă, devreme. Parker şi Alex se întâlniră în uşa sufrageriei. Camerista Jane, care purta un şorţuleţ impecabil, pusese masa şi acum stătea lângă perete, modestă şi voind să pară indiferentă, dar ochii, în ciuda voinţei ei, i se întorceau într-una înspre cei doi bărbaţi.

Alex căscă.

— N-ai dormit prea bine? întrebă Parker.

— Nici n-am închis ochii... recunoscu Joe. Printre altele, am rezolvat, dis-de-dimineaţă, o anumită chestiune pentru Caroline. N-ai să te superi dacă am să-ţi spun că mi-am permis o mică minciună? Întrucât ai dispus ridicarea pazei şi cei mai mulţi dintre oamenii tăi erau liberi, le-am spus că ai fost de acord să-i folosesc la transportul unei statui grele... În starea ei sufletească, ştii, Carolinei îi era neplăcut s-o vadă, prea îi aducea aminte de bunicul ei. Ce zici, am procedat bine? Inutil să adaug că efortul oamenilor tăi a fost recompensat, dar te previn, Ben, că şi asta este o informaţie particulară!

— N-am auzit nimic! Parker îşi astupă în glumă urechile. Din moment ce nu erau de serviciu, îi priveşte, după cum te priveşte şi pe tine, eu nu mă amestec!

— Dar le-am spus că ai aprobat tu...

— Oh! ce contează! Faptul că nu s-au apucat de treaba aceea până nu le-ai spus că am aprobat-o eu e, oricum, o satisfacţie... Te iert! Bună dimineaţa, miss Beacon...

Caroline, foarte palidă, dar stăpână pe sine, se ivise în uşa sufrageriei. Îl salută din cap pe Parker.

— Joe mi-a povestit totul, acum câteva minute... spuse ea încet. Încă nu-mi vine să cred...

Intră Jowett şi-i salută din prag.

— Acesta este domnul Jowett, Ben! Alex făcu prezentările.

— Am văzut aseară, în atelier, proiectul monumentului aviatorilor din Manchester... Şi Parker se înclină în faţa sculptorului. Şi eu am fost aviator, domnule. E un proiect foarte frumos...

— Vă mulţumesc, răspunse scurt Jowett.

Îşi făcu apariţia şi Dorothy. Era pudrată, iar buzele şi le rujaze cu un carmin violent, în schimb, o trădau ochii, încercănaţi, că dormise prea puţin şi că plânsese în noaptea aceea. Profesorul intră şi el după o clipă. Se înclină în faţa Carolinei, pe Parker şi pe Alex, însă, nu-i onoră nici măcar cu o privire.

— Dar unde e Chanda? întrebă Caroline privind în jur.

— E foarte ocupat în momentul acesta, spuse Joe. A cerut să nu i se pregătească micul dejun. Va lua masa când va găsi timp...

Se aşezară la masă. Jane oferi fiecăruia căni de cafea şi ceai. Aproape niciunul nu se atinse de pâine.

— Nu, nu pot să cred... repetă Caroline. Pe Cowley nu-l cunoşteam bine, dar Meryl...

— Am fost, azi-dimineaţă, la spital şi i-am spus „Meryl Perry, recunoşti că ieri, la ora unsprezece, ai intrat în pavilionul de pe promontoriu, în care se afla

cadavrul generalului John Somerville, ucis de Cowley, ai schimbat poziţia cadavrului şi ai mutat din loc revolverul, care se afla lângă birou, cu scopul de a-i face pe anchetatori să creadă că a avut loc o sinucidere? Recunoşti că ai îndepărtat din mâna mortului o bucată de pânză roşie, despre care ştiai că fusese smulsă din cămaşa pe care William Cowley a purtat-o în acea dimineaţă? Recunoşti, în afară de asta, că ai depus mărturie falsă în cursul interogatoriului preliminar, cu intenţia de a-l acoperi pe William Cowley, deşi ştiai că el l-a ucis pe generalul John Somerville? Îţi atrag atenţia că orice declaraţie pe care o vei face va putea fi utilizată împotriva dumitale!”... Răspunsul ei a fost „Da, recunosc”

Parker îşi roti privirile asupra celor de faţă.

— Poate că e de necrezut, dar, din păcate, perfect adevărat...

— Şi ce se va întâmpla cu ea? întrebă încet Dorothy.

— Până la amiază, va rămâne sub îngrijirea unei infirmiere şi sub paza unuia din oamenii mei, urmând ca după aceea medicul penitenciarului să-şi dea avizul dacă poate fi transportată la închisoare.

— Oh, până atunci eu voi fi părăsit comitatul! spuse Jowett. M-am săturat de toate ororile astea! Cowley, Dumnezeule! Neprihănitul şi irascibilul vlăstar al Angliei burgheze! Puritanul şi modestul! Din prima clipă, mi-a provocat repulsie. Pe Meryl însă n-aş fi crezut-o în stare să... Ori, poate fiindcă îl iubea, s-a lăsat înşelată de ticălosul acela?

— E şi asta posibil, fireşte... Parker dădu din cap. O să aflăm noi adevărul, fie de la ea, fie de la el, când îl vom captura. Nu ajunge el departe!

Tăcu.

— Miss Beacon... zise Dorothy. Vă rog să mă iertaţi, dar eu aş vrea să plec astăzi... N-ar putea să mă ducă cineva la gară?

— Dar de ce, copila mea? Inchiriem o maşină din Teingmouth şi plecăm la Londra! spuse Snider.

Dorothy nu răspunse, privind în continuare rugător spre Caroline, care înclină din cap.

— Desigur, miss Snider, dacă aşa doriţi...

— În acest caz... îngăimă profesorul. Se ridică, apoi se aşează la loc şi adăugă „mă scuzaţi...” şi se aplecă deasupra ceştii.

— Şi eu va trebui să plec foarte curând... Parker adresă un zâmbet trist Carolinei. Regret foarte mult, miss Beacon, că de data aceasta ne-a fost dat să ne întâlnim în împrejurări atât de tragice! Un singur lucru mă consolează, şi anume că ucigaşii nu vor întârzia să-şi primească pedeapsa... şi că...

Se întrerupse. Alex se înecase cu o bucată de pâine... Tuşi cât tuşi, apoi respiră adânc.

— Vă rog să mă iertaţi...

Se ridicară de la masă, Joe tuşind încă, Parker, liniştit şi demn. Şi ceilalţi se ridicară pe rând, împrăştiindu-se pe la camerele lor.

— Vă duc eu la gară, se adresă Joe lui Dorothy, dacă mă aşteptaţi încă puţin. De acord?

— Oh! nici nu mi-am făcut bagajele încă. Într-o jumătate de oră, cobor.

Caroline, Parker şi Alex ieşiră în faţa conacului şi porniră să ocolească agale peluza cu flori.

— Am venit aici abia alaltăieri la prânz... spuse încet Caroline. E oare posibil?... Mi se pare că a trecut o veşnicie...

Îl văzură, de departe, pe Jowett coborând, lăsându-

şi valiza de piele pe peronul din faţa conacului şi venind către ei.

— Miss Beacon, spuse el luându-i Carolinei mâna, vă rog să mă credeţi că am ţinut mult la bunicul dumneavoastră. Ştia despre artă mai mult decât o sută de profesori infatuaţi cu Snider în frunte. Regret grozav că n-a apucat să se răfuiască cu prostul acela! Soarta a hotărât pesemne să fie altfel... Un singur lucru vă poate consola; era un om extrem de bătrân şi oricum nu i-ar fi fost dat să trăiască prea mult. Ştiu că vorbele mele n-ajută la nimic, dar, cu timpul, veţi ajunge şi dumneavoastră la aceeaşi concluzie...

Îi ridică mâna şi i-o sărută. Se înclină apoi în faţa lui Alex şi a comisarului.

— Acum, mă voi ocupa exclusiv de monumentul meu, se adresă el lui Alex. Vă mulţumesc mult pentru sugestiile pe care mi le-aţi făcut. Ştiu eu ce să spun? S-ar putea ca monumentul meu să nu fie chiar atât de nereuşit...

— Tindem mereu spre perfecţiune... rosti sentenţios Parker.

— Exact. Am să văd. De aci-nainte, timpul îmi va aparţine în întregime. La revedere... Tresări. Doamne, macheta! Era cât pe ce s-o uit aici! N-aş fi crezut niciodată că aş putea s-o uit... Mă iertaţi...

Se înclină şi dădu să plece.

— Vă însoţesc, zise Joe. Aş vrea s-o mai admir o dată. E cel mai interesant proiect de monument pe care l-am văzut vreodată. Plecară împreună şi se făcură nevăzuţi pe alee.

— Sărmanul Joe! zise Caroline. Şi pentru el a fost o lovitură teribilă. Bunicul a fost ucis aproape în prezenţa sa. Şi cu toate că sunt convinsă că n-ar fi putut preîntâmpina nimic, sunt la fel de sigură că

acum se frământă şi îşi face reproşuri. Mă întreb, cum aş face să-l consolez?

— Da... Comisarul aprobă din cap. În timpul anchetei, s-a comportat, de parcă mintea i-ar fi luat-o razna... Îi era imposibil să se concentreze. În primul moment, când i-am explicat cum consider eu că s-au petrecut lucrurile şi i-am demonstrat că într-un singur mod ar fi putut fi comisă crima, mi-a răspuns că vorbesc prostii. Cred că abia mărturisirea lui Meryl Perry l-a convins definitiv. Poate că n-ar fi fost cazul să vă expun concluziile anchetei – până la proces, ele ar trebui păstrate secrete – dar Meryl Perry... Se întrerupse.

Alex şi Jowett apăruseră pe alee. Jowett ţinea în mână macheta albă a monumentului. Joe păşea alături de el, vorbind cu jumătate de glas.

— Da... făcu Caroline. Nu vi se pare curios că a ţinut să-l însoţească pe Jowett? S-ar părea că a uitat de mine... de tragedia care... Să-l preocupe chiar într-atât monumentul acela, încât... Tăcu şi ea. Rămaseră nemişcaţi, uitându-se la cei doi bărbaţi, care îşi continuau discuţia pe peron.

— Nu uitaţi că Joe a fost şi el aviator, ca şi mine. Mulţi dintre prietenii noştri au pierit, şi monumentul lui Jowett e într-adevăr frumos... Parker clătină din cap.

Alex scoase un obiect din buzunar şi îl întinse lui Jowett, care, la rândul lui, îi înmână macheta. Apoi se îndreptă spre superbul *Rolls-Royce*, ce se afla la câţiva paşi de ei, şi deschise portiera.

— De ce i-o fi dat cheile de la maşină? Parker ridică din umeri. Jowett are şi el maşina lui.

— S-ar putea să fie defectă, spuse Caroline. Dar dacă domnul Jowett pleacă cu *Rolls-Royce*-ul, rămâne

Joe fără maşină...

Jowett trânti portiera, coborî geamul şi-i făcu un semn cu mâna lui Alex. Joe îi răspunse înclinându-se. Se întoarse pe călcâie şi, purtând macheta în amândouă mâinile, se îndreptă spre ei.

— M-a rugat să-i dau voie să se plimbe puţin! strigă el zâmbind. N-a stat niciodată la volanul unul *Rolls-Royce*!

Maşina porni în marşarier pentru a putea întoarce.

— Ce naiba face? întrebă Parker.

— Probabil că încearcă marşarierul... Joe încremenise cu macheta în mâinile întinse înainte.

Maşina viră, şi emblema ei sclipitoare, triunghiulară, ce nu poate fi confundată cu emblema nici unei alte mărci de automobil din lume, era acum orientată drept spre aleea care ducea la pavilion. O clipă, *Rolls-Royce*-ul rămase nemişcat: zgomotul motorului nu se auzea de loc. Deodată, Jowett băgă în viteză, şi maşina se avântă înainte ca o rachetă. O fracţiune de secundă, caroseria ei licări printre tufele de trandafiri, apoi *Rolls-Royce*-ul se năpusti pe alee, însoţit de trosnetele puternice ale crengilor călcate.

— Ce-i cu el, a înnebunit?

Parker porni în goană spre alee, dar se opri brusc. Alex îl ajunse din urmă. O clipă mai târziu, Caroline se afla şi ea lângă ei.

Îşi reluară goana toţi trei, fără o vorbă. Joe nu se opri decât în locul unde balustrada atârna îndoită, balansându-se încă deasupra prăpastiei.

— Dumnezeule! exclamă Parker. S-a prăbuşit, cu maşina ta cu tot! De ce l-ai lăsat să urce la volan?

Alex nu răspunse. Se rezemase de balustradă şi se uita la valurile care veneau încet spre ţărm.. Dar pe suprafaţa apei nu rămăsese nicio urmă.

— Salvaţi-l!... şopti Caroline cu glasul gâtuit. Poate că mai e în viaţă...

Alex clătină din cap.

— O maşină care mergea cu o asemenea viteză a fost propulsată la mai mulţi iarzi de ţărm. A căzut descriind un arc. În locul acesta, dacă nu mă înşel, apa e foarte adâncă?... N-ar fi putut rezista nici la izbirea de suprafaţa apei şi nici să iasă din maşina care se scufunda n-ar fi putut... *Rolls*-ul e foarte greu... Fereastra era deschisă: a murit înecat, mai mult ca sigur...

Parker, care se aplecase şi el peste balustradă, scrutând suprafaţa apei, spuse încet:

— Uleiul...

La oarecare distanţă de mal, apăruse pe valuri o pată lucioasă de ulei, care se lăţea într-una, pe măsură ce briza călduţă a dimineţii împingea valurile.

— Acolo, murmură Caroline, sunt două sute de iarzi adâncime. Malul e dintr-o dată abrupt... E punctul cel mai adânc de pe toată coasta sudică... Oh, nu mai trăieşte, nu mai trăieşte... şi fata izbucni în plâns, înfundându-şi capul în umărul lui Alex.

— De ce i-ai dat maşina?... îşi repetă Parker retorica, disperata şi stereotipa întrebare. De ce dracu l-ai lăsat la volan?

— I-am dat-o, fiindcă îi era nesuferită Carolinei! replică rece Alex. Şi i-am mai dat-o pentru că sunt superstiţios.

— Ce?! făcu Parker. Tu ţi-ai pierdut minţile, Joe!

Caroline conteni brusc din plâns. Se depărtă cu un pas de Alex şi îl privi îngrozită.

— Joe... tu chiar că... Veniţi să-i anunţăm pe oameni şi să luăm şalupa. Poate că nu e prea târziu... Hai, Joe! Eşti extenuat, de aceea...

— Nu... Alex clătină energic din cap. N-am spus că sunt extenuat. Am spus că sunt superstiţios. Şi în momentul când bănuielile începuseră să se îndrepte spre tine, Caroline, m-am jurat că, dacă voi izbuti să-l descopăr pe asasinul bunicului tău, nu mă voi mai urca niciodată în maşina asta... Şi pentru ca deznodământul să fie cât mai melodramatic, am potrivit lucrurile în aşa fel ca la volan să se afle, în ultima ei cursă, chiar *asasinul!*

— Asasinul?! Parker se depărtă de balustrada ruptă şi veni spre el, uluit. Joe! Hai! zise el hotărât şi dădu să-l ia de braţ.

— Bine... Alex aprobă din cap liniştit. Dar lasă-mă să-ţi înmânez întâi cele zece mii de lire pe care le-ai căutat cu atâta înverşunare.

Şi dintr-o mişcare, smulse fundul de carton al cutiei. La picioarele lor căzu un rotocol de bancnote prins cu un elastic gros, care le făcea să nu ocupe un volum prea mare.

Parker se aplecă şi ridică pachetul de bani, uitându-se la el stupefiat.

— După ce i-am spus că ştiu ce se află în interiorul acestei machete şi că îi pot dovedi pas cu pas cum i-a ucis pe Cowley şi pe generalul Somerville, am adăugat că maşina mea e trasă la scară şi, întrucât el, Jowett, zice că n-a condus niciodată un *Rolls-Royce*, ar putea s-o facă acum, iar dacă s-ar produce un accident fatal, poate să fie încredinţat că *monumentul aviatorilor din Manchester* va fi realizat după proiectul artistului mort prematur, şi nu după al altcuiva. Altfel, îl aşteaptă închisoarea pe viaţă, perspectiva de a-şi petrece bătrâneţea printre ocnaşi, în duhoarea celulelor, în acea atmosferă fetidă, saturată de clor şi de carbon... Şi-a dat seama că pierduse. Nici n-a clipit

măcar. Mi-a cerut cheile şi... restul l-aţi văzut.

— Joe... zise Parker. Dar, în felul ăsta, l-ai ajutat să se sustragă justiţiei şi să...

— Oh! cine te pune să iei în serios ce spun?... Alex zâmbi. Acum un minut, ziceai că sunt nebun sau surmenat, nu-mi amintesc exact. Poate că bat câmpii! Ai vreun martor care să fi asistat la discuţia mea cu Jowett?

— Dar el n-ar fi putut face asta! Jowett n-ar fi putut otrăvi cafeaua! Doamne! Am uitat! Repede, să organizăm salvarea. Există o şansă minimă să iasă corpul la suprafaţă, omul acela poate că mai e în viaţă! Alerg la şalupă!

— La care? întrebă Alex, prinzându-l de braţ.

— La cea de la debarcader! Dă-mi drumul!

— Nu mai e nicio şalupă acolo! strigă Joe.

Parker, care se smulsese din mâna lui şi o rupsese la fugă, se opri brusc.

— Cum, nu mai e? Azi-noapte era!

— Da, dar la cinci dimineaţa, şase dintre oamenii tăi, cu aprobarea ta, de altfel, au transportat pe ea o anumită statuie, ce se afla în atelier. Cinci minute după aceea, Chanda s-a instalat la cârmă şi a pornit în larg. În clipa asta, se găseşte la zeci de mile de apele teritoriale britanice... şi, după câte sunt informat, navighează către unul din porturile... Dar nu văd de ce te-ar interesa asta... Se întoarse spre Caroline. Chanda a plecat spre Birmania, draga mea. Transportă statuia aceea. E încredinţat că bunicul tău, acolo unde e el acum – şi Joe îndreptă mâna spre partea de răsărit a cerului – e fericit ştiind că ultima sa voinţă este îndeplinită. Chanda a plecat pentru totdeauna. M-a rugat să te sărut din partea lui şi să te rog să-l ierţi. Mi-a spus: „Dragostea mea pentru fetiţa

aceea de-o şchioapă – fiindcă aşa mi-a rămas şi-mi va rămâne în minte până la moarte – a fost mai vie şi mai puternică decât tot ce-am fost învăţat să iubesc şi să cinstesc în viaţă. Fie ca dragostea aceasta neţărmurită să mă dezvinovăţească în ochii ei...”

— A plecat pentru totdeauna... murmură Caroline. Şi el, şi bunicul... Ce mai rămâne din Mandalay House?... Joe! Vreau să plec şi eu de aici îndată ce...

— Gândeşte-te la bunicul tău, draga mea! El a fost mai curajos ca tine. Oamenii se nasc, luptă şi pier. Dar nu se dau bătuţi. Ţi-e dragă casa aceasta. Nu întreprinde nimic înainte de a fi sigură că hotărârea ta e definitivă..

Parker, care se oprise lângă balustrada ruptă ce continua să se legene, se întoarse spre ei.

— N-a ieşit la suprafaţă, zise. Şi nici nu mai e nicio speranţă să iasă. Mă duc la telefon, să alertez posturile de pază maritimă... Dacă adâncimea e într-adevăr atât de mare, n-o să mai poată fi scos şi va rămâne acolo, în maşina ta, până la judecata de apoi...

— Amândoi vor rămâne acolo... spuse Joe liniştit.

— Te gândeşti la *Rolls-Royce*-ul tău?

— Nu. Mă gândesc la inginerul William Cowley. Vor fi foarte aproape unul de celălalt. Păcat că nu-şi vor putea vorbi, ca să încerce să stabilească, în serile lungi de iarnă, ce greşeli au comis când au pus la cale asasinarea generalului...

Şi cuprinzând-o de mijloc pe Caroline, care se clătina pe picioare, Joe porni spre casă.

Parker, ajungându-i din urmă, deschise gura dând să spună ceva, dar renunţă şi, grăbind pasul, le-o luă înainte.

Caroline se îndreptă din spinare şi îşi şterse ochii.

— Poţi să-mi dai drumul, Joe... Mi-e mai bine. Mergeau, privind fără să vrea urmele roţilor şi crengile rupte presărate pe alee.

Când ajunseră în apropierea peluzei cu flori, Alex o văzu pe Dorothy Snider.

— Ah! făcu el încurcat. Am uitat cu totul că i-am promis s-o duc la gară. Din păcate, nu mă mai pot folosi de maşina mea. Caroline, dă-mi voie s-o conduc pe domnişoara cu una din maşinile domeniului!

Capitolul 21
Mă însor, Ben...

Era seară. Rămăseseră singuri, faţă în faţă, la masa mare din sufrageria vastă şi întunecată a lui Mandalay House.

Tăceau. Abia după ce Jane servi cafeaua şi închise în urmă-i uşa grea de stejar, Parker înălţa capul şi-l privi în ochi pe prietenul său. Ochii acestuia erau liniştiţi şi înseninaţi de o lumină pe care comisarul nu-şi amintea s-o mai fi văzut strălucind în ei altădată.

— Eşti bucuros?

— Da. Foarte! Alex zâmbi şi tăcu.

— Ei, da!... Parker oftă. Eu tot n-am înţeles cum a putut fi Jowett asasinul, deşi, firește, nu mă îndoiesc că el a fost... Nu mă îndoiesc, dar de înţeles, nu înţeleg. Am constatat doar că nu l-a putut ucide pe general! În afară de asta, n-a putut făptui nici alte câteva acţiuni esenţiale: să toarne otrava în cafea, să expedieze din Londra scrisorile şi să ridice la post-restant răspunsurile. Degeaba, nu înţeleg, Joe! Probabil că el e autorul crimei, dar nu văd logica... Ştiu că ai să-mi spui îndată cum ai ajuns la această concluzie, deşi aş fi preferat să ghicesc singur. Eşti mulţumit şi ai de ce! Şi eu m-aş umfla în pene dacă... Dădu din mână şi tăcu.

— Ben, sunt bucuros nu pentru că l-am demascat pe Jowett. Am ştiut că e el, aproape din prima clipă...

Sunt fericit din cu totul alt motiv...

— Alt motiv?! Parker apucă, cu o mână ce-i tremura uşor, păhărelul de lichior şi-l dădu peste cap.

— Tratezi această Benedictină, anul 1908, la fel ca pe un păcătos de whisky scoţian!... mormăi Joe. Am uitat s-o previn pe Caroline că poliţia nu are gusturi prea rafinate, cum, de altfel, le şi şade bine unor flăcăi zdraveni şi neînfricaţi...

Duse şi el păhărelul la buze, abia atingându-l, şi rămase câteva clipe cu ochii închişi, savurând gustul lichidului şi aroma care-i umplea nările.

Parker nu dădu nicio atenţie observaţiei.

— Vorbeşte, pentru Dumnezeu! gemu el. Mă gândesc la asta de dimineaţă, dar nu sunt în stare să fac nici măcar un pas înainte! De parcă abia aş fi început ancheta...

— Exact! Joe lasă cu grijă păhărelul pe masă. Şi ştii de ce? Pentru că dai cuvântului logică o accepţie cu totul falsă. Când ţi-am spus că sunt absolut sigur că nimeni n-a putut, fără să folosească un amortizor de zgomot, să-l împuşte pe Somerville între ora opt şi cincizeci, când l-am văzut viu pentru ultima oară, şi nouă şi jumătate, când Hicks şi-a ocupat postul pe stâncile din apropierea pavilionului, ai conchis că, întrucât generalul a fost totuşi împuşcat, după cum stabilise autopsia, între orele nouă şi zece, fie Hicks, fie eu, fie amândoi n-am auzit detunătura, şi asta din *cauza imperfecţiunii simţurilor noastre omeneşti...* Zadarnic am căutat să-ţi explic că, în atmosfera aceea liniştită, bubuitura unui Colt ar fi trezit şi morţii pe o rază de câteva sute de iarzi, n-ai vrut să mă crezi...

— Dar cum puteam să te cred?

— Logica te obligă... Dacă detunătura a fost

puternică, iar eu, care mă aflam atât de aproape de pavilion, n-am auzit-o, înseamnă că... ei, Ben?...

Aşteptă o clipă, zâmbind.

Parker încruntă sprâncenele. În cele din urmă, depărta braţele, consternat.

— Nu, Joe! Mă aduci la disperare! Dacă împuşcătura a fost puternică, iar tu, care te aflai în preajma pavilionului, n-ai auzit-o, înseamnă că te-a înşelat auzul sau că s-a produs un alt zgomot mai puternic, care a acoperit bubuitura. Altă soluţie nu întrevăd.

— Oare?

Alte câteva secunde de tăcere încordată.

— Mă dau bătut... murmură Parker.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că ştiu cine l-a ucis pe Somerville, dar că toate indiciile pledează pentru nevinovăţia criminalului?

— Da. Aseară, după discuţia cu doctorul, cu scoţianul acela. Bineînţeles, mi-am zis că eşti surmenat şi...

Parker tăcu.

— Eram într-adevăr obosit, dar nu în aşa măsură ca, după precizarea doctorului O'Flaherty că generalul a murit între nouă şi zece, să nu-mi fi dat seama că ar fi trebuit să aud detunătura în cazul când Somerville *ar fi fost împuşcat în pavilion.*

— Ce?! şopti Parker răguşit. N-a fost împuşcat în pavilion? Dar... Amuţi. Dumnezeule!... şopti el, mare idiot sunt!

— Nu, Ben... Nu că vreau să mă laud, dar realmente n-a fost chiar atât de simplu. Vezi tu, în faţa unui adevăr evident şi simplu, suntem întotdeauna înclinaţi să credem că ne-a înşelat unul sau altul dintre simţuri, că ne-a lipsit spiritul de

observaţie. Eu însă *ştiam* că nu există nicio şansă să nu fi auzit împuşcătura. De asemeni, eram absolut sigur că, într-un fel sau altul, omorul s-a produs numai între ora nouă, când mă întorceam agale, împreună cu Jowett, de la balustradă spre conac şi nouă şi treizeci, când Hicks şi-a ocupat postul de observaţie şi deci nimeni nu s-a mai putut furişa în pavilion fără să fie văzut. Lucrul acesta i-a reuşit doar lui Dorothy Snider. În cele două-trei minute când Hicks a fost obligat să-şi părăsească postul pentru a-i tăia calea omului aceluia care culegea flori. Dar atunci, generalul era mort de mai bine de jumătate de oră. Aşadar, generalul a fost ucis între nouă şi nouă şi jumătate, interval de timp în care nu se putea să nu fi auzit detunătura. Dar să zicem că a fost omorât în altă parte în niciun caz în aer liber, nu-i aşa? fiindcă detunătura s-ar fi auzit cu atât mai vârtos – pavilionul, de bine – de rău, are totuşi nişte pereţi... Reţinusem că în cafea fusese turnat un somnifer şi că generalul îşi pierduse cunoştinţa în momentul morţii. Aşa că a putut fi lesne purtat pe braţe, întrucât nu opunea rezistenţă, iar greutatea mică a trupului său i-ar fi permis oricărui bărbat adult de forţă mijlocie chiar să alerge cu el în braţe. Singurul loc unde criminalul putea să-l transporte rapid pe general, să-l împuşte fără să facă zgomot, iar după aceea să-l aducă înapoi era atelierul subteran al lui Jowett şi Cowley, care are ziduri groase de cărămidă, e lipsit de ferestre şi în care se pătrunde de sus, printr-o trapă. Oricine s-ar fi servit de un Colt fără amortizor pentru a-l împuşca pe general numai acolo putea s-o facă. Să recapitulăm, Somerville, o dată adormit, trebuia scos din pavilion, adus în subterană, ucis, purtat înapoi în pavilion, unde urma să fie aranjat într-o anume poziţie şi, în

plus, trebuiau clătite ceşcuţa şi termosul şi turnată în aceasta altă cafea, dintr-o sticluţă dinainte pregătită. Toate la un loc, ţinând seama că atelierul se afla la o distanţă de aproximativ două sute de paşi de pavilion, i-ar fi luat criminalului cincisprezece minute, dar dacă ne gândim că pentru el factorul timp avea o importanţă primordială, s-ar putea să fi durat chiar cu câteva minute mai puţin...

— Dar... interveni Parker.

— O clipă. Ştiu ce vrei să spui. La prima vedere, ipoteza mi s-a părut şi mie absurdă. Dacă asasinul a fost Cowley, de ce, din moment ce a otrăvit cafeaua şi l-a găsit pe general adormit, nu s-a mulţumit să fure pur şi simplu şi să ascundă undeva cele zece mii de lire? Când s-ar fi trezit, Somerville n-ar fi putut să ştie cine l-a jefuit. Iar dacă nu s-ar mai fi trezit, nimeni nu l-ar fi acuzat pe Cowley de furt şi de otrăvirea cafelei. Cafeaua fusese pregătită de Caroline, şi bănuielile s-ar fi îndreptat spre ea, sau spre Chanda. Lui Cowley nu-i rămânea decât să se abţină o vreme să cheltuiască din banii respectivi. Ceea ce nu i-ar fi fost greu, ştim că era un om pedant, că avea un cont la bancă şi că urma să primească un onorariu substanţial de la Somerville. În afară de asta, dacă cel care a recunoscut statuia lui Budha şi a pus la cale şantajul a fost Cowley (şi numai, persoana care s-a dat drept Plumkett sau a fost complicele lui Plumkett putea să ştie că generalul va avea în ziua aceea asupra sa, în pavilion, o sumă atât de mare), el s-ar fi bizuit pe faptul că poliţia, constatând otrăvirea cafelei, se va gândi că generalul s-a sinucis, din motivele care ne-au trecut şi nouă de câteva ori prin minte în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi atunci, de ce, pentru Dumnezeu, a luat Cowley în braţe

trupul fără cunoştinţă a lui Somerville, a străbătut o parte din parc, în care, chiar aşa năpădit de vegetaţie cum e, ar fi riscat să fie surprins – în ce scop? că doar nu câştiga nimic, ci doar pierdea câteva atuuri, înlătura în primul rând eventualitatea sinuciderii şi semăna în calea anchetatorilor tot felul de indicii care-i puteau duce pe urmele lui?...

Şi încă o întrebare extrem de importantă rămăsese fără răspuns: cum a putut Cowley, care a ticluit un plan de şantaj atât de abil, mă gândesc la otrăvirea cafelei şi la celelalte, să nu ia în consideraţie un fapt atât de simplu ca acela că atelierul îl împărţea cu James Jowett, care ar fi putut intra acolo în orice moment? Înţelegi?

— Înţeleg... dădu Parker din cap, resemnat. Din clipa în care ai înţeles că generalul a fost ucis în atelier, pentru că în altă parte ar fi fost imposibil, te-a urmărit ideea că Jowett este complicele lui Cowley. Fără ajutorul lui, Cowley n-ar fi fost în stare să-şi realizeze planul...

— Da de unde! râse Alex. Nu Cowley a fost autorul planului!

Comisarul ridică iute capul.

— Ce vrei să spui?

— Nimic altceva decât că inginerul nici n-a ticluit planul, nici n-a fost părtaş la realizarea lui. Cum era să accepte Cowley un plan în care *o bucată din cămaşa lui* urma să rămână în mâna mortului, iar cămaşa însăşi să fie zvârlită la îndemâna poliţiei, în propriul său dormitor? Un plan în cadrul căruia, el Cowley, urma să dispară în chip misterios de la locul crimei, atrăgând asupra sa toate bănuielile? Nici gând! Poliţia să-l considere pe el autorul crimei, în timp ce James Jowett urma să şadă liniştit, să-l ia

peste picior şi să jubileze la gândul că el, Cowley, a fost un nătărău? Care om ar accepta să-şi asume un rol într-o asemenea tovărăşie?

— Cred şi eu!... mormăi Parker. Acum, totul e clar. Dar idioata aceea mică de Meryl...

— Exact! Idioata aceea mică de Meryl, cum pe drept cuvânt o numeşti, nu numai că a devenit victima celor doi, dar a adus şi o contribuţie benevolă la desfăşurarea dramei! Recunosc că, în primul moment, când am descoperit cadavrul lui Somerville cu inima străpunsă de glonte şi simulând sinuciderea, am fost derutat. Îmi dădeam seama că fusese ucis în atelier, că asasinii erau doi, sau Jowett singur, fiindcă Jowett se despărţise de mine şi se dusese în atelier, spunând după aceea că l-a aşteptat acolo pe Cowley, care n-a mai venit. În cel mai rău caz deci, i-ar fi putut ucide pe amândoi, pe general şi pe nevinovatul Cowley, Abia după ce am aflat de otrăvirea cafelei, de care Jowett nu putea fi vinovat, ci doar Cowley, care se deplasase şi la Londra de câteva ori, am înţeles că au acţionat împreună. Dar de ce la modul acela absurd?

— Tocmai!... Parker clătină din cap. Fac figură de cretin, nu-i aşa? în discuţia asta. Şi probabil că sunt, din moment ce mă asaltează o sută de întrebări la care nu găsesc răspuns! Şi nu uita că va trebui să răspundem la absolut toate întrebările, Joe, dacă vrem să încheiem ancheta.

— Evident. Când am fost în posesia tuturor elementelor esenţiale, când mi-au devenit clare şi acţiunile domnişoarelor Dorothy Snider şi Meryl Perry, am înţeles în sfârşit totul. Iniţial, problema s-a pus astfel, a fost Perry complicea lui Cowley, a lui Jowett sau a amândurora? Fals! Dacă asasinatul a fost astfel

conceput ca generalul să fie în prealabil adormit, după care cineva să intre în pavilion şi să ia banii (pentru că de bani era vorba!), atunci Meryl ar fi fost folosită ca complice de cei doi în momentul critic, adică între opt şi treizeci şi nouă şi treizeci, când a fost săvârşită crima propriu-zisă. Să-l luăm pe Jowett: s-a aflat în compania mea fără întrerupere, din clipa în care s-a asigurat că Cowley, care ne pândea dintre tufişuri, a putut intra în pavilion să ia banii. Meryl, la rândul ei, ar fi putut fi utilizată ca piedică în calea cuiva, care ar fi avut intenţia să intre în pavilion. L-ar fi reţinut, sub un pretext oarecare. Dar, în intervalul respectiv, ea nu s-a aflat prin apropiere, ci, dimpotrivă, aşa cum a declarat, în partea exactă opusă a parcului. E adevărat, s-ar putea să fi minţit. Dar, dacă ne gândim bine, Cowley n-avea nevoie de ajutorul ei în pavilion. Şi mai trebuie să luăm în considerare situaţia lui Meryl faţă de cei doi complici. Ce constatăm? Că ea reprezenta „mărul discordiei" între domnii Cowley şi Jowett şi, deci, un fel de alibi pentru amândoi întrucât era notoriu faptul că nu se puteau înghiţi, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi complici. Prea era de vodevil şi prea cusută cu aţă albă intriga aceea amoroasă, agrementată de ironiile lui Jowett, şi prea distona ea cu atmosfera sobră a unei vechi case englezeşti! Şi atunci, m-am gândit că tocmai Meryl Perry ar fi putut pătrunde *inopinat* în pavilion. Jowett ştia că Dorothy şi Caroline joacă tenis, pe mine mă avea lângă el. După ce m-am despărţit de el, m-a văzut abordându-l pe Chanda şi, în afară de asta, mă prevenise că generalului nu-i place să se treacă pe cărarea aceea stâncoasă. Din păcate, nici eu nu intenţionam să-l sâcâi pe Somerville lăsându-mă văzut de el. Îl aşteptam pe

Plumkett şi nu voiam ca bătrânul să intre la bănuieli. Despre Snider, Jowett ştia că lucrează în bibliotecă, ca în fiecare dimineaţă, şi că e ultimul om căruia să-i vină cheful să treacă pe la general pentru o şuetă... Mai rămâneau două persoane: Meryl şi grădinarul! Şi iată cum e rezolvată problema: grădinarul primeşte zece şilingi şi-l aşteaptă pe Cowley, care e sigur acum că omul n-o să pornească să cutreiere parcul. Fiindcă, ia aminte, dintre toţi oamenii de serviciu numai grădinarul ar fi avut ce să caute în parc, şi încă în oricare ungher al lui! Grădinarul putea fi o piedică serioasă, care să compromită întregul plan. Dar Meryl? Meryl îl aşteaptă încă de la nouă pe Cowley, în partea exactă opusă a parcului, într-un punct foarte depărtat de pavilion. Aşteaptă răbdătoare, deoarece Cowley îi spusese că ar putea să întârzie, iar ea, sărmana, e îndrăgostită... Dar şi-ar fi putut permite Cowley ca, în condiţiile în care cele zece mii de lire ale generalului au dispărut în chip misterios, el, Cowley, *să nu se ducă* la grădinar să ia orhideea şi *să nu vină la întâlnirea* cu Meryl? Chiar şi cel mai prost dintre oameni s-ar fi ferit să facă o asemenea greşeală! Fireşte că în intenţia lui Cowley era să dea fuga cât mai repede la seră, iar după aceea să petreacă o oră cu Meryl. Acesta ar fi fost alibiul lui, şi chiar dacă nu era complet, cel puţin putea dovedi cu ajutorul lui că şi-a petrecut dimineaţa ca de obicei, ca un îndrăgostit vesel, care îşi întâlneşte iubita şi-i aduce o floare... Joe făcu o pauză şi mai sorbi o picătură din Benedictină. Dar Cowley n-a venit. În schimb, cum spuneam, o bucată din cămaşa sa a rămas în mâna mortului, iar cămaşa a fost găsită în cameră la el! În concluzie, Cowley a dispărut cu banii, atrăgând asupra lui bănuielile poliţiei şi punându-l pe

Jowett la adăpost de orice bănuieli. De ce? Şi de ce crima aceea absurdă? Şi de ce avea în mâna sa generalul, adormit în asemenea măsură că în momentul împuşcăturii niciun semnal nu i-a mai ajuns pe creier, bucata aceea de cămaşă? Şi de ce i-a îngăduit Jowett complicelui său să fugă, din moment ce ştia că, mai devreme sau mai târziu, va fi prins, şi atunci Cowley îl va trăda?... Încă un lucru absurd. Adevărul e altul. Cowley nu s-a mai dus la grădinar, cum plănuise, nu s-a mai întâlnit cu Meryl Perry, nimeni nu l-a mai văzut intrând şi ieşind din casă când şi-a schimbat cămaşa – dar nu putea să iasă pe jumătate gol din casă, nu-i aşa? Şi, dacă a intenţionat să fugă, de ce s-a mai întors în casă şi şi-a aruncat pe pat cămaşa care-l acuza atât de grav şi a cărei manşetă ruptă se afla în mâna rigidă a cadavrului? Putea foarte bine să lepede cămaşa în timpul fugii... Ei! dar cum a fugit? Ştim doar că întregul domeniu era înconjurat de oamenii tăi. Şi din nou ţi-a jucat logica o festă, Ben. *Logica!* Ai conchis că individul l-a ucis pe general şi a reuşit să fugă, în ciuda faptului că domeniul, care e mărginit din toate părţile de o pajişte netedă şi fără niciun copac, era înconjurat de un cordon de poliţişti de care el habar n-avea. Nici măcar eu nu ştiam că domeniul e înconjurat. Ei bine, cum a fugit?

Se întrerupse, Parker îşi scărpina bărbia cu vârful degetelor.

— Cowley ar fi putut să fugă şi fără ca oamenii mei să poarte vreo vină. Ar fi putut să coboare la debarcader şi să *înoate*, o milă sau două, de-a lungul ţărmului, dincolo de zona de stânci. Performanţa reclamă, bineînţeles, oarecare efort şi pricepere, dar nu e imposibil de realizat. Putea să fi ascuns din timp

nişte haine în vreuna din sutele de crăpături ale stâncilor de pe coastă, le-ar fi îmbrăcat şi ar fi putut ajunge pe jos la o gară sau la o staţie de autobuz...

— Ah! Aşa! Grozavă performanţă pentru un om care *nu ştie să înoate!*

— Cum adică?

— De la tine o ştiu? Mai exact, din fişa prin care Scotland Yardul te informa că inginerul Cowley a primit cândva o primă de asigurare, în urma scufundării unui bac pe care se afla şi dânsul. A fost salvat printr-o minune şi s-a ales cu o uşoară congestie pulmonară. Ai putea eventual să mă convingi că domnul Cowley l-a păcălit pe Joe Alex, pe Benjamin Parker, întreg Scotland Yardul chiar, dar nu că a tras pe sfoară o societate de asigurări. Parcă-l văd pe simpaticul domn cu melon, iscodindu-i mama, rudele, colegii de şcoală, colegii de serviciu „îi plăcea cumva iahtingul?" „Copil fiind, s-a remarcat prin curaj? Înota bine, poate?..." Şi aşa mai departe, la nesfârşit! Să nu-ţi închipui că i-au plătit mia aceea de lire, înainte de a se încredinţa că şi un topor înota mai bine ca el! Dar să trecem şi peste asta! Judecând lucrurile prin prisma lui *Cowley viu*, ele ar fi trebuit să se prezinte altfel şi evenimentele să se desfăşoare altfel de cum s-au desfăşurat. Să luăm ca punct de plecare un fapt simplu: zece mii împărţiţi la doi dau cinci mii! Iar Jowett, avea nevoie de bani. Era înglodat în datorii, juca la miză mare, singura lui dorinţă era să scape de creditori şi să-şi vadă liniştit de arta lui. Egoismul său total, antipatia faţă de Cowley, reală, nu numai prefăcută, şi îmbinată cu dispreţ, ca şi vârstă matusalemică a generalului au făcut restul. În ochii acestui tip ce se simţea genial, Somerville era un moşneag cu un picior în groapă, iar Cowley o

cantitate neglijabilă. Crima sa n-a izvorât dintr-un instinct de violenţă, ci din totala sa indiferenţă faţă de restul lumii, faţă de semenii săi mai puţin talentaţi decât el. În afară de asta, un Cowley *viu* ar fi reprezentat o primejdie: ar fi putut oricând să vorbească. Presupun că suprimarea lui Cowley a fost un dat fundamental în elaborarea planului. Fără discuţie, Jowett a fost cel care l-a recunoscut pe Budha din Moulmein. La început, i-o fi spus lui Cowley, în glumă, că ar fi rost de câştigat bani grei jucându-i un renghi generalului. Apoi, au ajuns amândoi la concluzia că moşul e plin de bani şi că o părticică din ei le-ar prinde grozav de bine. I-au scris, semnând cu numele fictiv de Plumkett. Răspunsul generalului le-a dat deplină satisfacţie. Generalul îl anunţa pe Plumkett să se prezinte într-o anume zi, la unsprezece şi jumătate, să ia banii. Erau siguri că nu va anunţa poliţia. Prezenţa mea i-a stânjenit desigur, dar Jowett m-a luat el în primire. Ştia că oricând poate angaja o discuţie de câteva minute cu mine, îndepărtându-mă de pavilion. De altfel, planul lor era simplu: dacă Plumkett urmează să-şi facă apariţia la unsprezece şi jumătate, ei vor da lovitura cât mai devreme. Se bizuiau pe faptul că generalul va avea banii în pavilion încă de dimineaţă. În fiecare zi, înainte de opt, camerista aducea cafeaua în pavilion. Nu le rămânea decât să toarne în ea o doză serioasă de narcotic şi să revină peste o oră. Pe lângă toate acestea, misteriosul Plumkett le oferea un avantaj în plus de ce n-ar fi el vinovatul, la urma urmei? S-a furişat neobservat în pavilion, a otrăvit cafeaua, exact cum a făcut Cowley, şi a dispărut cu banii. Cu puţin înainte de opt, Cowley s-a dus să toarne otrava în cafea. Când a văzut-o pe Caroline ieşind, a intrat în

pavilion, a turnat narcoticele în termos, le-a amestecat şi apoi s-a repezit în goană, printre tufişuri şi ocolind de departe conacul, până la seră. I-a comandat grădinarului o orhidee şi a revenit în casă. I s-a adresat lui Jowett „Eu îmi îndeplinesc întotdeauna obligaţiile care îmi revin”, formulă prin care, deşi plasată într-un alt context, îl informa pe Jowett că narcoticele fuseseră între timp amestecate în cafea. Semnal de mare importanţă pentru Jowett, care, acum, urma să mă reţină pe mine, ca să nu-l împiedic pe Cowley să ducă la îndeplinire partea a doua a planului. Cowley trebuia să pună mâna pe bani. Ceea ce, fără doar şi poate, a şi făcut imediat ce ne-a văzut, pe mine şi pe Jowett, plecând de lângă balustradă, de unde se vedea interiorul pavilionului, spre conac.

La atâta s-a rezumat planul lor iniţial. Jowett m-a salutat şi a plecat spre atelier, unde îl aştepta Cowley, care trebuia să-i înmâneze banii spre a fi ascunşi, el urmând să plece numaidecât să ia orhideea şi apoi să se întâlnească cu Meryl Perry. *Dar n-a mai apucat s-o facă,* deoarece, îndată după intrarea lui Jowett în atelier, a fost ucis...

— De unde ştii, pentru Dumnezeu i?

— Fiindcă, dacă n-ar fi fost ucis, întreg planul lui Jowett s-ar fi năruit!

Jowett n-avea de unde să ştie că, peste douăzeci de minute, Hicks îşi va ocupa postul pe stânca ce domină pavilionul. Se-nţelege că dacă, în drum spre pavilion, furişându-se printre tufişuri, Jowett l-ar fi văzut, el s-ar fi retras, şi toată povestea s-ar fi sfârşit cu aruncarea în mare a cadavrului lui Cowley, de care, bineînţeles, Jowett ar fi atârnat nişte fiare, spre a-l face mai greu; atelierul e plin de deşeuri metalice.

Nimic mai simplu decât să se apropie neobservat de marginea prăpastiei (chiar dacă ar fi văzut cineva corpul căzând n-ar fi ştiut cine a făcut-o) şi să-l arunce pe Cowley în abisul care se cască brusc în locul acela. Dar Hicks nu era încă la post. Jowett a străbătut în fugă cei câţiva metri ai cărării stâncoase, l-a înşfăcat pe Somerville, l-a cărat în atelier, l-a împuşcat şi, învelind corpul într-o pânză, ca să nu se mânjească de sânge, s-a întors în pavilion, l-a aşezat pe bătrân la masă şi... oh! da, înainte de asta a smuls o bucată din cămaşa lui Cowley şi a vârât-o în mâna, care înţepenea, a generalului, Cafeaua o avea pregătită într-o sticluţă bine astupată: singurul punct cu adevărat genial al planului... A aruncat pe podea, la picioarele cadavrului, revolverul, pe care, în prealabil, apăsase degetele lui Cowley, arma o adusese învelită în batistă... După ce a ajuns din nou în atelier (şi te asigur că toate acestea i-au luat mai puţin timp decât mi-a luat mie povestirea lor!) i-a mai rămas de făcut un singur lucru să scoată cămaşa de pe Cowley şi s-o pună deoparte, corpul să-l vâre într-un sac garnisit cu câteva bucăţi de fier, să lege sacul la gură, nu înainte de a introduce în el sticluţa în care fusese cafeaua şi pânza plină de sânge ce-i servise la înfăşurarea cadavrului lui Somerville, şi să rostogolească sacul în prăpastie. Ştia că apa e adâncă şi că nu va fi nimeni care să audă măcar plescăitul apei. După aceea s-a întors liniştit în atelier, a îndepărtat petele de sânge şi orice alte urme ale isprăvii sale, a ascuns cele zece mii de lire, şi a stat să aştepte, fără mari emoţii, desfăşurarea evenimentelor. Ştia că nu va trece mult şi cineva va descoperi cadavrul generalului, şi, totodată, fâşia de pânză smulsă din cămaşa lui Cowley. În plus,

revolverul din care lipsea un singur glonţ şi care purta amprentele inginerului. Avea toată încrederea în poliţie şi desigur că şi în mine. Ştia că ancheta va fi condusă minuţios. Noi urma să legăm între ele următoarele fapte primul, Cowley a fost una din cele două persoane care s-a deplasat la Londra în ultimul timp; cel de-al doilea demonstrează, cum spuneam, geniu criminal pur şi simplu! Era sigur că autopsia va descoperi otrava existentă în cafea, iar *el, Jowett, n-a putut otrăvi cafeaua!* Cafeaua cealaltă, cu zahăr şi fără narcotice, ar fi constituit o dovadă că generalul a fost ucis de cineva care a otrăvit întâi cafeaua, iar mai târziu a înlocuit lichidul din termos. Deci, în niciun caz de el, ci, din nou, de Cowley! Acesta a fost alibiul lui cel mai puternic Toată lumea ştia că nu-l putea suferi pe Cowley şi că sentimentul era reciproc... şi, în plus, cafeaua aceea!!! Cafeaua asta ar merita trecută în analele criminalisticii, Ben! Iar alibiul lui de fier îl reprezentam tocmai eu! Evident, ca orice criminal, n-a putut să prevadă chiar totul. Şi s-a ivit un anume „dar”...

— Care?

— Nu ştia că domeniul era înconjurat de poliţie şi că fuga lui Cowley ar fi fost practic imposibilă. Aşa că nu i-a servit la nimic trucul cu cheia, cămaşa şi camerista. Camerista nu l-a văzut pentru simplul motiv că Jowett a urcat la etaj când ea nu era pe coridor. Ca să fie sigur că nu va fi auzit, a aşteptat să fie pus în funcţiune aspiratorul într-una din camere. A deschis uşa camerei lui Cowley cu cheia luată din buzunarul acestuia, a aruncat cămaşa, apoi a ieşit, a încuiat uşa şi a bătut tare în ea. Când zgomotul a atras-o pe cameristă, a întrebat-o dacă nu-l văzuse pe inginer. Fata, bineînţeles, nu-l văzuse. Atunci, a

coborât şi m-a întâlnit pe mine în parc. Alt alibi pentru el. Iar cămaşa trebuia să arate că Cowley, înainte de a fugi, s-a schimbat în mare grabă, zvârlind cămaşa ruptă la întâmplare.

Alex respiră adânc, după care urmă ceva mai calm:

— Din acea clipă, domnul James Jowett se putea considera definitiv în posesia celor zece mii de lire. Poliţia avea să-l caute mult şi bine pe Cowley cel învinuit de crimă şi de rapt. Totul mersese perfect. Dar... – tot m-ai întrebat de acest „dar” – încearcă să-ţi imaginezi stupoarea şi spaima lui când a intrat împreună cu mine în pavilion şi a observat că generalul nu mai ţine în mână fâşia ruptă din cămaşa lui Cowley şi că revolverul se află chiar sub mâna mortului, ca şi cum Somerville, după ce a murit, s-ar fi ridicat şi ar fi distribuit altfel obiectele din jur, anume ca să-i facă în necaz asasinului! Trebuie să recunosc totuşi că s-a comportat cu un sânge rece remarcabil. Numai în primul moment i-au scăpat câteva vorbe de uimire, care, de altfel, ar fi putut fi trecute pe seama spaimei provocate de vederea cadavrului. Şi-a păstrat în aşa măsură luciditatea, încât, o clipă mai târziu, a salvat-o de la moarte pe Dorothy Snider, care alunecase şi era cât pe ce să alunece de pe cărarea stâncoasă în prăpastie. De altfel, deşi nu înţelegea ce se întâmplase, situaţia sa rămânea aceeaşi. Cowley dispăruse şi o dată cu el dispăruseră şi banii, două fapte pe care poliţia nu le putea nicicum ocoli. Şi nu s-a înşelat, deoarece deducţiile tale s-au îndreptat tocmai pe această pistă. Numai că eu am avut ceva bătaie de cap în plus. Nu puteam să înţeleg ce rost avea cămaşa aceea cu mâneca ruptă aruncată pe pat şi unde se volatilizase bucata lipsă! La fel, nu puteam să înţeleg cine şi de ce a simulat sinuciderea?... Abia

după ce am ascultat depoziţia lui Dorothy Snider, mi-am dat seama că Meryl Perry a făcut-o. Că era aşa, o dovedea fără tăgadă faptul că mâna generalului era aşezată *peste fotografiile* pe care ea, Meryl, le adusese în pavilion la unsprezece, deci după moartea lui Somerville. Meryl, intrând în pavilion, a recunoscut pe loc bucata de pânză roşie din mâna mortului şi şi-o fi zis că bietul ei iubit, adus la disperare de încăpăţânarea lui Somerville, pierzându-şi controlul, a tras... Cei doi ani petrecuţi în casa de corecţie i-au reînviat brusc în memorie şi, fără să stea mult pe gânduri, a aşezat pistolul în aşa fel încât să lase impresia că ar fi căzut din mâna sinucigaşului. L-a şters, bineînţeles, pentru a face să dispară amprentele iubitului, dar a uitat de amprentele lui Somerville. Nici nu-i de mirare, îmi închipui prin ce clipe cumplite a trecut! Apoi a dat fuga la atelier, dar s-a răzgândit şi n-a mai intrat. S-a hotărât să se prefacă în faţa lui Cowley că nu ştie nimic. Mai mult, şi-o fi jurat că niciodată, până la sfârşitul vieţii, n-o să-i dea de înţeles că îi cunoaşte teribila taină... Îl iubea, şi gata... Dar când a aflat de fuga lui şi a văzut conacul invadat de poliţişti, care nu vor întârzia desigur să descopere că au de-a face cu o fostă membră a unei bande de tâlhari minori, totul s-a prăbuşit în ea. Devenise de mult un alt om, aproape că îşi uitase trecutul, iar acum, poliţia îşi va da seama că ea a indus-o în eroare, ştergând urmele crimei... Colegii ei, întreaga universitate va afla mâine din ziare că Meryl Perry... şi, atunci, a înghiţit prafurile acelea... Hai s-o lăsăm în pace pe nefericita asta! Ştiam, în momentul acela, totul, dar... Din nou un „dar”! Dar nu prea mă ducea mintea cum puteam să dovedesc că Jowett e asasinul. Dacă ţi-aş fi spus că

sunt convins că Cowley nu mai trăieşte şi că Meryl e nevinovată şi ţi l-aş fi indicat pe adevăratul asasin, lui Jowett nu i-ar fi fost greu să-mi dea peste cap raţionamentul. Toate argumentele mele se bazau pe premisa că nimeni altcineva n-ar fi putut comite crima. Dar n-aveam nicio dovadă care să-l acuze direct pe criminal. Un avocat abil l-ar fi putut oricând scoate pe Jowett basma curată. Nu-mi rămânea decât să aştept.

— Ce să aştepţi? Înţeleg perfect că nu mi-ai fi putut cere să-l arestez pe Jowett. Nici n-aş fi făcut-o. În primul rând, Cowley dispăruse şi, până ce nu i-am fi găsit corpul, eram obligat să presupun, cum am şi făcut, că a fugit înotând de-a lungul ţărmului...

— Evident. Deşi trebuie să recunoşti încă o dată că, pentru un om care nu ştie să înoate, ar fi fost o performanţă formidabilă. Să zicem totuşi că Cowley i-a dus de nas pe cei de la societatea de asigurări. Dar chiar şi aşa, ştiam că n-a plecat înot. Ar fi trebuit să ascundă, încă din ajun, printre stâncile de pe ţărm, la câteva mile depărtare de aici, ceva îmbrăcăminte, ar fi fost nevoit să înoate ore întregi... Dar de ce să aleagă cel mai lent mijloc de fugă, când îşi avea aici propria maşină, care în cinci minute l-ar fi purtat la o distanţă de Mandalay House egală cu cea pe care ar fi străbătut-o în câteva ceasuri zbătându-se printre valuri şi izbindu-se de stânci? Absurd, desigur... dar nu şi pentru avocatul lui Jowett! Şi chiar dacă, cu ajutorul scafandrilor, am fi găsit corpul, tot n-ar fi fost o dovadă a vinovăţiei lui Jowett. Crima lor, cu cele două planuri independente, cu înscenarea rivalităţii dintre cei doi pentru câştigarea inimii lui Meryl, cu intervenţia fantomaticului domn Plumkett, i-ar fi năucit în aşa hal pe juraţi, încât apărarea ar fi

încercat să respingă rând pe rând capetele de acuzare şi probabil că ar fi izbutit. Îmi mai lipsea ceva pentru a fi sigur că nu-mi scapă cele *zece mii de lire.* Fără asta, toată povestea n-ar fi avut nicio noimă. Şi cum ştiam că Jowett a ucis pentru banii aceştia, ştiam că-i va lua cu el. De ce s-ar fi temut s-o facă? Ceea ce păruse, la început, a fi ruina planului său – faptul că Meryl aranjase altfel locul crimei – se transformă într-un adevărat triumf pentru el! Nici în vis n-ar fi sperat să-i cadă o asemenea pleaşcă! Meryl Perry devenise complicea lui Cowley, iar acesta era mort; toată lumea ştia că se iubesc, până şi grădinarul ar fi putut depune mărturie că, nu mai departe decât în ajun, se sărutaseră în parc. Meryl reprezenta astfel încă o dovadă că Cowley l-a ucis pe general şi a fugit. Când, după tentativa ei ratată de sinucidere, ai ridicat paza, Jowett a înţeles că planul lui genial reuşise. Fireşte, nu ştia că eu îmi formasem convingerea că *nimeni* nu-l putuse împuşca pe Somerville în pavilion. Jowett n-a ştiut până la sfârşit că Hicks s-a aflat acolo, la câţiva paşi, începând de la nouă şi treizeci şi până în momentul descoperirii cadavrului. Aşa că putea liniştit să ia banii cu el părăsind Mandalay House. Nu se îndoia că poliţia îl caută pe Cowley, despre care era încredinţată că are banii asupra sa. Pe de altă parte eu eram la fel de sigur că Jowett n-a ascuns banii în cameră la el; pentru prima fază a anchetei, riscul ar fi fost prea mare, putea presupune că poliţia va răscoli întreaga clădire în căutarea celor zece mii de lire. Tot aşa, nu se putea să-i fi îngropat undeva... pentru că ar fi trebuit să-i dezgroape apoi, şi nu ştia în ce condiţii va pleca de aici şi dacă nu cumva poliţia va urmări fiecare pas al locatarilor conacului. Iar lui îi trebuiau banii. În definitiv, pentru ei ucisese doi

oameni şi, în plus, avea nevoie cumplită de bani. Prin urmare, trebuia să-i ascundă în aşa fel încât să-i poată scoate din ascunzătoare oricând şi totodată, dacă poliţia ar fi dat peste ei, să poată afirma că nu el, ci Cowley îi lăsase acolo, pentru ca Meryl Perry să-i poată ridica ulterior. Iată de ce te-am dus, în toiul nopţii, în atelier. Nu cadavrul lui Cowley îl căutam. Jowett ar fi trebuit să fie nebun ca să-l ţină acolo. Căutam banii şi i-am găsit. Fireşte, nu ţi-am spus nimic. Macheta era din carton, deci uşoară, şi azi-dimineaţă, când a ridicat-o de pe masă, Jowett, în cazul că nu el ar fi ascuns acele zece mii de lire, ar fi trebuit să reacţioneze pe loc, să se arate intrigat de creşterea greutăţii obiectului. Dar *n-a reacţionat.* Am intrat cu el în atelier, el a luat macheta şi ne-am întors spre conac continuându-ne discuţia. În drum, i-am spus că ştiu ce se află în interiorul machetei. Nici măcar n-a clipit. I-am spus că am ştiut din capul locului că el e asasinul şi că pot dovedi cum a comis cele două crime. Pentru el asta ar însemna închisoarea pe viaţă, o existenţă degradantă printre ocnaşi şi zbiri, fără nici cea mai mică şansă de a-şi redobândi vreodată libertatea. I-am mai spus că proiectul de monument e într-adevăr foarte frumos, că ar fi păcat de el... şi că, la urma urmei, moartea lui Somerville i-ar putea fi pusă în cârcă lui Cowley... M-a întrebat ce înţeleg prin asta? I-am răspuns că maşina mea se află pe peron şi dacă, să zicem, el, urcându-se la volan, ar pierde controlul acesteia şi ar cădea în mare, sunt dispus să declar că el, Jowett, era beat şi...

Parker se întunecă deodată.

— Chiar vorbeşti serios, Joe? Dar îţi dai seama că ai încălcat grav... şi că trebuie...

— Întâi de toate, va trebui să dovedeşti că e

adevărat ce ţi-am spus acum... Joe zâmbi. Şi te asigur că, în faţa tribunalului, voi declara că eroarea fatală pe care era s-o săvârşeşti şi de care eu te-am ferit, a avut, pasager, fireşte, o influenţă nefastă asupra sistemului tău nervos, drept care ţi s-a părut că auzi din gura mea lucruri pe care nu le-am rostit niciodată...

— Aş putea să aflu de ce-ai făcut-o?

— Pentru că i-am făgăduit lui Chanda că stăpânul lui va fi răzbunat, că omul care l-a ucis va plăti cu capul. Şi, în afară de asta... în afară de asta, proiectul de monument e într-adevăr foarte frumos... Mă gândesc la aviatorii căzuţi din Manchester. Vreau să-mi ţin cuvântul şi faţă de Jowett. Fără intervenţia mea, ar fi putrezit în închisoare. A lovit fără cruţare, a fost un nemernic, dar genial în felul lui, şi n-aş fi vrut să moară în închisoare, adică de o moarte mai lentă. L-am salvat pe marele artist cu un caracter infam de la cea mai grea moarte... de cea prin uitare. Sper că mă vei ajuta în acest sens... ca şi într-o altă problemă, de altfel.

— În care?

— E vorba de Chanda.

— Da?

— N-o să-l mai vezi niciodată. Voiam să spun că ar fi cu totul neindicat să te agiţi în chestiunea acelei statui pe care a luat-o cu el pe şalupă. Ştii bine că dacă a ajuns într-un port francez, mai are de îndeplinit tot felul de formalităţi până să se îmbarce pe un vas cu destinaţia India. Voiam să te întreb dacă intenţionezi să expediezi vreo radiogramă în Franţa, prin care să anunţi că un anume individ cu cutare semnalmente, transportă o statuie a lui Budha *furată* de pe teritoriul britanic?

— Hm... Parker îşi muşcă buzele. Ce te face să crezi că aş avea asemenea intenţii? N-am transmis încă nicio radiogramă...

— Da, fiindcă ştii bine că ai timp destul... Ai la dispoziţie o serie de ore încă până ce va putea Chanda să urce pe puntea unui vas cu destinaţia respectivă. Şi nu eşti încă hotărât s-o faci, deşi te mustră fără întrerupere conştiinţa ta de poliţai. Ai vrut întâi să afli cum a acţionat Jowett. Acum ai aflat. De asta mă şi tem, că nemaiavând altă treabă... Ţin să-ţi amintesc însă ce ţi-am spus noaptea trecută: „Fă ce crezi de cuviinţă la fel am să fac şi eu...” Şi să nu crezi că am glumit!

— Bine, dar asta se numeşte în mod curent şantaj, ripostă Beniamin Parker cu un glas uscat, oficial. Ce anume vei „crede de cuviinţă”? Să faci public faptul că m-am înşelat şi am avut intenţia să arestez o fată nevinovată? Nu te pot împiedica s-o faci, dar dacă mă gândesc că suntem prieteni de atâta vreme, aş zice că...

— Văd, spuse Alex cu o spaimă prefăcută, că ţi-ai făcut acum despre mine o părere la fel de bună ca şi despre Caroline aseară... Nu, n-am să fac publică greşeala ta! Am să fac ceva mai rău, *n-am să te invit la nunta mea!*

— Ce?! exclamă Parker sărind de pe scaun. Un zâmbet larg i se aşternu încet pe faţă. Întinse peste masă o mână mare şi muşchiuloasă. Dumnezeule, ce-o să se bucure nevastă-mea când o afla! Mereu vă căina: „nişte oameni atât de cumsecade, se iubesc ca doi porumbei, nu pot trăi unul fără celălalt, dar de căsătorit, nu se căsătoresc...”

— Ei! mormăi Alex. Tu ştii că nu eu am fost cel care... Caroline, însă... Se întrerupse. Am impresia că

moartea bunicului ei a zguduit-o. Şi... şi... Se înroşi. Cred că nu e momentul să... Caroline mi-a explicat, de altfel, de ce acum, dintr-o dată... se opri din nou şi continuă bâlbâindu-se: Oricum, va trebui să mai aşteptăm... Ea e în doliu... Spunea că... atunci când m-a văzut, după moartea bătrânului, şi a înţeles ce e în sufletul meu... fiindcă, deşi mă aflasem atât de aproape, nu i-am putut veni în ajutor... Într-un cuvânt, văzând cât sunt de disperat... atunci, deşi ea însăşi era zguduită, a făcut în sinea ei legământul că... atunci când se va termina... adică ancheta... îmi va spune că de aci-încolo nu trebuie să ne mai despărţim... Răsuflă adânc şi, deodată, izbucni în râs.

— Sunt convins că n-ai înţeles nimic din tot ce ţi-am îndrugat, dar ce contează!

— Am înţeles, mult mai demult, că dacă vreo femeie va accepta să-i faci curte, numai din milă o va face... răspunse prevenitor comisarul.

— Din milă? Trăiască mila, atunci! Dar cum rămâne cu Chanda? Te rog să-mi răspunzi la această întrebare.

Parker îl privi o clipă în tăcere, iar apoi ridică sprâncenele a mirare.

— Cu Chanda? Care Chanda? Ah! Slujitorul acela? Ce e cu el? Parcă nu l-am mai văzut de dimineaţă? S-a întâmplat ceva cu el?

— Dar cu statuia lui Budha din Moulmein? ţinu Alex să se asigure.

— Ca să fiu sincer, statuile astea mi se par toate la fel, răspunse Parker, clătinând din cap cu un aer dezgustat. Cu cât văd mai puţine, cu atât mai bine. Am auzit de statuia lui Budha din Moulmein. Furată în timpul războiului, dacă nu mă înşel. Ei bine, ce altceva le-aş putea dori birmanezilor decât s-o

regăsească? Sunt convins că ei sunt mult mai în măsură decât mine să-i aprecieze calităţile. Tu ce zici, Joe?

— Zic că voi fi primul cetăţean onorabil al acestei ţări la nunta căruia va participa, ca martor, un ofiţer de poliţie!

SFÂRŞIT